

РОБЪРТ А. ПОУЕЛ

ТРИЛОГИЯ
ПОСВЕТЕНА
НА
ЕДНА ЗВЕЗДНА
НОВА МЪДРОСТ
ЗА
ЗВЕЗДИТЕ /АСТРОСОФИЯ/

ХЕРМЕТИЧНА АСТРОЛОГИЯ

ТОМ I

*КЪМ ЕДНА НОВА ЗВЕЗДНА МЪДРОСТ
АСТРОЛОГИЯ И РЕИНКАРНАЦИЯ*

изготвил: ПЕТЪР ИВАНОВ РАЙЧЕВ – преработка от копие

ПОДРОБНО СЪДЪРЖАНИЕ
НА ХЕРМЕТИЧНА АСТРОЛОГИЯ ТОМ I

СТР.

1. КЪМ ЧИТАТЕЛЯ.....	7
2. ПРЕДИСЛОВИЕ.....	8
3. ПРЕДГОВОР.....	9
4. ВЪВЕДЕНИЕ – АСТРОЛОГИЯ И ХЕРМЕТИЗЪМ.....	10

ЧАСТ 1 – ХЕРМЕТИЧНА КОСМОГОНИЯ

Глава 1

5. Екзалтациите.....	12
6. Зодиаците на Есна и Дендера.....	12
7. Движението на равноденствията.....	13
8. Четирите основни слънчеви феномена през годината.....	14
9. Управление и екзалтация.....	14
10. Хороскопа на света.....	15
11. Зодиакалното време.....	16
12. Дешифрирането на астрологичната традиция.....	17
13. Управление и заточение.....	17

14. Стъпките.....	18
15. Една нова концепция за екзалтациите.....	19
16. Тропичният зодиак.....	21

Глава 2

17. Египетската Система.....	23
18. Астрономията на египтяните.....	23
19. Египетската система като основата на херметичната астрология.....	26
20. Живеейки с Египетската система.....	27
21. Стъпките : съществени за Египетската система.....	27
22. Египетската система като мост към по-висока духовна реалност.....	28
23. Вътрешното раждане на Христос.....	28
24. Съдбата на Египетската система.....	30

Глава 3

25. Еволюция в Светлината на Херметичната Астрология.....	31
26. Паралелни истории в небесата и на Земята.....	31
27. Културните епохи.....	33
28. Венерината пентаграма.....	34
29. Културите на Телец, Овен и Риби.....	37
30. Атлантида.....	39
31. Историческото развитие на индивидуализацията.....	39
32. Бъдещи културни епохи.....	40
33. Новата епоха.....	41
34. Христос и Буда.....	43
35. Мисията на Майтрея.....	43
36. Датиране на второто пришествие.....	44
37. Новата епоха и Христовото Слънчево течение в еволюцията.....	46
38. Херметично-астрологичен поглед на второто пришествие.....	48

Глава 4

39. Египтяните и вавилонците.....	51
40. Вавилонският произход на хороскопната астрология.....	51
41. Разпространението на Вавилонската астрология.....	53
42. Египетското и вавилонското съзнание.....	54
43. Зодиакалното съзнание: хората от Израел.....	54
44. Слънчево и лунно съзнание.....	55
45. Различни нива на съзнание, отразени астрономично.....	56
46. Системата на домовете, съответстваща на нивото на земното съзнание.....	57
47. Геоцентричната система, съответстваща на нивото на лунно съзнание.....	57
48. Египетската система, съответстваща на нивото на слънчево съзнание.....	60
49. Размяната на Меркурий и Венера.....	61

Глава 5

50. Херметичната Карта.....	63
51. Традиционната геоцентрична астрологична карта и херметичната карта.....	63
52. Традиционната геоцентрична астрологична карта на Микеланджело.....	65
53. Трансформацията към лунното съзнание.....	65
54. Херметичната карта на Микеланджело.....	67

55. Интерпретирайки херметичната карта.....	67
56. Сатурновия ритъм в живота на Микеланджело.....	68
57. Сатурн в Рак в херметичната карта на Микеланджело.....	70
58. Степени на познание на прераждането.....	71
59. Съдбата на Микеланджело.....	72
60. Лотосовите цветове.....	73
61. Херметичният човек.....	75
62. Интерпретиране на херметичната карта от гледна точка на планетарните съотношения.....	76
63. Фазите на Меркурий.....	79
64. Трансформацията към слънчево съзнание.....	80
65. Квадратурата на Слънце с Меркурий в херметичната карта на Микеланджело.....	82

ЧАСТ 2 – АСТРОЛОГИЧНО РЕИНКАРНАЦИОННО ИЗСЛЕДВАНЕ

Глава 6

66. Реинкарнационно Изследване.....	84
67. Въведение.....	84
68. Първи ‘закон’ на реинкарнацията.....	85
69. Резултати от реинкарнационното изследване.....	87
70. Минала и бъдеща карма.....	90
71. Съдба и свобода.....	90
72. Пример за това как таланти и способности са показани чрез херметичната карта.....	91

Глава 7

73. Задълбочени Аспекти на Реинкарнационното Изследване.....	94
74. Сидералният зодиак като основа за херметичната астрология.....	94
75. Същността на тропичният зодиак.....	95
76. Херметичната карта като карта на духа.....	97
77. Примери от херметични карти при последователни инкарнации.....	99
78. Интерпретация на херметичната карта.....	101
79. Кармичното изследване присъщо на херметичната астрология.....	103
80. Осем степенния път в херметичната астрология.....	105
81. Четири принципа на кармичното изследване.....	107
82. Четвъртият принцип на кармичното изследване.....	109

Глава 8

83. Знаците на Зодиака.....	113
84. Образа и подобие.....	113
85. Три нива на астрологичната реалност.....	115
86. Симптоматология: проблема за обективността на астрологията.....	117
87. Границите на сидералните знаци.....	121
88. Астрологичната традиция на планетарните екзалтации.....	122
89. Фиксираните екзалтации (qāḍiqar nisirti) в контраст с движещите се екзалтации.....	124
90. Астрологично разграничаване в зодиакалните знаци.....	125

Глава 9

91. Деканите.....	128
92. Деканите във връзка със зодиака.....	128
93. Планетарните управители на деканите.....	129

94. Херметично-астрологичната практика на осем степенния път.....	130
95. Морална логика.....	131
96. Баланс и хармония в чувствения човек.....	132
97. Астрологични индикатори на живота на волята.....	133
98. Знаците на зодиака и техните планетарни управители.....	135
99. Нови перспективи предложени от херметичната карта.....	138

Глава 10

100. Практиката на Кармично Изследване.....	139
101. Практично карма упражнение.....	139
102. Перспектива на човешките същества в живота след смъртта.....	1
103. Образа и подобие.....	1
104. Зодиакалният човек.....	1
105. Асцендентът, централният фокус на зодиакалният човек.....	1
106. Важността на херметичното правило.....	1
107. Физическо зачатие и етерно зачатие.....	1
108. Третото ниво на Рудолф Щайнеровото карма упражнение.....	1
109. Приложение на херметичното правило.....	1
110. Хороскопа на зачатие в светлината на кармичните обсъждания.....	1
111. Църковното учение засягащо Падението на подобие.....	1

ЧАСТ 3

112. ПРИЛОЖЕНИЯ.....	140
Приложение 1 – Херметичното правило	
Приложение 2 – Второто пришествие	
Приложение 3 – Първи закон за реинкарнацията	
Приложение 4 – Сидералният зодиак като автентичният астрологичен зодиак	
Приложение 5 – Астрологичната валидност на херметичната карта	
Приложение 6 – Примери на херметични карти	
Приложение 7 – Изчисления	
113. ПОСЛЕСЛОВ.....	146
Бележките са в края на всяка глава, към която принадлежат	

ФИГУРИ

Следните фигури са приложени в книгата

Вавилонският сидерален зодиак и деканите

Сидералният зодиак

Изгреви и залези по време равноденствие и слънцестоене

Хороскопа на света

Стъпките на Слънцето

Стъпките на Сатурн
 Тропическият зодиак във връзка със сезоните
 Тихоничната система
 Хелиоцентричната система
 Венерината пентаграма
 Паралелни истории на небето и земята
 Меркуриевата хексаграма
 Херметическият човек
 Планетарните аспекти в херметическата карта на Микеланджело
 Меркуриевата орбита около Слънцето
 Венера, Марс, Юпитер и Сатурн в херметическата карта на Мария Щайнер
 Наниза от мъниста
 Печата (магическият образ) на Лъва
 Планетарните управители на деканите
 10-венчелисченият лотосов цвят
 6-венчелисченият лотосов цвят
 Планетарните управители на знаците на зодиака
 Зодиакалният човек
 Отражението в работа при формирането на ембриона
 Историята на Християнството в 700-годишни периоди
 Ерата на второто пришествие
 Херметичното правило
 Първият <закон> на реинкарнацията
 Разширен първи <закон> на реинкарнацията

ТАБЛИЦИ

Следните таблици са приложени в книгата
 Екзалтации изчислени за 10. Февруари 1983г.
 Дати на астрологическите епохи
 Културите на Телец, Овен и Риби
 Атлантската цивилизация
 Седемте след-атлантски цивилизации
 Христовото Слънчево-течение в еволюцията
 Реинкарнационен пример: Хароун ал-Рашид / Франсис Бейкън
 Планетарни аспекти от фигура 16
 Астрологичните месеци на тропичният зодиак
 Трите нива на рождената карта
 Сравнение на карти - Франсис Бейкън / Берtrand Ръсел
 Планетарни аспекти от херметическата карта на Франсис Бейкън
 Космични индикатори на човешкото същество
 Вавилонското *qaqqar nisirti*
 Знаците и печатите (магическите образи) на зодиака
 Зодиакалната *melothesia*
 Асцендентът, Слънцето и Луната като астрологични сигнификатори
 Първият <закон> на реинкарнацията: дванадесет реинкарнационни примера
 Сравнение на карти - Св. Хилдегард от Бинген / Владимир Соловьев
 Сравнение на карти – Св. Петер от Алкантара / Фридрих Нитше
 Реинкарнационни примери за сравнение на зодиакални групирания
 Допълнителни примери за сравнение на зодиак. групирания

 Сократ / Chr. Oeser: сравнение Слънце / Сатурн
 Задълбочени реинкарнационни примери: сравнение Слънце / Сатурн
 Шест реинкарнационни примера:

сравнение h – Меркурий / h – Венера

Взаимодействие на геоцентрични и хелиоцентрични елементи

Метаморфоза на аспектите: Кардинал Мазарини / Джордж Хертлинг

Метаморфоза на аспектите

Задълбочени примери за метаморфоза на аспектите

КАРТИ

Следните карти са приложени в книгата

Символи и съкращения: $\emptyset$ = зачатие; * = раждане; $\dagger$ = смърт

g = геоцентрична; h = хелиоцентрична

*Микеланджело (g)

*Микеланджело (h)

*Микеланджело (g и h)

*Харун ал-Рашид (g и h)

$\dagger$ Харун ал-Рашид (g и h)

*Франсис Бейкън (g и h)

$\dagger$ Франсис Бейкън (g и h)

*Мария Щайнер (h)

*Мария Щайнер (g)

*Бертранд Ръсел (g и h)

$\dagger$ Бертранд Ръсел (g и h)

*Гьоте (g и h)

*Рудолф Щайнер (g и h)

*Наполеон (g и h)

*Лев Толстой (g и h)

*Рудолф Щайнер (h)

*Рудолф Щайнер (g)

$\emptyset$ Рудолф Щайнер (g и h)

$\dagger$ Рудолф Щайнер (g и h)

$\dagger$ Св. Тома Аквински (g и h)

*Оноре Дьо Балзак (g и h)

*Мария Кюри (g и h)

*Клод Дебюси (g и h)

*Густав Флобер (g и h)

*Йохан Готфрид Хердер (g и h)

*Виктор Юго (g и h)

*Мартин Лутер Кинг (g и h)

*Готфрид Вилхем вон Лайбниц (g и h)

*Луи XIV от Франция (g и h)

*Карл Маркс (g и h)

*Кардинал Мазарини (g и h)

*Сър Исак Нютон (g и h)

*Нострадамус (g и h)

*Новалис (g и h)

*Филип II от Испания (g и h)

*Кардинал Ришельо (g и h)

*Емануел Сведенборг (g и h)

*Рихард Вагнер (g и h)

*Джордж Вашингтон

*Уилям Уордсуорт

О, Египет, Египет, от твоята религия нищо не ще остане освен празна история, в която твоите собствени деца след време не ще вярват; нищо не ще остане освен изтъкани думи и само камъните ще говорят за твоята набожност. И в този ден хората ще бъдат изморени от живота и ще мислят вселената достойна за почитително възхищение и боготворене. И така религията, най-голямото от всички блаженства...ще бъде за плашено от разрушение.(От свещената книга на Хермес Трисмегистус адресирана до Асклепиус)

Благодарности от автора

С признателни благодарности към Хейке Баушер за набирането на ръкописа; на д-р Михаел Френш от Херметика за неговата инициативност и подкрепа за публикуване на тази книга; на Ернсфрайд Праде за дизайна на корицата; на Вили Зухер (1902 - 1985) за окуражаването, което даде на моята изследователска работа; на приятели, които посветиха своята помощ по един или друг начин; и на моята жена , която на прави това възможно.

КЪМ ЧИТАТЕЛЯ

Този труд е отправен към тези, които търсят една *истинска астрология*, като тази която е била развивана в мистерийните храмове на античността. Тя има малко общо с днешната популярна астрология, която в по-голямата си част представлява профанизация на свещената наука за звездите. *Херметичната астрология* е с намерение да служи като трамплин към мистерийната мъдрост за звездите, в духа на Mercury Star Journal, който автора редактира от 1975 до 1981г. Mercury = Hermes, и в този смисъл Херметичната Астрология може да бъде разгледана като продължение на импулса представен в Mercury Star Journal.

Mercury Star Journal се появи като продължение на Star Journal (1965 - 1974) на Вили Зухер, чиято работа бе посветена на развитието на една нова звездна мъдрост (астрософия). Въпреки това тя не стана широко известна поради езотеричната същност на работата на Вили Зухер. Подобно, поради вътрешната същност на Херметичната астрология, особено вземайки в предвид насоките засягащи предишните инкарнации на различни исторически личности, този труд принадлежи на кръг от приятели, които са с нагласата да пре минат отвъд интелектуалната оценка, да позволят съдържанието да стане занимание на сърцето. В този дух – към тези, които носят импулса към една нова звездна мъдрост в своите сърца – бива публикувана то зи работа.

Надявам се, че по този начин изследването представено в следващите страници може да служи като сти мул окуражаващ и други да се заемат с херметична астрология. Все пак, за да бъде избегнато някакво не доразумение, следва още в началото да бъде прибавено следното предупреждение отнасящо се до интер претацията на резултатите от това изследване. Астрологичните ‘закони’ на реинкарнацията открити от автора и публикувани в този труд НЕ дават възможността да бъдат изчислени предишни реинкарнации. Тайната на прераждането е недостъпна за интелекта. Каквото и да било количество спекулативни разсъж деня комбинирани с изчислителни способности не може да проникне тази тайна. По други пътища – където вместо мозъка, сърцето става орган на познание – се придобива това познание за прераждането. В един по-дълбок смисъл тази труд е свързан със сърцето. И тези, които го четат от тази гледна точка ще раз познаят, че съдържанието на предстоящите страници представлява разпръснати фрагменти служещи като указания по пътя към една нова мъдрост за звездите. Истина е, че тази нова звездна мъдрост трудно би могла да бъде представена под формата на книга; тя е свързана със себепознанието и опита придобит при духовно израстване. На тези, които чувстват повик да се впуснат по този път на вътрешно развитие воде що до една нова звездна мъдрост, херметичната астрология може да помогне, като предоставя основна ориентация с оглед на същностната природа на човешкото отношение към света на звездите.

ПРЕДИСЛОВИЕ

От една страна тази книга представлява херметизма и от друга, където е подходящо, възплъщава един по-скоро научно изследователски дух. Въпреки това преплитането на херметични и научни мисли може да бъде посрещнато с липса на разбиране. По този начин за много научно настроени читатели херметичния маниер на мислене може да изглежда непонятен. Подобно, много херметици без съмнение ще погледнат на научния елемент – най-вече използването на компютър за астрономическите изчисления представени в тази книга* - като предателство спрямо духа на херметизма./* Виж уводната бележка към Приложение VII, свързана с използването на компютри./

В този случай на липса на разбиране от едната или другата страна, би било полезно да бъде взето под внимание, че модерната наука дължи много на херметичната традиция простираща се в миналото до древен Египет. Следва само да припомним, че един от основателите на съвременната наука, Сър Исак Нютон, бе заинтересуван – успоредно със своите чисто научни изследвания – от такива тайнствени теми като алхимия, тълкуване на Библията и херметична философия.

“Херметичните елементи в мисълта на Нютон в крайна сметка не противоречат на научната инициатива. Тъкмо обратното, съчетавайки двете тенденции – херметичната и механичната – една с друга, той установи традиция, която претендира, че неин пряк потомък е същата наука, която днес се надсмива с неразбиране над окултните идеи свързани с херметичната философия.”* /* Ричард С. Уестфал, “Нютон и Херметичната традиция”, Науката, Медицината и Обществото през Ренесанса, том 2, стр. 195/

Знание за това низходящо развитие от херметизъм към раждането на модерната наука, илюстрирано чрез такива личности като Нютон, може да е в помощ за намаляване на страховете на повечето научно настроени читатели, че херметизма е изцяло противоположен на модерната наука. В същност, едно по-дълбоко проучване на прехода от херметичната концепция за света към раждането на съвременната наука може да разкрие, че херметизма и науката в същността си, са допълващи се и могат дори да бъдат взаимно полезни.

Въпреки това, би било грешка да се заключи, че херметичните концепции са представени в тази книга за да подпомогнат научните идеи и изследвания. Тъкмо обратното, а именно, да бъде построен мост водещ от наука към херметизъм - в контраст с насоката поета от Нютон през 17 век, която бе от херметизъм към наука. Но как този импулс може да бъде разбран? И какво е неговото оправдание?

От раждането на съвременната научна традиция, настъпиха огромни промени в света и човешкото съзнание. Цивилизацията напълно бе променена чрез прилагането на науката. Тази трансформация донесе със себе си непредполагани предимства. Но в същото време се разкрива и другата страна на научния напредък, като развитието на страшни оръжия за унищожение, високо ниво на замърсение на околната среда и повече или по-малко разпространената аморализация на съзнанието. С приближаването на 20 век, все по-очевидни стават радикално новите импулси, които трябва да влязат в света – особено в областта на наука та – ако човешката раса следва да оцелее в бъдеще.

Автора на тази книга, който има подготовка като учен (в продължение на няколко години бе лектор по математика и статистика в катедра компютри и кибернетика към Брийтън Политехник, Англия), е убеден, че херметизма – в частност Християнският херметизъм – може да действа като спасителен импулс (особено във връзка с аморалното съзнание, което се надига в съвременната епоха), който да породии едно ново морално-духовно съзнание на човека в неговата връзка със света. Автора е убеден, че пътят от наука към херметизъм е такъв, който предлага надежда на човечеството с приближаването на 20 век, точно както прехода от херметизъм към съвременната наука – представен чрез Нютон през 17 век – отвори нови, непредполагани възможности за развитие на човешките същества през тази епоха. В днешно време, огромен брой историци на науката осъзнават наследството завещано на съвременната наука от древната херметична традиция. В същото време на различни места нараства разбирането, че както херметизма даде път на науката, сега науката следва да започне да отваря вратата към възможността за други измерения на съзнанието, като тези съдържащи се в херметизма.

Тази книга е написана в духа на отваряне на врата към нови измерения на съзнанието, където основния импулс е в посока от наука към херметизъм. По този начин се апелира за търпение и отворено съзнание към по-научно настроените читатели, за които херметичните идеи представени тук, в началото може да изглеждат непонятни. И към тези херметици, които биха били предразположени да осъдят книгата още в началото като предателство спрямо чистия херметизъм, авторът може само да отвърне, че неговия стремеж е искрено да бъде насочван от светлината на херметизма по пътя на трансформация от научния тип мислене към това на херметичното озарение. Следователно авторът се надява на разбиране от страна на тези, кои то са напреднали по херметичния път и се надява, че на различни места в предстоящия труд ще засияе не що от светлината на истинския херметизъм.

ПРЕДГОВОР

“Кой съм Аз? От къде идвам? Каква е мисията ми в този живот”. Това са фундаментални въпроси – които много хора в наше време задават.

Астрологията е преминала през дълго търсене на отговорите на тези въпроси, и – както много са открили – тя преминава дълъг път към това да предложи един дълбок вътрешен поглед над основните въпроси на човешкото съществуване. Все още астрологията – така както е била развивана до сега – има своите ограждения. Това е така, защото ключа към астрологията – този, който обяснява основите на тази древна наука – не е бил взет под внимание до сега. Ключът към астрологията е реинкарнацията, и това е ключът, който е взет под внимание и използван в херметичната астрология.

Прераждането не е само ключа към астрологията – то също така помага да се отговори на екзистенциални те въпроси поставени по-горе.

“Кой съм Аз?”. Отговорът на този въпрос предложен от традиционната астрология е изразен чрез рождение ния хороскоп. Херметичната астрология прави стъпка напред разглеждайки рождения хороскоп във връзка с хороскопа на смъртта от предишната реинкарнация. (Отношението между рождения хороскоп и хороскопа на смъртта от предишната реинкарнация намира израз в ‘законите’ на прераждането). Задълбочения отговор на въпроса “Кой съм Аз?” лежи в придобиването на прозрение в предишните инкарнации и тази е тайнствената сфера – тази на прераждането – която херметичната астрология се стреми да проникне. По този начин херметичната астрология представлява разширение на традиционната астрология – разширява ние вземащо в предвид предишните инкарнации.

“От къде идвам?”. Да погледнем назад в предишните прераждания е първоначална стъпка към отговора на този въпрос. Следващата стъпка е да се погледне към сферата, през която човешкото същество преминава между инкарнациите – реалността на планетарните сфери, достигайки до зодиакалната сфера на фиксираните звезди. Херметичната астрология е насочена не само към предишните инкарнации, но и към космичния живот на човешкото същество – неговото космично съществуване в сферата на планетите и зодиака между инкарнациите на Земята.

“Каква е мисията ми в живота?”. Знание придобито чрез вглеждане в предишните инкарнации не би трябвало да завършва със самото себе си. То придобива стойност, едва когато е насочено към бъдещето. С уважение към това, в същността си херметичната астрология е ориентирана към бъдещето и в това търси да погледне поредицата инкарнации на човешкото същество в контекста на неговата мисия във връзка със Земята и човечеството. Същността на задачата на човешкото същество в неговия сегашен живот може да бъде разбрана от неговите минали прераждания, чрез което херметичната астрология търси по-висока гледна точка – гледна точка за мисията на човешкото същество, която се развива стъпка по стъпка от инкарнация в инкарнация.

Залавяйки се с изучаване на херметичната астрология, читателя ще открие, че се сблъсква с един нов свят – свят със своя собствена уникална космологична система. Това бе известно в космологията на древните египтяни, но отдавна бе забравено. Въпреки това има голямо различие от времето на древен Египет: след Разпъването на Кръста и Възкресението моралният център на този космологичен свят е Исус Христос. Той следва да бъде намерен в центъра на херметично-

астрологичната космология, и чрез Него знанието за предишни инкарнации бива придобито. Той е Господарят на Кармата, който има поглед над всяко човешко същество, който знае мисията на всяко човешко същество, и който помага на всяко човешко същество да осъществи своята карма (съдба). Херметичната астрология е в своята същност Християнска астрология, поради своя поглед към Него – Господарят на Кармата – като най-основен източник на цялото знание свързано с прераждането и човешката съдба.

Този първи том на херметичната астрология представлява въведение към херметичната космология и реинкарнационното изследване. По този начин Том 1 – Астрология и Реинкарнация – отваря сферата на прераждането и кармата в светлината на астрологията. В добавка, този том съдържа това, което е може би първото в света научно доказателство за прераждането представено, като първи и втори ‘закон’ на прераждането.

Том 2 – Астрологична Биография – се занимава с кармични взаимоотношения, т.е. с човешките взаимоотношения, които биват носени от едно прераждане в следващото и с това как съдбата развива ‘спиралата на живота’, където всеки пръстен на спиралата се равнява на седем години от човешкия живот. В Том 2, следователно са поставени основите на херметично-астрологичната наука за съдбата, което е нещо напълно ново в историята на астрологията.

Херметичната астрология е една нова наука за звездите свързана с и базирана на прераждането, и е въплъщение на една нова наука за съдбата. Тези два тома са насочени да служат като въведение към тази нова

наука за звездите, за всички тези, които се интересуват от по-дълбоките, екзистенциални въпроси на живота.

ВЪВЕДЕНИЕ

Астрология и Херметизъм

В това време на несравнима експанзия на интереса към науката за звездите, развитието на астрологията, както и на всяка жива духовна традиция, зависи от една страна от вливането на нови идеи и изследователски открития и от друга страна от култивирането на собствената си традиция. Нужно е пионерство на нов терен, ако астрологията не би трябвало да се превърне в скована система от доктрини; но също така е нужно поддържането на паметта за миналото – за божествения произход на астрологията – ако астрологията трябва да бъде спасена от това да бъде разпокъсана на безброй специализирани дисциплини без усещане за техния общ източник.

Астрологичната традиция – нека използваме аналогия – е дълбока река, която може да бъде проследена на зад във времето до нейния източник на божествено откровение. Специализираните области на интереси и изследвания произлизащи от своя източник са като множеството притоци извиращи от главното течение. Съзнаването на източника е възможно да послужи не само като обединяващ елемент в разклоняващите се течения в астрологичния свят, а също така да помогне хармонизирането с духовния пулс биещ в живата традиция на астрологията. Фокусирайки се над духовната традиция на астрологията, тази книга търси да донесе на своите читатели съзнание за туптенето на този духовен пулс, който поддържа астрологичната традиция от нейното начало в далечината на античността, и който тупти и днес – в обществото на тези, които чуват божествения зов на науката за звездите. В същото време, в тази книга са представени нови идеи и изследователски открития, съгласно което за първи път в историята на астрологията реинкарнацията се третира като съществен елемент, като самата същност на астрологията.

Но защо херметична астрология? Какво е отношението между астрологията и херметизма? От най-древни времена астрологичната литература се позовава на Хермес като богът, който предава на своите свещеници и ученици ученията на божествената наука. Според Клемент от Александрия (150-211г. пр.н.е.) в Египет съществувало огромно количество литература под името на Хермес. Клемент знаел 42 книги посветени на Хермес, четири от които занимаващи се с астрономически проблеми. Египетските свещеници е трябвало да познават тези херметични книги чрез сърцето си (1).

Този намек на Клемент от Александрия, заедно с позоваванията на голям брой гръцки астролози, посочва съществуването на херметична литература в Египет назад във времето поне до втори век

пр.н.е. (2). По това време астрологията – под формата, в която стана практикувана по света – започнала своето процъфтяване в Египет, основно в новоосновения град Александрия.

Въпреки, че корените на астрологията са намерени в предсказателните текстове на Месопотамия, “истинският център на древната астрология, от който е разпръсната по целия свят без съмнение е Хелинистична Александрия” (3). В този смисъл Александрия, основана от Александър Велики през 332г. пр.н.е., става център за развитие на астрологията, а не Вавилон, градът който завладял следващата година.

Позовавайки се на Клемент, след като Вавилон по-рано бил големия център за астрална религия, със своя пантеон към планетарните богове под водачеството на Мардук (Юпитер), следвайки раздвижването в след ствие на Александровите завоевания, Александрия става мястото, където се сливат вавилонските методи и древни предсказания с гръцката астрономия и физика, заедно с местните египетски звездни учени.

В Хелинистичен Египет и основно в Александрия е настъпила кулминацията на процеса, където божествени предсказания с обща природа (които както се знае били събрани в Месопотамия от първата династия на Вавилон от 18 до 15 век пр.н.е.), били преобърнати в предсказания с важност за индивида. Чрез херметичните учени в Египет през първи и втори век пр.н.е. тези предсказания, като известните Месопотамски серии *Enuma Anu Enil* (например “Ако Марс приближи Скорпион, ще има нарушение в двореца на принца” (4)) били превърнати в предсказания подходящи за индивидите с оглед на планетарната конфигурация в часа на зачатие или раждане (например “Не е добре за възпитанието на родения, ако Сатурн и Марс атакуват Луната” (5)).

Въпреки тази трансформация от общо божествени предсказания към индивидуални предсказания, която започнала в Месопотамия още през пети, четвърти и трети век пр.н.е. (6), в атмосферата на Хеленистичен Египет, чрез херметизма се ражда науката за хороскопа, със своите многобройни специални правила, методи и техники. В тази сфера името на Хермес се свързва с някои от принципите в хороскопа, като например учението за дванадесетте дома (7). Най-ранният източник на идеи свързани с хороскопа, Доротей от Сидон (1 век сл.н.е.), също се обръща към Хермес в своята дискусия за мястото на всяка от планетите в дванадесетте дома: “Погледни с това местата на планетите и тяхната подялба, и знай това, както казва почтенения и уважаван Хермес, кралят на Египет” (8). С уважение към учението свързано с дванадесетте дома и много други идеи принадлежащи на хороскопа, очевидно е, че принципът, който е включен е херметично то учение за съответствията:

“Това което е горе, е като това, което е долу,
и това, което е долу, е като това, което е горе,
за да бъдат осъществени чудесата на едно (единното) нещо” (9)

В примера за дванадесетте дома, херметичният принцип за съответствието между макрокосмос и микрокосмос е напълно ясен. Точно както божественият свят е разделен на 12 знака на зодиака, така и земният живот на човека може да бъде разделен на 12 отделения – живот, имущество, братя, родители, деца, здраве, брак, смърт и т.н. Херметичните учени, чрез които хороскопа бе развит в наука за съдбата математизират това макрокосмическо-микрокосмическо съответствие като поставят 12-те части от човешкия живот около кръга на индивидуалния хороскоп, започвайки от Асцендента (нивото на изгряващия зодиакален знак на източния хоризонт по време на раждането) и продължавайки по кръга обратно на часовниковата стрелка, за да достигнат до 12-те сектора или домове свързани с живот, имущество, братя, родители и т.н. Подобно, херметичната идея за естественото съответствие между човека и макрокосмоса води до зодиакалната *melothesia*, т.е. съответствието между знаците на зодиака и човешкото тяло: Овен – глава, Телец – ларинкс, Близнаци – рамене и ръце, Рак – гърди и т.н. *Melothesia*-та е станала известна в медицински кон текст в две херметични книги: *Hiera Biblos* и *Iatromathematica na Hermes Trismegistus* (10).

В пълния корпус на херметичната астрология, което било нещо като астрологическата библия в ранните векове на астрологията (11), били включени гръцки астрологически съчинения за “древните египтяни” Нехепсо и Петозирис, под формата на наставления от свещеника Петозирис към краля Нехепсо. Фирмикус Матернус (4 век пр.н.е.) в своя важен труд по астрология, осемте

книги на матхезис, говори за “най-могъщият Хермес”, който поверява своята тайна на тези “божествени хора” (12). И папирус от 138г. сл.н. е. съобщава, че Нехепсо и Петозирис “основали” своите учения върху тези на Хермес (13).

Нехепсо и Петозирис съставили своите астрологични трудове в Египет през 2 век пр.н.е. и фрагменти от тези трудове били събрани от Ернст Райс (14). Някои от тези фрагменти произхождат от текст-откровение, в който кралят Нехепсо под ръководството на мъдрия свещеник Петозирис, придобил знание за истините на хороскопа чрез ясновидство. Във фрагмент 1 Нехепсо излага визията, в която съзира звездите и е очарован от красотата на звездните небеса. А във фрагмент 33 Петозирис е описан като такъв, “който общува с духове на богове и ангели”.

В действителност има египетски цар с името ‘Нехепсо’. Той бил включен от Мането в 26-тата египетска династия (ок. 600г. пр.н.е.). Много свещеници носели името Петозирис, което означава “дар от Озирис”, но най-известният от тях бил висшия свещеник на Тот (=Хермес), който живял 4 век пр.н.е. (15). Неговата гробница, която очевидно била често посещавана от известни свещеници е открита в Хермополис през 1920г. (16). Не е известно какво е отношението на съставителите на астрологични резюмета от втори век, за това дали “Нехепсо и Петозирис” са цар Нехепсо и Петозирис, висшия свещеник на Тот.

Това, което все пак е ясно е, че съществували херметични астрологични текстове – от които са останали само фрагменти – които били събрани от различни автори по време на 2 век пр.н.е. под имената “Нехепсо и Петозирис”. Тези текстове, основани върху ученията на Хермес, били най-вероятно първоизточник на някои от основните идеи за хороскопа.

Манилиус, който живял в началото на Християнската епоха, също обозначава името “Хермес” като осно вател на астрологията:

“Ти, Хермес*, си първоосновател на тази велика и свята наука; чрез теб човека придоби едно по-дълбоко знание за небето – констелациите, имената и насоката на знаците, тяхната важност и влияние – така че аспекта на мощта на небесната твърд да бъде увеличен... Бога на небето даде на своите служители знание за небесата и им откри техните тайни. Това бяха тези, които основаха нашата възвишена наука и бяха пър вите, които разпознаваха съдбите подвластни на странстващите пътувания на звездите.” (17)./* Тук Мани лиус се обръща към Хермес като “Богът на Сайлин”. Сайлин бил добре познат като център в Аркадия с култ към гръцкия бог Хермес./

От това обръщение на Манилиус и от много други позовавания става ясно, че тази астрология – по точно хороскопната астрология – има своите корени в херметичната традиция, и това, че основателя на тази традиция – Хермес – бил считан за източника на вдъхновение за звездната наука.

С течение на времето астрологията ставала все по-отделена от херметичната традиция; и губейки своите духовни корени, постепенно загубила и своя духовен поглед. Астрологията се изродила от своите възвишени източници. Процесът на израждане бил вече видим за неоплатоника Иамбликус в ранния 4 век сл.н. е., който се отнася към астрологията като към една от “науките, които са дадени от боговете на човешките същества... С течение на времето, те (божествените науки) често биват смесени с неща от смъртен произход и божествения характер на знанието става много заличен.” (18). Колко по-явно е това израждане днес! Сега, повече от 16 века по-късно, божествения характер на астрологичното познание е почти изцяло неясно.

Но сегашния момент е ренесансов, и херметичната традиция преминава през духовно обновление през 20 век, което със сигурност ще има своя възраждащ ефект за по-дълбоките тайни на астрологията. Като част от това обновление, херметичната наука играе роля в развитието на една нова звездна мъдрост. Това което живее в херметичната астрология е вътрешната връзка с божествения произход на астрологията, чрез съзнаването на корените на науката за звездите в херметичната традиция. Също така е представен елемент на регенерация, чрез погледа към бъдещето – към израстването на нещо отвъд астрологията, нещо което мо же да бъде наречено астрософия (мъдростта за звездите), което е и названието на работата, на която Вили Зухер посвети своя живот. Но появяването на една нова звездна мъдрост сравнима с възвишената звездна мъдрост на древен Египет ще бъде осъществено чрез развитието на висши нива на съзнание – нива на съз нание по-висши от преобладаващото интелектуално съзнание в съвременната епоха. Херметичната астро логия може да служи като мост към тази бъдеща

мъдрост за звездите, като стъпало към астрософията, и може да действа като възраждащ елемент в цялата сфера на астрологията.

ЧАСТ ПЪРВА ХЕРМЕТИЧНА КОСМОЛОГИЯ

ГЛАВА ПЪРВА ЕКЗАЛТАЦИИТЕ

Небето се появи, със своите седем сфери, и с боговете видими в звездни форми, с всички техни констелации. И небето се завъртя и започна своето въртеливо движение... И Бог предопредели раждането на човека... Той вдъхна всяка душа в плът посредством боговете, които обикалят в небесата. И в този момент Той направи хората така, че те да могат да съзерцават небето, и да имат власт над всичко под небето, и да могат да познаят Божията сила, и да наблюдават работата на природата, и да могат да маркират всички неща, които са добри, и да разпознава разнообразната природа на добрите и лошите неща (“Свещена проповед на Хермес Трисмегистус”, CORPUS HERMETICUM III, 2b, 3b; прев. 147-149 стр.) /* Този превод и всички преводи на древни херметични текстове в началото на главите в тази книга са по Уолтър Скот “Херменетика”, Оксфорд, 1924/*

Зодиаците на Есна и Дендера

Много преди зодиака да получи научна дефиниция, египетските астрономи-свещеници наблюдавали по време на хода на годината 36 декана, включващи пояс от звезди лежащи някъде на юг от еклиптиката (еклиптиката е видимия път на Слънцето през 12-те зодиакални констелации). Наблюдението на тези 36 деканни констелации може да бъде проследено поне до 2150г. пр.н.е. Декани от това време са открити върху капаци на ковчези при разкопки (1).

Сега е почти невъзможно да се разбере коя звезда към кой декан принадлежи с изключение на един или два случая където идентификацията е очевидна, като например първата значима звезда Сириус принадлежаща към първия декан (Сотхис). Въпреки това, подобна бележка е повече или по-малко излишна поради факта, че по-късно деканите били оформени в научно дефиниран зодиак, когато по-късно били включени в Египет, рано през Хелинистичния период (Хелинистичния период започва със завоюването на Египет от Александър Велики през 332г. пр.н.е. и продължава до началото на римската власт през 30г. пр.н.е.). Деканалните констелации тогава били преопределени като 10 градусови разделения на Вавилонския сидерален зодиак (виж Фигура 1).

“Когато Вавилонският зодиак бил представен през ранните Хелинистични времена в египетската божествена иконография, тези 36 деканални констелации са представени просто като 10 градусови подразделе ния на зодиака. Тези, тогава, са деканите...” (2)

(Ролята на деканите в херметичната астрология ще бъде обсъдена по-късно в Глава 9)

Точната дата когато зодиака е бил представен от Вавилон в Египет не е известна, но може да бъде предположено, че не е било дълго след основаването на Александрия през 332г. пр.н.е., когато прехвърлянето на вавилонската мъдрост в Египет била улеснена от завладяването на Вавилон през 331г. пр.н.е. от Александър Велики. Определено няма данни за присъствието на зодиака преди тази дата; и най-ранния зодиак, намерен на египетска почва е този на Есна, който за съжаление е бил разрушен малко след като е бил открит. Зодиака от Есна датира от около 200г. пр.н.е. (3)

Зодиака от Есна, с правоъгълна форма, бил открит на тавана на храм в Кхнум, на около 2,5 мили североза падно от Есна. Има две причини, поради които този зодиак е от особено значение за херметичната астрология. Първо, това е първият документ за връзка между зодиака и деканите (4). Второ, той представя астрологичното учение за екзалтациите, където всяка планета има своето специално място сред констелациите на зодиака, място където работи най-мощно. В зодиака на Есна, планетите – персонифицирани като богове – са изобразени в констелациите където се намират техните традиционни екзалтации.

Кръглият зодиак намерен на тавана на храма Хатхор в Дандера (сега е в Лувъра), също изобразява планетарните богове в техните традиционни констелации на екзалтация. По този начин и двата зодиака – в Есна (ок. 200г. пр.н.е.) и в Дандера (30г. пр.н.е. или по-рано) представят астрологичното учение за екзалтациите. Какво представлява това учение? Каква роля играе то в херметичната астрология?

Учението за екзалтациите ни отправя към една астрологична тайна свързана с отношението на Земята и човека към космоса. Това може да бъде разбрано в началото, като се отнесем към годишното движение на Слънцето през 12-те констелации на зодиака, което обикновено се нарича “видимо движение” на Слънце то. Около средата на всеки месец Слънцето навлиза в нов знак от зодиака*. Датите на навлизането на Слънцето в нов

/* Зодиака използван в херметичната традиция е сидералният зодиак, който бил първоначално представен от вавилонците и използван от тях от 5 век пр.н.е. за знак от зодиака са:

15 Април	– Овен	18 Октомври	– Везни
15 Май	– Телец	17 Ноември	– Скорпион
16 Юни	– Близнаци	17 Декември	– Стрелец
17 Юли	– Рак	15 Януари	– Козирог
18 Август	– Лъв	14 Февруари	– Водолей
17 Септември	– Дева	15 Март	– Риби

Тези дати са представени на Фигура 2. Те се отнасят за днешното време (20 век).

Движението на равноденствията

Обръщайки внимание на Фигура 2, може да се види, че точката на пролетното равноденствие (ПР) е с местонахождение в този момент на $5\frac{1}{2}^\circ$ в знака Риби (5). Точката на ПР се свързва с пролетното равноденствие, което настъпва на (или около) 21 Март всяка година. Това е деня, в който Слънцето преминава на север от небесния екватор, обозначавайки старта на пролетта в северното полукълбо. Това е деня, в който часовете на дневна светлина и мрак са с равна дължина, след което дните започват да стават по-дълги. Местонахождението на Слънцето в зодиака по време на пролетното равноденствие е познато като точка на пролетното равноденствие (ПР) и поглеждайки картата на звездното небе, може да се види, че точката на ПР се намира в момента под опашката на западната риба в констелацията на Риби ($=5\frac{1}{2}^\circ$ в сидералния знак на Риби).

Точката на ПР не остава неподвижна. Тя се движи бавно назад по зодиака с приблизителна скорост от 1 градус за 72 години. От своето сегашно място на $5\frac{1}{2}^\circ$ в знака Риби, тя ще продължи своето движение през следващите 400 години, след което ще влезе в сидералния знак на Водолей през 2375г. Това събитие ще е началото на нова астрологична епоха – епохата Водолей, измествайки епохата Риби, в която живеем сега.

Напред като астрономическата рамка на отнасяне, и също така за направата на хороскопи. Зодиака бил предаден на Египет и бил използван също така от ранните гръцки астролози. Дори бил пренесен в Индия, където се използва и до днес, макар и с малки изменения. Ефемериди за периода 1976-2000г. с всекидневните позиции на Слънцето, Луната и планетите в сидералния зодиак са съставени от Нийл Михалсен и пу бликувани от Astro Computing Services (*Американските сидерални ефемериди 1976-2000г.*, San Diego, 1981). Сравни Робърт Поуел и Питър Тreadголд, *Сидералният зодиак* (АФА Пъбликейшънс, Темпъл, 1985) и Робърт Поуел, *Зодиака: Исторически обзор* (АЦС Пъбликейшънс, San Diego, 1984)

В учението за астрологичните епохи не само всяка планета е описана с различно влияние, според знака на зодиака в който присъства, но също така местонахождението на ПР в знак от зодиака оказва едно основно влияние от тази част на зодиака за дълъг период от време. (Приблизително се изискват 2160 години за ПР да премине през 30-те градуса на зодиакален знак). Сегашният период е наречен епоха на Риби, защото ПР е с местонахождение в момента в Риби, като е влязла в този знак в ранната част на 3 век сл.н.е. (215г. сл.н.е. е датата към която ако се прибавят 2160 години се получава 2375г. сл.н.е., но астрономически изчи слена датата на начало на епоха Риби е 221г. сл.н.е.) (6). Продължителността на епохата Риби е представена чрез преместването на ПР

през 30-те градуса на знака Риби, и като влезе във Водолей (през 2375г. сл.н. е.), ще започне епохата на Водолея, която също ще продължи приблизително 2160 години.

Четири основни слънчеви феномена през годината

Обръщайки внимание отново на Фигура 2, може да се види, че ПР е една от четирите специални точки очертани от Слънцето при неговото преминаване през зодиака. Тези четири точки са определени от четирите основни слънчеви феномена на годишния курс. На 90° от ПР е точката на лятното слънцестоене (ЛС), която Слънцето достига на (или около) 22 Юни, денят на лятното слънцестоене. Това е най-дългият ден в северното полукукло. Сегашното местонахождение на ЛС е на $5\frac{1}{2}^\circ$ в Близнаци. С напредването на още 90° от ЛС, Слънцето достига точката на есенното равноденствие (ЕР) на (или около) 23 Септември, което е и денят на есенното равноденствие. Тук часовете на деня и нощта са отново равни, също както когато Слънцето се намира в ПР, но от този ден нататък дните започват да стават по-къси. В този момент ЕР е на $5\frac{1}{2}^\circ$ в Дева.

Четвъртата точка маркирана от Слънцето при неговото ежегоднишно преминаване през зодиака е точката на зимното слънцестоене (ЗС). Слънцето достига тази точка на (или около) 22 Декември. В този ден, де нят на зимното слънцестоене, часовете на тъмнина са най-дълги в северната полусфера. В момента ЗС е на $5\frac{1}{2}^\circ$ в Стрелец.

Четирите места на зодиака – $5\frac{1}{2}^\circ$ Риби, $5\frac{1}{2}^\circ$ Близнаци, $5\frac{1}{2}^\circ$ Дева, $5\frac{1}{2}^\circ$ Стрелец – са слънчевите зодиакални дължини на четирите сезонни повратни точки достигнати от Слънцето по неговия път през зодиака всяка година. Тези повратни точки могат да бъдат проследени, като се наблюдава местонахождението на изгревите и залезите по време на годината. В деня на ПР Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. През всеки следващ ден мястото на изгрева на Слънцето (и съответно мястото на залеза) постепенно се премества на север, достигайки своя максимум в деня на ЛС, когато Слънцето спира своето движение на север. Това е и произхода на думата *soltice* (слънцестоене), което значи “спряло Слънце”, т.е. мястото където Слънцето спира своето движение на север (виж Фигура 3). В същото време мястото на залеза достига своята максимална северна дължина в деня на зимното слънцестоене. Тук отново Слънцето спира. Съответно по обед височината на Слънцето над Земята достига своя максимум в този ден, и от там натаък започва да намалява.

Със старта на намаляването на височината на Слънцето на обед, може да бъде проследено, че местонахождението на точките на изгревите (и съответно местонахождението на точките на залезите) постепенно се премества назад към изток (и съответно на запад) до деня на ЕР, където Слънцето изгрява от изток и залязва на запад. След ЕР, точката на изгрева (и съответно на залеза) се придвижва бавно на юг, достигайки максимална южна дължина на изток (и съответно южна на запад). По това време може да се види, че Слънцето отново застопорява изгревите и залезите, като при ЛС. По-нататък, през деня на ЗС височината на Слънцето на обед достига своя минимум. В дните след ЗС разстоянието на Слънцето над Земята започва да се увеличава, докато точките на изгревите и залезите започнат отново да се движат на север, назад към оста изток-запад, която достигат точно в деня на ПР.

Наблюдението на тези четири специални точки достигани от Слънцето по време на неговата годишна орбита около зодиака е играло важна роля в тайнствената традиция на древен Египет. Както Сфинкса, много от пирамидите, като тези в Гиза, Мемфис, Танис, Саис и Бубастис са ориентирани по оста изток-запад, така че да посрещат изгряващото от изток Слънце през пролетните и есенните равноденствия или гле дайки на запад да приветстват залязващото Слънце. Много от храмовете, въпреки това били построени като ориентирани към точките на слънцестоянията – както към изгряващото, така и към залязващото Слънце по време на лятното или зимното слънцестоене. Например, оста на величествения храм на Амен-Ра в Карнак, едно от чудесата на античния свят, е ориентирано така, че да гледа към мястото на залязващото Слънце в деня на ЛС. А Колоси от Тебес гледа към мястото на изгрев по време на ЗС (7).

Управление и екзалтация

Какво било значението на това такъв значителен храм, като този в Карнак, да гледа към залязващото Слънце през ЛС? Бил придобит опита, че по време на равноденствията и слънцестоенията били в сила уникални условия Слънцето и Земята да влязат в една специална **взаимовръзка**. В подобни моменти било усетено, че нараства възможността за импулси и откровения от космоса, които да бъдат възприети от човешките съзнания. Това се усещало особено силно по време на ЛС. В херметичната традиция на древен Египет се представяло, че по това време **Слънцето се качва на престола си**. Слънцето било представяно като изкачващо се по зодиака за да достигне своето място на управление в деня на ЛС, когато Слънцето е най-високо в небесата. Според тази образна картина сублимния бог-Слънце изкачвайки своя трон, ще “изпрати долу истинско битие (**светлина и живот**) **от горе**” (8). По време на ЛС, когато слънчевата светлина и топлина достигат своята най-висока интензивност, богът-Слънце бива издигнат на своя трон. Мястото на управлението – местонахождението на Слънцето в зодиака в деня на ЛС – е мястото от зодиака, в което богът-Слънце бива екзалтиран всяка година.

Тясно свързана с херметичната идея за управлението е астрологичната идея за екзалтацията (9). Предстои да бъде аргументирано – според херметичния начин на мислене – че традиционната астрологична екзалтация на Слънцето е мястото в зодиака, отбелязващо управлението на Слънцето, **когато то слага начало на своето царуване**. Защото поради движението на равноденствията – съответно на слънцестоенията – място то на управление бавно се премества назад по зодиака с течение на времето. В днешно време слънчевото управление – т.е. когато Слънцето е най-високо в деня на ЛС – се намира на $5\frac{1}{2}^\circ$ в **Близнаци** (виж Фигура 2). При скорост на движение 72 години за един градус, преди 2160 години, мястото е било на $5\frac{1}{2}^\circ$ в **Рак** ($30^\circ \times 72 \text{ години} = 2160 \text{ години}$). Връщайки се още 2160 години, мястото е $5\frac{1}{2}^\circ$ в **Лъв**, близо до първата голяма звезда **Регулус**, на 5° в Лъв. С други думи, през **2300г. пр.н.е.** управлението на Слънцето – зодиакалното местонахождение на точката на лятното слънцестоене – съвпада със звездата **Регулус, Лъвското сърце**. Проследявайки дори по-назад във времето, Слънчевото управление (ЛС) било в **19° Овен** някъде около **20500 и 20600г. пр.н.е.** Този градус от зодиака – 19° Овен – дълго бил считан за зодиакалният градус на слънчевата екзалтация (11). И тук – 20500г. преди Христос – е започнало управлението на Слънцето, което може да бъде заключено от концепциите за управление и екзалтация, които ще бъдат обсъдени в предстоящото.

Хороскопа на света

Една дълбока тайна е скрита в астрологичната доктрина за екзалтациите. Тя е свързана с космичната еволюция и отношението на космоса към човека. Подобни тайни са живия елемент в херметичната астрология, и в херметичната традиция са дадени насоки към тези тайни.

Традиционно планетите били свързани с местата на техните екзалтации в хороскопа на света т.е. по време на създаването на света. Това учение е развито в *Бундахизн*, Пахвали еквивалента на библейското *Битие*, което излага Зороастрическите идеи върху космологията и космогонията (12).

Хороскопа на света в *Бундахизн* представя планетите и лунните възли в знаците на техните екзалтации и дава Асцендентът като 19° Рак (виж Фигура 4) (13). Текста разказва как по време на раждането на света, преди хиляди години, когато планетите били в екзалтация, Злият Дух (Ариман) се намесил. Яростната атака на Ариман срещу Добрият Дух (Ормузд) засегнала цялото творение, което и преди това било в движение. След като описва хороскопа на света, *Бундахизн* го разглежда като раждането на Първият Човек (Гаймарт, аналогичен на Адам в юдейската традиция).

Важно е да се отбележи, че екзалтациите, асоциирани с планетите, не могат да представят традиционния геоцентричен хороскоп, както никога не би могло Меркурий и Слънцето да бъдат по едно и също време в 15° Дева и 19° Овен, което са техните приети зодиакални градуси за екзалтация в астрологичната традиция. Възможността на тази конфигурация е изключена поради факта, че геоцентричното ъглово отношение между Меркурий и Слънцето не може да е повече от 28° (ъгъла разделящ 19° Овен и 15° Дева е 146° - виж фигура 4).

Въпреки това се приема една по-различна интерпретация, ако трябва хороскопа на света да бъде видян във връзка с херметичната идея за управлението, очертана по-горе (в случая на Слънцето

като управител). По своя път около зодиака Слънцето става управител всяка година в деня на лятното слънцестоене, когато то достига своята най-висока позиция в небесата. Неговото място по това време е мястото му на управление, което от своя страна се придвижва по зодиака със скорост 1° за 72 години. Днес Слънцето е управител в $5\frac{1}{2}^\circ$ **Близнаци**, и изчислявайки назад намираме Слънцето управител в 19° Овен през **20500г. пр.н.е.** Тук стигаме до дата, която от херметичното разбиране може да бъде приета за хороскопа на света, когато определени космични събития установили условията на Земята подходящи за развитието на човешкото същество. Тази е датата, която ще бъде приета за индикираща “раждането на човека”, което е може би това, което *Бундахизм* търси да изрази, отнасяйки се до произхода на Първия Човек със **Слънце в 19° Овен**. (Историческият контекст на това “раждане” ще бъде обсъден в Глава 3: Еволюция в светлината на херметичната астрология).

Идеята за локализиране на Слънчевата екзалтация на 19° Овен може да бъде разбрана чрез следната аналогия. Господството на краля се измерва в години от деня, в който е стъпил на трона. Всяка година той отбелязва началото на своето владичество чрез своето церемониално изкачване на трона отново. Така се изброяват годините, маркиращи кралското господство. Церемониалното изкачване на трона всяка година следва да припомни първия път, когато краля се възкачил на трона и започнало неговото управление. По същия начин, според херметичната концепция Слънцето се изкачва на своя трон всяка година в деня на ЛС. Но ако трябва да бъдат преброени годините на царуване, откъде би трябвало да започне броенето? Кога Слънцето за първи път е изиграло решаваща роля в човешкия живот? Или по-скоро кога за първи път било забелязано, че Слънцето играе важна роля в регулирането на живота на Земята? Това е началото на изброяване на годините на Слънчевата зависимост, когато човек за първи път осъзнал важността на Слънцето за регулирането на живота. Според херметичните разбирания за човешката еволюция (виж Глава 3), това се случило 20500г. преди Христос, когато годишното управление на Слънцето ставало на 19° Овен в зодиака, т.е. когато ЛС било на 19° Овен. Това “управление на Слънцето” започнало преди около 22500г. е отзовано чрез доктрината за екзалтациите, според която Слънцето е в екзалтация на 19° Овен в зодиака, и тази доктрина е била предадена под формата на хороскопа на света.

Хороскопа на света обозначава едновременно раждането на света и раждането на човека. Може ли това да не съответства на момента в историята, когато човешкото съзнание се събудило за космичния свят? И след като най-важното космично тяло е Слънцето, не е ли събуждането на човека към Слънцето от решаващо значение в “раждането на човека” (в същото време определяйки раждането на света за човешкото съзнание)?

Ако този исторически момент трябва да бъде запомнен, как най-добре би могъл да бъде припомнен? Като се отнесем към най-забележителния космичен феномен, което без съмнение е самото Слънце. И едно от най-важните събития – ако не и най-важното – сред постоянното въртене в небесата е ЛС, когато Слънцето достига своята най-голяма височина, преминавайки в управление. Хороскопа на света сам предлага този аспект, където Слънцето достига своята максимална височина, като го представя високо над Земята, в своята **обедна позиция**, намиращо се на 90° над **Асцендента**, който е на 19° **Рак** (виж Фигура 4). Тук Слънцето е високо в управление. В същото време се казва, че е екзалтирано. Екзалтацията на Слънцето на 19° Овен тук съвпада с управлението на Слънцето в хороскопа на света. Ако херметичната насока на мислене е правилна, хороскопа на света се отнася основно към местонахождението на точката на ЛС – управлението на Слънцето – в 19° Овен. И това се е случило 20500г. пр.н.е.

Но какво е положението с другите екзалтации – на Луната и планетите – споменати в хороскопа на света? Без съмнение те също са важни, макар и с второстепенна важност по отношение на горната интерпретация за екзалтация на Слънцето (Тяхното значение ще бъде обсъдено в Глава 8: Знаците на зодиака).

Връщайки се към аналогията с господството на краля – и херметичния начин на мислене в същност е аналогичен – царуването на Слънцето започнало 20500г. пр.н.е. По това време изглежда човека за първи път се събудил за значението на Слънцето за живота на Земята. Както е установено в много случаи на сравняване на древни монументи, едно от основните космични събития проникващо в предисторичното съзнание на човека за годишното въртене на Слънцето е

това на ЛС. В херметичната традиция това събитие е предадено чрез образната картина на Слънчевото управление. Слънцето е представяно като “крал” в космоса, и – според херметичните концепции посочени по-горе – годините на слънчевото царуване били от броени с оглед на неговото ежегодно повтарящо се изкачване нависоко. Както в някои древни култури било нещо обичайно за кралете да се качват на престола всяка година за да отбележат своята власт, така и в космичния свят Слънцето се изкачва на високо за да се изкачи на трона веднъж годишно. В изразите на херметичната аксиома “както горе, така и долу” Слънцето поставя образа “горе”, който бива усвоен от кралете “долу”. Разбира се, управлението на Слънцето не може да бъде преброено в години по същия начин както управлението на смъртните крале, а чрез различна концепция за времето – “зодиакално време” – и установявайки тайнствен ритуал, който бива отпразнуван всяка година, управлението на Слънцето може да бъде последвано от поколения човешки същества на Земята.

Зодиакалното време

Управлението на Слънцето всяка година по време на ЛС бе отбелязвано в древните мистерии чрез признаване на изумителната значимост на Слънцето за живота на Земята. В наше време Слънцето се приема за дадено. Но в древните мистерии човек поглеждал към Слънцето с настроение на **дълбоко посвещение и благодарност**. И какъв друг по-важен празник за отбелязване в сравнение с управлението на Слънцето, когато това величествено небесно същество може да бъде видяно и преживяно при най-висшата му мощ?

Събуждането на човека към Слънцето като основния космичен фактор, регулиращ човешкото съществуване и живот на Земята бележи началото на Слънчевото управление. И това събитие не било запомнено чрез използването на години, като се преброят годините назад до 20500г. пр.н.е., но по-скоро чрез концепцията “екзалтация”. За един египетски свещеник от херметичната традиция – като Петозирис, висшия свещеник на Тот (=Хермес), който живял около 300г. пр.н.е. – управлението на Слънцето, посочвано от местонахождението на точката на ЛС в зодиака, се случвало всяка година около **7° Рак** (зодиакалното място на точката на ЛС около 300г. пр.н.е.). Имайки в предвид бавното движение на тази точка назад през зодиака, той би могъл да визуализира дължината на управление на Слънцето, т.е. продължителността на годините на събуждането на човека към Слънцето чрез концепцията за екзалтациите – с екзалтацията на Слънцето на 19° в Овен. Бавното преместване около зодиака на Слънчевото годишно управление от 19° Овен към 7° Рак би могло да му бъде предадено като голям диапазон от време – но премерено не в години, а в зодиакално време, каквото и било*. /* Зодиакалното време е в учудващо съответствие с човешкият живот: скоростта на движение на 1° за 72 години съответства на средната продължителност на човешкия живот на Земята. Следователно, единиците на зодиакалното време, измерени чрез градуси от движението на точката на ЛС съответстват на времеви живот на Земята./ Екзалтационният градус на Слънцето – 19° Овен – тук служи като нулев час на “зодиакалният часовник”. За нас, живеещите в края на 20 век, са изминали 22500 години откакто – да използваме думите на Соломон в Еклизиаста – се “трудим под Слънцето” (Еклизиаста гл.2, стих 18). По времето на всички тези хиляди години, човекът на Земята винаги е имал основния опит да наблюдава дневното и годишно движение на Слънцето. Но вместо да измерваме това разстояние в години, можем също така да помислим за обхващане на времето чрез измерването на движението на точката на ЛС, започвайки от 19° Овен до днешното ѝ местонахождение на 5½° Близнаци. Да мислим по този начин би значело да мислим по сходен начин с този на херметичните астрологични учени от античността.

Дешифрирането на астрологичната традиция

Не би трябвало да се мисли, че зодиака в своята научна дефиниция като дванадесет тридесет градусови деления на констелациите, през които Слънцето, Луната и планетите преминават, съществувал хиляди години преди Христос. Всички основни точки към научното определение на зодиака в дванадесет тридесет градусови знаци произхождат от вавилонците от шести, пети век пр.н.е. (14). Въпреки това, след като веднъж бил дефиниран, определени тайнствени учения биха могли да бъдат превърнати в концепции свързани със зодиака (като тези отнасящи се до

човешката история – еволюцията на човека на Земята – които по-рано били обхванати от един вид инстинктивно ясновидство). По този начин израствали различни астрологични и космологични доктрини, например учението за Слънчевата екзалтация на 19° Овен. Но отхвърляйки категорично древната тайнствена мъдрост, каквато е тенденцията на съвременната епоха, било загубено много от това, което било дълбоко знание за човека и космоса. От друга страна, едно сляпо приемане на традиционните учения също не води далеч в разбирането. Чрез разчитане на традиционните учения (в този случай астрологичната традиция), съвременния човек може отново да придобие – под нова форма – то ва което било загубено с течение на времето. Основно за разбирането на херметичната астрология в наше време е възстановяване на древното херметично астрологично учение в една нова форма, чрез проникване в астрологичната традиция. Въпреки херметичната интерпретация на Слънчевата екзалтация на 19° Овен, което в глава 3 ще бъде разгледано във връзка с еволюцията, преобладаващата астрологична идея за екзалтационните градуси където Слънцето, Луната и планетите работят извънредно мощно е също истинна в свой собствен смисъл. Поглеждайки звездната карта, бива родено едно правещо впечатление изображение от Слънцето сред звездите на Овен. Когато е на 19° Овен, това означава, че току що е преминало под рога та на Овен, маркирани от звездите Шератан и Хамал, съответно на 9° и 13° Овен. Значението на това ще бъде разгледано в глава 8, където зодиакалните местоположения на Луната и планетите, също ще бъде разгледано.

Управление и екзалтация

До сега бе разгледана херметичната астрологична идея за Слънчевото управление през ЛС, когато достига своята най-висока точка в зодиака. Но какво да кажем за останалите важни точки по пътя на Слънцето? Как е разгледан пътя на Слънцето като цяло в херметичната астрология?

Както може би ще бъде разбрано от предстоящото, херметичните астролози от античността имали карти нен вид съзнание. Пристигането на Слънцето до най-високата точка на своята орбита било виждано картинно като Слънцето, възкачващо се на трона си (управление). Подобно, когато Слънцето слизало до най-ниската точка от своята орбита, достигайки ЗС, по това време Слънцето било виждано в “заточение” (15). Друга символична картина на това събитие е Падението в Хадес (водещо до среща с принца на Тъмнината). Мястото на заточение на Слънцето лежи точно срещу мястото на управлението. В днешно време Слънчевото заточение е локализирано на 5½° Стрелец.

Между тези две крайности на управление и заточение, Слънцето два пъти достига точки на баланс в своя годишен курс: ПР (възкачвайки се от заточение към управление) и ЕР (слизайки от управление към заточение) – виж Фигура 2. Важността на тези две точки на баланс може да се види от вече споменатия факт, че египтяните подреждали в права линия пирамидите на изток-запад, за да посрещат изгряващото и заляз ващото Слънце по време на двете равноденствия. От двете равноденствия, ПР е основно смятано с по-голямо значение, след като местонахождението на точката на ПР посочва основното влияние, преобладаващо в определена историческа точка. Сегашното място на ПР на 5½° **Риби** показва, че днешната историческа епоха е под знака на Риби и че, съответно, живеем в епохата на Риби.

Стъпките

Допълнителна важност се отдава на ПР по силата на това, че традиционно се свързва с това да е началната точка на Слънчевия годишен кръг на зодиака. В картинното съзнание на херметиците от древността, Слънцето било виждано да прави стъпки по време на своето възкачване и падение. Обикновено стъпките били отброявани (като се започва от точката на ПР), като всяка стъпка била завършвана с всеки 15° на Слънчевото движение през зодиака (виж Фигура 5). Слънцето по този начин прави **шест стъпки нагоре от точката на ПР до точката на ЛС**, съответстващо на движение от 90° през зодиака. Шестте възходящи стъпки до точката на ЛС съответстват на **“нарастващо северно отклонение”** – да използваме модерната астрономична терминология.

От тук, мястото на Слънчевото управление, **шест стъпки се правят надолу до точката на ЕР**, отново съответстващи на движение през зодиака от 90° . Тогава Слънцето прави шест стъпки надолу до точката на ЗС, съответстващо на **южно отклонение**. От тук, мястото на заточение, Слънцето прави шест стъпки въз качвайки се до точката на ПР, от където започва нов цикъл от двадесет и четири стъпки. (виж Фигура 5).

Идеята за стъпките била предадена на и използвана от някои гръцки астролози – например Ветиус Валенс (2 век пр.н.е.), практикуващ астролог, който бил съвременник на Птоломей (16). Гръцкият термин за стъпките е *bathoi* (17).

Въпреки това, самият Птоломей не споменава за *bathoi* в своя класически учебник по астрология *Тетрабиблос*, който формирал основата на астрологичната традиция на запад; и така важната херметична астрологична концепция *bathoi* била загубена напълно. Поради своята важност в херметичната астрология, концепцията за стъпките ще бъде разработена по-внимателно не само във връзка със Слънцето, но и във връзка с Луната и планетите.

Докато при Слънцето стъпките съвпадат с неговото движение в отклонение, в случая на Луната и планетите стъпките съвпадат с тяхното движение по ширина, т.е. тяхното движение северно или южно от еклиптиката. Например, стъпките на Сатурн започват когато прекоси своя възходящ възел (виж Фигура 6). Шест стъпки се взимат от възходящия възел до максималната ширина Сатурн в зодиака, т.е. точката в зодиака лежаща 90° след възходящия възел, така че всяка стъпка съответства на 15° движение в ъглово разстояние. Сатурн прави още шест стъпки при падането от максимална дължина до своя низходящ възел. Първите дванадесет стъпки описват Сатурновото движение на север от еклиптиката (стъпки 1-6: увеличаваща се северна ширина, стъпки 7-12: намаляваща северна ширина). След това се правят шест стъпки намалявайки на юг от низходящия възел до мястото на най-голямата южна ширина, т.е. до точката в зодиака лежаща 90° след низходящия възел. Последните шест стъпки съответстват на Сатурновия възел от своята най-южна ширина до нулева ширина (нулево ъглово разстояние), което е възходящия възел. Следователно последните дванадесет стъпки описват Сатурновото движение на юг от еклиптиката (стъпки 13-18: нарастваща южна ширина, стъпки 19-24: намаляваща южна ширина). Пълният цикъл двадесет и четири стъпки предлага добре определено описание за Сатурновото движение в ширина (ъглов градус), точно както Слънчевото движение на отклонение е описано чрез двадесет и четирите стъпки, правени от Слънцето по времето на курса от една година.

Освен това, стъпките описани от другите планети и Луната са напълно аналогични към тези описани по-горе и във Фигура 6 за Сатурн. Въпреки това, има важно различие между стъпките на Луната и тези на другите планети, като Лунните стъпки се отнасят до лунното движение около Земята (геоцентрично), докато стъпките на Сатурн и другите планети се отнасят към планетарното движение около Слънцето (хелиоцентрично). Описаното по-горе напълно съвпада със стъпките на Луната ако напредъка в градуси на движението по дължина се разглежда около Земята, геоцентрично. Въпреки това, за планетите (включително Сатурн) описанието на движението по дължина (промяна на ъгловото разстояние) следва да бъде мислено като движение около Слънцето, хелиоцентрично.

Планетарните стъпки започват при **нулева ширина**, когато планетата следва да се възкачи на север от еклиптиката. Това съответства хелиоцентрично на планетата, бидейки в своя възходящ възел. (Важността в херметичната астрология за хелиоцентричните движения на планетите ще бъде разглеждана в следващата глава и в по-късни глави) Планетата прави шест стъпки до своята точка на максимална северна ширина, което съответства хелиоцентрично на напредък от 90° в хелиоцентрична дължина от възходящия възел (виж Фигура 6). След това се правят шест стъпки спускайки се от мястото на максимална северна ширина до нулева ширина на планетата (до низходящия възел), съответствайки на следващ напредък от 90° в хелиоцентрична дължина. Следователно, първите дванадесет стъпки от движението на планетата описват планетарното движение в северна ширина от еклиптиката, съответстващо на хелиоцентричния път по дължина от своя възходящ възел до своя низходящ възел. Следващите шест стъпки се правят слизайки под еклиптиката, до своето място на максимална южна ширина, представяйки напредък от 90° в хелиоцентрична дължина от низходящия възел. И последните шест стъпки съвпадат с възхода на планетата до дос тигането на нулева ширина отново, което съответства на 90° движение в

хелиоцентричната дължина пред вижвайки планетата хелиоцентрично отново до нейния низходящ възел. Стъпки 13-24 (виж Фигура 6) описват планетарното движение в ширина южно от еклиптиката, съвпадащо с хелиоцентричния път на планетата по дължина от нейния низходящ до нейния възходящ възел.

Стъпките на Луната могат да бъдат описани по същия начин като тези на планетите, с изключение, че планетарните стъпки се свързват с движението на планетата в хелиоцентрична дължина, а стъпките на Луна та се отнасят към движение в геоцентрична дължина.

Една нова концепция за екзалтациите

Херметичното учение свързано със стъпките е тясно свързано с учението за екзалтациите (*hypsomata* на гръцки; единствено число *hypsona*). Сред гръцките астролози, които използвали стъпките в своите астрологични работи, точно терминът *hypsona* се използва за управлението, т.е. управлението било мислено ка то екзалтацията на планетата (тук термина планета включва Слънцето и Луната). В този случай екзалтациите (*hypsomata*) на Луната и планетите – зодиакалните места където се счита, че работят най-мощно – просто са представени с местата в зодиака където придобиват максимална северна дължина; а екзалтацията на Слънцето със зодиакалното място на точката на ЛС, където Слънцето придобива максимално северно отклонение.

По отношение на Слънцето дотук бе направено разграничение между управление и екзалтация, като последната била зодиакалното местонахождение на Слънчевото управление в значителен момент за човешка та история (20500г. пр.н.е.) – значима за човешката еволюция, като времето когато човек за първи път развил съзнателно усещане за Слънцето. Но ако екзалтацията бъде идентифицирана с това, което до тук бе наречено управление, то тогава имаме нова концепция за екзалтацията в херметичната астрология, която била използвана от някои астролози в античността (тези които работели с херметичното учение за стъпките). Тази нова концепция за екзалтацията приложена към Слънцето е: Слънцето е екзалтирано (работи най-мощно), когато е на максимално северно отклонение (това е ЛС). Приложена към Луната и планетите тази нова концепция за екзалтациите е: Луната и планетите са екзалтирани (работят най-мощно) **на максимална северна ширина.**

В тази нова – или открита – концепция за екзалтациите, екзалтациите на Слънцето, Луната и планетите са свързани с техните съответни астрономични феномени по един смислен и разбираем начин. Но това означава, че екзалтациите не са фиксирани веднъж завинаги, но се движат бавно назад по зодиака с течение на времето. Това не означава, че фиксираните места на екзалтациите предадени в астрологичната традиция няма смисъл. Както ще видим в глава 3 – в случая на традиционния за Слънцето фиксиран зодиакален градус на екзалтация (19° Овен) – има дълбок смисъл свързан с тайната на човешката еволюция, поради което точно този градус от зодиака е толкова важен. (19° Овен е, ако може така да се каже *основната* екзалтация на Слънцето.) Въпреки всичко, в херметичната астрология днес, може да бъде приет за 5½° Близнаци, зодиакалното място на Слънцето по време на ЛС. Подобно, Луната и всяка от планетите няма само основна (фиксирана) екзалтация – позната от астрологичната традиция – но и екзалтация за днешното време, намерена чрез мястото на зодиакалната ширина, определена за всяка планета с прибавянето на 90° към дължината на възходящия възел. (При планетите се взема хелиоцентричната дължина от възходящия възел) По този начин се получава следната таблица на констелациите на Слънцето, Луната и планетите (виж Таблица 1). Датата избрана за екзалтациите в Таблица 1 е **10 Февруари 1983г.**, когато точката на ПР е точно 5½° Риби (и съответно точката на ЛС е точно 5½° Близнаци) (18).

Според концепцията за екзалтациите в херметичната астрология, сегашните екзалтации на Слънцето и планетите са тези изброени в Таблица 1. (Отбележете, че мястото на сегашната екзалтация на Луната бързо се променя, и трябва да бъде преизчислявана всеки месец; в контраст със сегашните екзалтации на Слънцето и планетите, които се променят много бавно.) Във връзка с тази херметична концепция за екзалтациите, планетите Уран, Нептун и Плутон – открити през последните 200г. – също имат своя екзалтационен градус (виж Таблица 1). След като тези

планетите били непознати за астролозите от древността, те нямат определени фиксирани екзалтации.

ТАБЛИЦА 1
Екзалтации изчислени за 10 Февруари 1983г.

Основни (фиксиращи) екзалтации	Планета	Сегашни (подвижни) екзалтации	Ниво на движение* на един градус за
19° Овен	Слънце	5° 30' Близнаци	72 години
3° Телец	Луна	8° 59' Дева	0.05 години
15° Дева	Меркурий	23° 38' Рак	470 години
27° Риби	Венера	22° 01' Лъв	200 години
28° Козирог	Марс	24° 56' Рак	160 години
15° Рак	Юпитер	15° 49' Дева	262 години
21° Везни	Сатурн	29° 00' Дева	194 години
-	Уран	19° 29' Лъв	112 години
-	Нептун	17° 04' Везни	340 години
-	Плутон	25° 39' Дева	1920 години

* Нивото на движение на точката на ПР и планетарните възли се променя бавно с течение

*

Нивото на движение на точката на ПР и планетарните възли се променя бавно с течение на времето; тук е вписана средната скорост на преместване. (Отбележете, че тук придвижването на точката на ПР и планетарните възли е ретроградно, придвижващо се назад през сидералния зодиак)

Важно е да се запомни, че планетарните екзалтации са съществено свързани с хелиоцентричното движение на планетите. Ако се вземат в предвид сегашните хелиоцентрични планетарни движения, може да се определи кога планетите достигат своите екзалтации (хелиоцентрично: максимална северна ширина). Например Сатурн, който се възкачва на своето място на управление (сегашна екзалтация) само веднъж на 29½ години, бил екзалтиран, т.е. достигнал **максимална северна ширина** на 28 Август 1982г., когато неговата хелиоцентрична дължина била 29° Дева (виж Фигура 6, където СШ = максимална северна ширина = управление или сегашна екзалтация) (19).

Херметичната концепция за екзалтациите, свързана с идеята за стъпките е в точно съответствие с термина, от който произлиза гръцката дума *hypsoma*. *Hypsoma* произхожда от *hypsos*, което значи “височина”. Думата екзалтиран изразява смисъла на височина. Следователно е естествено да се мисли за планетарните екзалтации като за **местата от зодиака, където планетите придобиват своята най-голяма височина (най-го ляма северна ширина, или както е случаят със Слънцето, най-северно отклонение).** И според херметичния начин на мислене – основан на аналогията “както горе, така и долу” – е естествено да се направи заключение, базирано на аналогия със Слънцето (което става най-могъщо когато достигне своята най-голяма височина по време на ЛС), че Луната и планетите също стават най-могъщи, когато достигнат своята най-голяма ширина или височина над зодиака. Следователно, херметичните астролози заключили, че планетите са екзалтирани – издигнати до най-висша мощ – когато са най-високо, т.е. на максимална височина (най-северна дължина). В този смисъл, екзалтациите са зодиакалните места – за Луната и всяка една от планетите – **където те действат най-мощно**, точно както Слънцето действа най-мощно по време на ЛС (сегашната екзалтация на Слънцето)./* /* Тези заключения се отнасят за северната полусфера, където е възникнала астрологията./

Аналогично към тази херметична концепция за екзалтациите (*hypsoma*) е тази за **падението*** (*tapeino ma*)./* *depression* – *астр.* – отрицателна височина на небесно тяло/ Херметичните астролози нарекли зодиакалното място, противоположно на управлението или екзалтацията място на заточение или падение на планетата. Думата *tapeinoma* означава “понижение” или “падение”. Нейното значение може да бъде схванато по аналогия с метеорологичното изражение на ниско или падение. (Аналогично екзалтация съответства метеорологично на високо.) Отново по аналогия с годишното движение на Слънцето, което е най-слабо в своята най-ниска позиция

(тази на ЗС, т.е. на заточение или падение на Слънцето), херметичните астролози заключили, че Луната и планетите също са най-слаби по време на тяхната *tapeinoma* (падение). В херметичната астрология сегашното падение на планетите е диаметрално противоположно на техните сегашни екзалтации посочени в Таблица 1. Например, сегашното падение на Сатурн е на **29° Риби**, точно срещу неговата екзалтация **29° Дева** (виж Фигура 6, където ЮШ = максимална южна дължина = заточение или падение).

Може да се види, че екзалтация (*hypsoma*), падение (*tapeinoma*) и стъпките (*bathmoi*) са термини, които произлизат от една обширна космологична система. Тази много стара космологична система, която съществувала в мистериите центрове на древен Египет, и от която само фрагменти били предадени на гръцките астролози, е основата на херметичната астрология. С термините, предадени от астрологичната традиция, са свързани определени концепции, произтичащи по метода на аналогията, характерен за херметизма. Някои от тези основни херметични концепции бяха очертани в тази глава, а в следващата ще погледнем на херметичната космологична система в по-големи детайли. Но преди да направим тази стъпка, ще видим – поглеждайки към едно отделно приложение – какъв могъщ инструмент са тези основни концепции за едно по-дълбоко разбиране на астрологията.

Тропикалният зодиак

Приложението на херметичните астрологични концепции за екзалтацията и стъпките към годишното движение на Слънцето може да помогне да хвърлим светлина върху един спорен въпрос, който често е източник на объркване в астрологията, а именно разногласията свързани със зодиака. Астрологичният свят на запад е разделен на два лагера: тропикалисти, които са по-голямата група астролози и сидералисти, които са относително малък брой. Тропикалните астролози използват тропикалният зодиак, който ще бъде обяснен по-долу, в контраст със сидералния зодиак, обрисован на Фигура 2 и другаде. Херметичните астролози през античността използвали **сидералния зодиак**. И както своите предшественици в астрологичната традиция съвременните херметични астролози също използват сидералния зодиак. Има основателни причини за това, което ще стане ясно в тази книга, като ще бъдат представени емпирични доказателства, които несъмнено сочат сидералния зодиак като автентичния зодиак. Никой сериозен астролог не би могъл да си позволи да пренебрегне това доказателство, което показва, че сидералният зодиак, употребяван от вавилонците, египтяните и ранните гръцки астролози, е ефективният астрологичен зодиак. Доказателството, което ще бъде представено в глава 6 и в приложение 7, е безспорно. Въпреки това, дори без това доказателство може да бъде видяно от предстоящата дискусия, че сидералният зодиак е основният, а тропикалният зодиак е вторичен: че сидералният зодиак предлага рамката на отнасяне на движенията на Слънцето, Луната и планетите, докато тропикалният зодиак се отнася единствено към годишното движение на Слънцето.

Сидералният зодиак е определен във връзка с фиксираните звезди на зодиакалния пояс по такъв начин, че оста между двете първи значими звезди **Алдебран и Антарес разделя зодиака на две** – Алдебран се намира по средата на Телец (15° Телец), а Антарес - по средата на Скорпион (15° Скорпион). Дванадесетте фиксирани звездни знака, всеки дълъг 30°, се определят от оста Алдебран-Антарес, така че фиксираните звезди, обхващащи зодиакалния пояс, са определени градусово в знаците. Например, първата значима звезда Регулус в констелацията на Лъв е на 5° Лъв, и първата значима звезда Спика в констелацията на Дева е на 29° Дева (20).

Луната и планетите могат да бъдат наблюдавани като се движат на фона на дванадесетте фиксирани знака. Например когато **Луната се вижда в съвпад със звездата Алдебран** е очевидно за наблюдаващия, че дължината на Луната е 15° Телец, (по сидералния зодиак; по тропическия е 9 градуса Близнаци) т.е. мястото на Луната е по средата на звездната част Телец. Това наблюдение може да бъде потвърдено, консултирайки се с *Американските Сидерални Ефемериди* (21), където зодиакалната дължина на Луната обозначена с 15° Телец е в съвпад със звездата Алдебран. За този, който използва сидералния зодиак, придържайки се към

Сидералните Ефемериди, има хармония между наблюдението на небесните тела и информацията представена му от изчисленията на техните места в зодиака. Когато вижда Луната в средата на звездната konstелация Телец, в съвпад с Алдебран (Окото на Бика), той прочита от *Сидералните Ефемериди*, че Луната е изчислена на 15° Телец, т.е. в точният център на фиксирания звезден знак Телец.

Ситуацията е различна за тропикалния астролог. Когато вижда Луната по средата на Телец, в съвпад с Алдебран, тогава прочита от *Тропикалните Ефемериди*, че Луната е на 9½° Близнаци. **По отношение на Луната и планетите той не може да свърже астрологията със своите наблюдения.** За тези астролози, които не наблюдават звездите – и които следователно нямат наблюдения над Луната и планетите **на фона на фиксираните звезди** – несъответствието между наблюдението и информацията предложена от *Тропикалните Ефемериди* не би била забелязана. **Но тези които започват да гледат звездното небе трябва да се изправят пред това противоречие между наблюдение и изчисление.** Все пак противоречието бива разрешено след като бъдат взети *Сидералните Ефемериди*.

До тук бе разгледано движението на Луната и планетите. Но каква е ситуацията с оглед на Слънцето? Слънцето не може да бъде наблюдавано на фона на фиксираните звезди, но по заобиколен път – чрез своето взаимоотношение с Луната, планетите и изкачването и слизането на фиксираните звезди по време на изгрев и залез – е възможно да се определя мястото на Слънцето в сидералния зодиак. Например, ако при пълнолуние Луната е в съвпад с Алдебран, тогава Слънцето трябва да бъде в опозиция – на 15° Скорпион – в съвпад със звездата Антарес по средата на фиксирания звезден знак на Скорпион. (Алдебран и Антарес лежат диаметрално срещуположно една с друга в зодиака, точно както Слънцето и Луната са диаметрално противоположни по време на пълнолуние.)

Въпреки това, тропикалния астролог може да каже – и то с право – че годишният цикъл на Слънцето, описан чрез тропикалния зодиак е в хармония със смяната на сезоните, и че тропикалния зодиак е истинският, т.е. ефективният астрологичен зодиак (виж Фигура 7).

Как може да бъде разбрано отношението между годишният цикъл и смяната на сезоните в рамките на херметичната астрология? За херметичния астролог веднага става ясно, че тропикалния зодиак е форма на използване на стъпките (*bathmoi*). Но вместо по време на годишния курс да бъдат взети 24 стъпки, се преброяват 12. С други думи, вместо стъпки съответстващи на 15°- во движение в ширина, стъпките са два пъти по-дълги със стойност 30° движение в ширина. Това прави три стъпки на изкачване (всяка дълга 30°) от точката на ПР до точката на ЛС; три стъпки от точката на ЛС до точката на ЕР; още три стъпки от точката на ЕР, слизайки до точката на ЗС; и накрая три стъпки на изкачване от точката на ЗС до точката на ПР (виж Фигура 7). Следователно е даден модел на ежегодното движение на Слънцето по отклонение. Въпреки това, за херметичния астролог годишното отклонение на Слънцето по дължина е отделен феномен от неговото движение на отклонение, и докато признавайки валидността на тропикалния зодиак като модел на отклонителното движение на Слънцето, херметичният астролог използва сидералния зодиак като рамка на отнасяне за измерване на Слънчевото движение по дължина по време на годината. Сега, в такъв случай, признава ли той тропикалния зодиак?

Установявайки този модел на Слънчевото годишно движение в отклонение основан на дванадесет стъпки, естествено е – във връзка с херметичния начин на мислене – да поставим тези стъпки в съответствие с 12-те знака на зодиака (сидералният зодиак). Стъпки 1,2 и 3 – от т. на ПР до екзалтацията на Слънцето – естествено съответстват на първите три знака: Овен, Телец и Близнаци. Подобно, стъпките на слизането от екзалтацията на Слънцето до неговото падение – стъпки 4,5,6,7,8 и 9 – съответстват на знаците: Рак, Лъв, Дева, Везни, Скорпион и Стрелец. Накрая, последните три стъпки (10,11 и 12) – съответстват на знаците Козирог, Водолей и Риби. Представяйки това съответствие между 12-те стъпки и 12-те знака на зодиака (сидералният зодиак), просто е въпрос на идентификация на първата стъпка с първият знак на зодиака, след което следват всички останали съответствия. Най-малкото, това била процедурата следвана от херметичните астролози от античността, които използвали принципа на аналогия при

установяването на съответствие, като това между знаците на зодиака и 12-те стъпки на отклонение правени от Слънцето по време на годишния му курс.

Поради очевидната връзка между цикъла на сезоните и 12-те стъпки описващи Слънчевият годишен цикъл на отклонение следва, че това е движението, което предлага ключ към феномена на смяната на сезони те, а не Слънчевото движение по дължината на сидералният зодиак. Потвърждение че това е така е дадено чрез факта, че докато движението на Слънцето по дължината на зодиака е едно и също в двете полусфери, то Слънчевото движение на отклонение в южната полусфера е обратно на това в северната полусфера. Съответно сезоните в южната полусфера са обратни на тези в северната. С други думи феномена на природата – израстването през пролетта, експанзията през лятото, упадъкът през есента и свиването през зимата – отговаря директно на височината на Слънцето т.е. на отклонението на Слънцето, като цикъла е обратен в южната полусфера, където е в сила противоположната ситуация по отношение на отклонението на Слънцето.

Разглеждайки поляриността на сезоните в северната и южната полусфери, незабавно става ясно, че четирите сезона не са феномен свързан с дължината на Слънцето в сидералният зодиак; те са свързани с Слънчевата височина, измерена чрез неговото отклонение. Но след като тропикалният зодиак произлиза от 12-те стъпки на Слънцето по време на годишния цикъл на неговата променяща се височина, и този произход е направен с термини отнасящи се до дължината (където всяка стъпка съответства на 30° от движението на Слънцето по дължина), *изглежда*, че сезоните са функция на Слънцето променящо тропикалната дължина. Това изглеждане бива разрешено след като бъде направено ясно разграничение между феномена на движението на Слънцето по дължина през сидералният зодиак (което не е свързано със смяната на сезони те) и феномена на Слънчевото отклонение, което е ключа към годишният цикъл в природата. Херметична та концепция за стъпките помага ясно да се разграничат двата феномена засегнати тук.

Тропикалният зодиак произхожда от стъпките като поставя 12-те стъпки (или 24 на половина по-малки стъпки в първоначалната концепция за *bathmoi*) в съответствие с 12-те знака на сидералният зодиак. Следователно, **тропикалният зодиак е вторичен зодиак**. Сидералният зодиак е основният, първият зодиак, по който движението на Слънцето, Луната и планетите може да бъде измерено, докато тропикалният зодиак произхождащ по аналогия от сидералният зодиак е вторичен. Той е уместен само за Слънцето, като функция на отклонението на Слънчевото движение.

Използването на аналогията за извеждането на вторичния зодиак бе приложено не само към движението на Слънцето описано чрез стъпките, но и към движението на Луната в ширина. По напълно аналогичен начин като тропикалният зодиак, където стъпките на отклонителното движение на Слънцето са взети в съответствие с 12-те знака на сидералния зодиак, може да бъде изведен така нареченият “драконов зодиак” на Луната. Точно както тропикалният зодиак е вторичен по отношение на стъпките на отклонение на Слънцето, така драконовият зодиак е вторичният зодиак отнасящ се до стъпките на Луната в ширина. Луната се разглежда като правеща три стъпки, всяка съответстваща на 30° от Лунното движение по дължината на зодиака, **от нейният възходящ възел до нейната екзалтация** (максимална северна ширина). Тези три стъпки – по аналогия с произхода на тропикалният зодиак – са поставени в съответствие с първите три знака на зодиака: Овен, Телец и Близнаци. Подобно, шестте стъпки от екзалтацията на Луната до нейното падение са поставени в съответствие със следващите шест знака на зодиака: Рак, Лъв, Дева, Везни, Скорпион и Стрелец. Накрая, последните три стъпки от Лунното падение до възходящият възел са поставени в съответствие със знаците: Козирог, Водолей и Риби. Полученият вторичен зодиак, който е функция от лунното движение по ширина (точно както тропикалният зодиак е функция на Слънчевото отклонително движение) се нарича драконов зодиак, защото неговата нулева точка е възходящият възел на Луната, който е познат още като “главата на дракона”.

По подобен начин могат да бъдат изведени вторични зодиаки за всички планети, като функция на тяхното движение по ширина (ъглово разстояние). Използвайки херметичната астрологична концепция за стъпките, може по желание да бъдат изведени вторични зодиаки. (Излишно е да се

споменава, че това има значение, ако вторичният зодиак, който е изведен се отнася към някакъв определен феномен – какъвто е случая с извеждането на тропикалния зодиак от Слънцето, което е свързано със смяната на сезоните.) Въпреки извеждането на вторични зодиаки – като тропикалния зодиак на Слънцето и драконовият зодиак на Луната – необходимостта от 12 стъпки, всяка съответстваща на 30° движение по дължина, използването на стъпки в херметичната астрология не е ограничено до строгата спецификация на 12, а номерът на стъпките може да варира. Херметичните астролози от античността открили, че идеалният номер е 24 стъпки, всяка съответстваща на 15° ъглово движение. 24 стъпки дават една по-детайлна картина на движението по дължина (или движение на отклонение в случая на Слънцето) от 12-те стъпки използвани в тропикалния зодиак на Слънцето или в драконовият зодиак на Луната. Но няма причина поради която броя на стъпките да не бъде друг, например 36, където всяка стъпка би съответствала на 10° -во движение по дължина, пора ждайки в случая на Слънцето – аналогично на 36-те декана на сидералният зодиак – тропикално разделение на 36 декана.

Херметичната концепция за стъпките и свързаните с нея концепции за екзалтацията и падението, предста вляват могъща помощ не само за придобиването на по-дълбоко разбиране за астрологията, но също така са гъвкав инструмент за описването на определени фундаментални астрологични феномени от интерес за астролога. Пълната важност на тази концепция за херметичната астрология ще се очертае в следващата глава, която се занимава с астрономията на херметично космологичната система формираща основата на херметичната астрология.

ГЛАВА ВТОРА ЕГИПЕТСКАТА СИСТЕМА

Разбираемият космос е подчинен на Бог; и чрез него Слънцето получава от Бог благото, което той притежава – което е енергията, даваща живот. И около Слънцето, и зависещи от Слънцето са осемте сфери, а именно: сферата на фиксираните звезди, и шестте планетарни сфери, и сферата обгръщаща Земята... Бог е Бащата на всичко това; Слънцето е Демииурга; и космосът е инструмента, чрез който Демииургът работи...

(CORPUS HERMETICUM XVI, 17-18; прев. 271-273 стр.)

Астрономията на египтяните

Какъв вид астрономически концепции са имали астрономите-свещеници на древен Египет? Имали ли са разбираема астрономична система? И след като много малко било написано от египетските свещеници във връзка с тяхната астрономия, възможно ли е въпреки всичко да знаем нещо за всичко това?

Има определени доказателства, че – много преди съвременната научна епоха – египтяните имали хелиоцентрична концепция за слънчевата система, в която Слънцето се разглеждало като център с орбитите на планетите около него. Това е изразено в *Corpus Hermeticum*, сбор от древни гръцки трудове, съдържащи учения, приписвани на египетският маг Хермес Трисмегистус:

“Слънцето е поставено в средата и носи космоса като дреха около себе си. И така, то води космоса напред по своя курс, без да го оставя отделен от себе си, но държейки го присъединен към себе си; като опитен водач то държи здраво колесницата на космоса, за да не се разпадне в безредие” (1).

Може би във връзка с този пасаж от *Corpus Hermeticum* астрономът Коперник (1473-1543) признал на Хермес мисълта, че Слънцето стои в средата на слънчевата система (2). Въпреки това, въпросът е дали този пасаж от *Corpus Hermeticum* се отнася до **хелиоцентричната система**, както Коперник я разбирал, с неподвижно Слънце и Земята обикаляща около него, или се отнася към по-различна хелиоцентрична концепция – така наречената “**египетска система**” – **в която Слънцето обикаля около Земята?** От малкото което било написано от египетската астрономия, голяма част е свързана с движението на Слънцето по неговия път през 36-те декани (звездни констелации) по време на годишния си курс. Доказателството от оцелелите астрономични писания, събрани преди хиляди години в Египет е, че основният момент в египетската астроно-

мия е годишният курс на Слънцето през 36-те деканални констелации. Египтяните определено не смятали Слънцето за неподвижно и следователно не споделят възгледа на Коперник за Слънцето като неподвижен център на вселената. Ако въпреки това египтяните имали хелиоцентрична система – със “Слънцето поставено в средата” – при която Слънцето се движи, каква би могла да бъде тази “Египетска система”?

Следният цитат от Макробиус (4 век сл.н.е.) може да послужи за начална точка за разглеждането на астрономията на египтяните:

“Но теорията не убягнала на египтяните, и тя е следната: кръгът по който се движи Слънцето е обграден от кръга на Меркурий, а кръгът на Венера обгръща кръга на Меркурий, бидейки над него. И става така, че когато тези две звезди преминават през горната част на своите кръгове се намират над Слънцето, но кога то преминават през долната част на своите кръгове се приема, че Слънцето е над тях.” (3).

Този цитат от Макробиус определено не е в съответствие с Коперниковата хелиоцентрична система (4), след като се твърди, че **Слънцето се движи в кръг**. Все пак това което се посочва тук е система, в която Слънцето обикаля около Земята, а двете планети Меркурий и Венера обикалят около Слънцето. (Че Луната обикаля около Земята се смята за очевидно.) Но какво за движенията на другите планети? (Марс, Юпитер и Сатурн били единствените други познати планети през античността.)

Има две възможности за движенията на Марс, Юпитер и Сатурн в “Египетската система” спомената от Макробиус. Първото е, че Марс, Юпитер и Сатурн обикалят около Земята. Това в същност била астрономичната система изложена от Теон от Смирна през втори век сл.н.е., в която **Слънцето, Луната, Марс, Юпитер и Сатурн обикалят около Земята, докато Меркурий и Венера обикалят около Слънцето** (5). Основно се предполага, че “Египетската система” от Макробиус била идентична със системата описана от Теон от Смирна.

Втората възможност е – освен Меркурий и Венера, които са с хелиоцентрична орбита – също Марс, Юпитер и Сатурн да обикалят около Слънцето, докато **Слънцето обикаля около Земята**. Тази втора версия на “Египетската система” съответства точно с астрономичната система изработена от **Тихо Брахе през 16 век сл.н.е.** *Според Тихо Брахе Слънцето и Луната обикалят около Земята, докато всички останали планети обикалят около Слънцето.** (По негово време планетите били: Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн – виж Фигура 8)/* Тихо Брахе също така смятал, че сферите на зодиака и фиксираните звезди правят пълен кръг около Земята за 24 часа, с **неподвижна Земя в центъра си**. Една неподвижна сфера от фиксирани звезди, въпреки това, изисква Земята да се завърта по своята ос на всеки 24 часа./ Това, че истинската Египетска система, използвана от херметичните астролози в античността била по-късно описана от Тихо Брахе (Тихоничната система) се разбира от използването на стъпките за описанието на движението в широчина на планетите, което бе вече обсъдено в глава 1. Планетарните стъпки отнасящи се до хелиоцентричните движения на планетите и използването на стъпки в херметичната астрология изразява факта, че херметичните астролози използват Египетската (Тихонична) система.

Също така, както бе посочено в цитата от *Corpus Hermeticum* в началото на тази глава, планетарните сфери са описани в херметичната концепция като “около” и “зависещи от” Слънцето, което показва, че планетите били представени като движещи се в орбита около Слънцето. От това взето заедно с вече споменатият факт – че Слънчевото годишно движение през 36-те декана било централен момент в Египетската астрономия – става ясно, че така наречената “Египетска система” е в същност Тихоничната система. Едва ли някога ще узнаем дали Макробиус се позовава на истинската Египетска система разработена по-късно от Тихо Брахе или на системата разяснена от Теон от Смирна, която е близка до Тихоничната система. Въпреки това, за изучаване на херметичната система е достатъчно да се знае, че Тихо Брахе – от дълбоко вдъхновение – или може би от припомняне на минало прераждане в древен Египет (6) – представя на преден план астрономичната система на египтяните, която била използвана от херметичните астролози през античност

та. Може би Тихо Брахе е бил част от египетското духовенство в предишна инкарнация и посветен в египетските мистерии?

В египетските мистерии била практикувана магическата наука, посредством което посветеният търсил да обедини своето съзнание с “центърът на звучаща светлина” (7), т.е. Слънцето в средата на планетарните сфери, сърцето на обикалящите планети. Тези които могли да придобият това издигнато ниво на съзнаване, могли да преживеят планетите въртящи се около Слънцето, както е описано в *CorpusHermeticum*.

Връщайки се в нормално ниво на съзнание, посвещаваният можел да *почувства*, че планетите обикалят около Слънцето. Прибавяйки това към възприемането на Слънчевият годишен ход през 36-те декана, Египетската система, която по-късно била разработена на научна основа от Тихо Брахе, била въпрос на преживяване. В египетските мистерии в същност било почувствано, че планетите (за египтяните: Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн) се движат в орбита около Слънцето. В същото време било въпрос на преживяване, че Слънцето и Луната обикалят около Земята.

Египетската система – идентична с тази на Тихо Брахе – била резултат от египетските мистерии. За посветените в тези мистерии, Египетската система била една реалност; било въпрос за духовна опитност.

Посочването, че в минала инкарнация Тихо Брахе бил посветен в египетските мистерии е представено от Гуентер Вахсмут (6) във връзка с отношението на Тихо Брахе към астрономът Йохан Кеплер. Кеплер изглежда имал връзка с египетските мистерии, което бива изразено в неговата книга *Harmonice Mundi* (“Хармонията на света”):

“Аз отнех златните съдове на египтяните за да направя от тях храм на моя Бог, далеч от границите на Египет” (8). С тези думи Кеплер изглежда насочва, че той чувствал, че е откраднал своята астрономична система (изработена върху тази на Коперник) от мистериите храмове на древен Египет. Това повдига въпроса дали Коперниковата хелиоцентрична система, която била разработена от Кеплер, била също позната в древен Египет?

Това че Коперниковата хелиоцентрична система била позната в древността било засвидетелствано от бележка на Архимед, написана 216г. пр.н.е. Според Архимед тази система била преподавана от Аристакус от Самос (3 век пр.н.е.):

“Той (Аристакус от Самос) считал, че фиксиранияте звезди и Слънцето са неподвижни, а че Земята е носеща около Слънцето в кръг” (9). Аристакус бил предшественик на Коперник. Въпреки че Коперник не го споменава в печатната версия на своята работа “*De revolutionibus orbium coelestium*” (“Върху въртенето на небесните сфери”), това е само защото махнал позоваване на Аристакус в крайният ръкопис. (10). Прилагайки хелиоцентричната система с неподвижно Слънце в центъра на вселената, Коперник съзнавал, че Аристакус вече бил представил това преди хиляда и осемстотин години. И Кеплер строейки върху Коперниковата система, черпил от египетските мистерии. Това води до въпроса, дали системата в същността си не произхожда от египетската мистериозна традиция? Ако това е така, тогава или системата на Аристакус била преподавана в Египет, заедно с Египетската (Тихонична) система, или Аристакус – или някой преди не го – приложил Египетската система, фиксирайки Слънцето в центъра вместо Земята. Единствената разлика между двете системи е, че в едната Слънцето обикаля около Земята, докато в другата Земята обикаля около Слънцето (виж Фигура 9: Хелиоцентричната система, и сравни Фигура 8: Тихоничната система).

Дали двете системи съществували заедно в древен Египет или системата представена от Аристакус била адаптация на Египетската система остава отворен въпрос?/* Разбира се съществува вероятност Аристакус – или някой преди него – да е дал началото на хелиоцентричната система със стационарно Слънце в центъра независимо от Египетската астрономична традиция./

Във всеки случай двете системи се противопоставили по един драматичен начин в началото на 17 век, когато били положени основите на съвременната астрономична концепция за света. Тогава двете системи се появили като съперници за преместването на старата геоцентрична (Птоломеева) астрономична система. Забележителен момент в историята е срещата между Тихо Брахе и Йохан Кеплер. Те се срещнали за първи път на 4 Февруари 1600г. след като Тихо

поканил Кеплер да дойде в Прага като негов асистент. Тяхното сближаване продължило 20 месеца, до смъртта на Тихо на 24 Октомври 1601г. На своето смъртно легло Тихо Брахе бил чут да повтаря отново и отново думите “Нека не изглежда да съм живял напразно” (11). Какво имал в предвид с тези думи? Значението става ясно когато то се види във връзка с неговото по следно желание адресирано до Кеплер. Това било същото желание, което изразил към Кеплер в началото на тяхното сътрудничество, а именно “Кеплер да построи новата вселена не върху Коперниковата, а върху Тихоничната система” (12).

Въпреки това, Кеплер не последвал тази насока. Предпочитайки Коперниковата система, той напълно подминал Тихоничната и формулирал своите три закона за планетарно движение в смисъла на системата на Коперник.

В изгрева на съвременната научна епоха, двете тясно свързани астрономични системи познати през античността отново били представени на преден план.: хелиоцентричната система позната на Аристарх, която Коперник формулирал и Кеплер завършил, и Египетската система, която била научно формулирана от Тихо Брахе. Първата триумфирала и формирала основата на съвременната концепция за света, но може би не щата биха били различни ако Кеплер бе последвал Тиховата насока? В същност двете системи са напълно еквивалентни, като Коперниковата хелиоцентрична система може да бъде изведена от Египетската (Тихонична) система посредством фиксирайки Слънцето и оставяйки Земята да обикаля около него (сравни Фигура 8 и Фигура 9). С други думи основният въпрос е: дали движението на Земята е зависимо от Слънце то, или движението на Слънцето зависи от Земята. В Коперниковата хелиоцентрична система движението на Земята се разглежда като зависимо от Слънцето, като последното е фиксирано, докато в Египетската (Тихонична) система Слънцето се разглежда във връзка със Земята, а Земята като фиксирана.

Египетската система като основа за херметичната астрология

В херметичната астрология се прилага Египетската система (също позната като херметична система), като астрологът е загрижен за оценката на живота на човека на Земята. Астрологът следователно взима Земята като своя начална точка и като своя рамка на отнасяне към планетарните движения.

Фундаментално за живота на Земята е преживяването на Слънчевото преминаване през зодиака всяка година. Египетската система е напълно валидна в смисъл на преживяването на вселената от човека. Това не поставя под въпрос валидността на Коперниковата система с оглед на физичните закони на слънчевата система. Хелиоцентричната система представена от Коперник и доразработена от Кеплер е оправдана при изучаването на физическият аспект на планетарните движения до толкова, доколкото законите на планетарното движение могат да бъдат формулирани в съответствие с централизираното местонахождение на Слънцето, т.е. със Слънцето поставено във фокуса на елипса описвана от всяка планета обикаляща около него. Въпреки това, за човешкото същество на Земята тази хелиоцентрична система остава една абстрактна концепция. Трансформирайки Коперниковата в Египетска (Тихонична) система, хелиоцентричната система остава астрологично жизнеспособна, като се взима в предвид и Слънчевото годишно движение през зодиака (може би единственият най-важен елемент в астрологията).

Египетската система е подходяща за астрология, която се занимава с взаимоотношението на човека с обкръжаващият го свят. От както човекът преживял Слънцето като обикалящо около Земята, което се изразява в неговото годишно преминаване през зодиака, и от както Египетската система изразява това движение на Слънцето отнесено към Земята, Египетската херметична система предлага основа за астрологията. В същност може да бъде описана като фундаментална астрологична система, в контраст на основната астрономична съвременна хелиоцентрична система.

Чрез повторното представяне на Тихоничната система, херметичната астрология дава отговор на последните думи на Тихо Брахе: “Нека не изглежда да съм живял напразно”. Четиристотин години са минали от както Тихо Брахе постави на преден план Египетската система, която

трябваше да чака през цялото това време – да чака херметичното възраждане в края на 20 век – да стане изразно средство за новата астро логия. Още повече, че едва сега – с публикуването на *Хелиоцентричните ефемериди* – занимаването с хелиоцентрична астрология и с херметична астрология стана приемливо.

Вече бяха направени стойностни изследвания през този век в сферата на хелиоцентричната астрология. Може би най-добре познатото е това на Джон Нелсън, който откри, че смущения в Земната йоносфера са свързани с хелиоцентричните планетарни позиции (14). Това изследване спада към физичната вселена. Въпреки това, както е показано от изследователската работа в сферата на херметичната астрология базира на на прераждане и карма, хелиоцентричната система – или по-скоро нейното съответствие като Египетската система – е също така приложима за човешката душа. (Част от тази изследователска работа, която демонстрира астрологичната валидност на Египетската система е представена в Приложение V) Изследователските открития на херметичната астрология отвориха нова област с астрологична важност: областта на кармичното изследване, или изследване на феномена на прераждането, което ще бъде обсъдено в част II и III на този том.

Херметичната астрология има своя собствена астрономична система, загубената Египетска система, която бе формулирана в началото на съвременната научна епоха от Тихо Брахе. Чрез Египетската система човек може да намери своето място във вселената, след като бе отчужден от своята по-дълбока връзка с космоса по време на научната епоха, от както хелиоцентричната система била представена от Коперник. (Работата на Коперник върху хелиоцентричната система, *De revolutionibus orbium coelestium*, бе публикувана през 1543г.) Може би Тихо Брахе имал предчувствие за изолацията, която ще преживее човек чрез възприема нето на една астрономична система (тази на Коперник), която е фокусирана основно над физичните зако

ни на слънчевата система за сметка на човешкото взаимоотношение с космоса? Може би от такова предчувствие помолил Кеплер да използва неговата (Тихоничната) система за основа на новата астрономия?

Живеейки с Египетската система

От представянето на Коперниковата хелиоцентрична система човечеството навлезе в период на “изоставаност на душата”, през който практически цялото човечество загуби своя контакт с духовната реалност на космоса. С идването на херметичната астрология – родена отново в края на 20 век – чрез взимане на загубената Египетска система се дава възможност да се намери една нова съзнателна връзка с космоса. (Това не означава да се предполага, че херметичната астрология е единственият изход от духовната безизходност, която произлиза от усвояването на хелиоцентричната система; по-скоро това е един път, който предла га мост към духовната реалност.) Но как херметично-астрологичната концепция за света възплътена в Египетската система помага да бъде постигнато едно трансформирано отношение към космоса?

Ако Египетската система бъде възприета съзнателно като реалност във всекидневния живот, ако се живее с нея от ден на ден, човешкото същество може да започне да преживява сфери на съществуване, за кои то преди е било заспало. Най-вече сърцето е това, което се събужда като орган на възприемане, сърцето е това – а не мозъка – което преживява планетите обикалящи около Слънцето; и сърцето е това, което се привежда в съзвучие към Слънцето обикалящо около Земята. (Въпреки че последният феномен е въпрос на сетивно изживяване регистриращо се от мозъка.) Нормалното (ограничено до мозъка) съзнание започва да предоставя път на едно сърдечно съзнание, когато движенията на небесните тела биват последвани според Египетската система ден подир ден. С други думи, сетивното възприемане регистрирано от мозъка – като например виждането на Венера във вечерното небе сред звездите на Близнаци – може да бъде *почувствано* като едно сърдечно изживяване, т.е. като Венера в сферата на Лъв. (Това изживяване ще бъде в случай ако Венера се намира в сидералният знак на Лъв.)

Геоцентричната система на традиционната астрология е валидна за мозъчния център в човешкото същество и с това съответства с неговото сетивно възприемане, което се регистрира от мозъка. Но Египетската система на херметичната астрология се отнася към сърдечния център,

за което съзнанието трябва да се по нижи (в същност това е възкачване) с оглед на това да се влезе в сферата на реалност описана от Египетската система. За да бъде направена тази стъпка, центърът на насочване на съзнанието трябва да слезе от главата към сърцето. (Как това може да стане се описва в Християнско-херметичният път на посвещение) (15).

Съзнателността на нивото на сърцето била инстинктивна в древна Египетската култура, така че движенията на планетите отнесени към Слънцето били чувствани инстинктивно. (Сред свещениците които преминавали през посвещение в Египетските мистерии, тази инстинктивна опитност била издигната до едно по-съзнателно ниво.) Египетската система била естествената астрономична рамка съответстваща на “сърдечното ниво” на съзнание. Но това сърдечно съзнание било загубено – основно чрез напредъка на по-интелектуалната гръцка култура – така че Египетската система като живо преживяване била загубена. Поради това, че била въпрос на опитност, нямало нужда да бъде записвана, поради което само най-детайлните литературни позовавания били запазени (като това на Макробиус цитирано по-горе).

Стъпките: съществени за Египетската система

Идеята за стъпките (*bathmoi*) – заедно със свързаните идеи за екзалтацията (*hypsomata*) и падението (*tapeimona*) – която била приписана на някои гръцки астролози мълчаливо сочи Египетската система. За стъпките на отклонение на Слънцето измерени чрез увеличение (обикновено 15°) в зодиакалната дължина на Слънцето, Слънчевото движение през зодиака е съществено, така че хелиоцентричната система, в която Слънцето е неподвижно се изключва. Но при стъпките в дължина на планетите е въпрос за увеличение (обикновено 15°) в хелиоцентричните дължини на планетите. Въпреки това всяка една от планетите (за египтяните: Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн) обикаля около Слънцето по определение на планетарните стъпки. Именно това е основният момент в Египетската система: че планетите обикалят около Слънцето, докато Слънцето обикаля около Земята. Накрая, стъпките в ширина правени от Луната са определени в отношение към увеличенията (обикновено 15°) в геоцентричната дължина на Луната, което пред полага въртене около Земята – което се разбира дори при обикновено наблюдение.

Очевидно е, от природата на тяхното определение, че стъпките въплътени в херметичната астрология предполагат астрономична система идентична с тази на Тихо Брахе (представена в края на 16 век). В тази астрономична система – загубената Египетска система – двете “светила” (Слънцето и Луната) се въртят около Земята, докато планетите както в Коперниковата система, обикалят около Слънцето.

В херметичната астрология най-важните моменти за планетите заедно с техния преход около Слънцето са зодиакалните места – изразени в хелиоцентрична дължина – където те достигат своята максимална височина (екзалтация), където херметичните астролози от античността считали, че те упражняват своето най-могъщо влияние. Сегашните хелиоцентрични дължини на планетарните екзалтации са посочени в Таблица 1. Съответно, най-важните точки за Луната и Слънцето в техните (съответно) месечни и годишни орбити около Земята са тези зодиакални места, където те достигат своята максимална височина (екзалтация). За Слънцето тази височина е свързана с неговото отклонение, а за Луната е свързана с нейната ширина. Сегашната екзалтация на Слънцето, т.е. зодиакалната дължина на Слънцето по време на ЛС, изразена като геоцентрична дължина в сидералният зодиак е $5\frac{1}{2}^\circ$ Близнаци. С оглед на Луната, след като нейната сегашна екзалтация се променя толкова бързо премествайки се назад по зодиака с повече от 1° за месец, е нужно периодично да бъде преизчислявано нейното място на екзалтация в зодиака. След като за рамка на херметичната астрология бе формулирана една чиста хипотеза – че Слънцето, Луната и планетите имат свои екзалтации, където работят най-мощно – тази херметично-астрологична концепция може да бъде проверена (Както и допълнителната хипотеза, че Слънцето, Луната и планетите са най-слаби при тяхното падение.). По-късно в тази книга ще разгледаме примери, където тези херметично-астрологични концепции са приложени на практика. Във връзка с това ще бъдат разгледани някои исторически личности, чиито хороскопи са изчислени спрямо Египетската система, така че валидността на херметично-

астрологичната концепция за екзалтацията – и допълнителната концепция за падението – може да бъде изучавана с оглед на практическо приложение. (В Приложение V е представено доказателство за валидността на астрологични те карти – познати като херметични карти – базирани на Египетската система.)

Египетската система като мост към по-висша духовна реалност

В тази глава очертахме Египетската астронимична система (идентична с Тихоничната система), което формира основата на херметичната астрология*./ С това изключение, че дневната обиколка на Земята около нейната ос не е уточнена в Тихоничната система./ Бе показано как приемането на Египетската на мястото на Коперниковата система може да бъде ефективно при трансформация на съзнанието, което може да доведе до преживяването на космичната реалност. Така че, чрез Египетската система индивидът бива поставен в центъра на една опитна реалност. Живеейки чрез Египетската система с движението на Слънцето, Луната и планетите всеки ден, може да започне да израства едно ново и съзнателно усещане за взаимовръзката между индивида и космоса. От една страна движението в дължина на Слънцето, Луната и планетите през знаците на сидералният зодиак може да бъде следвано от ден на ден (16). От друга страна – използвайки стъпките – може да бъде следвано движението в ширина на Луната и планетите (и движението на Слънцето в отклонение) в тяхното изкачване към техните екзалтации и слизване към техните падения, както и преминаването им през техните възходящи и низходящи възли (в случая на Слънцето, това е негово то прекосяване на точките на ПР и ЕС).

Египетската система е в съгласие с опитната реалност – което може да бъде преживяно чрез сърцето. Египетската херметична система е човеко-центрична, където човекът е микрокосмос (“малък свят”), част от макрокосмоса (“голям свят”). В микрокосмоса сърцето съответства на Слънцето, а Слънцето е “сърцето” на макрокосмоса, на космоса. Това е в съответствие с херметичната доктрина: “Това което е горе, е като това което е долу, и това което е долу, е като това което е горе” (17). Преместването на съзнанието от главата към сърцето води в същото време до една преориентация на съзнанието от виждането на космоса под държано от мозъка към един по-сърдечно ориентиран космос описан от Египетската система, т.е. това което е долу в човека, става като това което е горе в космоса. Египетската система е мост към една по-висока духовна реалност, и чрез пренасочването на съзнанието към сърцето започва преживяване на космоса, което съответства астронимично на описанието на космоса дадено чрез Египетската система.

Вътрешното раждане на Христос

Осъзнаването на едно ново сърдечно-центрирано съзнание за света, където съзнанието слиза надолу от главата към сърцето е подпомогнато от едно събитие, което е познато в езотеричната терминология като *вътрешно духовно-раждане*. Какво е това събитие? Какъв е неговият дълбок смисъл?

Едно значение – което може да бъде разгледано като стъпка напред в разбирането на дълбоката тайна на херметичното посвещение – е зачатие/раждането на Христос в сърцето. Точно както неопитите в египетските мистерии търсели обединение с “Хорус-в-Слънцето”, така стремежът на духовно търсещият в херметичния път е да отвори своето сърце към Христос. Хорусовите мистерии на древен Египет, развивани най-вече от свещениците на Хермес, могат да бъдат разгледани като подготовка за идването на Христос.

Духовното виждане на Изис и Хорус – Хорус, едно Слънчево същество, детето на Изис – бе пред-Християнският двойник на Мадона с дете. Нещо от тази мистерия е изразено в известната рисунка от ренесансовият художник Рафаел – рисунката известна като *Сикстинската Мадона*, сега в Дрезден, Източна Германия – където Дева Мария, носейки детето в своите ръце се появява в облаците на небесно син фон. Преобразувайки Дева Мария към небесните сфери, това е като Рафаел да е имал визия за Изис и Хорус – краищата на небето с нейното Слънчево дете – обрисувани в рамката на тази небесна визия като земни фигури на Мария и детето Исус.

Мария бе тази, която имаше архетипното преживяване на чисто вътрешно зачатие:

Ангелът влезе при нея и рече: „радвай се благодатна! Господ е с тебе... ти намери благодат у Бога; и ето, ти ще заченеш в утробата, ще родиш Син и ще го наречеш с името Исус”

... И Мириам рече: „ето рабинята Господна; нека ми бъде по думата ти” (Лука I, 28,30-31,38)

С изричането на тези думи, нейното сърце се отваря към душата на спускащото се дете и бе осъществено зачатие на напълно различно ниво от това на физическото зачатие – “непорочно зачатие” (18).

По-късно в своя живот тя преживя едно вътрешно духовно раждане в неговият езотеричен смисъл, ражда нето на Христос в сърцето. Това се случило по време на последния й разговор с Исус, преди да отиде на кръщенето на река Йордан (19). По време на кръщенето Христос се спуска да се обедини с Исус – което е предадено чрез образа на гълъба спускащ се от небесата – но по време на разговора между Мария и Исус предхождащ това събитие, сърцето на Мария се отвори към Христос слизащ от космоса. Нейното сърце се отвори и тя прие духът на Христос: това е вътрешното духовно-раждане в своя езотеричен смисъл.

Мария бе първото човешко същество преживяло това събитие на раждането на Христос в сърцето, но в 20 век ще бъде дадена възможност на много човешки същества да преживеят вътрешното *духовно-раждане*. Това е свързано с второто пришествие на Христос, което се случва в този век. Както българският духовен учител Беинса Дуно (1864-1944) каза по-рано през този век:

Когато казвам, че Христос идва сега, някои може да помислят, че Христос ще дойде външно; Христос не ще дойде от вън; Той не ще дойде под формата на човек, нито в каквато и да било друга форма. Кога то лъчите на Слънцето влизат в домовете ви, означава ли това, че самото Слънце ви посещава? Запом нете, че ХРИСТОС Е ПРОЯВЛЕНИЕ НА БОЖЕСТВЕНАТА ЛЮБОВ. И Той ще дойде като ВЪТРЕШНА СЪВЕТ ЛИНА в съзнанията и сърцата на хората. Тази светлина ще насочи всичко към Христос, като към един велик център. Отварянето на човешките съзнания и сърца, и ВЪТРЕШНОТО ПРИЕМАНЕ НА ХРИСТОС – това ще бъде второто пришествие на Христос на Земята (20).

Вътрешното приемане на Христос, водещо до вътрешно-духовно раждане (раждането на Христос в сърце то), носи със себе си промяна на центъра на съзнанието – от главата към сърцето. Това е целта на херме тичният път, към който принадлежи херметичната астрология. С тази промяна на центъра на съзнанието израства едно ново сърдечно-центрирано съзнание за космоса, съответстващо на астрономичният светоглед представян чрез Египетската система. Херметичната астрология използва Египетската система за изчислението на хороскопи, но дори без интерес в астрологията движенията на небесните тела могат да бъдат следвани от ден на ден, от което може да израсте едно ново отношение към космоса – такова, в което човешкото същество се чувства като един микрокосмос, който е част от макрокосмосът. Най-важно за това е вътрешното взаимоотношение между сърцето и Слънцето, според херметичното съответствие между сърцето в микрокосмосът и Слънцето в макрокосмосът.

Осъществяването на тази опитност е вътрешното духовно-раждане – раждането на Христос в човешкото сърце – посредством което сърцето става тайнствено въздигнато към Слънцето. По този начин вътрешното духовно-раждане е двойника в 20 век на това, което бе целта на Хермесовите мистерии в древен Египет: съюз с “Хорус-живеещ-в-Слънцето”. Древната макрокосмична мистерия на съюз с “Хорус-живеещ-в-Слънцето” е сега – в 20 век – мистерия на макрокосмоса, на съюза на Христос с човешкото сърце. От осъзнаването на тази мистерия моралната истина на Египетската система може да бъде директно преживяна; може да бъде почувствана със сърцето.

Съществото което наричаме Христос, който бе обединен в пред-Християнските времена със Слънцето е сега – от мистерията на Разпятието – обединен със Земята. От както Христос е водещият дух на Земята и човечеството, е истина от морална гледна точка, че Слънцето обикаля около Земята, дори ако съвременна та астрономия е загрижена с това, че Земята обикаля около Слънцето. Гледната точка на съвременната астрономия е тази на изчисления приложени към физичните явления, докато Египетската система се отнася до вътрешните реалности и към територията на моралната истина. (Както ще стане известно по-нататък в тази книга, Египетската система е не само морална истинна, т.е. тя е истинна за човешката душа.)

Съдбата на Египетската система

В 1600/1601г., когато Тихо Брахе и Йохан Кеплер се срещнали за да развият съвременният астрологичен светоглед, Коперниковата хелиоцентрична система била избрана пред Египетската (Тихонична) система. Коперниковата система – поради това че обяснява физическите явления така добре – стана основа на материализма, което доведе до изживяването на “изоставеност на душата”, където човешкото същество се чувства откъснато от духовната реалност на космоса. Живота с Коперниковата система доведе до един материалистичен свят, в който вниманието на човешкото същество е фокусирано над физичните явления, над външните реалности на живота.

Въпреки това, през 20 век се забелязва нарастване на интереса към астрологията в световен мащаб, което показва събуждане на душата. Астрологията е наука за душата и хороскопа с право е наречен “карта на душата”. Въпреки преобладаващият материализъм, настъпва събуждане към вътрешните реалности на живота. Чрез астрологията съвременният човек е в търсене на своята душа, на тази част от него, която е свързана с космичните реалности на съществуване. Той отново започва да търси духовната реалност на космоса. И точно както преди 4 века възприемането на Коперниковата пред Египетската (Тихонична) система можа да доведе до материализъм, сега приемането на Египетската система може да доведе до едно ново съзнаване за вътрешните реалности, до едно събуждане на душата и ново взаимоотношение с космоса, в който индивидът достига до преживяване на себе си като микрокосмична част в макрокосмичния свят. Живеейки с Египетската система, това отваря път от духовната безизходица, която произлезе преди четири века след възприемането на Коперниковата система.

Коперниковата система поставя физическото Слънце в центърът на слънчевата система. Въпреки това, Египетската система като наново повдигната в херметичната астрология в края на 20 век, поставя духовното Слънце – Исус Христос – в центърът, в ядрото на вътрешната, морална и духовна реалност. Той е “светлината на света” (Йоан ix, 5). След неговата смърт и възкръсване на Разпятието “всяка власт на небе то и земята” била дадена на Исус Христос (Матей XXIII,18). Той е моралният и духовен център на света на вътрешните реалности. Той е също основният камък на Египетската система в нейното ново приложение в херметичната астрология. Това е основата върху която би следвало да бъде построен новият световен ред, който ще израсне в бъдеще. Този нов – духовен и морален – световен ред един ден ще замести материализма, като последният е основан на изчисленията според физичните явления и върху концепцията, че физическото Слънце е центърът. В този момент една нова астрономична система бива извикана за да допълни – може би един ден да замести – Коперниканската хелиоцентрична система. И системата представена от Тихо Брахе в зората на научната епоха, която е предопределена да служи като астрономична основа на новият световен ред. Въпреки че бе подмината в дните на Тихо Брахе, сега е дошло времето, когато изгубената Египетска система – формулирана наново за научната епоха от Тихо Брахе – следва да дойде от само себе си. В този смисъл предсмъртните думи на Тихо – “нека не изглежда да съм живял напразно” – са зов към съдбата на човечеството в неговият най-тъмен час, в часа на кулминацията на материалистичният триумфиращ поход през света.

Да се вземе Египетската система, живеейки с нея всекидневно може да бъде първата стъпка към трансформация на съзнанието – чрез благодатта на непорочното зачатие, или раждането на Христос в сърцето – водещо до едно ново сърдечно-центрирано, вместо мозъчно-центрирано съзнание за света. Това ново “сърдечно съзнание” е може би Новата Епоха, Епохата на Второто Пришествие на Христос, която започнала в началото на 20 век (виж глава 3).

Човешките сърца са царството на Исус Христос, както и той самият говори за това в началото на неговото второ идване по-рано този век:

Сърцата са моето царство. Идвам на Земята за да завладее сърцата на хората... Аз съм вашият първи Приятел, този който слуша биенето на вашето сърце и отговаря на всички ваши нужди. Аз съм Верният, Истинният и Вечният... Аз защитавам моите сърца, тези живи части

от мен, които ми позволяват да стигна до тях. По същият начин, представяйки моите интереси, техните интереси стават мои. Ние принадлежим един на друг, всеки на другия... (22) Има една древна херметична поговорка, цитирана в *Corpus Hermeticum*: “Слънцето грее най-силно над цялата вселена, озарявайки и двата свята: света горе и света долу” (23). Към тази херметична максима може да бъде добавено моралната истина, която е тук долу на Земята, че човек намира Христос – “светлината на света” (духовното Слънце) – което дава смисъл на живота, и чрез чиято благодат може да се разпръсне съкровена светлина, “озарявайки и двата свята: света горе и света долу”.

(15) – *Meditations on Tarot* (прев. Р. Поуел, Amity, Warwick NY, 1985)

(22) – Сетра Л.Л. *Supremo Appello* (Рим, 1969; прев. От немското издание: Hochster Ruf, Paris Verlag, Hauteville, Switzerland, 1974, стр. 44-45). *Supremo Appello* е първият от трите тома на откровение на Исус Христос към италианска монахиня, дадени между 1938 и 1943 г., около времето на началото на второто пришествие.

ГЛАВА ТРЕТА

ЕВОЛЮЦИЯТА В СВЕТЛИНАТА НА ХЕРМЕТИЧНАТА АСТРОЛОГИЯ

Движението на космосът е свързано с двойствена работа: живота се влива отвън чрез вечността; и космосът влива живота във всички неща които са в него, разпределяйки всички неща според фиксирани те и предопределени отношения на числото и времето, чрез действието на Слънцето и движението на звездите. Ходът на времето е изцяло предопределено от Божият закон... небесното време се набелязва от възвръщането на небесните тела към техните първоначални местоположения, движейки се в своите периодични завъртания.

(ASCLEPIUS III, 30; прев. 349-351 стр.)

Паралелни истории на небето и Земята

В глава 1 бе представена концепцията за екзалтациите (*hypsomata*) в херметичната астрология със специално отношение към екзалтацията на Слънцето. Бе посочено, че Слънцето е екзалтирано или в управление когато достигне своята най-голяма височина, която е в деня на ЛС. Когато е в своята най-голяма височина, Слънцето е най-мощно: това е концепцията за екзалтацията поддържана от античните херметични астролози. Днешната екзалтация на Слънцето – дадена чрез сегашното местонахождение на точката на ЛС в сидералният зодиак е 5½° Близнаци.

В глава 2 бе отбелязано, че традиционният градус на Слънчевата екзалтация е 19° Овен. Бе посочено как това може да бъде разгледано като *основната екзалтация* на Слънцето, където Слънцето е било в екзалтация през 20590г. пр.н.е., когато точката на ЛС бе на 19° Овен. От тогава (в следствие на прецесията) точката на ЛС се премества назад през зодиака, минавайки от 19° Овен до днешното ѝ местонахождение на 5½° Близнаци.

Защо датата 20590г. пр.н.е. е толкова важна? Как може да бъде погледната в един еволюционен контекст, в светлината на херметичната астрология?

Първо, трябва да бъде отбелязано, че основният показател за еволюцията не е точката на ЛС, а точката на ПР. В херметично-астрологичната традиция мястото на точката на ПР в зодиака е тази, която показва факта на духовното влияние през определена епоха. Точката на ЛС, бидейки на 90° след мястото на точката на ПР в зодиака, може да бъде взета като показател, защото нейното движение е в точно съответствие с това на точката на ПР. Все пак е прието отнасянето

към “прецесията на равноденствията”, а не към “прецесията на слънцестоенията”, въпреки че двете движения са напълно еквивалентни.

В херметичната астрология мястото на точката на ПР в зодиака показва началната точка на Слънчевият цикъл от стъпки в отклонение (виж глава 1). Това следователно е точката в зодиака където един нов слънчев импулс извлечен от сферата на сидералният зодиак започва да се развива по време на курса на година та. Цикълът на природата, който отговаря точно на Слънчевото отклонително движение (стъпки на Слънцето), започва нов период на растеж през пролетта, около времето на ПР (това се отнася за северната полу сфера). Това представлява вдишването на нов зодиакален импулс в началото на своя цикъл от стъпки, кое то след това се развива през растеж (пролет), експанзия (лято), упадък (есен) и свиване (зима) – съответстват на стъпките на Слънцето при неговото движение в отклонение по време на курса на годината. Поради тази причина точката на ПР се разглежда в херметичната традиция като точка на вливане на нови зодиакални сили. Това поражда зодиакалните епохи, определени от мястото на точката на ПР в различните знаци на сидералният зодиак, определен от прецесията на равноденствията.

В днешно време в херметичната традиция и в сидералната астрология, мястото на точката на ПР бе определено като $5\frac{1}{2}^\circ$ Риби в сидералният зодиак (1). Това – а не сидералната дължина на точката на ЛС на $5\frac{1}{2}^\circ$ Близнаци – се счита за зодиакалният показател на еволюцията. Поради сегашното местонахождение на точката на ПР в знака Риби, сегашната епоха е *епохата на Риби*. Знаейки скоростта на прецесията на точката на ПР е възможно да се изчисли кога тя ще премине от Риби в следващият знак *Водолей*. Точната дата когато точката на ПР ще влезе в знака *Водолей* е 2375г. сл.н.е., ознаменувайки края на епохата Риби и началото на *епохата на Водолея* (2).

Следвайки прецесията на равноденствията – регресията на точката на ПР през знаците на сидералният зодиак – се очертават различни епохи, всяка с продължителност от 2160г. Средната продължителност на

една астрологична епоха – 2160г. – съответства на продължителността от време, която се изисква за преминаването на точката на ПР през 30° (един знак на зодиака) при скорост един градус за 72 години ($30 \times 72 = 2160$). Сегашната скорост на движение на точката на ПР е малко по-малка от един градус за 72 години; по-близо е до един градус за $71\frac{1}{2}$ години. Но ако се проследи движението на точката на ПР около целият зодиак – през пълният кръг на 12 знака – се вижда, че средната скорост е 1 градус за 72 години. Това означава, че пълният кръг на равноденствията е 25920 години, което е продължителността от време нужно за регресията на точката на ПР да премине през дванадесетте зодиакални знака, където средно 2160 години е преминаването през един знак ($12 \times 2160 = 25920$). По нататък, в името на еднородността, ще бъде прието че скоростта на прецесията е точно 72 години, което дава зодиакалните епохи с точна дължина от 2160 години.

Според херметичният начин на мислене, всички събития в космоса имат своя паралел на Земята. От херметична гледна точка има паралелни истории на небето и Земята. Мястото на точката на ПР в определен знак на зодиака – пораждащо една астрологична епоха – е факт от космичната история. За херметиците – прилагайки херметичната аксиома “както горе, така и долу” – всяка зодиакална епоха в космичната история (“горе”) се отразява на Земята (“долу”). В херметичната астрология историчните епохи отразени долу в земната история – отразяващи развитието на зодиакалните епохи в космичната история – се обозначават като *културни епохи*. Но преди да погледнем как културните епохи – исторични епохи с продължителност 2160г. – са свързани с последователността на зодиакалните епохи е нужно да се разгледа един по-основен въпрос за същността на феномена свързан с прецесията на равноденствията. Какъв феномен може да бъде наблюдаван на Земята (“долу”) – гледайки цялото човечество – съответстващ на прецесията на равноденствията (“горе”)?

За херметика историята е много повече от Дарвиновите “борба за съществуване” и “естествен подбор”. Тази концепция може да е валидна на по-ниско ниво на биологичен живот, но е незадоволителна за описанието на еволюцията на човека. Според херметичното учение:

Върховният Бог запазил от злото (доколкото разумно могъл), благоволявайки да надари съзнанията на хората с интелект, знание и интуиция. Поради добродетелността на тези дарове ние стоим по-високо от зверовете; и чрез тези и само тези, ние можем да избегнем капаните, и измамите, и покварата на злото. (3)

Човек има таланти и способности от напълно различен характер от тези на животинското царство. Тези по-висши умения – тези които могат да бъдат наречени духовни – дават възможност на човека да се издигне над слепият, инстинктивен живот на природата и да се сдобие с възможността за разделяне между добро и зло. Големите религии – най-вече в примерите положени от техните основатели и основни представи тели – свидетелстват, че човек е надарен със способности, които могат да го доведат до изключително напреднали нива на развитие. Хермес, Питагор, Платон, Плотин, Парацелз, Якоб Бьоме – това е споменаване само на няколко имена на тези, които представяха и се бяха посветили на херметичната традиция – всички те свидетелстват за възможността на човешкото същество да развие по-висши способности за познание. Херметичният поглед на историята е този на обучаващото се съзнание, където историчният напредък показва възможността за индивида да придобива дори по-висши нива на съзнание. Те се придобиват отчас ти следвайки духовен път на развитие, като херметичният път на посвещение, и отчасти по пътя на естествено развитие на еволюцията.

Тази еволюция е съдействащият фактор за духовното развитие на човека и това е видимо чрез сравнение то на напредналите способности на съвременният човек в сравнение с тези на гърците, или дори по-рано, с тези на египтяните. С други думи, има различни нива на съзнание, което бива изразено в различни исторични епохи и това е момента, където се вижда паралел между човешката история и космичната история. С разгръщането на космичната история – показана чрез прецесията на равноденствията, регресията на точката на ПР през последователните зодиакални знаци – следва съответствие на развитие на съзнанието тук долу в земната история. Това се проявява исторично като възхода и падението на различни култури: Египетската цивилизация, Гръцката, Римската и т.н. Разглеждайки тази последователност на цивилизованите култури, бива изразено развитието на съзнанието. Още повече, че този напредък може да бъде видян да става на различни нива. Римските граждани при император Август имат ясно развитие на различно ниво на съзнание от обитателите край Нил при властването на фараонът Икхнатон. Различните исторични епохи, при които се развиват различни нива на съзнание – съвпадащи с възхода и падението на различни цивилизации и техните култури – са познати като *културни епохи**. Но как биват определени културните епохи? Каква е връзката между културните епохи и астрологичните епохи? Каква е същността на съответствието между тях? /* Според знанието на автора, терминът *културни епохи* бил представен от Рудолф Щайнер за описването на големи цикли на възход и падение на цивилизации./

Културните епохи

Отговори на тези въпроси ще осигури един преглед на историята, от който ще се види, че културните епохи преминават в точен паралел с астрологичните епохи. Както има последователност на астрологичните епохи, всяка с продължителност 2160г., определена от регресията на точката на ПР през зодиака, така – протичащи паралелно на Земята – има последователност на културните епохи, всяка с продължителност 2160г., съвпадащи с възхода и падението на последователни култури. Това е картината в перспектива на историята разкрита от херметичната астрология, базирана на херметичният принцип за паралелни истории на небето и на Земята. По-нататък, ще бъде възможно да поставим годината 20590 пр.н.е. в контекста на тази херметична картина в перспектива на еволюцията, и от там нататък да придобием някаква идея за важността на тази дата.

Първо, нужно е да бъдат взети в предвид различни фактори, като най-важният е културните епохи протичащи паралелно с астрологичните епохи, но не идентично с тях. Винаги има едно времево изоставане между началото на една астрологична епоха и съответстващото начало на една културна епоха. Датите на различните астрологични епохи – простиращи се назад във времето от 2375г. пр.н.е. (началото на епохата на Водолея) – са вписани в Таблица 2, където продължителността на всяка епоха е пресметната да бъде точно 2160 години*. /* Тук 2375г.

сл.н.е. е изчислена като край на епохата Риби/началото на епохата на Водолей. Това почти точно съответства на датата изчислена от Нейл Михалсен, *Американските Сидерални Ефемериди* (San Diego, 1981г.), където 2376г. е вписана като края на епохата Риби. В Таблица 2 начало то на епохата на Риби е приета за 215г. сл.н.е., точно 2160 години преди 2375г. сл.н.е. Този интервал от 2160г. приема, че скоростта на прецесията е точно един градус за 72 години, така че 2160 години (30x72) се изисква за точка на ПР да регресира през 30-те градуса на знак от зодиака. Приемането на 2160 години за всяка зодиакална епоха – формиращо основата на Таблица 2 – е оправдано ако се вземе в предвид цял лят цикъл на прецесията, като средната скорост на прецесията е почти точно 1° за 72г. Въпреки това, през определена зодиакална епоха точката на прецесията може/

От Таблица 2 може да се види, че годината 20590г. пр.н.е. попада в Епохата Козирог. Но какво е взаимоотношението между културната история и датите в Таблица 2? Възможно ли е да говорим за която и да било културна история в такова далечно време?

Като начална точка, нека разгледаме твърдението на Хюго Уинкер от неговата книга върху Вавилонската култура:

Таблица 2
Дати на астрологичните епохи
(определени от регресията на точката на ПР през знаците на зодиака)

Водолей	23546	-	21386
Козирог	21386	-	19226
Стрелец	19226	-	17066
Скорпион	17066	-	14906
Везни	14906	-	12746
Дева	12746	-	10586
Лъв	10586	-	8426
Рак	8426	-	6266
Близнаци	6266	-	4106
Телец	4106	-	1946 Пр.н.е.
Овен	Пр.н.е.1946	-	215 Сл.н.е.
Риби	Сл.н.е.215	-	2375
Водолей	2375	-	4535

“Реформацията на календара, която определя влизането в Овен е засвидетелствана исторично. Това би ло осъществено от вавилонският крал Набонасар. Епохата Овен е пресметната от 747г. пр.н.е., начало то на неговото управление, и тази година била използвана от цялата астрономия и хронология на античността.” (5)

Хюго Уинкер е прав в своето отстояване, че Епохата Набонасар започваща 747г. пр.н.е. била използвана от цялата астрономия и хронология на античността, което било отбелязано от Птоломей, който писал: “От тази година ние притежаваме древните наблюдения, които практически продължават до наши дни.” (6). Епохата Набонасар започва в първият ден на (Египетският) месец Тот в 747г. пр.н.е., което е 26 Февру ари 747г. пр.н.е. в Юлианският календар (7). Въпреки всичко, както може да се види от Таблица 2, това което е несъвместимо с астрономичните фактори е отстояването от Уинкер, че “епохата Овен е малко да ва рира, водещо до зодиакална епоха, която не е точно 2160 години в продължителност, в случай на което да тите вписани в Таблица 2 следва да бъдат коригирани. Например, в *Американските Сидерални Ефемериди* 221г. пр.н.е. е датата посочена за начало на епохата Риби, което дава различие от 6г. от датите в Таблица

2. Това различие се появява поради това, че сегашната скорост на прецесията е 71½г., а не 72г. При поло жение, че скоростта на прецесията варира около средните 72 г. за 1°, годините в Таблица 2 са приети като средни дати около които реалната варира с няколко години.

Изчислена от годината 747г. пр.н.е.”. (Таблица 2 представя влизането на точката на ПР в Овен – означавай ки началото на епохата Овен в астрономичен смисъл – като 1946г. пр.н.е.) Има несъответствие от 1199г. между астрономичната дата на влизането на точката на ПР в Овен (в 1946г. пр.н.е.) и културната епоха – посочена от Хюго Уинкер като “епохата на Овена” – която започна през 747г. пр.н.е. Този период от 1199 г. е в същност времето забавяне между началото на нова астрономична епоха и съответстващата й културна епоха. Само в смисъла на *културната епоха Овен* – и не на астрономичната епоха Овен – е уместна идентификацията на Хюго Уинкер показваща периода започващ в 747г. пр.н.е. Това може да бъде изясне но при едно

по-внимателно вглеждане в годината 747 пр.н.е., за да се види дали наистина тази година отбелязва началото на една нова културна епоха.

Чрез разшифроването на клинообразни текстове, бе потвърдено твърдението на Птоломей (цитирано по-горе) засягащо годината 747 пр.н.е. От клинообразните източници е ясно, че данните за астрономични наблюдения започнали в средата на осми век пр.н.е. Още повече, че основаването на Рим става в средата на осми век пр.н.е., и един източник – Quintus Fabius – дава 21 Април 747г. пр.н.е. като годината на основаване на Рим (9). Това показва формирането на една нова култура и трансформацията на една стара: в Рим, който бе основан по това време, и във Вавилон, където започнали астрономичните наблюдения. Подобно се предполага, че около средата на осми век пр.н.е. били написани големите епични творби на Омир – Илиада и Одисея – които в продължение на стотици години служеха като пътеводна светлина в гръцкият културен живот. Не дълго след Омир започнала да се проявява и гръцката философия като основен елемент на гръцката култура.

Всички тези събития и развития са знаци, че започва една нова културна епоха в средата на осми век пр.н.е. Ако тази нова епоха се свърже с Овен, както пише Хюго Уинкер, тогава не се има предвид периода от 1946г. пр.н.е. до 215г. пр.н.е. (виж Таблица 2), а по-скоро паралелен период от 2160г. простиращ се от 747г. пр.н.е. до 1414г. сл.н.е. Първият период е *астрономичната* епоха Овен, а вторият е *културната* епоха Овен. Става въпрос за космична история и паралелна история на Земята. Събитието в космичната история е навлизането на точката на ПР в знака Овен през 1946г. пр.н.е.; и след едно времево забавяне от 1199 г., като паралел в земната история започва културната епоха Овен, през 747г. пр.н.е. Но защо има времево забавяне? Каква е важността на периода от 1199 години?

Времево забавяне от дванадесет века

Едно времево забавяне между началото на една нова астрологична епоха и началото на съответстващата ѝ културна епоха посочва една постепенна трансформация, която започва подсъзнателно и преминава в съзнанието след като измине определена продължителност от време. Преминаването на точката на ПР през знаците от зодиака е свързано с трансформацията на съзнанието, където израстват нови нива на съзнание свързани с всеки знак на зодиака. Но трансформацията към едно ново ниво на съзнание нараства веднага след навлизането на точката на ПР в нов зодиакален знак. По-скоро, първоначално настъпва в един подсъзнателен слой, и като последиствие прониква в съзнанието – работещо като културен импулс – едва когато трансформацията е достигнала определено ниво. Времето забавяне е нужно за задействането на трансформацията на съзнанието, до навлизането на съзнателен слой на съзнание, когато може да започне да работи външно като културен импулс.

Ако отношението на подсъзнателният слой към съзнателният слой се вземе като 5:4, тогава трансформацията преминава в съзнанието след пет-девети от изминалият период, по време на който е работил трансформационният импулс. Съотношението 5:4 разделя периода на 1200+960 години, като 1200 е пет-девети от 2160 години. Въпреки това, точният период не е 1200, а 1199, което е във връзка с един астрономичен феномен на планетата Венера. Това е феноменът предлагащ ключа към времето забавяне между началото на една нова астрологична епоха и нейното исторично проявление като началото на една нова културна епоха.

Пентаграмата на Венера

Защо астрономичният ритъм от 1199 години на Венера да определя времето забавяне между началото на една астрономична епоха и съответстващата културна епоха? Какво общо има този астрономичен ритъм с процеса на трансформация на нов зодиакален импулс в културен импулс? В предстоящото ще бъде обяснена така наречената пентаграма на Венера (виж Фигура 10), и ще бъде показано, че периода на завъртане на пентаграмата на Венера около сидералният зодиак е 1199 години. Както движението на точката на ПР (прецесията на равноденствията), въртенето на пентаграмата е назад, т.е. тя

регресира през сидералният зодиак. Но докато за точката на ПР са нужни 25920 години (12×2160) за да регресира през дванадесетте знака на зодиака, пентаграмата на Венера се предвижда през целият зодиак за 1199 години.

В продължителността от време, което е нужно за пълен кръг на прецесията на равноденствията през сидералният зодиак (25920 години), пентаграмата на Венера прави $21\frac{1}{2}$ завъртания ($21\frac{1}{2} \times 1199 = 25.778\frac{1}{2}$ г.). Отношението на цикълът на пентаграмата на Венера (1199) към това на прецесията на равноденствията (25920) е малко по-малко от отношението на едно към двадесет и четири, което е отношението на един час към един ден. С други думи, ако целият цикъл на прецесията бъде оприличен на “световен ден”, тогава завъртането на пентаграмата на Венера е като преминаването на един “световен час”. Когато започне нова астрологична епоха, означена от навлизането на точката на ПР в нов зодиакален знак, изминава един “световен час” преди новият зодиакален импулс да бъде регистриран като културен феномен, и този ход на времето се измерва чрез завъртането на пентаграмата на Венера. Един нов импулс започва да работи на духовно ниво след като точката на ПР влезе в нов зодиакален знак, но трябва да премине от космичните реалности, и ротацията на пентаграмата на Венера служи да посочи посредничеството на космичните сили от сферата на зодиака. Пентаграмата на Венера действа като космически трансформатор понижаващ зодиакалният импулс, който действа на едно много високо ниво, на едно религиозно ниво, към това да стане един социален импулс, който работи на едно по-човешко ниво.

Съдбата на *Hermetica* – писания съдържащи учения приписвани на Хермес Трисмегистус – предлага пример за работата на 1199-годишният ритъм на пентаграмата на Венера. Според Уолтър Скот, ученият който преведе *Hermetica* на английски, “гръцкият оригинал на латинската *Asclepius* Книга III била написана в година или две около 270г. сл.н.е.” (10). 1199 години по-късно, Марсилио Фичино от Платоновата Академия във Флоренция работи върху превода на латински на *Corpus Hermeticum*, който бе публикуван в 1471г. (11). И двете, *Asclepius* и *Corpus Hermeticum* принадлежат на *Hermetica*, писанията включващи религиозни текстове на откровение на херметици в ранните векове на Християнската епоха. Това, което би ло разкрито по това време като част от един религиозен импулс, стана – дванадесет столетия по-късно – основата на един социален импулс действащ по време на Ренесанса, произтичащ от Платоновата академия във Флоренция, самото сърце на Ренесансовата култура. Откровението на Хермес Трисмегистус, така как то било записано в *Hermetica*, става около началото на новата зодиакална епоха на Риби (12). То излиза на яве като културен импулс в Ренесансова Италия дванадесет века по-късно, в ранната част на съответстващата културна епоха. Това е само един пример за 1199-годишният ритъм на пентаграмата на Венера, кое то илюстрира как един религиозен импулс може да стане социален импулс дванадесет века по-късно.

За да се разбере как става 1199-годишният период на Венера, ще бъде от полза да погледнем осем годишният период на Венера. След около осем години Венера се завръща на същата сидерална дължина (сидерален период), като едновременно с това се връща към същата фаза в отношението към Слънцето (синодичен период). Така за осем години има цяло число на сидерални завъртания на Венера, което може да бъде изразено приблизително чрез следното уравнение:

$$8 \text{ Слънчеви години} = 5 \text{ синодични периода} = 13 \text{ сидерални завъртания}$$

на Венера
на Венера

Синодичният период е интервалът между два последователни съвпада на Венера и Слънцето, където съвпадите са от същият вид, т.е. или два горни или два долни съвпада. (Долният съвпад се случва когато Венера преминава между Земята и Слънцето, а горният съвпад, когато Венера е в по-отдалечената страна на Слънцето, зад Слънцето) Синодичният период, по време на който Венера преминава през всички възможни фази на връзка към Слънцето е 583.9205 дни. Сидералното завъртане на Венера е 224.7008 дни, периодът на време, който се изисква от Венера за да направи своето завъртане около Слънцето като премине през дванадесетте знака на сидералният зодиак, връщайки се към съвпада със същата фиксирана звезда в зодиака. Замествайки тези стойности в горното уравнение, включително продължителността на една Слън

чева година (365.25636 дни е продължителността от време нужна за Слънцето да направи пълно завъртане през сидералният зодиак) уравнението може да бъде изразено по следният начин:

$$\begin{aligned} 5 \text{ синодични периода на Венера} &= 5 \times 583.9205 = 2919.6025 \\ 8 \text{ Слънчеви години (сидерални)} &= 8 \times 365.25636 = 2922.0508 \\ 13 \text{ сидерални периода на Венера} &= 13 \times 224.7008 = 2921.1104 \end{aligned}$$

Тук приблизителните различия са 2.45 дни и 0.94 дни, след като $2922.0508 - 2919.6025 = 2.4483$ и $2922.0508 - 2921.1104 = 0.9404$.

Във връзка с годината (дадена чрез периода на осем сидерални Слънчеви години), Венера е в съвпад със същата фиксирана звезда с 0.94 дни по-рано на всеки осем години и се завръща на същата фаза спрямо Слънцето 2.45 дни по-рано всеки осем години. Тук несъответствието между сидералните и синодичните

периоди на Венера е $2\frac{1}{2}$ дни. Тази сума е много добра като приблизителност, и е разбираемо, че вавилонците използвали осем годишният период на Венера за изчисляване на движенията на планетите (13).

За да извлечем 1199-годишният период на Венера ще бъде от полза да се разгледа една диаграма на долни те съвади на Венера със Слънцето във връзка със сидералният зодиак за период от осем години (виж Фи гура 11). Като не броим долните съвади между Венера и Слънцето в началото на осем годишният период, излизат 5 долни съвада за тези осем години. Поради правилността на движението на Венера, правейки пет долни съвада със Слънцето за период от осем години, зодиакалните дължини на тези долни съвади са повече или по-малко на равно разстояние, на 144 градусови интервали около зодиака. Следвайки пътя от един долен съвад към следващият се очертава една пентаграма (петолъчка). Въпреки това, както може да се види от Фигура 10, петият долен съвад [5], който завършва пентаграмата на съвада точно с първоначалната точка [0]. Това е защото осем годишният период не е точен. В същност, петата точка от пентаграмата, отбелязана от петият долен съвад [5] е около 2.4 градуса от първоначалния съвад [0]. Точките на пентаграмата регресират 2.4 градуса на всеки осем години, и пентаграмата на Венера бавно се завърта през сидералният зодиак.

Може да се види, че един нов период за Венера може да бъде извлечен от разглеждането на продължителността от време нужна за пентаграмата на Венера да направи пълно завъртане назад през зодиака. Какъв е периода на завъртане на Венера през сидералният зодиак?

След като скоростта на регресията на пентаграмата е приблизително 2.4 градуса за осем години, тогава пълният цикъл на регресия през 360 градусовият кръг на зодиака продължава приблизително $(360/2.4) \times 8 = 1200$ години. Точните периоди на отношенията са:

$$\begin{aligned} 1199 \text{ Слънчеви години} &= 750 \text{ синодични периода} = 1949 \text{ сидерални завър-} \\ &\qquad\qquad\qquad \text{на Венера} \qquad\qquad\qquad \text{тания на Венера} \end{aligned}$$

След като една (сидерална) Слънчева година е 365.25636 дни, един синодичен период на Венера е 583.9205 дни, и едно сидерално завъртане на Венера е 224.7008 дни, този период на отношения може да бъде отразен в дни по следният начин:

$$\begin{aligned} 750 \text{ синодични периода на Венера} &= 437,940.3750 \text{ дни} \\ 1199 \text{ Слънчеви години (сидерални)} &= 437,942.3756 \text{ дни} \\ 1949 \text{ сидерални завъртания на Венера} &= 437,941.8592 \text{ дни} \end{aligned}$$

Тук приблизителните различия са 2 дни и 0.5 дни след като $437,942.3756 - 437,940.3750 = 2.0006$ дни и $437,942.3756 - 437,941.8592 = 0.5164$ дни.

Трябва да бъде отбелязано, че при разглеждането на пентаграмата на Венера във връзка със сидералният зодиак в по-горните изчисления са използвани сидералните Слънчеви години. (Сидералната година е 365.25636 дни, продължителността от време нужна за Слънцето да премине през дванадесетте знака на зодиака, връщайки се към съвад със същата фиксирана звезда.) Гледайки приблизителните различия представени в по-горното изчисление, става ясно, че само два дни преди завършването на периода от 1199 (сидерални) Слънчеви години Венера е в съвад със същата фиксирана звезда (сидерален период). Тук има разминаване от $1\frac{1}{2}$ дни между сидералните и синодичните периоди на Венера. От това става ясно, че 1199-годишният период на Венера е дори по-точен от осем годишният период.

Трябва да бъде отбелязано още, че 1199 Слънчеви години се равняват на 1199.0464 тропикални Слънчеви години, където тропикалната година – продължителността от време нужна за Слънцето да се завърне към точката на ПР (365.2422 дни) – е общоприетото измерване на годината. С оглед на общоприетото времево изчисление, 1199 сидерални Слънчеви години съответстват на 1199 години и 17 дни (=1199.0464 години). Уравнявайки завъртането на пентаграмата на Венера през сидералният зодиак с времевото забавяне между началото на една астрологична епоха и началото на съответстващата ѝ културна епоха, времевото забавяне възлиза на 1199 години плюс две и половина седмици.

Цикълът на пентаграмата на Венера (750 синодични периода в 1199 години и 15 дни) може да бъде разгледан като космичен показател за постепенната трансформация на съзнанието в дадена астрологична епоха. Тук може да бъде представена аналогия с едно цвете. Имаме засадено семе, което развива корен и стъбло; от стъблото израстват листа и накрая цветето разцъфва. Аналогично, семето за развитието на едно ново ниво на съзнание е засято когато точката на ПР влиза в нов знак от зодиака. Кръговите движения на Венера са показател към трансформационният процес от старото към новото съзнание – аналогично с израстването на едно невидимо “стъбло”. Накрая това води до едно “цвете” – като последното е разцъфтяването на културни импулси родени от новото ниво на съзнание, което разцъфва в съзнателността. Това израстване става за 1199 години, отразено в завъртането на пентаграмата на Венера през зодиака.

1199 години след като започне една нова астрологична епоха се ражда свързаната с нея културна епоха (резултат на едно ново ниво на съзнание). Тази културна епоха се развива паралелно – но с времево забавя

не от дванадесет века – с “космичната история” на преминаването на точката на ПР през свързаният с нея знак на зодиака. Когато точката на ПР премине в следващият знак от зодиака, културната епоха продължава, но започва трансформация дължаща се на развитието на семето на следващата културна епоха, което ще даде плодове след още дванадесет века. Тези паралелни истории на небето и Земята – преминаването на точката на ПР през знаците на зодиака (определящо различните астрологични епохи), и съответстващи те културни епохи започващи 1199 години по-късно – са показани на Фигура 11.

Културните епохи Риби, Овен и Телец

От Фигура 11 може да се види, че в настоящият момент сме в културната епоха Риби, която започва през 1414г. сл.н.е. В същност, ние сме в тази част от културната епоха Риби, първата половина (14), по време на която точката на ПР е все още в знака Риби. Във втората половина на тази културна епоха точката на ПР ще бъде в знака Водолей. Последните дванадесет века от културната епоха са “смесени” – в смисъл, че през това време се случва трансформация на съзнанието свързана с навлизането на точката на ПР в нов зодиакален знак. Въпреки това, след по-малко от четиристотин години точката на ПР ще влезе в новият зодиакален знак Водолей, и трансформацията на сегашното съзнание-Риби ще доведе до разцъфването на една нова култура – културата на Водолея – от 3574г. пр.н.е. нататък. Културата на Водолея ще отразява Водолейският тип съзнание – като последното представлява трансформацията и развитието на сегашното съзнание-Риби. Трансформацията от съзнание-Риби към съзнание-Водолей ще се случи по време на последните дванадесет века от културната епоха на Риби – от 2375 до 3574 – през което време точката на ПР ще регресира през знака Водолей, така че втората част от културната епоха на Риби може да се счита за “смесена”. Когато тази трансформация на съзнанието е завършена – след дванадесет вековната регресия на точката на ПР през знака Водолей – културата на Водолея ще разцъфти, давайки израстването на културната епоха на Водолея (3574 до 5734 – виж Фигура 11).

Културната епоха може да бъде изучавана от две различни перспективи: вътрешна и външна перспектива. Външната перспектива е фокусирана над външният аспект на новата култура – нейните географски центровете на развитие и формите които взема – докато вътрешната култура гледа на типа съзнание свързано с новата култура. От гледна точка на нашата култура, културата

на Риби, тя измести културата на Овен, коя то започна през 747г. пр.н.е. Някои от аспектите свързани с началото на културата на Овен вече бяха споменати по-горе (основаването на Рим и т.н.).

Географското местонахождение на центровете на развитие на културната епоха Овен бяха определени от основаването на Рим – около 750г. пр.н.е. – и Гръцката колонизация от средата на осми век пр.н.е. натамък. От 750г. до 510г. е имало, според легендарната традиция, управление на седем крале над Рим: Ромулус, Нума Помпилий, Тулус Хостилиус, Анкус Маркиус, Таркуиний Прискус, Сервий Тулий и Таркуиний Супербус (15). По същото време, от 750г. до 510г., се случи Гръцката колонизация, разпростирайки се от градовете в Йония, така че “гръцкото съзнание” се разви навсякъде и над всичко. Също така бяха установени гръцки колонии по същото време в Южна Италия и Сицилия.

Типа на съзнание, който съпровожда развитието на културната епоха на Овен може да бъде различено най-добре като се разгледа Гръцката и Римската култура. Гръцката философия, наука и изкуство от една страна, и концепцията за “гражданин” развита в Рим от друга страна, всички тези и други културни феномени са отражение на една нова култура изразяваща пионерското, индивидуалистично съзнание на Овен. (В такива личности като Александър Велики, и някои от римските императори, това индивидуалистично съзнание прие изключителни форми.)

Културната епоха Овен – възплътена основно в Гръцката и Римската култура – замести културната епоха Телец, която бе изразена главно в културите на Египет и Месопотамия. Възхода на Гръцката и Римската цивилизация съвпада със залеза на могъщите цивилизации на Египет и Вавилон. Последните цивилизации – със своите пирамиди – могат да бъдат характеризирани като “Телец”, възплачващи културата на културната епоха Телец (2907 до 747 – виж Фигура 11). Когато – по време на културната епоха Телец, в 1946г. пр.н.е. – точката на ПР влезе в зодиакалния знак Овен, започна един процес на трансформация на съзнанието, който доведе до проявлението на културата Овен дванадесет века по-късно. Като знак за началото на новият зодиакален импулс на астрологичната епоха на Овен в 1946г. пр.н.е., се случи основаването на Израелският народ чрез Авраам – последвано от преселението от Ур в Месопотамия. (“Авраам живял и работил... между 2000 и 1950г. пр.н.е.(16)”)

Народа на Израел – живеещ между двете могъщи сили на Египет и Месопотамия – възплъти един различен тип съзнание, такова което вече показва едно развитие в посоката на културната епоха Овен. Въпреки, че съзнанието на народа на Израел не било на същото ниво като по-късно развитото от гърците и римляните, все пак представлява едно ниво между това на боготворящите звездите народи на Египет и Месопотамия,

и това на гърците и римляните. Влизането на точката на ПР в Овен около времето на Авраам даде начало на трансформацията на съзнанието – от Телец към Овен – което е ясно проявено при Израелският народ. Въпреки, че тази трансформация на съзнанието става като цяло – в цивилизованият свят и навсякъде другаде – Израелският народ е едно конкретно и видимо изразяване на тази трансформация, като може да отрази новото съзнание по-директно, незаसेгнато от клопките на една обширна, и вече установена култура. (Особената същност на съзнанието на Израелският народ в отношение към това на своите съседи в Египет и Месопотамия ще бъде разгледано отново в следващата глава.)

Точно както трансформацията на съзнанието започна с навлизането на точката на ПР в зодиакалния знак Овен в 1946г. пр.н.е., така с навлизането на точката на ПР в знака Риби в 215г. сл.н.е. отново започна един фин процес на трансформация. Навлизането на точката на ПР в Риби стана по време на културната епоха Овен, и трансформацията започваща през 215г. пр.н.е. продължи до 1414г. пр.н.е., когато културната епоха Риби излиза на яве. Дванадесетте века от 215г. до 1414г. – последните дванадесет века на културната епоха Овен – определиха едно време на трансформация от съзнание и култура на Овен към съзнание и култура на Риби.

През последните дванадесет века на културната епоха Овен влиянието на Римската империя бе подкопано от Варварските миграции между 375 (нашествието на Хуните) и 568 (заселването на Лангобардите в Италия), и особено при завладяването и плячкосването на Рим от Визиготите в 410г. Тези миграции бяха в димият знак на първите дейности на една нова култура, локализиращи географски повече на север, която в края на краищата замести Гръко-Римската

цивилизация. Но разцъфтяването на тази нова култура, която може да бъде наречена *Европейска цивилизация* в контраст с предходната Гръко-Римска цивилизация, стана с Ренесанса, с разпространението на хуманизма и Реформацията.

В сферата на изкуството, науката и религията се забелязват нови могъщи импулси на нов вид съзнание в Европа – съзнанието-Риби – което е характеризирано от писателя Кастиглион (1478-1529) в неговата концепция за *хомо универсалис*: индивидът, който е универсално образован, който живее в хармония с при родата, и “е способен да постигне каквото пожелае” (17). Това съзнание-Риби бе разпространено от своя географски център на развитие в Европа в цивилизованият свят, точно както съзнанието-Овен на гърците и римляните веднъж бе разпространено в света, и както съзнанието-Телец на египтяните и вавилонците бе доминиращо в културната епоха преди основаването на Рим.

Не е възможно в тази глава да се засегнат детайлите отнасящи се до последователните цивилизации прина длежащи към различните културни епохи, но при едно добро изучаване на историята могат да бъдат намерени доказателства, че датите дадени в Фигура 11 предлагат точно описание на историчното развитие на цивилизацията от около 3000г. пр.н.е. до днешно време. Например, първите династии на древен Египет обикновено се посочват към 2852г. до 2052г. (=Старото Кралство), и ранният период на династиите на Сумерия в Месопотамия основно биват посочвани около 2800г. до 2500г. пр.н.е. (Сумерианците били предшествениците на вавилонците.) При тези две посочвания е ясно, че две нови култури – донякъде сходни – започнали повече или по-малко едновременно своето развитие в Египет и Месопотамия, около началото на културната епоха на Телец. Таблица 3 представя тези култури и техните приемници, заедно с кратка характеристика на преобладаващия тип съзнание свързан с тях.

При изучаване на историчното развитие на културните епохи може да бъде проследен периода започващ около 3000г. пр.н.е. до наши дни. Но какво за периода преди 3000г. пр.н.е.? Възможно ли е да придобием знание за културният живот преди тези исторични периоди? Какъв тип култура – ако въобще има такава – преобладава в пред-историчните времена?

Таблица 3
Културите на Телец, Овен, Риби

Културна епоха	Дати	Основно географско местонахождение	Ниво на съзнание
Телец	2907 – 747	Египет и Месопотамия	Човек изживява себе си като дете на Божественото
Овен	747 – 1414	Гърция и Рим	Човек изживява себе си като индивид във връзка с Божественото
Риби	1414 – 3574	Европа	Човек изживява себе си като свободна личност

Атлантида

При липсата на писмени документи, които да формират оценка за културният живот преди 3000г. пр.н.е., сме принудени да се насочим към описанията на ясновидци, които имали възможност да виждат в далечното минало. Най-добре познатите описания са тези на Мадам Блаватска, основателката на Теософското Общество, и Рудолф Щайнер, основателят на Антропософското Общество (18). Други ясновидци също са говорили за своите визии от далечното минало, например, за съществуването на голяма цивилизация намираща се на мястото, където е днес Атлантическият океан. Те насочват към загубеният континент Атлантида, който при огромна катастрофа (или серия от катастрофи) потънал на дъното на океана – сега Атлантическият океан. Платоновият *Тимей* също посочва съществуването на Атлантида, описано от Египетските свещеници като отдавна изгубеният остров на запад. Свещениците намерявали – в този случай

посредством гръцкият мъдрец Солон – че загубеният континент съществувал преди девет хиляди години, до него вото потъване при едно голямо наводнение (19).

Сред различните описания на Атлантида, това на Рудолф Щайнер свързва развитието на Атлантската цивилизация точно с прецесията на равноденствията през знаците на зодиака, или по-скоро с паралелното развитие на културните епохи (20). Следователно има възможност за достигане до определени дати в историята на Атлантида, която се развила през седем културни епохи и след това била унищожена от пото път. Както в след-Атлантските времена, където културният импулс на определена културна епоха е под държан от една или повече цивилизации или народи, така на обширния континент Атлантида се разграничават цивилизации/народи изразяващи определени културни епохи. Тези са вписани в Таблица 4, заедно с началните дати на културните епохи (проследени до настоящето).

Според хронологията на Атлантида от Таблица 4, Атлантската култура се развила през седем цивилизации, но била унищожена от едно събитие, което в Библията е описано като *потопът*. Според Библейското описание всичко било унищожено от голямо наводнение, и били спасени само Ной и неговото семейство (21). Според описанията на Рудолф Щайнер – основани на ясновидство – свързани с това събитие, се случила една действителна катастрофа, при която континентът Атлантида потънал в дълбините на Атлантическия океан. Но преди потъването на Атлантида, било осъществено преселение от континента под водачеството на Ной, познат още като “Ману”. Тези които били част от това преселение се насочили на изток от Атлантида и формирали началото на Индо-Германската (Арийска) раса, от която се развили нови цивилизации. Първо, те установили един нов културен център в Индия. Това било последвано от втори в Персия, трети в Египет и Месопотамия, и четвъртият бил културите на Гърция и Рим. Нашата сегашна култура, която започва своя разцвет в Европа около времето на Ренесанса, е петата след унищожението на Атлантида (22).

Днешните Индийска и Персийска цивилизации са упадъчни представители на своите съответстващи пред-исторични (преди 3000г. пр.н.е.) култури. Подобно, културите на Гърция и Египет са потомци на своите предшественици в античността. Съвременната Китайска култура може да бъде проследена още по-назад, имайки предшественик в далечното пред-исторично минало на древната Атлантида.

Китайската цивилизация представя продължение от седмата Атлантска цивилизация, Монголската, не толкова като упадъчна, а по-скоро като форма на продължение на Атлантската цивилизация. Китайската култура възплъщава колективната духовност на групово съзнание, където човешкото същество е част от цялото, аналогично на една пчела в пчелен-кошер. Подобна била културата на древна Атлантида, под водачеството на царе-свещеници. Императорът на Китай – в пред-комунистически Китай – играел роля аналогична на тази на Атлантският цар-свещеник. Дори в съвременен комунистически Китай – например, под водачеството на Мао – принципът на Атлантският “пчелен-кошер” продължи да се развива.

Отличителният белег на Атлантската цивилизация – в контраст с последвалото развитие на след-Атлантската цивилизация – е развитие основано на груповото съзнание, където след-Атлантската цивилизация е характеризирана чрез появата на човека като индивидуалност. Духовността на Китай отразява “мъдростта на групата”, докато Индийската духовност, например – Индийската духовност бидейки първото проявление на развитието на след-Атлантският принцип на цивилизацията – представя “мъдростта на себето”. (“Азът е Божествен” – *ayam atma brahma*, ср. Мандукя Упанишада, 2.)

Историчното развитие на индивидуализацията

По време на ранните култури на след-Атлантската цивилизация груповото съзнание, развито в Атлантските времена, все още продължило да действа, разгръщайки могъщо влияние, което е видимо, например, в Индийската кастова система. Но принципът на индивидуализацията ставал все по-установен. Започвайки от максимумът в индийската духовност – “Азът е Божествен” – където човешкото същество чувствало

Таблица 4
Атлантската цивилизация

Начални дати на културните епохи до днес,
всяка с продължителност 2160 години

Астролог. епоха	Начална година	Цивилизация/Народ		
Водолей	22347	Рмоахаали	(1)	
Козирог	20187	Тлаватали	(2)	Седемте
Стрелец	18027	Толтеки	(3)	Култури
Скорпион	15867	Турани	(4)	На
Везни	13707	Семити	(5)	Атлантската
Дева	11547	Акадийци	(6)	Цивилизация
Лъв	9387	Монголи	(7)	
Потопът				
Рак	7227	Индийци	(1)	Пет
Близнаци	5067	Персийци	(2)	След-
Телец	2907	Египтяни/ Вавилонци	(3)	Атлантски
Овен	747 пр.н.е.	Гърци/Римляни	(4)	Цивилизации
Риби	1414 сл.н.е.	Европейци	(5)	

своето истинско себе отвъд Земята, в божествените реалности, се наблюдава нарастваща инкарнация на се бе-съзнанието. Това достигна до една нямаща равна на себе си висока интензивност в наше време (културната епоха на Риби), по време на която усещането на човека за самият него като свободна личност – като себе на Земята – стана доминиращо в западната цивилизация и в други части на света.

По време на развитието на след-Атлантската цивилизация се наблюдава един процес на еманципиране от групата. Тенденцията към индивидуализация – противоположна на тенденцията към групата – става все по-силна във всяка следваща културна епоха. Цялостната насоченост на след-Атлантската епоха е проти воположна на тази на Атлантските времена. На Атлантският континент бе важно култивирането на “ние-съзнание”, а в след-Атлантският период основен е принципът на “Аз-съзнание”. Китайската цивилизация, която продължи принципът (“ние-съзнание”) на Атлантската цивилизация, се явява следователно в изолация – в силна противоположност с останалата част от днешният цивилизован свят, който е въвличен в развитието на “Аз-съзнание”. (Ролята на комунизма като начин на развитие на “ние-съзнание” ще бъде обсъдена по-късно.)

По време на Индийската, Персийската и Египетско-Вавилонската културни епохи груповото съзнание пре несено от Атлантските времена все още доказва своята сила, въпреки развитието на противоположният импулс на индивидуализацията. Кастовата система на Индия, управлението на кралете на Персия и на фараоните на Египет бе едно проявление на подчинеността на индивида на един по-висш ред, отразявайки управлението на царете-свещеници, което преобладава в Атлантските времена. Въпреки това, по време на Гръко-Римската културна епоха принципът на индивидуализацията се появи в своята собствена правота. С гърците се появи демокрацията (“управлението на народа”), а римляните развиха концепцията на “гражданството”, осигурявайки на индивида свобода на съвест и действие.

По време на Гръко-Римската културна епоха, четвъртата след-Атлантска епоха, се достига до едно види мо равновесие между принципът на групата и този на индивида. Това се вижда от факта, че Римският гражданин, въпреки своята свобода на действие, поставял себе си в услуга на общността. В петата след-Атлантска културна епоха – днешната културна епоха, свързвана със зодиакалният знак Риби – равновесието се накланя в противоположната страна: към свободната личност, която “е способна да постигне какво то пожелае” (23) – често за сметка на общността.

Бъдещи културни епохи

От оценката на това исторично развитие (в посока към индивидуализация) в след-Атлантската цивилизация е ясно, че пред човечеството лежат две възможности. Или трябва да се появи нов импулс към общността, за да се балансира импулсът към индивидуализация, или индивидуализацията ще задълбочи своето развитие ненакърнена от каквито и да било ограничения, докато дойде времето на “всеки за себе си”. Тези две бъдещи насоки са

представени чрез Русия и славянските държави от една страна, и от Съединените Щати и някои други страни (Канада) от друга страна. Тези две насоки представени съответно от Русия и САЩ, също трябва да бъдат прибавени към вече споменатите пет след-Атлантски култури за да се достигне към целостта на седем (виж Таблица 5).

Таблица 5
Седемте след-Атлантски цивилизации

Културна епоха	Дати	Цивилизация
Рак	7227 – 5067	Индийци
Близнаци	5067 – 2907	Персийци
Телец	2907 – 747 пр.н.е.	Египтяни/Вавилонци
Овен	747 – 1414 сл.н.е.	Гърци/Римляни
Риби	1414 – 3574	Европейци
Водолей	3574 – 5734	Руснаци/Славяни
Козирог	5734 – 7894	Американци

Комунизмът в СССР бе един отговор в смисъл, че обществото е по-важно от безпределната свобода на индивида. Разликата между комунизма в СССР и Китай е, че в Китай комунизма е приет почти инстинктивно, докато в Русия трябваше да се премине през възпитание на съзнанието, през едно програмирано обучение на хората за ползата от комунизма, което е наложено от вън и поддържано от методи на промиване на мозъка приложени в широк мащаб. Антипатията и недоверието между Русия и Китай е знак на техният различен подход към комунизма. В Китай “ние-съзнанието” е и винаги е било част от тяхната култура (пренасяйки принципът на Атлантската цивилизация), докато в Русия “ние-съзнанието” наложено от комунизма е в известен смисъл вид реакция към принципа на индивидуализацията на след-Атлантската цивилизация. В известно отношение това е стремеж да се намери отговор на проблема произтичащ от безгранично то развитие на индивидуализацията, проблем, който трябва да бъде разрешен. В САЩ този проблем остава все още неконфрентиран, като “американският начин на живот” представлява един добър проводник на безграничното развитие на индивидуализацията.

Между тези две крайности на културния живот, които в днешно време се изразяват в Съединените Щати и Съветският Съюз е възможен един междинен път, където свободата на индивида е запазена, но където индивидите *от своята собствена инициативност* се събират за да формират общества. Ако обществено стта е наложена, както е в комунистическите страни, се развива едно фалшиво “ние-съзнание”, в което индивидът посредством упражняването на натиск над него, принудително е напълно подчинен на групата. Истинското “ние-съзнание” – което може да служи като един идеал за бъдещето – възниква когато човешките същества се събират заедно свободно от любов един към друг. В духът на Христос – “по това ще познаят всички, че сте мои ученици, ако имате любов помежду си” (Йоан xiii, 35) – е възможна истинската общност. В този дух индивидите служат на групата от любов, а не поради това, че са заставени. Чрез усвояването – в пълна свобода – на Христовият импулс човешките същества, след като сега са значително напреднали в развитието на индивидуализацията, ще намерят своя път заедно в едно ново “ние-съзнание”, за да изградят заедно общности. Това е идеалът, който следва да започне своята реализация в културната епоха на Водолея, епохата на братството.

Това е идеал, който някои започват да осъществяват още в двадесетият век, много преди началото на културната епоха Водолей, и дори преди началото на астрологичната епоха Водолей. Този идеал се подкрепя особено в движението “Нова Епоха”, където Новата Епоха често грешно се идентифицира с епохата на Водолея, т.е. в движението Нова Епоха е широко разпространено мнението, че епохата на Водолея вече е започнала. Но от изчислението на прецесията на равноденствията, което вече бе обсъдено, астрологичната епоха ще започне в 2375г. сл.н.е., когато точката на ПР влиза в знака Водолей по сидералният зодиак (виж Таблица 2).

Възможно ли е – от гледната точка на херметичната астрология – да се изясни объркването около идеята на Новата Епоха? Какво в същност се има в предвид се изразява “Нова Епоха”?

Новата Епоха

Важно е този спорен въпрос да бъде изяснен, с оглед на това истинският идеал на общността поддържана от движението Нова Епоха да не бъде асоциирана с грешна концепция, която в противен случай би могла да има негативен ефект върху движението. (Винаги има опасност истинският идеал да бъде подменен като бъде свързан с или базиран на погрешна концепция) Поради важността за бъдещето на идеалът за истинско общество, което на едно по-висше ниво е разрешението на конфликта между Изтока и Запада, движението Нова Епоха има една автентична духовна задача в нашето време. Тази задача е да събуди импулсът към общност, към истинска общност, по един правилен начин, начин съответстващ с човешката свобода. (Движението Нова епоха безсъмнено има и други духовни задачи, но тук се разглежда задачата свързана с подпомагането на общността.)

Ако импулсът към общност се култивира в духът на Христос, ако индивидът може да намери, че неговата личност придобива по-висша стойност посредством добродетелността на това да принадлежиш към и да служиш на група в този дух – служейки свободно, от любов – тогава идеалът на истинската общност ще – или по не от части – бъде осъществен. Наистина, само в духът на Христос е възможна истинска общност, и така уместният въпрос е: Дали издигането на движението Нова Епоха в двадесети век съответства с акти вност на Христос, което би водило в посока на осъществяване на идеалът на културната епоха Водолей (епохата на братството)?

От гледната точка на херметичната астрология, наистина започна един нов Христов импулс в този век, който ще доведе до епохата Водолей. Това е истинският смисъл на Новата Епоха. Как това да бъде схванато в светлината на херметично-астрологичният поглед на еволюцията?

Христовият Импулс е свързан духовно със Слънцето, и следва да бъде разграничен от импулсите, които работят от знаците на зодиака проявени в различните астрологични епохи. Продължителността на астрологичните епохи – и съответно на културните епохи – следва един правилен образец. Астрологичните епохи и културните епохи са една интегрална част от еволюцията. За херметика те са един аспект на творение то. Те били установени от сферата на Отецът, Творецът, който след завършването на шестият от творение то си починал. По време на седмият ден от творението (в днешно време ние все още сме в седмият ден от творението) Отецът си почива отвъд създаденият свят, отвъд реалността на зодиака и фиксираните звезди.

Бог, който живее отвъд пределът на най-висшите небеса, присъства навсякъде, и от всякъде наблюдава всички неща; неговото местопребиваване е отвъд небето, в беззвездна област, далеч от всички веществени неща... Бог, като вечността, е неподвижен. (24)

Бог, Божественият Отец, дал основните закони на сътворението, и те продължават да работят. Следователно прибягвайки към ритмичността можем да разчитаме на определени феномени: дневният изгрев на Слънцето, месечните фази на Луната, периодичните въртения на планетите, и правилната последователност на астрологичните епохи произлизащи при прецесията на равноденствията. Няма божествена намеса в сътвореният свят, няма нерегулярности в космоса (с изключение на кометите) – където под “божествено” се има предвид Отец. Ние сме оставени напълно свободни от сферата на Отецът, в предопределеността на рамката на създаденият свят.

Въпреки това, има определена “божествена намеса” посредством Синът, посредством Христос, въпреки че това се случва без да засяга човешката свобода. Христос се “намесва” само в отговор на нужда от по-мощ, особено във време на криза, когато е призван един нов импулс за спасението на човечеството от опасности, заплашващи да попречат на курса на еволюцията. В двадесетият век е достигната такава критична ситуация, където само един нов импулс може да изведе човечеството напред от безизходицата, до която е достигнало чрез материализма. В отговор на еволюционната криза в двадесети век, Христос започнал един нов период на активност. Този нов Христов Импулс – започващ в двадесети век – е това което призова към съществуване Новата Епоха. Това е нещо, което не бива да бъде бъркано с последователността на астрологичните епохи.

“Намесата” на Христовият Импулс, пораждаща Новата Епоха, не е – противоположно на разпространено то вярване – знак, че епохата Водолей е започнала. Въпреки това, както ще бъде показано в това изследване не на еволюцията, от гледната точка на херметичната астрология Новата Епоха може да бъде разгледана като встъпление за – и водещо към – Водолейската епоха и култура. Новата Епоха сама по себе си – роде на от Христовата обновена активност в наше време – произлиза духовно от сферата на Сина, и е свързана със Слънчевият поток на еволюцията. Въпреки това, тя се вмъква по един хармоничен начин в последова телното развитие на еволюцията през астрологичните епохи, които произлизат от сферата на Отецът, и които излизат духовно от зодиакално-звездният поток на еволюцията. Законите на творението – чрез кои то се проявява работата на Отецът – са регулярни, докато “намесите” на Синът (Христос) са нерегулярни. Все още Христовият Импулс вмъква себе си в регулярният поток на еволюцията по такъв начин, че природната еволюция получава едно по-висше значение и важност. Това е видимо от изучаване на Новата Епоха в контекста на еволюцията. *Природната еволюция* е следствие от работата на създадените закони на Отецът. Например, последователността на астрологичните и културните епохи следва един план на творението, който носи природна еволюция на съзнанието. “Намесите” на Христос – случващи се на нерегулярни интервали – носят на човечеството възможността за *божествена еволюция*, което, въпреки всичко, ясно трябва да бъде разграничено от природната еволюция. Последната се случва от само себе си, както е, докато Христовият Импулс следва да бъде подет от човешките същества. Христос предлага възможността за духовна еволюция, като акт на благодат, в свобода. Новият Христов Импулс – възплътен в Новата Епоха – е тук, но е тук само за тези които го подемаат. Той е като “свърхналожен” върху природната еволюция на съвременната епоха Риби, съчетавайки се с нея и водейки до епохата на Водолея.

Въпреки това, за тези които игнорират или не съзнават благодатта на Христовият Импулс, няма Нова Епоха; има само съвременна култура, която израства чрез материализма. По този начин, вместо общественият импулс на Новата Епоха – израстващ чрез Христовият Импулс – на Запад има постоянно нарастващ еготиъм като продукт на природната еволюция, а на Изток има комунизъм, който е карикатура на истинския идеал на братството. След като народите на Русия и Източна Европа носят с тях много силно зародишният импулс към осъществяването на идеала на братството на епохата на Водолея – след като след векове Водолейската култура ще се развие географски в Русия и Славянските страни – много вече приеха доктрините на комунизма (също така, много се борят срещу това). Комунистическата идеология възплъщава една карикатура на идеалите на епохата на Водолея, и е откъсната от живият Христов Импулс, който единствено може да доведе тези идеали до тяхната истинска реализация. Движението Нова Епоха има задачата да представи истинските идеали на епохата на Водолея, и – до този момент Христовият Импулс наистина може да живее в и чрез това движение – вече е в ход истинската подготовка за Водолейската епоха и култура – предлагайки, под формата на зародиш, един позитивен пример на тази бъдеща епоха успоредно с изопаченият, карикатурен образ на анти-Християнската култура на комунизма.

Христос и Буда

Едно по-дълбоко разбиране на Новата Епоха е възможно, ако се вземе в предвид не само Христовият Импулс, но и Будисткият Импулс. Въпросът за същността на отношението между Христос и Буда е такъв, който води прекалено далеч за да бъде разгледан в детайли. Следователно вниманието ще трябва да бъде насочено към една фундаментална концепция, една основна картина, с оглед на това да няма отклонение от обсъжданата тема. Картината е тази на Христос, заобиколен от един кръг от Учители, които заедно съставят това, което е познато като the White Lodge(?). В тази картина, или космическа имажинация, Христос – като централното, водещо същество на човечеството – е Слънцето (т.е. духовното Слънце) в центърът, заобиколено от кръгът от Учители, които могат да бъдат свързани с различните планети обикалящи около Слънцето. Тези Учители са познати на Изток като *Бодхисатви* и *Буди*. (Буди са тези, които били

Бодхисат ви, които достигнали до еволюционно ниво, където те не продължават да се инкарнират на Земята.)

Преди да стане Буда, Гаутама бил Бодхисатва – това е човешко същество, което е много напреднало по пътя на просветление, което поради своя духовен статут, бива натоварен със специална задача на Земята. (основаването на една нова религия, т.е. Будизма). В своята инкарнация като Гаутама, този Бодхисатва до стигнал Буда, и от тогава не се инкарнира на Земята, но продължил да работи – в кръгът на the White Lodge – от космичните реалности. Бодхисатвите са високо еволюирали човешки същества, които се инкарнират на Земята със специална мисия за изпълнение. Примери за Бодхисатви (освен Гаутама) са: Авраам, Мойсей, Илия (виж Том II).

На периодични интервали в историята един Бодхисатва може да достигне такова ниво на развитие, при което да стане Буда, т.е. неговата сфера на работа бива изведена от Земята към космосът. Гаутама достигнал такова ниво в своята последна инкарнация (558 – 478г. пр.н.е.), и се издигнал от ранга на Бодхисатва до този на Буда. По този начин, той завършил своя цикъл на земни инкарнации. От както напуснал Земята, той продължил работата си от космоса с импулси за напредъка на духовното развитие на човечеството, изпращайки тези импулси до хора долу на Земята, които биха могли да ги приемат. (Един пример за това е Св. Франциск Азиски, който според Рудолф Щайнер приемал импулси излъчвани от Буда.)

С прехвърлянето на своята работа от земните към космичните реалности, Гаутама Буда избрал един от кръгът на Бодхисатвите, който да продължи развитието на неговият импулс на Земята. В Ориента това събитие е изобразено с образът на Гаутама, подаващ своята корона на своят приемник, който е познат като *Майтрея*. (Майтрея означава “Носителя на Доброто”). Подаването на короната на Гаутама на Майтрея е един образ на предаване на своята позитивна карма, изградена през много инкарнации, на своят приемник. Следователно, на Майтрея не само е поверено бъдещето развитие на импулсът на Будизма, но също така е bestowed с действителната сила живееща в този импулс.

Мисията на Майтрея

Терминът *Майтрея* се използва тук и в предстоящото за да обозначи индивидуалността на този Бодхисатва, който ще стане – след определен брой инкарнации – Майтрея Буда. (По-точният термин е *Майтрея Бодхисатва*, като съкращение за “този Бодхисатва, който ще стане Майтрея Буда.”)

Според традицията Майтрея ще продължи да се инкарнира, развивайки продължението (и метаморфозата) на Будисткия импулс за период от пет хиляди години. Тогава – точно пет хиляди години след Гаутама – са мият той ще достигне рангът на Буда. Следователно инкарнацията на Майтрея Буда (която ще бъде после

дната, кулминационна инкарнация на този Бодхисатва) се очаква да бъде в 4443г. сл.н.е., точно пет хиляди години след раждането на Гаутама, което било през 558г. пр.н.е. (26). Това което е интересно – в светлината на херметичната астрология – е че в 4443г. сл.н.е. ще има съвпад на Юпитер и Сатурн в края на знака Риби, когато точката на ПР ще бъде в началото на знака Водолей, на 1° Водолей, за да премине – след още един век – в знакът на Козирог.

Съвпадите на Юпитер и Сатурн традиционно винаги се свързват с появата на важни духовни събития, и един съвпад на тези две планети в края на последният знак от зодиака – обозначавайки завършека на един цикъл и началото на нов – е особено значение (27). В този случай това свидетелства за раждането на новият Буда! По време на неговата инкарнация точката на ПР ще приближи края на знакът Водолей – за да премине в Козирог в 4535 (т.е. деветдесет и две години след 4443г.). Тогава ще настъпи времето на началото на един нов духовен импулс. Този нов импулс, идващ при преминаването от епохата на Водолей към епохата на Козирог, ще слезе при две-пети от изминаването на културната епоха Водолей, така че чрез Майтрея Водолейската култура ще получи един нов духовен импулс. В този смисъл, мисията на Майтрея Буда може да бъде характеризирана като развиването на централният духовен импулс на Водолейската епоха и култура. Инкарнациите на този Бодхисатва – приемника на Гаутама –

водещи до инкарнацията на Майтрея Буда са подготвителни за развитието на централният импулс на културната епоха на Водолея. С приближаването на епохата на Водолея, подготовката става все по-интензивна. Майтрея е носителът на – и в инкарнацията си този, който фокусира – централният импулс на епоха на Водолея, който чрез него може да работи в съвременната епоха Риби като подготовка за идването на епохата Водолей.

Централният момент свързан с импулсът на епохата на Водолея вече бе споменат: този на братството, или общността. В епохата на Водолея би следвало да се развие импулс, който да се появи в противовес на цялата след-Атлантска еволюция, като тази еволюция проявява – във все по-голяма сила – импулсът на инди видуализацията. Един такъв противодействащ импулс (независим от импулсът към индивидуализация) може да влезе в земната еволюция чрез “намесата” на източник независим от последователността на астро логичните епохи. И тази “намеса” (по-добър израз би бил “благодат”) отвън е второто пришествие на Хри стос. Чрез второто пришествие ефектът на новият Христов Импулс, ако е подет, ще издигне импулсът на индивидуализация към осъществяването на общността (28). Този нов импулс, въпреки че действа глобал но, е фокусиран в мисията на Майтрея.

Връзката между Христос и Майтрея е изключително близка, не само поради благодатното място на Майт рея като един от кръгът на Учителите около Христос, но също поради това, че земната мисия на Майтрея за подготовката за епохата Водолей е пряко свързана с второто пришествие. Новият Христов Импулс про изтичащ от второто пришествие, е този при който Майтрея е призван да посредничи с оглед на реализи рането на неговата мисия. (Близостта на Христо Исус и Майтрея понякога води до погрешните концеп ции, че те са идентични.)

Датиране на второто пришествие

Стигнахме до момента, в който можем да дадем отговор на въпросът отнасящ се до второто пришествие, във връзка с това, че то е тясно свързано с мисията на Майтрея. Ключовата дата, следователно, е 4443г. сл.н.е., пет хиляди години след раждането на Гаутама Буда, когато мисията на Майтрея ще достигне своя та кулминация. Тази дата, също така показва кулминацията на новият Христов Импулс свързан с второто пришествие. За разлика от първото идване на Христос, което бе физическо събитие, т.е. инкарнация посре дством кръщенето на река Йордан във физическото тяло на Исус, второто пришествие е духовно събитие: раждането на Христос в сърцата и съзнанията на човешките същества. В езотеричната терминология, как то бе споменато в глава 2, това вътрешно раждане на Христос е познато като “вътрешното духовно-ражда не”.

От началото на второто пришествие в двадесетият век, все повече и повече индивиди достигнаха до изжи вяването на вътрешното раждане на Христос, и това ще нараства до около годината 4443 сл.н.е. (или 4535, когато точката на ПР ще премине от Водолей в Козирог), т.е. след около две хиляди и петстотин години, което е половината на 5000-годишният период между раждането на Гаутама и инкарнацията на Майтрея Буда. В същност, почти точно две хиляди и петстотин години преди съпада на Юпитер и Сатурн в Риби в 4443, стана троен съвпад на Юпитер и Сатурн в Овен в 1940/41 (21). Това последното изглежда да е тясно свързано с началото на второто пришествие на Христос, и с подемането на този нов Христов Импулс от Майтрея в подготовка за неговата мисия в епохата Водолей.

Малко преди първият от тези Сатурн-Юпитерови съвади – на понеделник след Петдесетница, 13 Май 1940 – Дева Мария се появила на 16-годишната Бербел Руес в Маринфрайд, около Улм, Германия, и й пре дала Непорочната Молитва (33). Тази молитва, както много молеши се християни са открили, е със смис

лово съдържание подпомагащо раждането на Христос в сърцето, като централният момент на молитвата пробужда архетипното вътрешно духовно-раждане преживяно от Мария преди повече от деветнадесет века. Мария, чрез нейният разговор с Исус преди кръщенето на река Йордан, прие Христос – спускащ се от космосът към кръщенето – в нейното сърце, и по този начин преживяла архетипното вътрешно духовно раждане (използвайки този термин в неговият езотеричен смисъл като раждането на Христос вътре). Спу скането на Христос от космосът,

което започна в двадесети век – второто пришествие – може да бъде прието по пътя на вътрешно духовно-раждане, точно както навремето се случило с Мария, по времето на него вото първо идване. Дълбокото духовно изживяване на раждането на Христос в сърцето – преживяно архетипно от Мария – бива пробудено с Непорочната Молитва, настройвайки сърцето на молящият се към изживяването на вътрешното раждане на Христос в себе си. Непорочната Молитва е дар за човечеството, съвпадаща с началото на второто пришествие, за да помогне на човешките същества да имат възможно стга да се настроят за това събитие, подпомагайки вътрешната реализацията на това събитие.

Има някои доказателства, които посочват, че началото на второто пришествие в същност става няколко години преди Сатурн-Юпитеровият съвпад в Овен в 1940/1941г. Още през годините 1910/1911 Рудолф Щайнер говори за приближаването на началото на второто пришествие, и в 1921г. той предриче появата на Майтрея по време на 1930-те години, за когото каза, че ще е “истинският известител” на второто пришествие. Той споменал годините 1933, 1935 и 1937 като “изключително важни” (31). И точно през 1933 Майтрея написал някои конкретни насоки свързани с второто пришествие (виж Приложение II).

Също значителен интерес са преживяванията – между 1938 и 1943 – на Сестра Л.Л. (1890-1945), католическа монахиня родена и израснала в Италия. Нейните “срещи” с Исус Христос – неговите съобщения към човечеството в началото на второто пришествие – са документирани в три томното издание: *Supremo Appello, Ora terza, L'Era dello Spirito Santo* (виж Приложение II). Сестра Л.Л. записала съобщенията на “Исус на Светлината”, който ѝ говорил за новият импулс на любовта, който се ражда в света чрез негово то второ пришествие:

Аз говоря на вас, Аз, Вечното Слово, и моето Слово на Любов е насочено към всички вас... Това е, така да се каже, един нов път, който Аз посочвам на човечеството... Аз показвам на всички души, които ме следват пътят напред: гладуващите маси, бедните, потиснатите на Земята. Аз отново поднасям към тях моето Слово на Любов... Аз съм единственият Обновител, Балансът на Светът. Който вярва в мен ще живее, дори ако е умрял. Обичайте ме, и ще намерите баланса. Аз съм Балансът на Светът, Балансът на всички души, на нации, на цивилизацията. Аз нося Ред на всички ви... Аз съм Словото. Ако всички ме слушаха, Аз бих спасил светът за няколко дни (32).

Началото на второто пришествие вече бе засвидетелствано от Сестра Л.Л. А самият Майтрея? След като неговата мисия е пряко свързана с мистерията на второто пришествие, каква е неговата връзка с това време по-рано този век?

В последните години се появили много спекулации относно инкарнацията на Майтрея през двадесети век, повечето от които са необосновани. Въпреки това някои бележки, които бяха направени от Рудолф Щайнер по-рано този век относно Майтрея са добре обосновани. Позовавайки се на една по-ранна инкарнация на Майтрея, като Иесху бен Пандира, Учителят на Есеите, Рудолф Щайнер казал: “Иесху бен Пандира (т.е. реинкарнираният Иесху бен Пандира) бил роден в началото на този век, и ако доживеем още петнадесет години, ще забележим неговата активност” (33). Тази бележка, направена през август 1921г., посочва раждане в годината 1900 или около нея. Също така, посочва началото на активността на Майтрея в 1930-те, която Рудолф Щайнер считал, че ще стане забележима до 1936г. Тази бележка на Рудолф Щайнер – заедно с други изказвания, които направил във връзка с Майтрея – помогнала на автора да достигне до идентификация на индивидуалността на Майтрея в неговата инкарнация през двадесети век. Много други хора са достигнали независимо до същата идентификация. Въпреки това, мистерията свързана с Майтрея не може да бъде затворена в обикновената идентификация на една личност, която е родена в 1900 и започнала да развива учителска дейност през годината 1933. Тайната е много по-дълбока, както е обсъдено в Херметична Астрология II, глава 9, във връзка с “тринитарният Бодхисатва на двадесетият век”. Самият факт, че Майтрея избрал анонимност в своята инкарнация през двадесети век показва, че – доколкото той е загрижен – не е въпрос за идентифициране на някой по име. По-скоро е важен *импулсът* върху който лежи активността на Майтрея. Доколкото Майтрея е споменат в двата тома на тази книга върху херметична астрология, то е във връзка с духовният път – Християнският херметизъм – който той е отворил през двадесети век. По пътя на Християнският херметизъм

може да бъде доближена дълбоката тайна на Майтрея, а не с разглеждането на идентификацията на някоя конкретна личност.

Това което е важно за херметично-астрологичното обсъждане е фактът, че в 1933г. Майтрея – хармонизи райки с началото на второто пришествие – започнал своята духовна дейност (34). Това определя точно

реалното начало на второто пришествие. То съвпада с началото на мисията на Майтрея. Така Новата Епоха – епохата на второто пришествие – започнала през 1933, седем години преди тройният съвпад на Юпитер и Сатурн в Овен в 1940/1941г.

Това последно събитие се явява почти по средата на 5000-годишният период между раждането на Гаутама в 558г. пр.н.е. и бъдещата инкарнация на Майтрея Буда в 4443г. сл.н.е. Следователно тази средна точка обхваща в мисията на Майтрея. От този момент нататък – две хиляди и петстотин години преди инкарнацията на Майтрея Буда – подготовката на Майтрея за идването на епохата Водолей започнала да придобива една по-висша важност в съвпад с обновената активност на Христос през второто пришествие. Изразено чрез точни дати, от 1933 нататък учителят на Новата Епоха – Майтрея – и импулсът зоващ Новата Епоха към съществуване – новият Христов импулс – се обединили. В този момент от времето – когато Майтрея до стигнал възрастта 33 – неговата земна мисия се съединила с космичната активност на Христос и започнала Новата Епоха (виж Приложение II).

Точно както присъствието на едно човешко същество на Земята – Исус – бе необходимо за да бъде възможна Инкарнацията на Христос преди деветнадесет века, така обновената дейност на Христос в неговото второ пришествие има своя фокус в мисията на едно човешко същество – Майтрея – който е Учителят на новият Христов Импулс. Разликата между тогава и сега е, че докато при Инкарнацията на Христос, Той се спуска във физическото тяло на Исус – ставайки Христос Исус – то сега Христос се спуска да се обедини с вътрешното същество на човека. При първото пришествие Христос Исус живя и работи на физическия план на съществуване за да донесе изкуплението на човечеството и на Земята. Тази активност продължи три години и нейната кулминация бе централното събитие за човешката и космичната история: Мистерията на Разпятието. Сега, с второто пришествие, Христос Исус е активен в аурата на Земята, и – чрез вътрешното духовно-раждане – може да бъде роден във вътрешното същество на човека. Майтрея е учителят, който отвори един духовен път на развитие водещ до това вътрешно раждане. Пътят, на който той учи е таков, който води до живото преживяване на Христос вътре. Въпреки това, периодът на неговата активност не е ограничен до три години. Периодът ще продължи докато той продължи да се инкарнира на Земята, до неговата инкарнация като Майтрея Буда в края на астрологичната епоха Водолей. Първото пришествие бе тригодишен период на активност на Христос обединен физически с човешкото същество Исус. Второ то пришествие – Новата Епоха – е един период от 2500 години, в който Христовата активност – излъчвана не само към цялото човечество, но също към цялата сфера на природата – е фокусирана духовно в мисията на едно човешко същество, Майтрея. По този начин Новата Епоха ще продължи докато това човешко същество продължи да се инкарнира на Земята.

Новата Епоха и Христовото Слънчево-течение в еволюцията

Ще се върнем към важността на инкарнацията на Майтрея в двадесети век в Приложение II. За сегашната дискусия е от интерес движението Нова Епоха във връзка с второто пришествие и активността на Майтрея. Нека обсъдим какво има да каже един от основните пророци на Новата Епоха – Дейвид Шпенглер. В неговата книга: *Откровение: Раждането на една Нова Епоха* Дейвид Шпенглер постоянно се отнася към Христос като източникът за импулсът водещ до раждането на Новата Епоха: “Истинското второ пришествие настъпи и това е откровение и освобождаване на Христовият живот... Космичният Христос влезе в по-лето на аурата на планетата, донасяйки с него несравними откровения, откриващи наистина една Нова Епоха на съзнание за Земята и всичко върху нея” (35). На други места Дейвид Шпенглер посочва, че някои от откровенията, които са му предадени от духовният свят били излъчени от Майтрея (36). (Авторът би желал да изясни, че с основното признаване на движението Нова Епоха, негативната

страна не може да бъде пренебрегната, която е изтъкната от факта, че определени “Нова Епоха” концепции са необосновани или дори подвеждащи. Например, идентификацията на Дейвид Шпенглер и други на Новата Епоха с Епохата на Водолея е неточна, както вече бе обсъдено в тази глава. Тук авторът е загрижен само за тази конкретна корекция на грешка, като други аспекти на движението Нова Епоха са оставени извън обсъждане.)

Ясно е – до колкото Дейвид Шпенглер е загрижен – че движението Нова Епоха следва да бъде разглеждано във връзка с второто пришествие и мисията на Майтрея. Както бе обсъдено по-горе, това ще се разпростира над следващите две хиляди и петстотин години, подготвяйки централният импулс за развиването на Водолейската епоха и култура. Този импулс не е пряката линия на природната еволюция, която бележи своето напредващо развитие на индивидуализацията чрез последователността на културните епохи от погребването на древна Атлантида. По-скоро, това е противоположен импулс носещ истинско “ние-съзнание” чрез подемането на Христовият Импулс. Новата Епоха не е свързана астрономично с навлизането на точката на ПР в знакът на Водолей, а с второто пришествие и мисия на Майтрея, което следва да е подготвено за Водолейската епоха и култура, тази на братството.

Поглеждайки днешна Русия и други славянски държави, може да се види, че комунизма е донесъл едно принудително ние-съзнание без Христовият Импулс. В днешното време СССР представлява една карика тура на Водолейската културна епоха, където централната идея на епохата на Водолея – братството, или общността – е приложена без подкрепящия я импулс, който е *Христовият Импулс*. И трагичният пример на СССР и другите комунистически страни е едно важно предупреждение. Истинската общност не може да израсне от една абстрактна идея; тя може да настъпи само по пътя на Христовият Импулс живеещ само в сърцата и съзнанията на човешките същества. Това е реализацията на второто пришествие, което ще доведе до истинско братство между човешките същества, и ще бъде плодът на Водолейската епоха и култура. Началото на второто пришествие, в същото време обозначаващо началото на духовната активност на Майтрея като един основен фокус на Христовият Импулс, бе в 1933, когато точката на ПР бе на около 6° в знака Риби. Това ще продължи през следващите две хиляди и петстотин години – докато точката на ПР достигне края на сидералният знак Водолей, за да премине в знакът на Козирог.

В Таблица 2 и във Фигура 11 са вписани датите на астрологичните епохи и свързаните с тях културни епохи. Тези дати, свързани с импулси произтичащи от сферата на зодиака са свързани със законите на сътворението установени от Отецът, който – според херметичното учение – “живее отвъд пределът на най-висшите небеса... в беззвездна област, далеч от всички веществени неща” (37). Еволюцията на съзнанието свързана с развитието на астрологичните и културните епохи принадлежи на природната еволюция, като осигурена в творението на Отецът. В добавка на това има божествена еволюция – духовна еволюция дарена на човечеството чрез благодатта на Христос. В това изучаване на еволюцията от гледна точка на херметичната астрология, ние разглеждаме не само природната еволюция чрез прецесията на равноденствието, но също божествените еволюционни импулси на Синът (Христос). Новата Епоха е един такъв при мер на божествен еволюционен импулс произлизащ от Христовото Слънчево-течение на еволюцията (в смисълът на Христос като духовното Слънце, Слънчевият Логос). Тези слънчеви импулси се “намесват” в нормалният курс на природната еволюция, идващи в отговор на нуждата изразена от Земята и човечеството по време на криза. Новата “намеса” на Христовият Импулс – даваща израстването на Новата Епоха – започва с точката на ПР на 6° Риби и ще продължи по време на регресията на точката на ПР от Риби във Водолей, докато достигне края на Водолей.

Отделно от Новата Епоха – второто пришествие на Христос – бяха споменати и други “намеси” от Христовото Слънчево-течение на еволюцията. Последната се случила по време на тригодишното *ministry* на Христос Исус, продължаващо от кръщенето на река Йордан до разпъването на кръста на Разпятието в 33г. сл. н.е., при което точката на ПР се намирала на 2½° Риби (виж Таблица 6).

“Намеса” на Христовият Импулс имало още по-рано в историята, което се случило в около 20590г. пр.н.е. – както бе потвърдено от астрологичната доктрина, че Слънцето е екзалтирано на 19° Овен. Точката на ЛС, мястото на Слънчевата екзалтация или управление, била на 19° Овен в около 20590г. пр.н.е. (когато точката на ПР била на 19° Козирог), и по това време последната Водолейска културна епоха била към своят край. (В същност тя свършила в 20187г. пр.н.е. – виж Таблица 4.) Последната Водолейска епоха била първата от седемте културни епохи съставлящи цивилизацията на древна Атлантида. Тук започнало ние-съзнанието на Атлантската цивилизация. Въпреки това, какъв бил водещият импулс към ние-съз нание? Как ние-съзнанието на хората от Атлантида се появило?

Таблица 6

Христовото Слънчево-течение в еволюцията

Дата	Точка на ПР	“Намесите” на Христос
20590г. пр.н.е.	19° Козирог	Христос, Божественият Логос, инспирирал човешкия говор от Слънцето
30-33г. сл.н.е.	2½° Риби	Христос се спуснал от Слънцето да се обедини с Исус чрез кръщенето, за да бъде роден в аурата на Земята чрез разпъването на кръста
1933	6° Риби	Началото на второто пришествие на Христос (продължаващо до)
4443	1° Водолей	Инкарнацията на Майтрея Буда

Чрез Христовият Импулс – по онова време работещ директно от Слънцето* – било подпомогнато активи рането на развитието на човешкия говор (38)./* Това, че Христос е работил директно от Слънцето в пред-Християнските времена е видимо от широко разпространеното боготворене на Слънцето през античност

та. В глава 2 бе споменато, че боготворенето на “Хорус-в-Слънцето”, култивирано в египетските мистериите било подготовка за идването на Христос. По същият начин, боготворенето на Ормузд (= Аура Маз дао, аурата на Слънцето) в древният Зороастризм било боготворене на “Христос-в-Слънцето”, като духът на Слънцето. Изключителната важност на Мистерията на Разпятието е тази, че Христос премества своя център на дейност от Слънцето към Земята, така че, от тук нататък Христос, духовното Слънце, не следва да бъде намерен обединен със Слънцето, а със Земята. Поради тази причина жертвата на Христос на кръстът на Разпятието е централното събитие на цялата еволюция на Земята./

Комуникацията между човешките същества чрез говора произхожда по пътя на Христова “намеса” в курсът на човешката еволюция по време на ранната част на Атлантската култура. Тук били направени първите стъпки към общност. Христос, Божественото Слово (Логос) се “намесил” по време на нужда за да подпомогне по-нататъшното развитието на Атлантската цивилизация. Херметичните учени на древен Египет, които ясновидски поглеждали назад към това събитие, били инспирирани в тяхното почитане на “Хорус-в-Слънцето” (Христос, който по това време действал от Слънцето). Те виждали духът на Слънцето като великият благодетел на човечеството, и означавали това събитие чрез учението за екзалтацията на Слънцето на 19° Овен. Херметиците на античността виждали ясновидски, че когато в далечното минало Слънцето било екзалтирано в този градус на зодиака (19° Овен) настъпил специален импулс от Хорус (Христос), божественото същество на Слънцето. По пътя на ясновидството било разкрито, че по това време човек започнал да чувства една вътрешна връзка със Слънцето, и настъпило боготворенето на Слънце то като божествено същество. Това довело в следствие до теории – като тези на древен Египет – отнасящи се до дневният и годишен курс на Слънцето.

По-рано в развитието на Атлантската цивилизация Христос, Божественият Логос, Словото, започнал да работи в човешкото същество по пътя на човешкия говор. И в уводните думи на Евангелието на Йоан можем да прочетем: “В началото беше Словото, и Словото беше у Бога, и Бог беше Словото.. и Словото стана плът, и живя между нас, пълно с благодат и истина” – което

означава, че божественото същество на Слънцето, което активно помага на и насочва човечеството от Слънцето в пред-Християнските времена, сега е с ново местопребиваване: в компанията на човешките същества на Земята. Това бил огромният пре ход, който се случил при смъртта на кръста при Разпятieto. В същност, това било раждане в духовната аура на Земята.

Херметично-астрологичен поглед на второто пришествие

Около годината 20590 пр.н.е. се случило едно божествено откровение – пряка работа от Слънцето – на Бо жественият Син, Слънчевият Логос (Христос), като една духовна намеса в курсът на човешката еволюция. Тази намеса предостави на човечеството дарът на говора (гласният говор – хармоничният съзвучен говор дошъл по-късно)(38). От тук нататък импулсът на братството – общността – стана внедрен, така че човеш ките същества могли да започнат да общуват по между си. Тази могъща, драматична намеса – случваща се извън нормалното еволюционно течение на развитие на културни епохи – станала към края на културната епоха Водолей, първата от седемте културни епохи съставлящи седемте цивилизации на древна Атлантида (виж Таблица 4). Чрез тази божествена намеса бил установен импулсът на общността (“ние-съзнание”), и по-късно се развил при последователните културни епохи на Атлантида.

Това божествено откровение от Слънцето – едно от няколкото намеси на Божественият Син в човешката еволюция (виж Таблица 6) – маркира точката в историята на човечеството, когато човек за първи път ста нал съзнателен за значението на Слънцето и започнал да гледа към Слънцето. По това време се родило боготворенето на Слънцето – боготворене на Слънчевият Логос, Божественият Син, който в пред-Християнските времена бил обединен със Слънцето. На това исторично събитие се гледало с отнасяне към древни те мистерии и по-късно било формулирано в астрологичната доктрина за екзалтациите, където се казва, че Слънцето е екзалтирано на 19° Овен – зодиакалното местонахождение на Слънцето по време на ЛС в или около 20590г. пр.н.е.

Както в този пример, илюстриращ приближаването на херметично-астрологичното изследване, много от древните астрологични доктрини могат отново да бъдат проникнати за да се открият дълбоки истини свър зани с космичните мистерии. Подобни доктрини представляват една ясна форма на това, което едно време било *жива истина*, като празнувано – често по пътя на тържествени ритуали – в древните мистериини хра мове. Когато са проникнати, те могат отново да станат живи истини – отварящи един приток на божестве на светлина в човешките съзнания и запалвайки духовна топлина в човешките сърца.

Ясно е, че ние живеем във време, когато отново става една намеса на Божественият Син: в събитието поз нато като *второто пришествие* (виж Таблица 6). Второто пришествие, завръщането на Исус Христос, ось ществява раждането на Новата Епоха. В светлината на херметично-астрологичното изследване, началото

на второто пришествие – погледнато във връзка с инкарнацията на Майтрея през двадесети век – започна в 1933. (По-дълбоки изводи за инкарнацията на Майтрея през двадесети век ще бъдат разгледани в Прило жение II) Точно както Исус Христос умря на кръстът на възраст 33, в 33г. сл.н.е., така началото на завръ щането на Исус Христос в неговото второ пришествие съвпада с моментът от живота на Майтрея, в който той достига възраст 33, в 1933г. По този начин, началото на второто пришествие съвпада с важен момент от инкарнацията на Майтрея през двадесетият век. И обновеното присъствие на Христос, което започна през 1933, ще продължи през следващите две хиляди и петстотин години, до последната инкарнация на Майтрея на Земята – известна чрез Сатурн-Юпитеровият съвпад в Риби в годината 4443. Тази последна инкарнация – в която Майтрея ще стане Буда – ще се случи, според херметично-астрологичното изследва не, когато точката на ПР достигне последният градус на своята регресия през знакът на Водолей. Инкарна цията на Майтрея Буда – изразяваща централният импулс на Водолейската епоха и култура – ще се случи при преминаването от астрологичната епоха на Водолей към тази на Козирог.

В същото време, инкарнацията на Майтрея Буда ще съвпадне с края на периодът на Христовото обнове но присъствие на Земята, точно както инкарнацията на Майтрея в двадесети век съвпада с

началото на вто рото пришествие. Започвайки в 1933, след четири-пети от пътя на епохата на Риби, Новата Епоха, открива ща се чрез второто пришествие на Христос, ще продължи две хиляди и петстотин години, докато точката на ПР достигне край на своето преминаване през знакът на Водолея. Инкарнацията на Майтрея Буда в край на Новата Епоха ще представлява кулминацията на епохата на второто пришествие. Но между него вата инкарнация през двадесети век и инкарнацията на Майтрея Буда в край на епохата на Водолея, този учител ще се инкарнира много пъти на Земята като известителят на второто пришествие на Христос. Тук става видимо взаимоотношението между Христос и Майтрея. Майтрея е учителят на Новата Епоха, вести телят на Водолейската епоха и култура, докато Христос е възплъщението на Новата Епоха. Обновеното присъствие на Христос – второто пришествие – е Новата Епоха (39).

По същият начин местонахождението на Слънчевата екзалтация на 19° Овен (в констелацията на Овен или Агнецът) показва пред-Християнската намеса на “Агнецът Божий” като дарител на говора – и заедно с това общността (ние-съзнание) – над Атлантското човечество в последната Водолейска култура, така че сегашното местонахождение на точката на ЛС в Близнаци, може да служи като показател за обновеното присъствие на Христос в Новата Епоха. От една страна Новата Епоха е очертана като 2500-годишният пе риод, през който точката на ПР преминава от 6° Риби до 1° Водолей, преминавайки последната пета от зна кът на Риби и фактически целият знак Водолей. От друга страна Новата Епоха може да бъде обозначена еднакво добре – в светлината на херметичната астрология – като времето на местопребиваване на Слънче вата екзалтация, точката на ЛС, между 6° Близнаци и 1° Телец. Тук, в тези две звездни констелации, е пока зан централният импулс на Новата Епоха. От една страна това обхваща импулсът на Близнаците, и от дру га страна импулсът на Словото (астрологично Телец се свързва със силите на човешкият ларинкс).

Един аспект от второто пришествие на Христос е предаден в образът на Близнаците, който символизира взаимоотношението между висшето, духовното себе и низшето, нормално его на човешкото същество. Чо вешкото същество е раздвоено на две себета, които въпреки това носят една вътрешна взаимовръзка едно с друго. Те могат да бъдат сравнени с близнаци, като Аполон и Херкулес. Херкулес, земно-свързаният близък, бил търсен и подпомогнат от своя божествен близък, Аполон. Връзката между Аполон и Хер кулес изразява връзката между двете себета (“близнаци”) на човешкото същество. Нормалното его, съотве тстващо на Херкулес, е низшето земно-свързано себе – източникът на егоизъмът, но също така седалището на *истинското човешко* битие на човека. Висшето себе, съответстващо на Аполон, е вечното себе на чове шкото същество, което придружава – от духовният свят – егото в неговите изпитания през земния живот. Точно както Херкулес, Земният-човек, трябва да премине през изпитанията на живота на Земята, така че егото, земното себе, трябва да премине изпитанията и изкушенията на този свят. Аполон, от друга страна, като едно Слънчево същество, може – от своята висша сфера на съществуване – да помогне своя земен близък Херкулес, през всички изпитания и опасности, които се изправят пред него. По същият начин вис шето себе на човешкото същество – вкоренено в Слънцето – може да води нормалното его долу на Земята. Но как близнаците – егото и себето* – да се обединят?/* Използването на термините “его” за низшето се бе и “себе” за висшето себе е в съответствие от една страна с терминологията на Юнговата школа по пси хология и от друга страна със съвременното основно прието значение на тези две думи./

Егото и себето са два центъра на себе или Аз-съзнание в човешкото същество. Те са два “Аз-центъра”: нисшият Аз-център, който е земното “Аз съм” на егото, и Аз-център в Слънцето, който е небесното “Аз съм” на себето. Тези два Аз-центъра могат да бъдат сравнени с две очи – духовно око и земно око – поста вени едно над друго. Небесното око, или Аз-център, съзира царството на духът – вечната сфера, от която Христос говори, когато казал: “Моето царство не е от този свят” (Йоан ххviii, 36) – и земното око, или Аз-

център, съзиращо временната сфера на земният живот. Чрез напредъка на материализма, все повече функ ционира само низшето его или Аз-център, т.е. човешкото същество възприема само “царството на този свят”. Това развитие, което поде своя курс основно по време на астрологичната епоха Риби, и което стана културно установено по време на културната епоха

Риби, достигна своята връхна точка в двадесетият век, докарвайки една действителна кризисна ситуация засягаща еволюцията на човечеството на Земята. В езикът на херметичната астрология може да се каже, че това развитие съответства на регресията на Слънчевата екзалтация през знакът на Близнаци.

Сега, в двадесетият век, дойде времето когато, ако тази криза бъде превъзможната, висшето себе – божест веният близък – трябва да влезе във връзка с низшето себе, земният близък. С регресията на точката на ПР изминаха четири-пети от знакът на Риби – съответствайки на регресията на Слънчевата екзалтация на четири-пети от знакът Близнаци – дойде божествена помощ чрез обновеното присъствие на Христос. Вто рото пришествие, Новата Епоха, показва точката на обрат в отношенията между двете очи или двата Аз-центъра на човешкото същество. Завръщането на Христос в двадесетият век предлага възможността на човешкото същество за обединение на тези две очи в АЗ СЪМ на Христовият Импулс. Това е тяхната ос на виждане. В тази ос на виждане лежи възможността за тясно общуване с духовният свят *в будно съзна ние* (40). В тези думи, второто пришествие на Христос отваря пътят към установяването на една нова връзка между висшето и низшето себета.

Космичното АЗ СЪМ на Христос, когато е подето от земното “Аз съм” на егото, позволява на вечното човешко “Аз съм” битие – това на неговото висше себе – да премине във връзка с низшето себе. Двете очи или Аз-центъра могат да започнат да виждат заедно, доведени в заедност в АЗ СЪМ на Христовият Импу лс, което установява една ос на визия между тях. Когато това се случи, божественото себе на човешкото същество, неговият център на съзнание в духовният свят, започва да сътрудничи със своят център на буд но съзнание в земният свят – своето низше себе – и настъпва едно ново духовно съзнание*./.* Това е по-дълбокото значение на повторното въвеждане – чрез херметичната астрология – на загубената Египетска астрономична система, на която бе отделено внимание в глава 2. Повторното въвеждане на Египетската система във втората част на двадесетият век изразява астрономичната противоположна част на новото духовно съзнание, което принадлежи на Новата Епоха. Египетската система представлява съдействието между перспективата на съзнание на висшето себе, центрирано в Слънцето, с низшето себе, инкарнирано на Земята. Но централно за осъзнаването на Египетската система в съзнанието е, че Христос установява “оста на виждане” между висшето и низшето себе. Раждането на Христос вътре е предпоставка за това, Египетската система да стане факт на съзнанието./ Изразено символично, чрез Христос двата близка – Аполон и Херкулес – стават обединени в хармонична връзка един с друг. Херкулес намира Аполон, своя та отдавна-загубена “друга половина”, и Аполон може да започне да води Херкулес по неговият път на посвещение, през всички изпитания, които това влече след себе си.

Екзалтацията на Слънцето в Близнаци, говори един символичен език свързан с кризата, в която човече ството сега се намира. Това говори за значението на второто пришествие, което е отговорът на тази криза – идваща като божествена намеса в днешно време. Но какво за импулсът на Водолейската епоха, когато Слънцето ще бъде в знакът Телец? Какво – в символичният език на звездите – се изразява тук?

Аспектът на второто пришествие на Христос, който е предаден в образът на Бикът, е това на Божието Слово, Логосът. “Словото стана плът, и живя между нас, пълно с благодат и истина” (Йоан i, 14). Точно както Словото станало човек, така човешкото слово – посредством подемането на Христовият Импулс – става трансформирано и одухотворено. Това е херметично-астрологичната важност на фактът, че по време на Водолейската епоха екзалтацията на Слънцето ще бъде в знакът Телец, съответстващо астрологично на ларинкса в човешкото същество.

Трябва да има постепенна метаморфоза на човешкото слово (съдържащо човешките способности на мисълта и речта). В съвременната епоха, човешкото слово само съобщава мисли и идеи. То говори за това, което е добро, но не може от само себе си да предаде добрината. Промяната, която трябва да се случи с човешкото слово погълнато от мисли в себе си, е в това то не само да изразява това, което е правилно и истинно, но и есенциалната субстанция на доброто. Тогава словото ще бъде носителът не са мо на смисълът, но на смисълът разпаден с морален огън. Метаморфозата на словото, за да стане носи телят на моралният елемент е възможна, защото чрез средствата на духовната наука ще трябва да

бъде научена и приложена една нова логика. Простата формална логика на диалектична прецизност ще се превърне в логика изпълнена с битие – логиката на истинското морално величие. Този процес съответства на хармонията на сърцето и главата в човешкия организъм. Съюзът на чудесната яснота на мисълта с най-висшата етичност, на която сърцето е способно, ще придобие в бъдещето убеждаващата сила приписвана днес на “доказателствата”. Словото само по себе си, намерено в сърцето и насочвано

от главата, ще стане ДОБРО, чийто ефект ще бъде морално обогатяване, дори както днес изречените мисли обогатяват тялото на знанието. В бъдеще словото ще притежава стихийната сила, и тази сила ще бъде от чиста моралност. (41)

Човешкото слово, такова каквото е днес – съобщаващо мисли и идеи – трябва да бъде трансформирано по време на Водолейската епоха на Слънчевата екзалтация в Телец, знакът на Словото. И Майтрея е този – чието име значи “носителят на Доброто” – който има специалната задача да помогне на човечеството към развитието на тази нова способност на човешкото слово. *Способността на човешкото слово... ще бъде най-силно развита... когато ще се появи Майтрея Буда, “носителят на Доброто”. Специалната задача на Майтрея Буда е да развие това, което има “малко си ла” – по-точно СЛОВОТО и МИСЪЛТА – до мощ, която ще даде възможност за еволюция на една културна-общност. Тази морална сила на словото ще живее и работи толкова силно в него, че човешките същества ще бъдат приковани от нея, и ще преживеят духовен разговор не само чрез своето духовно усилие и медитация, но чрез магично-моралното въздействие на словото. Мислите вече няма само да обясняват какво е добро, но действително ще го излъчват. Майтрея не само ще показва доброто, той ще го събужда в душата. Следователно, ефектът на това слово ще бъде едно голямо движение сред човечеството, което ще бъде основаването на една нова културна-общност. Това бил ефектът върху човешките същества ства, посочен от Гаутама Буда, когато изрекъл пророчество свързано с Майтрея, неговият последовател като Буда: “Той ще е водачът на група от ученици наброяващи стотици хиляди, както аз съм сега водач на група от ученици наброяващи стотици” (Каккаваттисуттанта). (42)*

Гаутама Буда предрекъл идването на Майтрея Буда, което трябва да се случи след пет хиляди години. Сега, след половината от изминалият период – две хиляди и петстотин години – Майтрея започнал, със своята инкарнация през двадесети век да подготвя дори по-интензивно бъдещата Водолейска културна-общност. По време на Водолейската астрологична епоха той ще започне да развива все повече и повече новата способност на човешкото слово. Тази духовна задача на Майтрея ще протича паралелно с регресията на Слънчевата екзалтация през знакът на Телец по време на Водолейската епоха. Слънчевата екзалтация в Телец ще служи като знак за цялото човечество, че словото ще стане одухотворено, че ще стане неосително на доброто.

Подобно, съвременната екзалтация на Слънцето в Близнаци показва задачата на намиране – чрез Христос, космичното АЗ СЪМ – на висшето себе, божественото “Аз съм” в човека. В съвременната световна криза доведена от едностранчивото развитие на материализма, Христос идва за да събуди човека към неговото висше себе, да установи връзка между висшето себе и низшето себе – “Аполон и Херкулес” – в човешкото същество. Това е смисълът – разбран херметично – на напредъкът на второто пришествие под знакът на Слънчевата екзалтация в Близнаци.

Под този знак започна новата епоха, и е на път едно световно духовно събуждане. Аполон, божественият близък, звучи в древните мистерии с думите: “Човеко, познай себе си!”. Търсенето на себе-познанието е в същото време търсене на висшето себе, божественият близък. Херметичната астрология, в отговор на зовът на Аполон, е астрология на висшето себе. Тя е еволюирала – като продължение на древната херметична астрология – за да стане наука подходяща за Новата Епоха, за да помогне в задачата на установяване на едно ново взаимоотношение между висшето себе и низшето себе. Еволюцията разгледана в светлината на херметичната астрология показва нуждата за една нова наука, астрология на висшето себе, в добавка и задълбочаване на традиционната астрология, така както тя е еволюирала и се е развила

през последните две хиляди години. Сега херметичната астрология търси да посрещне тази нужда – като астрология на висшето себе – което ще бъде обсъдено в следващите глави.

ГЛАВА ЧЕТВЪРТА ЕГИПТЯНИТЕ И ВАВИЛОНЦИТЕ

Знаеш ли Асклепиус, че Египет е един образ на небето, или, за да бъда по-точен, в Египет всички дейст вия на силите, които управляват и работят на небето са прехвърлени долу на Земята? Не, по-скоро би трябвало да се каже, че целият космос работи в нашата земя като в свое светилище.

(ASCLEPIUS III, 24b; прев. 341 стр.)

Вавилонският произход на хороскопната астрология

В първата част на тази книга, до този момент, бяхме концентрирани над египетския фон към астрологията та: този, който би могъл да бъде наречен *херметична астрология*, свързвана с Египетско-херметичната традиция – произтичаща от Хермес Трисмегистус. Въпреки това, за да отстраним едностранчивото впечат

ление представено чрез разглеждането на египетския принос към звездната мъдрост, ще разгледаме вави лонският принос към астрологията.

Във въведението разгледахме египетския фон към астрологията: как посредством прилагане на херметич ния принцип на съответствия между макрокосмос и микрокосмос херметичните учени на Хелинистичен Египет развили много от доктрините на хороскопната астрология. Различни херметични трактати по астрология – включително тези за “Нехепсо и Петозирис” – били написани през първи и втори век пр.н.е., от които оцелели само фрагменти поставени сред писанията на различни гръцки астролози (1).

Въпреки, че този корпус херметична литература по астрология оказал силно влияние допринасящо за разпространение на астрологията, което е ясно от броят позовавания на гръцки астролози към него, не трябва да се забравя, че първоначалният стимул за развитие на хороскопната астрология дошъл от вавилонците. Първите хороскопи били вавилонски, написани в клинообразно писмо на глинени плочки. Няколко клинообразни хороскопа били изкопани, като най-ранният е от 29 Април 410г. пр.н.е. (2). Този, както и много от хороскопите намерени на глинени плочки, идват от Вавилон; въпреки че, два клинообразни хоро скопа от Урук, южно от Вавилон, също са излезли на бял свят (от 4 Април 263г. пр.н.е. и 3 Юни 235г. пр. н.е.).

От различните хороскопи, които са изкопани до този момент, само двата от Урук са придружени от астро логични предсказания отнасящи се до позициите на планетите в сидералните знаци, по-точно хороскопът на Аристократ (Урук, 3 Юни 235г. пр.н.е.):

Юпитер на 18° Стрелец. Мястото на Юпитер (означава)... ще забогатее, ще доживее до старост, (не говите) дни ще бъдат многочислени. Венера на 4° Телец. Мястото на Венера (означава): където и да оти де, ще бъде благоприятно (за него); той ще има синове и дъщери. Меркурий в Близнаци със Слънцето. Мя стото на Меркурий (означава): смелият ще е пръв по ранг, той ще е по-важен от своите братя... (3)

Предсказанията дадени в тези два клинообразни хороскопа са от елементарен вид, базирани на отдаване значение на местонахождението на планетите – включително Слънце и Луна – в знаците на сидералния зодиак. Всички клинообразни хороскопи дават тази информация – планети в сидерални знаци – като не са споменати други астрологични фактори. Никой от тях не дава Аспендентът или домове, или каквито и да било други астрологични елементи.

Възможно е хороскопите от Вавилон, към които не били приложени предсказания, да са интерпретирани устно, и следователно предсказанията да не са били записвани. След като нито един от тези ранни хорос копии не споменава друга информация – различна от сидералните знаци, в които се намират планетите – ве роятно вавилонската хороскопна астрология била сравнително елементарна. Въпреки това, тя представля ва първата стъпка в развитието на една индивидуална астрология, в противоположност на широко разпро странената предсказателна астрология, която била култивирана в Месопотамия през предишните векове. (Предсказателната астрология била дейност на прочитане на предсказания или предсказания от основен тип базирани на движения и появявания на планети и звезди; обикновено те засягали царят и страната, вре мето, изходът от битки и т.н.)

Най-известните текстове занимаващи се с предсказателна астрология са седемдесетте или повече предска зателни плочки изкопани главно от библиотеката на Асурбанипал в Ниневех, които били вписани през сед ми век пр.н.е., но които като цяло били извлечени от по-ранни сборници от предсказания, най-вероятно стигащи до преди 1000 години пр.н.е. Този корпус от плочки е познат като *Енума Ану Енлил*. Тези текстове представляват каноничен корпус от предсказания занимаващи се не само с предсказване базирано на Слънцето, Луната и планетите, но също и на метеорологични и други феномени. Предсказанията са глав но от общ характер позоваващи се на събития засягащи царят и страната, например “Ако Марс приближи Скорпион, ще има нарушение в двореца на принца” (4).

Между седми век пр.н.е. – по което време предсказателната астрология били добре установена – и края на пети век пр.н.е. (първият запазен хороскоп от година 410 пр.н.е.), у вавилонците се породила идеята за прилагане на принципите на предсказателната астрология на индивидуална основа (5). Вместо разглеж дане движенията на небесните тела като вещаещи сполуката или нещастieto на царят и държавата като едно цяло – какъвто е случаят при предсказателната астрология – възникнала идеята за разглеждане на планетарните позиции в моментът на раждане на една индивидуалност като знаменателни за сполуката или нещастieto на индивидът. След посочване на планетарните позиции в знаците на зодиака по време на раждането на сина на Шума-усур във Вавилон на 29 Април 410г. пр.н.е., клинообразният текст на най-старият запазен хороскоп в света прибавя следната бележка: “(Нещата?) ще (?) бъдат добри за вас.” (6). Следователно, който е изчислил хороскопът е извлякъл заключение касаещо съдбата на индивидът (синът на Шума-усур), за когото е бил изчислен. Принципът е същият, както при

предсказателната астрология, с изключение, че при хороскопната астрология – в противоположност на предсказателната астрология –

вниманието е насочено от основното ниво на проблеми, предвещавано от процесът на движение на Слън цето, Луната и планетите, към конкретно ниво на проблеми предвещавано от позициите на Слънцето, Лу ната и планетите във фиксиран момент от времето, т.е в моментът на раждане или зачатие на въпросния индивид.

Знае се много малко за това как са се развили индивидуалните предсказания във вавилонската астрология, но има доказателство сочещо, че предсказанията натрупани в по-старите векове занимаващи се с предска зателната астрология силно повлияли развитието на индивидуалните предсказания принадлежащи на хороскопната астрология (7). По този начин, най-вероятно има пряка линия на развитие от предсказателна астрология към хороскопна астрология, при която предсказанията били адаптирани, губейки своя общ характер, за да бъдат приложени към индивидуалните хороскопни предсказания. Доказателството на двата запазени хороскопа от Урук е, че до трети век пр.н.е. вавилонците развили предсказания, които при ложили към индивидуалния хороскоп на базата на местонахождението на планетите в знаците на зодиака (сидералният зодиак вече бил определен до пети век пр.н.е.)

Разпространението на вавилонската астрология

До трети век пр.н.е., при завладяването на Вавилон от Александър Велики през 331г. пр.н.е., започнало предаването на вавилонската култура към Гърция и Хелинистичен Египет. По този начин било направено възможно предаването на вавилонската астрология – както предсказателна, така и хороскопна – към тези култури. Според Витрувиус, пишещ около началото на Християнската епоха, халдейският свещеник Беро сус напуснал Вавилон за да се установи на остров Кос, където отворил училище за да даде напътствия на гърците във вавилонската астрология (8). Това било около 280г. пр.н.е.

Посредством нарастването на училищата за вавилонска астрологична мъдрост, като това на Беросус, се срещнали астрологията и гръцката наука – най-вече с Аристотеловата физика. От тази среща гърците започнали да развиват свой собствен подход към астрологията. В светлината на това развитие следва да се разглежда пристигането на хороскопната астрология. Според Ричард Паркър това станало вероятно около преминаването от четвърти към трети век пр.н.е. (9). Тук, в интелектуалния климат на Хелинистичен Египет – особено в Александрия – била осигурена атмосферата, където пресичането на вавилонската астрология с гръцката наука и местната египетска звездна наука довела до развитието на херметичната астрология.

В Хелинистичен Египет – най-вече в Александрия – примитивната хороскопна астрология на вавилонците била разработена в една сложна система, която включва не само планетите в знаците на зодиака, но също дванадесетте дома измервани от градуса на зодиака възкачващ се на източния хоризонт в момента на раждане (= Асцендентът, на който се отдава голямо значение в херметичната астрология). Учението за дванадесетте дома се приписва на самия Хермес (10), и това най-вероятно означава, че системата от двана десетте дома била извлечена просто по пътя на херметичния принцип на съответствие между небесните и земните сфери. (в това съответствие домовете – бидейки едно разделяне на пространството на дванадесет сектора на базата на земни географски координати като оста Изток-Запад – съответства на разделянето на сидералния зодиак на дванадесет знака.)

От втори век пр.н.е. нататък били написани определен брой херметични трактати занимаващи се с различ ни аспекти на астрологията. По-ранните трактати показват пряка взаимовръзка с вавилонските предсказа телни текстове като *Енума Ану Енлил* (11). Този херметичен астрологичен корпус постоянно бил добавян, и в първата половина на втори век сл.н.е., в Египет била написана обширна астрологична творба, най-веро ятно в Александрия, която упражнила силно влияние въпреки, че нейното название вече не е познато. В 149/150г. сл.н.е. Яванесвара я превел на санскрит, като по този начин хороскопната астрология била пред ставена в Индия. Тази творба е коренът на индийската хороскопна астрология, и е запазена в стихотворна форма от Спуджихаваджа, позната като *Яванаджатака* (“хороскопът на гърците”) и съставена в

269/270г. сл.н.е. (12). Явно е, че около началото на Християнската епоха астрологията (основно хороскопната астрология) се разпространила от Египет в цивилизования свят, бидейки предадена дори до Индия.

Ясно е, че и вавилонците и египтяните допринесли за развитието на астрологията. Вавилонците развили първоначалните елементи от хороскопната астрология, базирани на движенията на Слънцето, Луната и планетите през дванадесетте знака на сидералния зодиак. Това било взето и доразработено от херметични те учени в Хелинистичен Египет, за да включи нови елементи, като Асцендентът и местонахождението на планетите в дванадесетте дома. В добавка, херметичното разработване на астрологични доктрини било улеснено от влиянието на гръцката философия и наука, особено Аристотеловата физика, където учението за четирите елемента изиграло важна роля в астрологията.

Не е лесно да се разнищат различните елементи, които били инструментални в развитието на хороскопната астрология, и египетския принос като цяло е подценен въз основа на липсата на литературни източници от Египет. В противоположност на обширния брой клинообразни текстове от Месопотамия занимаващи се с астрология, съществуват много малко астрологични папируси от египетска почва. Би излязло, че египтяните не са споделяли вавилонското предпочитание за записване на нещата, и това посочва една фундаментална разлика между египтяните и вавилонците.

Египетско и Вавилонско съзнание

Може би египтяните не съобщили своите учения в писмена форма за да ги предпазят от това да бъдат профанизирани, или може би защото имали различен тип съзнание от това на вавилонците. Независимо от това, египетската астрономична система, която бе обсъждана по-рано в тази книга, не била записана, и към нея съществуват само най-откъслечни позовавания. Въпреки това, на основата на тези фрагменти, и от разбирането на херметичната концепция за екзалтациите, бе възможно Египетската система да се построи отново, което – както става известно – било точно системата поставена по-късно на преден план от Тихо Брахе в края на седемнадесети век (виж глава 2).

Противопоставянето между Египетската система, която е хелиоцентрична до колкото се има предвид движението на планетите, и Вавилонската система, която е изцяло геоцентрична, посочва различно съзнание между египтяните и вавилонците. Това е важно да се разбере за да се схване разликата между традиционната геоцентрична астрология и херметичната астрология.

По начало, в културната епоха Телец (2907 – 747г. пр.н.е.) – и в културната епоха Овен (като продължение) – две култури (тази на Египет и тази на Месопотамия) се развивали една до друга. Въпреки общото Телцово съзнание изразено в културната епоха Телец, египтяните и вавилонците били настроени на различни нива в това общо съзнание. Тези две различни нива могат да бъдат ясно характеризирани, когато бъдат сравнени с един трети вид съзнание, който се появил по-късно през културната епоха Телец, по-точно това на народът на Израел. Израелтяните, египтяните и вавилонците представят три различни нюанса на съзнание в културната епоха Телец.

Зодиакално съзнание: народът на Израел

Израелската култура се развила доста по-късно от вавилонската и египетската култури. В същност, народът на Израел преминал в съществуване, когато астрологичната епоха Телец свършвала, като основателят на Израел – Авраам – живял по времето, когато точката на ПР навлизала в знакът на Овен: “Авраам живял и работил... между 2000 и 1950г. пр.н.е.” (13). Точката на ПР влязла в Овен в 1946г. пр.н.е. (виж Фигура 11). Авраам – един от Бодхисатвите (духовните учители на човечеството) – бил роден в края на астрологичната епоха Телец, като един вестител на новата астрологична епоха Овен. Това е изразено в Библейско то описание. Когато Авраам – в подчиненост на Бог – щял да убие своя син Исаак (неговия наследник), “Ангел Господен му викна от небето... подигна Авраам очи и видя: ето, отзаде му овен, който се

бе зап лел с рогата си в гъсталака; Авраам отиде, взе овена и го принесе всесъжаление вместо сина си” (*Битие* ххii, 11,13). С това събитие е показано началото на астрологичната епоха Овен. Чрез Авраам един народ премина в съществуване, чиято мисия бе да подготви една физическа съдина за раждане на “Агнецът Бо жий, Който взима върху Си греха на света” (*Йоан* i, 29).

В случаят на Израелтяните става въпрос за един народ, чиято задача бе директно свързана с астрологична та епоха Овен. В началото на историята на този народ, съвпадаща с навлизането на точката на ПР в Овен, стои жертвата на овенът (вместо Авраамовия многообичан син), и към края на епохата Овен, когато точката на ПР била на $2\frac{1}{2}^{\circ}$ Овен, на хълмът на Голгота станала жертвата на “единственият Божий син”, Христос, Агнецът Божий. Мисията на Израелтяните започна с Авраам, по време на културната епоха Те лец, и кулминира с животът на Исус Христос, по време на културната епоха Овен. (Виж Фигура 11 за вза имоотношението между астрологичните епохи и културните епохи.)

След Авраам дошъл Исаак, и след Исаак дошъл Иаков – по-късно преименуван на Израел – от когото по томците на Авраам (Израелтяните) получили своето име. Иаков имал дванадесет сина, основоположници те на дванадесетте племена на Израел, така че основополагането на народът на Израел било точно огле дално отражение на космичната структура на зодиака в дванадесет знака, където всяко племе съответства на един знак от зодиака, според херметичният принцип на съответствия. В този факт се съдържа посочва не на типа съзнание представен от народа на Израел, по-точно зодиакално съзнание, което е настроено към сферата на Отца.

Отец Авраам, към когото Израелтяните гледали назад, бил за тях като представителят на Отца, и дванаде сетте племена огледално отразявали на Земята жилището, чрез което Отца – почиващ отвъд творението – следва бъде видян, т.е. зодиакът, който може да бъде разгледан като най-възвишеното изразяване на сферата на Отца. “Дома на Отца има много жилища” (*Йоан* xiv, 2), което е явно когато се погледне необят ността на звездните небеса, но въпреки това, може да бъде различено едно дванадесет-членно разделяне на звездите – дванадесетте знака на сидералният зодиак – в макрокосмичния свят. И – чрез Авраам – ма крокосмичният свят бил огледално отразен на Земята като микрокосмос в народа на Израел: “Ангелът Гос поден втори път викна Аврааму от небето... ‘Аз ще благословя и преблагословя, ще умножа и преумножа твоето семе, както небесните звезди’ ” (*Битие* ххii, 15-16). Авраамовото семе – микрокосмичните “небес ни звезди” – било разчленено, както са разчленени звездите на небето, в дванадесет племена съответства щи на дванадесетте знака на зодиака.

Народът на Израел живя в обетованата земя между Месопотамия и Египет. Те пристигнали като трета кул тура, която била независима от двете суперсили, и която – посредством своя строг и уникален религиозен живот – могла да поддържа себе си като една отделна култура. Въпреки това, египетският период в раз витието на Израелската история (от Йосиф до Мойсей) и времето на вавилонското робство (шести век пр. н.е.) показва за Израел периоди на владичество на чужди сили – първо на Египет и по-късно на Вавилон. Въпреки това, поради крайно различния тип съзнание на народа на Израел, характеризирани по-горе като зодиакално съзнание, израелтяните преминали тези периоди без да бъдат напълно потопени в египетската или вавилонската култура. Въпреки, че често било силно изкушавано, зодиакалното съзнание фокусирано над единният Бог не било прелъстено от множеството богове на Египет или Вавилон.

Слънчево и лунно съзнание

Строгото, монотеистично съзнание на народът на Израел бе характеризирано като зодиакално съзнание – насочено посредством Яхве отвъд всички образи и представяния на единственият невидим Бог почиващ отвъд сферата на фиксирани звезди – Египетското съзнание, което било обърнато основно към дневния и годишен цикъл на Слънцето, може да бъде обозначено като *слънчево съзнание*. Ние вече разгледахме (в глава 1) как четирите основни събития в Слънчевия годишен цикъл – пролетното и есенното равноденст вие, и лятното и зимното слънцестоене – повлияло насочеността на пирамиди и храмове в египетската архитектура, и как управлението и

заточението на Слънцето при летни и зимни слънцестоения било въз прието в херметичната астрология като екзалтация и падение на Слънцето.

От едно разглеждане на изтъкнатата роля, която играе дневният курс на Слънцето за Египетският народ, е разбираемо защо те разработили астрологичната доктрина за домовете, която е свързана с цикъла на деня (точно както доктрината за стъпките – на горе към екзалтация при лятното слънцестоене и надолу към падение при зимното слънцестоене – се отнася до цикъла на Слънцето през годината.)

Курсът на денят, както бил възприеман от египтяните, бил както следва: при изгрев ставало раждането на богът-Слънце, който израствал в сила и власт, израства през детство за да достигне разцветът на живота по обед; след като достигне разцветът на живота по пладне, той израства като по-стар и по-мъдър с напре дването на възрастта, през което време се спусне ниско на небето, докато накрая умре при залез; след то ва, като регент на задгробния живот, той пътува през подземният свят (египетски: *Дуат*), за да бъде отно во роден на източния хоризонт при зазоряване на следващия ден.

Ориентацията на съзнанието на египтяните към Слънцето бива изразена не само в митологиите свързани с дневния и годишен цикъл на Слънцето, но също в египетския календар. Астрономичните монументи и надписи датиращи от ок. 2150г. пр.н.е. свидетелстват за наблюдение на Слънцето по време на годината във връзка с тридесет и шестте декана (виж Фигура 1). Годината започвала с издигането на Сириус. (Сири ус, позната като *Сотхис*, била маркиращата звезда за първият от тридесет и шестте декана.) Това събитие настъпвало през лятото и възвествявало годишното наводняване на Нил. При наблюдение на звездите при зазоряване, което било началото на египетския ден, появата на нова звезда – особено на ярка звезда – на източния хоризонт преди изгрев (познато като издигане/възкачване) било забележително събитие.

Най-поразително било възкачването на Сириус, най-ярката звезда на небесата, която била идентифицира на с жилището на душата на Изис. Издигането на Сириус означавало началото на една нова година, и пре минаването на Слънцето във връзка с тридесет и шестте декана било последвано от наблюдение на възкач ването на деканите през курса на годината. (Египетският граждански календар от 365 дни, свързан със Сотхисовия период от 1460 години, е също един ефективен слънчев календар; но описанието на този календар тук би ни довело прекалено далеч от темата ни.) (14)

В противоположност на египетския календар, който е основан на годишния цикъл на Слънцето, календарът развит от вавилонците е основан на лунния месец: преминаването от Новолуние до Пълнолуние, и

обратно от Пълнолуние до Новолуние. Новолунието, т.е. първата поява на лунния сърп на западния хоризонт при залез означавало началото на един нов месец във вавилонския календар. Новолунието падащо се най-близко до пролетното равноденствие – наречено *Неомения*, т.е. Новолунието на годината – обозначавало началото на една нова година. Дванадесетте лунни месеца на годината били поставени в съответствие със знаците на зодиака: първият лунен месец (след Неомения) съответства на Овен, вторият на Телец, третият на Близнаци, и така нататък, така че дванадесетият лунен месец на годината съответствал на Риби. В случай на високосна година, когато бил вмъкван допълнителен лунен месец, тринадесетият месец, обикновено включван в края на годината, бил считан да бъде втори месец на Риби. Тези вмъкнати месеци били определени от използването на 19-годишен цикъл, в който седем години от цикъла били високосни години, с допълнително вмъкнат месец в края на годината, като втори месец на Риби (с изключения – как то ще бъде очертано в Том II, глава 10, разглеждаща херметичният календар).

Построяването на лунния календар основан на 19-годишен цикъл било значимо постижение за вавилонците, и е от значение при повторното появяване на херметичната астрология в двадесети век (виж Том II, глава 10). Лунният календар, както и някои други аспекти на вавилонската култура (например, че денят започва при залез) показват, че съзнанието на вавилонците било ориентирано към Луната. В противоположност на слънчевото съзнание на египтяните (в Египет

деня започвал при изгрев), вавилонците имали лунен тип съзнание. По този начин в трите култури, които се развивали една до друга през културната епоха Телец, ние виждаме три различни типа съзнание: лунното съзнание на вавилонците, слънчевото съзнание на египтяните, и зодиакалното съзнание на народа на Израел.

Различни нива на съзнание, отразени астрономично

В случая на египтяните и вавилонците, различните нива на съзнание са огледално отразени в техните астрономични системи. Слънчевото съзнание на египтяните е отразено във факта, че планетите в Египетска ката система се въртят около Слънцето. По този начин с Египетската система бива изразен един поглед на планетите “Слънчево око”. От друга страна, вавилонците имали един поглед “Лунно око”, което е посочено по най-вече от техния лунен календар, и от факта, че деня започва при залез, когато Луната става видима ма*. /* Луната става видима при залез през своята увеличаваща се фаза; през намаляващата се фаза става видима по-късно през нощта./В това отношение вавилонската астрономия е *селено-геоцентрична* (Лунно-Земно центрирана: Луна = *селена*, Земя = *ге*). Фазите на Луната определят календарът на вавилонците, но в тяхната астрономия зодиакалните местонахождения на планетите са смятани според техните геоцентрични позиции. Това е противоположно на *хелио-геоцентричната* (Слънчево-Земна центрирана) астрономия на Египетската система. Египетската система може да бъде хелио-геоцентрична, въпреки че орбитите на планетите се виждат от перспективата на Слънцето (*хелиос*), поради факта, че Слънцето и Луната обикалят около Земята (*ге*).

Ако трите типа на съзнание описани тук – зодиакално, слънчево и лунно – биват мислени като степени на инкарнация, тогава тези три типа се явяват като различни *нива* на съзнание. По този начин ще стане ясно, че Израелтяните представляли един тип на съзнание, който останал зад зодиакалното ниво*, където една астрономична система, като такава, е трудно въобразима./* От една друга гледна точка, след като с народа на Израел се появило едно ново морално съзнание и съвест, тяхното съзнание представлявало един напредък над това на египтяните и вавилонците. Това бе отбелязано в глава 3, където бе посочено, че съзнание то на Израелтяните било стъпка в посока на по-късно развитото от гърците и римляните (принадлежащо на културната епоха Овен)./ Египтяните представляли едно съзнание, което слязло от зодиакалното ниво до нивото на Слънцето. На това ниво е въобразима една хелиоцентрична система, или – от гледната точка на живота на Земята – хелио-геоцентричната Египетска система. Ако съзнанието се спусне още едно ниво, до погледа “Лунно око” на нещата, тогава хелиоцентричната и хелио-геоцентричната системи се изгубват от поглед, такива каквито били, и от тази гледна точка обикновената астрономична система е такава, при която орбитите на планетите биват разглеждани с оглед на Земята (или Лунно-Земно разглеждане, когато се разглеждат в рамката на лунния календар). Накрая, след това спускане на съзнанието (от зодиакалното ниво до това на Слънцето, от там до това на Луната) слизането на съзнанието с още една степен – до Земята – намира изразяване в съставянето на хороскопи. Тази последна степен – Земно съзнание – е отразена в ранната херметична астрология, където била включена идеята за *домовете*, свързана с позицията на зодиака за мястото на раждане и времето, когато става раждането. Концепцията за *Асцендент* – зодиакалният градус, който се възкачва по време на раждане – която определя домовете, посочва едно истинско геоцентрично съзнание, т.е. едно съзнание, което е инкарнирано на Земята и има един поглед “Земно око” за обкръжаващия космос.

Един поглед “Земно око” на обкръжаващия свят – от точно определено място на Земята – се определя от географските координати: изток, юг, запад, север. Точно тази географска перспектива е включена в астро-логичната система на домовете. Асцендентът бива определен чрез поглеждане на изток към изкачващия се градус на зодиака на източния хоризонт. Подобно, Десцендентът бива намерен чрез поглеждане на запад към слизащия градус на зодиака на западния хоризонт. По този начин бива определена основната ос на домовете – оста изток-запад (оста Асцендент-Десцендент) – в която шест дома се намират под тази ос (съответствайки географски на север) и шест дома се намират под оста Асцендент-Десцендент (съответстват на юг).

географски на юг). (Това се отнася за западната полусфера.) Фактът, че разделението в домове не било развито във вавилонската хороскопна астрология показва, че вавилонците нямали развита географска перспектива на Земното съзнание като вътрешна опитност, а останали на степенята на лунно съзнание.

По този начин развитието на хороскопната астрология може да бъде разгледано като едно изразяване на инкарнацията в един по-широк смисъл, по-точно инкарнацията на човешкото съзнание надолу до Земята. Основното занимание с астрологията на едно широко разпространено ниво във вековете предхождащи вед нага и следващи веднага раждането на Христос изглежда като да е изразяване на събитието на инкарнацията на човешкото съзнание надолу до земното ниво, което може да бъде наречено *раждането на личността*, т.е. където човешкото същество чувства себе си като една уникална личност на Земята. Съставянето на хороскоп води до изразяване на едно психологическо настроение, което може да бъде формулирано както следва: “Аз пристигнах от космосът. Поглеждам към момента на раждане, когато съм се отделил от космоса, когато съм се родил от космичния свят на Земята. Аз поглеждам към планетарните конфигурации в момента на раждане за да съзря моята уникална взаимовръзка с космоса, както бива изразено във взаимната връзка между космосът и Земята в този момент, за да науча от тази взаимовръзка за себе си и моите задачи на Земята.”

От едно разглеждане на различните нива свързани с различните степени на този процес на инкарнация, е ясно, че е предложена една по-завършена картина на астрологията, когато тези няколко нива се взимат предвид отделно.

Домовата система, съответстваща на нивото на земно съзнание

Домовата система, отнасяща се към Земята, е свързана с разгръщането на дейността на човека на Земята, която херметичните астролози разделили на дванадесет отделни области: себе, притежания, братя и сестри, родители, деца, работа, брачен партньор, и т.н. Началната точка за разделянето в дванадесет дома е Асцендентът, възкачващият се градус на зодиака на източния хоризонт по време на раждане. Прилагайки херметичния принцип на аналогията, Асцендентът – като началната точка за кръга на домовете – съответства на началната точка за разгръщането на дейност на Земята, което е себето. Низшето, или земно себе (егото) е уникалната личност с една уникална съдба за осъществяване на Земята. Това е представено посредством Асцендентът.

Личната идентичност (егоичност) – като началната точка за разгръщането на човешката личност – била идентифицирана с Асцендента, който е началната точка за разгръщането на личностната сфера на активност през различните области на земния живот. Херметичните астролози представили Асцендентът (а с не го и домовете) като нещо ново в елементарната хороскопна астрология основана от вавилонците. Херметичните астролози имали известна представа за мистерията на личността, т.е. какво представлява преживяването на едно същество като уникално себе на Земята. Нещо от тази мистерия им било разкрито, и от тяхно то интуитивно схващане на това била включена домовата система в астрологията.

Бидейки допълнено към новото “Гръцко съзнание”, херметичните учени на Хелинистичен Египет преживявали семето на *личността*. Земното съзнание – “Аз съм едно себе на Земята” – било имплантирано при тях като нещо ново, което вавилонците нямали. Следователно вавилонците не обръщали каквото и да е внимание на Асцендента*./ Гръцката дума за Асцендент е *хороскопос*, което било приложено към хоро скопа като цяло, така че думата хороскоп сега се отнася към цялата рождена карта, а не само за Асцендента./ Но това, което вавилонците имали, било едно лунно съзнание настроено на едно ниво на космично възприемане, което все повече и повече изчезнало с раждането на личността (свързвана със Земно съзнание)

Геоцентричната система, съответстваща на нивото на лунно съзнание

За съвременния човек е трудно да разбере лунното съзнание на вавилонците. Изглежда като нещо много мистериозно, когато четем, например, в Евангелието на Св.Матей за тримата мъдреци идващи от изток, във връзка с нещо, което са съзряли в звездите. Очевидно е, че тримата мъдреци са имали достъп до мистериите

рии свързани със звездния свят, че те можели да виждат в този свят от едно ниво на съзнание различно от нормалното земно съзнание, и че те насочвали своите действия според това, което съзирали.

Мъдреците от изток очевидно имали форма на съзнание като тази, която преобладавала сред вавилонците, особено сред вавилонското свещеничество. Свещениците, които били обучени не само да пишат клинооб разни текстове, но също да интерпретират движенията на небесните тела, насочвали делата на царя и страната от своето “скрито знание” от света на звездите. Бегъл поглед в това друго ниво на съзнание – на речено тук лунно съзнание – е предложен от клинообразен надпис на Цар Набунаид от Вавилон (цар на Вавилон от 556 до 539г. пр.н.е.). Набунаид бил последният от Халдейските царе. Той приписал своята визионерска опитност за тайните на космоса на Лунния-бог Син (=И’тери):

Аз съм мъдър, аз имам знание; аз мога да виждам ск(рити неща); въпреки, че не зная как да отпечатам това на плочка, мога да виждам ми(стерията); богът И’тери ме направи да възприемам визия (съгласно което) той направи з(нание за мен) всичко... всяка мъдрост (аз притежавам)... (Луната, планетата) Ве нера, планетата Сатурн, звездата Арктурус, звездата Виндемиатрикс, (планетата) Юпитер, жители те на небето, аз ги направих (т.е. тези звезди) високопоставените (ар)битри (на моята съдба). За дълъг живот, стабилност на трона, продължение на династията, благоприятно представяне на моите дела пред Мардук, моят Повелител, аз ги умолявам. (Тогава) аз легнах (да спя). През среднощното наблюдение видях Сийла (= Вега), моята Дама, възкресителката на мъртвите, дарителката на дълъг живот, и за ве чен живот на моята душа, за отправяне на подкрепа (към мен) аз я умолявам. И тя отправи свята под крепа към мен; с нейното сияещо лице тя ме погледна предано и в действителност причини (него, т.е. Мардук) да се смили. (15)

Набунаидовото описание посочва, че неговото съзнание било възвисено да съзре вселената в едно сънопо добно картинно съзнание, по начин, който надхвърля нормалното земно мозъчно-ограничено съзнание. Да използваме езикът на аналогията: неговото съзнание било издигнато от Земята до Луната. Лунният-бог го надарил с визийна мъдрост, позволявайки му да знае неща, които са скрити от обикновеното земно съзнание. В това лунно съзнание той съзрял планетите и звездите като богове: Юпитер като Мардук, Вега ка то Сийла, и т.н. Той можел да вижда в света, който човешкото същество населява като една жива душа преди спускането в инкарнация, преди да навлезе – посредством зачатие и раждането – в едно физическо тяло на Земята.

Идеята за хороскопна астрология, която възникнала сред вавилонското свещеничество, е че човешкото същество, спускайки се от планетарния свят отвъд Земята, носи със себе си силите на този свят, и че пла нетарната конфигурация в момента на раждане дава една картина за тези сили пребиваващи в човешкото същество. Фундаменталната концепция подчертаваща хороскопната астрология е, че човешкото същество е една жива душа, която се обединява с тялото по време на раждане. Според Професор ван дер Ваерден в своето отлично историческа изследване на първоизточниците на хороскопната астрология: “Душата идва от небесата, където е част от циркулацията на звездите. Тя обединява себе си с тяло и формира с него ед но живо същество. Това обяснява как човешкия характер бива предопределен от небесата.” (16)

Тази концепция подчертаваща хороскопната астрология може да бъде проследена назад до вавилонските свещеници:

Възгледът, че спускащата се от небесата душа взема характеристиките на планетарните сфери, през които преминава преди да влезе в телесно съществуване, и че след смъртта тя прави своето пътуване през небесата с обърната насоченост и с противоположен ефект – това произлиза от същите религиоз ни кръгове като тези, в които била развита доктрината за пътуването на душата през сферите: по-късната вавилонска астрална теология. (17)

Тази вавилонска теологична доктрина: спускането на душата през планетарните сфери към Земята, взимането на характеристиките на планетарните сфери през които преминава, била предадена от Вавилон на гърците, и е посочена – сред други – от неоплатоника Макробийус (ок. 400г. сл.н.е.) в своята творба *Комен тар на съня на Скрипио*. Макробийусовата творба, която за векове била един от най-важните източници на платонична и неоплатонична мисъл, описва

спускането на душата в инкарнация през планетарните сфери, придобивайки “разум и разбиране” в сферата на Сатурн, “силата за действие” в сферата на Юпитер, “сме лост” в Марсовата сфера, “сетивно-възприемане и въображение” в сферата на Слънцето, “импулсът за страст” в сферата на Венера, “способността да се говори и интерпретира” в Меркуриевата сфера и в Лунната сфера, “функцията на molding и нарастващи тела” (18). Тук стандартната геоцентрична подредба на планетите: Сатурн, Юпитер, Марс, Слънце, Венера, Меркурий, Луна съответства на последователността на планетарните сфери, през които душата се спуска в инкарнация.

Тази последователност на геоцентричната подредба на планетите е основата на Птолемеевата астрономическа система (развита през втори век сл.н.е.), но това било предположено много преди Птоломей. Това е посочено, например, от Цицерон (първи век пр.н.е.) в неговата творба *De Divinatione* (19). Въпреки това, в

една по-ранна творба, *De natura Deorum* (20) (към която *De Divinatione* е продължението), Цицерон посочва един различен ред на планетите, и според Макробиус това различие отразява различието на мнение между египтяните и вавилонците (21). Тук отново са посочени две различни астрономически системи – вавилонска и египетска – от които, явно и двете били предадени на гърците.

Вавилонската астрономическа традиция кулминирала с Птолемеиската система. В тази изцяло геоцентрична система редът на планетите: Сатурн, Юпитер, Марс, Слънце, Венера, Меркурий, Луна, съответства на късната вавилонска астрална теологична доктрина за спускането на душата в инкарнация през планетарните сфери. Още повече, този планетарен ред е подкрепен от Аристотеловия аргумент, че колкото една планета е по-далеч от Земята, толкова по-бавно изглежда да се движи (22). Орбиталният период на Сатурн, Юпитер и Марс – приблизително 30, 12 и 2 години, респективно – дава редът Сатурн, Юпитер, Марс за външните планети, прилагайки Аристотеловия принцип. Лунният орбитален период от един месец ясно поставя Луната най-близо до Земята, като най-бързо движещото се от небесните тела, и слънчевия период от една година означава, че Слънчевата орбита лежи между тази на Марс и Луната.

Въпреки това, тук е представен един проблем по отношение съответните местонахождения на Венера и Меркурий в геоцентричната планетарна последователност. В Птолемеиската система, и Венера и Меркурий имат същият планетарен период като Слънцето, по-точно една година, и този факт не дава никаква информация за това дали орбитата на Венера и Меркурий е отвъд Слънцето или между Земята и Слънцето. В *Алмагест* Птоломей предполага, че трите планети (Сатурн, Юпитер и Марс), които могат да са в опозиция със Слънцето са по-далеч от Слънцето, докато Меркурий и Венера, които са с ограничено разстояние са поставени между Луната и Слънцето (23). По-нататък, поради това, че Меркуриевите появявания и изчезвания като сутрешна или вечерна звезда стават с по-голяма бързина от тези на Венера, е разумно да се предположи – при предположението, че и двете планети обикалят около Земята – че Меркурий е по-близо до Земята от Венера. Заедно с тази линия на разсъждение, в съответствие с Аристотеловия аргумент споменат по-горе, може да бъде обяснена геоцентричната планетарна последователност. В Птолемеевата творба *Planetary Hypotheses*, която била написана след *Almagest*, е разработен по-задълбочено аргументът, че орбитите на Венера и Меркурий са поставени между тази на Луната и тази на Слънцето. Тук пространството между Луната и Слънцето е находчиво изпълнено от орбитите на двете планети.

Първо се взема Птолемеевата стойност за максималното разстояние до Луната (= 64 земни радиуса) като минималното разстояние до Меркурий... Взимайки максималното геоцентрично разстояние до Меркурий като минимално до Венера, същата процедура води отново до едно максимално разстояние до тази планета. Резултатът, 1190 радиуса е почти минималното разстояние (1160 радиуса) намерено за Слънцето. (24)

По този начин, разширявайки този модел отвъд Слънцето до планетите Марс, Юпитер и Сатурн, и от Сатурн до сферата на фиксираните звезди, се получава продължение вместиращи се една в друга планетарни сфери, което продължава Птолемеиската система. Тази подредба на вместиращи се сфери – като това, че максималното геоцентрично разстояние до всяка планета среща минималното на следващата над нея – дава последователността на концентрични сфери познати

като *планетарните сфери*. В *Planetary Hypotheses* Птоломей обяснява дневното въртене на всички звезди и планети чрез обвивки от етер между съседните планетарни сфери, където вътрешната повърхност на всяка въртяща се етерна обвивка включва своето движение към планетарната сфера под нея, така че осем движещи се сфери обясняват дневното въртене на фиксираните звезди и седемте планети (25).

Птоломейската система е една вътрешно последователна астрономична система, която описва движе нието на планетите до едно приемливо ниво на точност. Тази била картината на вселената предложена от Птоломейската система – на планетите и неподвижните звезди въртящи се около Земята посредством се рия от осем обвити една в друга подвижни сфери – която бе поддържана от западната цивилизация в про дължение на четиринадесет века, докато Коперник публикувал своята хелиоцентрична система в 1543.

Още повече, че Птоломейската система бе тази, която формирала основата за астрологията – традиционна та геоцентрична астрология. Тя пасвала точно на вавилонската теологична доктрина за спускането на душата през планетарните сфери в инкарнация, където душата придобивала различни характеристики от всяка планетарна сфера, през която преминава. Преобладаващото нивото на съзнание сред вавилонците все още не било слязло до Земята, докато при гърците съзнанието било ориентирано към земната сфера. Вавилонското съзнание все още било силно свързано с Луната и нейният цикъл. Спускането на душата в инкарнация, във връзка с движенията на небесните тела, било възприемано чрез картинното лунно съзна ние на вавилонците. От такъв вид възприемане тримата мъдреци знаели за инкарнацията на Исус, която те видели в звездите, и по този начин знаели, че душата на Исус навлизала в инкарнация. Тримата мъдреци

били може би последните представители на човечеството, които все още имали лунното съзнание, което преди това било широко разпространено сред вавилонците.

Въпреки, че геоцентричната астрономична система била отхвърлена, заместена от Коперниканската хелио центрична система, все пак геоцентричната система е вярна от астрологична гледна точка, по-точно от перспективата на инкарнацията на душата. (Въпреки всичко, това не е цялата истина, както ще бъде изяс нено при обсъждането на херметичната карта в следващата глава.) Нещо от значението на геоцентричната система може да бъде осъзнато посредством разглеждане на лунното съзнание на вавилонците – илюстри рано чрез тримата мъдреци – които можели да възприемат спускането на душата към Земята през сферите отбелязани от различните планети. Но пълно значение може да бъде ясно схванато само ако това ниво на съзнание бъде отново придобито под една нова форма.

От едно разбиране на нивото на съзнание, до което имали достъп първо-основателите на хороскопната астрология, е ясно, че те можели да виждат “царството на душата”. В съноподобно съзнание те виждали спускането на душата в инкарнация. В противоположност на домовата система, която се отнася към лич ността и различните сфери на изразяване на личността по време на инкарнацията, геоцентричната конфи гурация на планетите – т.е. общата взаимовръзка между планетите една към друга и към сидералните зна ци на зодиака, както се виждат от Земята – се отнася до душата. И лунното съзнание – както това, което имали вавилонците – е нивото на съзнание, което може да вижда в царството на душата. С оглед на това Луната може да бъде обозначена като “порталът на царството на душата”, т.е. чрез Луната, или отвъд Лу ната, следва да бъде намерен душевния свят – в който човешкото същество живее преди инкарнацията – и лунното съзнание (съзнание въздигнато до Луната) може да съзре този свят. Геоцентричната астрология – разгледана без домовата система – следователно се отнася към душата и царството на душата.

Домовата система била положена върху елементарната геоцентрична астрология на вавилонците за да включи личността и нейните сфери на интереси (притежания, работа, брачен партньор) в сферата на астро логията. Докато вавилонската астрология – породена от лунното ниво на съзнание – била загрижена за ду шата и сферата на душата, домовата система на херметичните астролози – породена от земното съзнание – наложена върху личността и нейните области.

Традиционната геоцентрична астрология – както е била предадена през вековете до днес – основно обхваща тези две сфери: тази на душата (приносът на вавилонците) и тази на личността (приносът на херметичните астролози, чрез полагане на домовата система върху първоначалната астрология на вавилонците). Теоретично нищо не било загубено от налагането на домовата система, но това, което в същност било загубено било лунното съзнание, което можело да долови “пътуването на душата” в инкарнация. В херметичната астрология – така както се появява отново в двадесети век – се прави опит да се извади на бял свят онова, което вече било загубено веднъж: първо, чрез разбира не посредством ясно разграничаване на различните елементи съставляващи астрологията, и второ, чрез развиването на един нов, съзнателен подход към мистерията на спускането на душата в инкарнация.

Египетската система, съответстваща на нивото на слънчево съзнание

Дори по-отдалечено от днешното съзнание, отколкото лунното съзнание на вавилонците е слънчевото съзнание на египтяните. За да се долови това ниво на съзнание, нашето днешно земно съзнание трябва да се възкачи две нива: до нивото на Лунно съзнание, и тогава до нивото на Слънчево съзнание (на практика то ва може да бъде достигнато в една стъпка). За египтяните било повече въпрос за това тяхното съзнание да не се спусне. Това е, точно както вавилонското съзнание останало назад на нивото на Луната и не се спуснало толкова колкото гръцкото съзнание – последното бидейки първата поява на едно широко разпространено съзнание инкарнирано надолу до земното ниво – така египетското съзнание останало назад в сравнение с вавилонското съзнание. В сравнение с това на гръците, вавилонското съзнание останало назад на нивото на Луната; в сравнение с това на вавилонците, египетското съзнание до определена степен останало на нивото на Слънцето*./.* Въпреки това, не би било правилно да продължим тази аналогия по-нататък до народа на Израел, за да кажем, че в сравнение с вавилонците Израелтяните останали назад на нивото на зодиакално съзнание. В случая на Израелтяните ставало въпрос за поява на едно ново съзнание, морално напреднало в сравнение с това на египтяните, и това на вавилонците. Въпреки всичко, това ново съзнание *представлявало* един вид зодиакално съзнание до толкова до колкото било насочено чрез Яхве към Отеца, почиващ отвъд създаденият свят, отвъд зодиакалната сфера, посредством което на Израелтяните било забранено да формират какъвто и да било образ или представяне на него. От съзнанието на Израелтяните може да придобием идея за зодиакалното съзнание, което е третото ниво на съзнание отвъд това на картинното лунно съзнание на вавилонците и слуховото слънчево съзнание на египтяните./

Изразът “останало назад” не е напълно точен, по-скоро е въпрос за настройка. Египтяните били настроени на нивото на съзнание, което съответства на слънчево съзнание, и вавилонците били настроени на нивото

на съзнание, което съответства на лунно съзнание. И също така не е въпрос за квалифицираща оценка приложена в използвания термин “останало назад”, защото египетската култура била по свой начин толкова богата, колкото и вавилонската. Въпреки това, двете култури били много различни. Те имали различни ориентации. При вавилонците математиката и астрономията били развити на едно научно ниво, докато египтяните на практика нямат принос към тези науки. От друга страна, величието на египетското изкуство и архитектура не може да бъде отречено. Друго различие, което вече бе споменато, е че египтяните не записали нищо – за разлика от вавилонците, които оставили десетки хиляди глинени плочки запазващи най-различните аспекти на тяхната култура и цивилизация. Но как това различие в съзнанието – между слънчево и лунно – може да бъде характеризирано?

Най-съществената характеристика на лунното съзнание е нейното визуално качество, виждането на образи, съзирането на едно друго ниво на реалност – аналогично на сънуването. Слънчевото съзнание, от друга страна, е повече със слухова същност. В терминологията на неоплатонистичната теургия, Слънцето било наречено “центърът на звучаща светлина” (26). И Питагор, който бил посветен в Египетските мистерии, се отнасял към “хармонията на сферите”. Духовното чуване е същността на слънчевото съзнание, точно както духовното виждане описва

същността на лунното съзнание. Това не означава, че египтяните нямали духовно виждане – тяхното изкуство свидетелства за един богат визияен живот – но по-скоро те били основно настроени към “хармонията на сферите”, и техните ясновидски опитности били родени от това. Съзнаването на вавилонците – в противоположност на това на египтяните – било основано повече на духовна визия, способността за духовно виждане.

Един път на развитие, който може да бъде следван за да се придобие отново слънчевото съзнание на египтяните, е чрез установяване на вътрешно мълчание, при което насочващият център на съзнанието бива преместен от главата към сърцето. Както вече бе посочено в глава 2, във връзка с Египетската астрономична система, сърцето е, което може да познае движенията на планетите в техните орбити около Слънцето. Преместването на центъра на съзнанието от главата към сърцето – което въпреки, че може да се осъществи в една стъпка, е в действителност двойно рецентриране на съзнанието – съответства макрокосмично на възкачването на съзнанието към Слънцето. Познаването на планетарните движения по пътя на сърцето е сходно с музикалното изживяване – нещо, което бива почувствано. Но хармонията на сферите може да започне да проявява себе си в дълбините на душата, когато обикновения шум и разсеяност на мисълта и чувството в душата е понижено до тишина.

Практикуването на вътрешна тишина е ключът към херметичния път на посвещение, водещ до възприема не със сърцето, което следва да замести възприемането чрез сетивата и посредством мозъка. Анонимният херметичен посветен написал *Медитации на Таро* описва този път в подробности в своята книга (27).

Точно както геоцентричната (Вавилоно-Птоломейска) система точно обрисова вавилонската визия по пътя на лунното съзнание на царството на душата и спускането на душата в инкарнация през планетарните сфери, така херметичната (Египетско-Тихонична) система представя египетското възприемане по пътя на слънчево съзнание на *царството на духът*. Това е, точно както Луната е “порталът към царството на душата”, така Слънцето е “порталът към царството на духът”. От нивото на Слънцето може да бъде придобито възприемане на вечната ентелехия на човешкото същество – човешкият дух или индивидуалност – което е преминало през определен брой инкаркации на Земята.

Слънчевото съзнание е ключът към познаване на мистериите на реинкарнацията. Отново благодарение на Питагор, който бил посветен в египетските мистерии, този аспект на древната херметична мистерийна мъдрост бил предаден извън светилищата на Египет (28). За това съществуват само най-завоалирани позовавания към мистерията на реинкарнацията като елемент от египетската култура, въпреки, че често било полагано знание за тази мистерия на страната на египтяните (29).

Новата област на изследване отворена от херметичната астрология, основана на Египетската система, е тази на реинкарнацията. Задачата на следващите глави на тази книга ще е да очертаят този нов елемент представен от херметичната астрология, занимаващ се с познанието на реинкарнацията в сферата на астрологията.

До този момент бяха разграничени две астрологични системи: домовата система, занимаваща се с мистериите на личността; и геоцентричната система (без домове), която се занимава с мистериите на душата и спускането на душата в инкарнация. Към тези две системи, принадлежащи на традиционната астрология, е прибавена трета система в херметичната астрология: Египетското-херметичната система, която се занимава с мистериите на индивидуалността и реинкарнацията на индивидуалността в последователни инкаркации на Земята. Тези три нива – съответстващи на Земята, Луната и Слънцето – трябва ясно да бъдат разграничавани, след като се отнасят до три различни аспекта на човешкото същество.

Херметичната астрология – в нейната нова форма, появяваща се отново през двадесети век – по никакъв

начин не отрича валидността на традиционната астрология. Въпреки това, взимайки предвид трето ниво на човешкото същество – полагайки това върху другите две нива (личността и душата) – херметичната астрология прибавя нещо ново към традиционната астрология. Дойде времето – сега, в двадесети век – да настъпи пробуждане за мистериите на инкарнацията,

ставащо на едно широко разпространено ниво. Хер метичната астрология се опитва да изучава тази мистерия по един нов начин, и вътрешните гледки, които могат да се придобият от това изучаване, могат да помогнат също и на традиционната астрология да се по яви в една нова светлина.

Размяната на Меркурий и Венера

За да имаме сигурна основа за херметичната астрология, е в помощ да разгледаме точно как Египетската (Тихоночна) система се различава от Вавилонската (Птоломейска) система. Системата на Птоломей, която формирала основата на традиционната геоцентрична астрология, е била описвана като съставляваща по последователност вместилища се една в друга планетарни сфери. Простирайки се от Земята към фиксираните звезди, геоцентричната последователност е: Луна, Меркурий, Венера, Слънце, Марс, Юпитер, Сатурн. (Ще продължим да изключваме от разглеждането ново-откритите планети Уран, Нептун и Плутон, за да бъде опростена дискусиата, но ще се върнем към значението на тези три най-далечни планети в Том II.)

Геоцентричната последователност на Птоломейската система била позната дълго преди Птоломей. Напри мер, тя била посочена в първи век пр.н.е. от Цицерон в неговата творба *De Divinatione* (19). Въпреки това, както вече бе споменато, Цицероновата творба *De natura deorum* (към която *De Divinatione* била продълже ние) посочва друга планетарна последователност, която в същност се отнася към Египетската система – въпреки, че Цицерон не говори за Египетската система като такава. В *De natura deorum* Цицерон пише: “Най-ниската от петте планети и най-близна до Земята е звездата Венера, наричана на гръцки *Фосфорос* (носителят на светлината)” (20). Той дава редът на петте планети (във възходяща последователност от Земята) като Венера, Меркурий, Марс, Юпитер и Сатурн. Тази последователност съответства на последователността на петте планети в Египетската система. В същност, тази последователност била спомената дори още по-рано от Архимед, пишещ в трети век пр.н.е., в текст, в който дава своите оценки за разстоянието на планетите от Земята, където получената последователност (включваща Луната и Слънцето) е: Луна, Венера, Меркурий, Слънце, Марс, Юпитер, Сатурн (30). Това е последователността в Египетската система.

Тук може да се види, че планетите Меркурий и Венера в Птоломейската система са разменени в Египетската система. Причината за това е разбираема от факта, че ако се предположи, че планетите обикалят около Слънцето, тогава бързо движещия се Меркурий трябва да е по-близо до Слънцето, а не до Венера*. /* Тук отново може да се приложи Аристотеловият аргумент (но по отношение на планетите от Слънцето): че когато една планета е по-далеч, изглежда да се движи по-бавно./ Следователно планетарната последователност в Египетската хелио-геоцентрична система, сливайки се от Слънцето към Земята: Слънце, Меркурий, Венера, Луна – от което следва Цицероновото изказване, че Венера е най-ниско от планетите (планетите, чиито орбити са най-близо до Земята).

От друга страна, ако се предположи (както е в Птоломейската система), че планетите обикалят около Земята, тогава Меркурий, който се движи по-бързо, би трябвало да е по-близо до Земята от Венера. Това води до следната последователност, спускайки се от Слънцето: Слънце, Венера, Меркурий, Луна. Тук е видно, в сравнение с Египетската (Тихоночна) последователност, една размяна на Меркурий и Венера.

При различното приемане на Египетската система, мястото на Венера и Меркурий – така както е в Вавилонската (Птоломейска) система – е разменено. Макробий (ок. 400г. сл.н.е) разпознал тази разлика като едно отражение на различието на мнения между египтяните и вавилонците (21). Разликата може да изглежда малка, но размяната на Венера и Меркурий отразява едно различие на светове: между Египетската хелио-центрична система и Вавилонската (Птоломейска) система. Както ще видим, размяната посочва едно голямо различие в подхода между традиционната геоцентрична астрология и херметичната астрология основана на Египетската система.

За да използваме една аналогия, херметичната астрология отваря “слънчевото око”, което е било затворено за хиляди години, за да погледне отново в сферата на вечния дух. Египетската система приложена в херметичната астрология изисква “отварянето на слънчевото око” за да се

възприеме мистерията на инкар нацията отнасяща се до индивидуалността (духа) на човешкото същество. Традиционната астрология, в противоположност на това, използва “лунното око”, за съзиране на царството на душата. За да бъде астро логията завършена, и двете очи трябва да бъдат отворени, така че инкарнацията на душата да може да бъде разбрана на фона на последователността от инкарнации погледнати от гледната точка на духът-инди видуалност. Цялата мистерия на астрологията може да бъде разбрана само при отваряне и на двете очи –

лунното и слънчевото око. Първото определя сферата на традиционната геоцентрична астрология. Втора та е принос на херметичната астрология, основана на Египетско-херметичната система.

ГЛАВА ПЕТА

ХЕРМЕТИЧНАТА КАРТА

Провидението е суверенното намерение на Богът, който управлява небесата; и това суверенно намерение има под себе си две подчинени сили, а именно, Необходимост и Съдба... Съдбата е подвластна на Провидението... И звездите са подвластни на Съдбата. Звездите са инструментът на Съдбата; това е в съответствие със Съдбата, че те довеждат всички неща да преминат в света на природата и хора та. (“Хермес към Аммон”, STOBÆUS XII, 1-2; прев. 435 стр.)

Традиционната геоцентрична астрологична карта и херметичната карта

Нека сега разгледаме “картата на индивидуалността” – позната като *херметичната карта* – така както е представена чрез планетарните позиции в момента на раждане, основан на Египетско-херметичната система. Точно както традиционният геоцентричен хороскоп обрисова една “карта на душата”, така хороскопът според Египетската система представя една “карта на духът” или “карта на индивидуалността”*/. Както самата терминология показва, е въпрос на карта или представяне, което не би трябвало да се идентифицира с индивидуалността сама по себе си./

Традиционната геоцентрична астрологична карта е основана на Вавилонската (Птоломейска) система, в която – както бе обсъдено в предишната глава – последователността на планетарните сфери съответства на спускането на душата в инкарнация. “Пътуването на душата” в инкарнация, спускаща се през планетарните сфери, било виждано от вавилонците посредством тяхното съноподобно лунно съзнание. Било възприемано как душата приема от всяка планетарна сфера космични сили и качества при своето спускане към Земята през планетарните сфери. При пристигането на Земята – в момента на раждане – душата била виждана като да се ражда от космоса във физическо тяло. Хороскопната астрология произхожда от вавилонците като средство на представяне на целта на инкарнация на душата – раждането на душата от космоса в момента на раждане. Планетарната конфигурация в този момент – местонахождението на планетите в различните знаци на зодиака – била за тях една “карта на душата”.

“Картата на душата” – хороскопът, като първоначално произлизащ от вавилонците – обрисувала за све щениците, които можели да я четат, природата на душата, планетарните сили пребиваващи в нея, оцвете на от зодиакалния фон според сидералните знаци на зодиака, в който се намира всяка планета. От това те могли да четат не само природата на душата, но също така да придобият една картина за това защо въоб щено човешкото същество се е инкарнирало на Земята. Едно пътуване обикновено се предприема поради причина. Вавилонските свещеници можели да видят, че всяка душа, която предприема пътуването към инкарнация прави това толкова целенасочено, че всяка душа, която идва на Земята има една задача, една съдба за осъществяване. Всичко това те виждали ясновидски, чрез визиийните картини на лунното съзнание, по пътя на “лунното око” – както бе посочено в предишната глава.

В последната глава бе характеризирана разликата в съзнанието между египтяните и вавилонците. В противоположност на вавилонците, които били настроени на лунното ниво на съзнание, египтяните били настроени повече към Слънцето. Ясновидството на вавилонците било едно съзиране с “лунното око”, докато духовните способности на египетското свещеничество били

извлечени от “звученето на слънчевата свет лина”. В тишината на храмовете на древен Египет, “слънчевото око” било отваряно посредством древното херметично посвещение. Посвещаваният свещеник познавал слънчевата мистерия по пътя на сърцето, ставайки едно с вечния дух пребиваващ в Слънцето. Както низшето себе на човешкото същество бива изразено на Земята, чрез инкарнацията на душата във физическо тяло, така вечното себе е поставено в Слънцето. За древните египетски мистерии човешкото същество ставало едно със своето вечно себе. Човек ставал божествен, бидейки облян от светлината на Благото, духът на Слънцето.

В пред-Християнското херметично посвещение пътят бил виждан като обединение с Благото, Синът на Бога, по това време обитаващ Слънцето като “Себето на себета”. Хермес учил, че Благото (Синът на Бога) било едно с Бог Отец. Да станеш едно с Благото, така учил Хермес, било пътят към това да станеш божест вен, към намирането на вечното себе.

Бог Отец е от едно естество с Благото; или по-скоро работата на Бог Отец е едно с работата на Бла гото... Визията на Благото не е нещо от огън, каквито са Слънчевите лъчи; то не блести над нас и не ни принуждава да затворим очите си; то сияе повече или по-малко, според това до колко може да

възприеме притока на нематериално сияние този, който се е вторачил над него. При своето спускане над нас то е по-проникващо от видимата светлина при своето спускане над нас; но то не може да ни нарани; то е изцяло изпълнено с безсмъртен живот. Дори тези, които могат да възприемат от тази визия нещо повече от другите биват потапяни отново и отново в сън съсн от тялото; но когато биват освободени от тялото, тогава те достигат до пълно осъществяване на тази най-прекрасна гледка... В този живот ние сме все още прекалено слаби да видим такава гледка; нямаме сила да отворим нашите ментални очи, и да съзрем красотата на Благото, тази нетленна красота, която нито един език не може да изрече. Само тогава ще го видиш, когато не бил могъл да говориш за него; познанието на това е дълбока тишина, и потискане на всичките сетива. Този който е доловил красотата на Благото не може да долови нищо друго; този който го е видял не може да вижда нищо друго; той не може да чуе реч за нещо друго; той въобще не може да движи своето тяло; той забравя всички телесни усещания и всички телесни движения, и е неподвижен. Но красотата на Благото промива неговото съзнание в светлина, и взима цялата негова душа при себе си, и я изтегля от тялото, и променя целият човек във вечна субстанция. За това не би могло, сине мой, една душа да стане бог, докато се придържа към едно човешко тялото; тя трябва да бъде променена, и тогава съзира красотата на Благото, и с това става бог. (1)

Пътят поет чрез Благото – Синът на Бога – е противоположният на този, който е поеман в древните египет ски мистерии. Синът на Бога – Словото – напусна Слънцето за да подеме своя живот в компанията на човешките същества. “И Словото стана плът, и живя сред нас, пълно с благодат и истина” (Йоан i,14). Тези думи изразяват сублимната мистерия на инкарнацията на Христос, духът на Слънцето. При кръщение то на река Йордан, Христос – Словото, Себето на себета – се спусна в инкарнация на Земята. Този акт стои като архетип за всички себета населяващи Слънцето. Този, който може да реализира думите на Св. Павел – “Не аз живея, а Христос живее в мене” (Галатяни ii,20) – е воден вътрешно посредством Христос, към своето висше себе, своето вечно същество в Слънцето. Христос – Словото, вечното АЗ СЪМ – устано вява връзката между егото, човешката личност на Земята, и себето обитаващо Слънцето. След като тази връзка е веднъж установена, себето, индивидуалността, може да започне да действа в координация с егото то, личността. Идеалът – обединението на двете – е представен в архетипна форма чрез обединението на Христос с Исус при кръщението в Йордан. Исус Христос представлява бъдещият идеал за всяко човешко същество, и нивата към реализирането на този идеал са нивата на посвещение в тяхната съвременна фор ма, от началото на Християнската епоха. Този път може да бъде намерен, например, в Християнско-херме тичния път на посвещение, който израсна в наше време като една повторна поява на древния египетски път, при все че метаморфозирал – най-вече чрез факта на инкарнацията на Христос.

На този фон на взаимоотношение между себето обитаващо Слънцето и егото или личността – инкарнира ната душа във физическо тяло на Земята – може да бъде схваната взаимовръзката

между херметичната астрология и традиционната геоцентрична астрология. Египетската система основаваща херметичната астрология е приложима към вечното себе, слънчевото същество на човека, докато Вавилонската (Птоло мейска) система основаваща традиционната астрология е ориентирана към душата и спускането на душа та във физическо тяло. Точно както този проблем е изучаван по пътя на традиционната астрологична карта, изчислявайки геоцентричните планетарните позиции в момента на раждане, едно зърване в сферата на себето, висшето същество на човека, може да бъде придобито от една карта направена с планетарните позиции в момента на раждане според Египетската система. Това е познато като *херметичната карта*.

Традиционната астрологична карта дава позициите на планетите, Слънцето и Луната – както и на Лунните възли – така както те се виждат от Земята в момента на раждане, според геоцентричната концепция на слънчевата система. Точно както в традиционната астрологична карта, херметичната карта дава позиции те на Слънцето, Луната и Лунните възли като геоцентрично установени, но позициите на планетите са раз лични от тези на традиционната карта – в херметичната карта позициите на планетите са хелиоцентрични, т.е. като видени от Слънцето. С други думи, вместо Птолемеиската перспектива, където планетите се раз глеждат в отношение към Земята, което формира основата за традиционния астрологичен хороскоп, пер спективата основаваща херметичната карта е тази на Египетската (Тихонична) система.

В Египетската система Слънцето и Луната (както и Лунните възли) се схващат като обикалящи около Земята, докато планетите се разглеждат като обикалящи около Слънцето. Херметичната карта, основана на Египетската система, е ориентирана към Слънцето – давайки един поглед “Слънчево око”^{*} – докато тради ционната карта, която произлиза от вавилонците, дава повече един поглед “Лунно око” (бидейки родена от лунното съзнание на вавилонците). ^{*} Въпросът защо херметичната карта, основана на Египетската система, трябва да бъде астрологично по-приемлива от хелиоцентричната, която също дава един поглед “Слънчево око”, вече непряко бе обсъден в глава 2. Там бе посочено, че Коперниканската хелиоцентрична

система поставя физическото Слънце в центъра на слънчевата система. Египетската (Тихонична) система, въпреки това, като отново подета в херметичната астрология към края на двадесети век, поставя в центъра духовното Слънце – Исус Христос, “светлината на светът”, сега обединен със Земята след Мистерията на Разпятието. Това е духовно-моралната основа за херметичната карта. В добавка към това, хер метичната карта една валидна астрологична основа. (Доказателство за астрологичната валидност е представена в Приложение V.)

Точно както домовата системата бива включена в традиционната астрологична карта преди две хиляди години, когато “раждането на личността” ставало в един широк мащаб, така сега херметичната карта може да бъде наложена върху традиционния хороскоп – по това време, когато посредством второто при шествие на Христос става едно широко разпространено събуждане на висшето себе. Как това налагане може да бъде осъществено, може да бъде обмислено чрез разглеждане на един пример на традиционна карта във връзка с херметичната карта.

Традиционната геоцентрична астрологична карта на Микеланджело

Нека разгледаме, например, традиционният геоцентричен хороскоп на ренесансовия скулптор Микеланд жело, който според неговия баща, “се родил в понеделник сутринта 4 или 5 часа преди разсъмване” на 6 Март 1475 в Caprese, не далеч от Флоренция (2). Хороскопът на Микеланджело, изчислен за рождено време от 2 часа сутринта, показва, че в часа на раждане констелацията Стрелец се възкачвала на източния хоризонт. Според астрологичната концепция, че Асцендентът е показател за личността, то Микеланджело бил Стрелцова личност^{*}. ^{/*} Думата *личност* се използва в астрологията като обозначаваща низшето себе, в противоположност на *индивидуалността* или висшето себе. Индивидуалността е вечната ентелехия на човешкото същество. Бидейки вечна тя съществува независимо дали човешкото същество е инкарнирано на Земята или не. Точно както Слънцето в хороскопа посочва централната точка на индивидуалността, така Асцендентът – като началната точка на “колелото на живота” на дванадесетте дома отнасящи се до различни сфери на низшето себе – посочва централната точка

на личността. (Виж глава 10 за едно по-задълбочено разработване на взаимоотношението на Слънцето като централна точка на индивидуалността и Асцендентът като централната точка на личността, в контекста на “образа и подобие”.) Както бе посочено в глава 3, в терминологията на Юнговата психология низшето себе бива наричано егo, и висшето себе е посочено просто като себе. Прилагайки тези термини в контекста на херметичната астрология, Асцендентът – посочващ личността – е показател за егoто, докато Слънцето – свързано с индивидуалността – е показател за себeто./

(Асцендентът в херметичната астрология е сидералния знак от зодиака изгряващ на източния хоризонт в момента на раждане, и в случая на Микеланджело това бил Стрелец.)

По пътя на аналогия с кентавъра – животното използвано за представяне на Стрелец – тенденцията на Стрелцовата личност е да фиксира своето внимание над цел и да се стреми с всички свои сили на воля и интелигентност да я постигне. (В гръцката митология кентавърът бил надарен с голяма интелигентност и могъща воля.) Микеланджело насочил своя поглед над това да е скулптор и художник и нито веднъж не се отклонил от своята цел, която – посредством неговото безсъмнено предопределение – го доведе до висините в света на изкуството.

Знакът следващ Стрелец е Козирог, който бил изтъкнат в Микеланджеловото раждане от присъствието на Юпитер в Козирог. На противоположната страна на зодиака, Сатурн бил в края на Близнаци/началото на Рак. Приемайки, че 2 часа сутринта е точният час на раждане – както е посочено от неговият ученик Асканио Кондиви (2) – тогава Сатурн би трябвало да бъде виждан над западния хоризонт, като ярка звезда под Кастор и Полукс (маркиращи главите на Близнаците). Нито една друга планета била видима над хоризонта. (Въпреки, че Уран, Нептун и Плутон – никои от които са видими с невъоръжено око – били всичките над хоризонта по време на неговото раждане.)

Близо до МЦ била ярка бялата звезда от първа величина Спика, класът от жито държан от Девата, на 29° Дева. Отделно от Сатурн – и “невидимите” планети Уран, Нептун и Плутон – останалите шест планети били всички под Земята в момента на Микеланджеловото раждане. Меркурий и Луната били заедно във Водолей – намаляващият лунен сърп сред звездите маркиращи урната на Водолея. Марс и Слънце били заедно сред звездите на западната риба от Риби. Венера била близо до предния крак на Овена, под триъгълника от звезди маркиращи рогата на Овена. Юпитер бил по средата на Козирог, близо до звездата маркираща коляното на Козата (виж Карта 1).

Преминаване към лунно съзнание

Както е отбелязано в дискусията за вавилонците в предишната глава, геоцентричната рождена конфигурация, съзряна от позицията на лунно съзнание, предлага картина на душата на инкарнираното човешко същество. Луната отразява. Тя е като съд, който приема основните импулси излъчвани от различни страни от космоса, след което осъществява посредничество чрез отразяването им на Земята. По време на курса на лунния месец, който вавилонците следвали инстинктивно, Луната непрестанно сменя своите аспекти, своите взаимоотношения със Слънцето, звездите и планетите. Но нейното основно качество на отражение продължава през целия ѝ цикъл, с явното изключение на Новолуние, когато – при наблюдение от Земята – изчезва в лъчите на Слънцето. Това, поне, е така както изглежда от Земята. Но каква е ситуацията видяна от Луната, т.е. според лунното съзнание?

От позицията на Луната, цикълът на лунния месец е преживяван някак различно. От тази перспектива – и от тази гледна точка геоцентричната рождена конфигурация (без домове*) била изучавана от вавилонците – Новолунието съответства на пладне: то е най-светлото време от лунния месец, когато силата на Слънцето е в своята най-голяма висота. Следователно, при Новолуние над всичко е Слънцето, към което е обърната Луната. Съответно, душата на някой, който е роден при Новолуние има наклонност към духът, който е центриран в Слънцето**./** Както бе описано в предишната глава, естествената перспектива за изучаване на планетите в домовете е тази на Земята. Когато домовете се оставят настрана, въпреки това, геоцентричната перспектива на Земята не е вече от значение, и тогава е важна лунната перспектива – тази на

лунното съзнание – която е от значение когато разглеждаме небесните тела на фона на знаците на зодиака./ ** Докато душата – или, за да бъдем по-точни, *душевното тяло* (също наричано астрално тяло) – е центрирано в Луната, духът е центриран в Слънцето. Духът е себето или индивидуалността (висше себе). Душата – когато е инкарнирана на Земята – дава израстване на егото или личността (низше себе) като отражение на висшето себе. Центърът на егото съзнание на личността бива преживяван от човешкото същество докато обитава едно физическо тяло, т.е. когато човек е инкарниран на Земята. В противоположност, съзнанието на себето е центрирано в Слънцето. Една от целите на херметичния път на духовно развитие е да установи връзка между двете, така че да са по-близо заедно./ В Микеланджеловия случай, той бил роден 1½ дни преди Новолуние (по аналогия, малко преди “пладнѐ” в цикъла на лунния месец). Вземайки това като една картина или “карта на душата” – както правели вавилонците – това посочва, че Микеланджело бил роден с предразположение на душата към духът.

Степента, до която неговата душа била с предразположение към осъществяването на духовни импулси е показана в неговата поезия, неговата скулптура и неговата живопис – най-вече неговата великолепна стенопис на куполът на Сикстинската Капела във Ватикана, които отдават почит на величието един дух посветен на най-висшите духовни идеали. (Стенната живопис на Сикстинската Капела на Микеланджело била – и е – призната като “Херкулесова творба”).

Това не означава да се каже, че всеки роден на Новолуние е духовен гений! Нито се предполага, че някой роден на Пълнолуние не може да бъде духовен гений. При разглеждането на лунната фаза (от позицията на Луната) е въпрос за преценка на предразположението на астралното тяло (душевното тяло), което е центрирано в Луната. При Новолуние Луната е ориентирана към Слънцето: това е макрокосмическата ситуация. По аналогия, в микрокосмоса (човешкото същество) астралното тяло, което е носителя на душата, е ориентирано към себето или духът, което посочва, че в случая на раждане при Новолуние предразположението на душата е със склонност към духът. Това не означава, че душата задължително ще клони към духът – а дори и да е така, много зависи от нивото на развитие на себето или духът. Микеланджело бе един голям дух, т.е. доста напреднал по пътя на духовно развитие, и поради това бе възможно подобна духовна пълнота да бъде изразена чрез неговата душа. Въпреки всичко, това било улеснено посредством неговото раждане близо до Новолуние. Той бил надарен с една душевна предразположеност насочена към духът, което дало възможност да приеме пълнотата на духът.

При Пълнолуние Луната е ориентирана далеч от Слънцето, към целия космос (в противоположната насока към Слънцето). Прилагайки отново херметичната аналогия между цикъла на лунния месец и цикъла на деня, Пълнолунието – от перспективата на лунното съзнание – съответства на “полунощ” в месечния цикъл. Пълнолунието е най-тъмният момент от лунния месец, точно както Новолунието е най-светлият. Макрокосмическата ситуация при Пълнолуние, от позицията на лунното съзнание, е тази на “инспирация на космичната душа” в противоположност на “излъчването на космичния дух” при Новолуние. Какво показва тази макрокосмическата ситуация за някой роден при Пълнолуние?

В макрокосмоса (за някой роден при Пълнолуние), по аналогия, бива изразявана душата като такава – поне като наклонност. (Тук, както и във всички астрологични обсъждания, могат да проехтят думите на Св.Тома Аквински: “*Astra inclinant, non necessitant*” – “звездите дават склонност, те не принуждават.”) В случая на раждане при Пълнолуние има тенденция душата да се изяви много силно. Но това не изключва

възможността духът също да е много активен, и факта на една силно манифестираща душа не изключва присъствието на една високо развита духовна индивидуалност. (Един не по-малък гений като Исаак Нютон бил роден малко преди Пълнолуние, и той манифестира изключителна способност за духовна работа и концентрация.)

Чрез разглеждане на лунната фаза, в светлината на аналогията на лунния цикъл с цикъла на деня, е дадена помощ при преминаването от земно съзнание към лунно съзнание. Луната може да бъде разгледана като един “портал към царството на душата”, чрез което човешкото същество може да

съзре душата и света, от който душата се спуска към инкарнация. В Микеланджеловият случай, порталът на Луната при неговото раждане бил в средата на констелацията на Водолей, където също се намирал и Меркурий, няколко градуса на запад (на дясно) от Луната. На изток (на ляво) от Луната Марс и Слънцето били близко една до друга в Риби.

Микеланджеловата херметична карта

Както Луната е порталът към душевният свят, така Слънцето е порталът към духовния свят. И точно как то конфигурацията на душата бива намерена чрез преминаването през лунния портал, т.е. посредством преминаването към лунно съзнание и разглеждане на планетарната конфигурация по време на раждане от тази позиция, така конфигурацията на духът бива намерена при преминаване през слънчевия портал, т.е. при преминаването към слънчево съзнание и разглеждане на планетарната конфигурация от тази позиция. Резултатът от това преминаване към слънчево съзнание е погледът “Слънчево око” на космоса, който може да бъде представен чрез Египетската система. Прилагайки това преминаване към момента на раждане на един индивид, получената планетарна конфигурация, основана на Египетско-херметичната система, е позната като *херметичната карта*. Карта 2 е пример за херметична карта, показвайки планетарните позиции при Микеланджеловото раждане в терминологията на Египетската система.

Ако Карти 1 и 2 бъдат сравнени, може да се види, че основната разлика между двете лежи в позициите на Венера и Меркурий. Ще бъде припомнено, че в противовес на традиционната геоцентрична система, планетите в Египетската система са разглеждани хелиоцентрично. За планетите далеч от Слънцето – Плутон, Нептун и Уран – е малка разликата дали перспективата, от която са погледнати е геоцентрична или хелиоцентрична. Разстоянието между Земята и Слънцето е толкова малко в сравнение с големите разстояния до тези планети, че те се явяват почти на същия градус на зодиака както от Земята, така и от Слънце то. (Максималната разлика е по-малка от 3 градуса за Уран, и около 2 градуса за Нептун и Плутон.) Сатурн също е толкова далеч и от Земята и от Слънцето, че максималната разлика между геоцентричните и хелиоцентричните местоположения на Сатурн в зодиака не възлиза повече от 6 градуса. (При Микеланджеловото раждане разликата е около 6 градуса, близо до максимума, така че хелиоцентрично Сатурн се намирал на $5\frac{1}{2}^\circ$ Рак, докато геоцентрично Сатурн бил на $29\frac{1}{2}^\circ$ Близнаци. Разликата от 6 градуса тук означава смяна на констелация, от Близнаци към Рак.)

В случая на Юпитер разликата между планетарните геоцентрични и хелиоцентрични позиции може да е най-много до 12 градуса. (При Микеланджеловото раждане разликата била 8 градуса, но без промяна на констелация, т.е. Юпитер остава в Козирог, независимо дали е погледнат хелиоцентрично – както в херметичната карта – или геоцентрично, както в традиционната геоцентрична карта.) Марс, въпреки това, е сравнително близо и до Земята и до Слънцето, и така разликата между хелиоцентричните и геоцентричните дължини може да достигне до 47 градуса. (При Микеланджеловото раждане разликата между хелиоцентричната дължина на Марс на 27° Водолей и геоцентричната дължина на 1° Риби била само 4 градуса, но това било достатъчно да доведе до смяна на констелация.)

С Меркурий и Венера, чиито орбити са между Земята и Слънцето, съществува възможността (при долен съвпад) за разглеждане на едната или другата в диаметрално противоположни насоки – според това дали гледната точка е геоцентрична или хелиоцентрична – в който случай хелиоцентричните и геоцентричните дължини се различават с 180 градуса, което е максималната възможна разлика в зодиакалното местоположение на една планета. (От Карти 1 и 2 може да се види, че в Микеланджеловият случай разликата в дължината на Меркурий е 67 градуса, а за Венера 135 градуса)

Интерпретирайки херметичната карта

Важността на картата основана на Египетската система – херметичната карта – е че предлага една “карта на индивидуалността”. Херметичната карта следователно допълва традиционната

геоцентрична карта, която то представлява една “карта на душата”. Херметичната карта също дава важна информация за относител

ната сила на различните планети, според системата от стъпки, от която могат да бъдат определени екзалтациите и паденията на планетите.

По пътя на стъпките съзнанието е подпомогнато в преминаването към слънчево съзнание, от която гледна точка следва да бъде разглеждана картата на индивидуалността. При Микеланджеловото раждане Венера на 22° Лъв била в екзалтация – екзалтация в херметичния смисъл, както е описано в глава 1 – след като екзалтацията на Венера била на $24\frac{1}{2}^\circ$ Лъв (виж Таблица 1)*./* В Таблица 1 екзалтацията на Венера в днешно време е вписана на 22° Лъв, след като днешното местоположение на възходящия възел на Венера е 22° Телец. Възходящите възли на планетите – както равноденствията – регресират бавно през сидералния зодиак. При Микеланджеловото раждане възходящият възел на Венера бил на $24\frac{1}{2}^\circ$ Телец, така че във времето между петнадесети век и настоящето е регресирал $2\frac{1}{2}$ градуса. Съответно, за това време екзалтацията на Венера регресирала от $24\frac{1}{2}^\circ$ Лъв на 22° Лъв. Историчната промяна в зодиакалните дължини на планетарните възходящи възли и екзалтации може да бъде изчислена от данните вписани в дясната колона на Таблица 1. Там скоростта на регресия на екзалтацията на Венера е дадена като 1 градус за 200 години, и нейната сегашна зодиакална дължина е 22° Лъв. Изминали са приблизително 500 години от Микеланджеловото раждане в 1475. При скорост на регресия от 1 градус за 200 години, регресията за 500 години е $2\frac{1}{2}$ градуса. Прибавяйки $2\frac{1}{2}$ градуса към настоящата екзалтация на Венера (22° Лъв + $2\frac{1}{2}$ градуса), установяваме, че екзалтацията на Венера по време на Микеланджеловото раждане била на $24\frac{1}{2}^\circ$ Лъв./ Също досега за внимание е позицията на Сатурн ($5\frac{1}{2}^\circ$ Рак в херметичната карта) в близост до своя възходящ възел на $1\frac{1}{2}^\circ$ Рак, където се намирал възходящият възел на Сатурн в петнадесети век, когато бил роден Микеланджело (виж Таблица 1).* /* В Таблица 1 сегашната екзалтация на Сатурн е вписана като 29° Дева, предполагайки, че сегашната дължина на Сатурновия възходящ възел е 29° Близнаци. Поради регресията на Сатурновия възходящ възел – при скорост от 1 градус за 194 години – същият е регресирал $2\frac{1}{2}$ градуса от времето на Микеланджеловото раждане. Прибавяйки $2\frac{1}{2}$ градуса към сегашния възходящ възел на Сатурн (29° Близнаци + $2\frac{1}{2}$ градуса), установяваме, че неговото зодиакално местонахождение по време на Микеланджеловото раждане било $1\frac{1}{2}^\circ$ Рак./

От херметичната карта – картата на индивидуалността – се вижда, че и Венера и Сатурн са със сходна значимост при разглеждането на Микеланджеловата индивидуалност. В терминологията на древните херметични астролози, Венера била “на трон” високо, и следователно с максимална сила (аналогично към Слънцето при лятното слънцестоене).

И Сатурн бил “изгряващ” (прекосявайки зодиака при своя възходящ възел) и следователно Сатурн “вдишвал” нови зодиакални импулси в началото на нов цикъл от стъпки (аналогично на Слънчевото “вдишване” на нови зодиакални импулси при пролетното равноденствие, когато Слънцето започва изкачване в начало то на един нов цикъл от стъпки).

Фактът на екзалтацията на Венера при Микеланджеловото раждане е показателен за посвещаването на тази индивидуалност на изкуството. Венера винаги е била разпознавана като допринасяща за изкуството и красотата, в смисъл, че идеалът на изкуството е да манифестира красотата: чрез архитектура, скулптура, живопис, музика, поезия, танцуване и драма. Микеланджело разглеждал себе си най-вече като скулптор, въпреки че неговите картини са признати като сред най-хубавите в света; и за своите приятели той понякога писал поезия. Той считал, че “рисуването се отнася към скулптурата както тъмнината на неопределено стига към светлината на знанието – те са толкова различни едно от друго както Слънцето и Луната” (3). Микеланджеловото посвещаване на изкуството е изразено в неговите думи: “Моето изкуство е моята съпруга – предостатъчно – за което ме измъчва през целия ми живот. И моите деца са творбите, които аз оставам след себе си” (4). По неговите собствени думи, Микеланджело бил “женен” за изкуството, и в този смисъл неговото посвещаване на Венера, като източника на вдъхновение за изкуството, било пълно. Венера “управлявала” неговия живот – в най-добрия

смисъл на думата – в смисъл, че той посветил себе си на облагородяващия импулс на Венера, която владее изкуството.

Сатурновият ритъм в живота на Микеланджело

С не по-малка важност от Венера в Микеланджеловия живот била планетата Сатурн. В същност, Сатурновият ритъм на $29\frac{1}{2}$ години се появява като доминираща особеност преминаваща през Микеланджеловата биография*./ * Задължен съм на Бил Брайнт за това, че насочи вниманието ми върху Сатурновият ритъм в Микеланджеловия живот, и за неговото наблюдение на това как живота може да бъде разделен на два Сатурнови периода (до петдесет и деветата година) плюс един Юпитеров период от петдесет и деветата година до края на живота, който средно продължава седемдесет и една или седемдесет и две години./ Сатурновият ритъм играе важна роля в живота на всеки, но рядко се явява с такава яснота, както в живота на Микеланджело. В живота на всеки се обръща внимание на Слънчевия ритъм от една година (времето нужно за Слънцето да завърши своята орбита около зодиака), при което всяка година са празнува рождени

ят ден, когато Слънцето се завърне на зодиакалния градус, където е било по време на раждане. След седем десет и две години, поради прецесията, Слънцето се връща на зодиакалния градус по време на раждане един ден по-късно от рождения ден (след като точката на ПР се измества назад с 1 градус за 72 години, и след като 1 градус съответства на един ден за движението от Слънцето, календарната дата също се измества с един ден). Този ритъм е свързан с ритъма на човешкия живот по най-дълбокият начин, след като средната продължителност на живота е седемдесет и две години, съответствайки на феномена описан тук.

Въпреки това, не само Слънчевият ритъм е от жизнено значение за развитието на живота, но също и ритъмът на другите планети. Например, планетите Юпитер и Сатурн, чиито периоди на революция около сидералния зодиак са съответно 11.86 и 29.46 години, разделят курса на живота по особено важен начин. Две орбити на Сатурн около зодиака се равняват почти на пет Юпитерови революции ($5 \times 11.862232 = 59.31116$; $2 \times 29.457713 = 58.915426$), което означава, че на възраст 59 се достига определено завършване на курса на живота. Пътят на живота до тази възраст обхваща два Сатурнови периода и пет Юпитерови периода.

Разглеждайки двата Сатурнови периода: курса на първият период (до тридесетата година) съответства на “полагането на основата на живота”, докато втората Сатурнова революция съответства на “развиването на мисията на живота” върху основата положена през първия Сатурнов период. *Основополагане и мисия (задача)* характеризират двете Сатурнови революции, които биват завършени до шестдесетата година от живота. Последните дванадесет или колкото години – при средна продължителност на живота от седемдесет и една или седемдесет и две години – съответстват на една Юпитерова революция (в действителност шестият Юпитеров период в курса на живота, следващ от петте Юпитерови периода при възраст петдесет и девет). Този последен период на живота, ставащ при третият Сатурнов период и продължаващ (средно) един Юпитеров период е време на *преразглеждане*, т.е. време за поглеждане назад над двата предхождащи Сатурнови периода на основополагане и мисия за съзиране на успехите и провалите, и за научаване от курса на живота.

По този начин ритъмът на Юпитер и Сатурн разделя живота на три периода: основополагане (до тридесетата година), мисия (до шестдесетата година) и преразглеждане (следващите дванадесет години). Всеки човешки живот може да бъде изучен в светлината на този архетип, където, разбира се, може да е с по-голяма или по-малка продължителност от “трите-двадесет години и десет” от Библията (*Псалми* 90,10). Почти винаги тридесетата година от живота води след себе си до една дълбока промяна (както и шестдесетата година), съответствайки на ритъма на Сатурн в сидералния зодиак към неговата позиция по време на раждане. Точно както всяка година се празнува рожденият ден в деня, на който Слънцето се завръща към зодиакалния градус на раждане, така всеки тридесет години (по-точно $29\frac{1}{2}$ години) завръщането на Сатурн към зодиакалния градус на раждане съответства на един *Сатурнов рожден ден*, когато обикновено става една промяна с трайни последици в разгръщането на съдбата на живота. Един духовен

архетип за промяна та в тридесетата година, съответствайки на първото Сатурново завръщане или рожден ден, е даден в живо та на Исус Христос.

А когато се кръсти целият народ, и когато Исус, след като се кръсти, се молеше отвори се небето, и Дух Светий слезе върху Него в телесен вид, като гълъб, и чу се глас от небето, който казваше: Ти си Моят Син възлюбен; в Тебе е Моето благоволение! Исус, когато начеваше служението Си, беше около трийсет годи ни” (ЛУКА iii, 21-23)

Според Библейското описание кръщенето станало, когато Исус “беше около тридесет годишен”. Следова телно, кръщенето станало около времето на първото Сатурново завръщане в живота на Исус. Когато Исус тръгнал към кръщенето, основополагането – първите тридесет години от живота – било положено. Инкар нацията на Христос в човешката личност на Исус при кръщенето на река Йордан станала в началото на вторият Сатурнов период, когато започнала мисията. Въпреки, че живял само още три години, мисията на Исус Христос била разгърната по време за това кратко време в началния период на вторият Сатурнов цикъл.

Тук ни е представен духовният архетип на “основополагане” и “мисия” в своята най-висша форма. Но в по-малък размер този архетип се случва в действителност във всеки човешки живот, в една или друга фор ма. Почти всяко човешко същество се среща с възможността за едно “кръщение” по време на своята триде сета година от живота. Точно като Христос – Божественото Себе на космоса – при кръщенето се спусна от Слънцето за обединение с човешкото его на Исус, така във всеки човешки живот висшето себе центрира но в Слънцето търси да се приближи до низшето себе или личността, която се е развила до тридесетата година от живота.

Възможността за едно “кръщение” е представена през тридесетата година от живота (или около тридесета та година от живота), което води след себе си – съответно – една мисия. Предчувствието на това събитие

може да настъпи почти незабележимо, и в действителност “кръщенето” само по себе си може да премине незабелязано, или може да дойде в драматична форма посредством събитие променящо с трайни последи ци условията на живота. Но във всеки случай себето не насилва себе си над личността. Ако личността не се стреми да направи каквато и да било жертва по пътя на това, което човешкото същество трябва да изгради (под формата на сигурност и т.н.), висшето себе е принудено тихо да отстъпи, и мисията бива жер твана.

Исус трябваше да реши да отиде към кръщенето, което направи след един дълбок и важен разговор със своята майка, в който осъзна, че неговия живот трябва придобие ново значение ако той трябва да изпълни своята мисия. По същия начин, всяка личност трябва да реши. Трябва да бъде направен някакъв избор между следването импулсите на низшето себе и отговарянето на зова на висшето себе. Сред множеството викове и призовавания от всички посоки, които обсипват низшето себе, особено в днешно време, тихия вътрешен зов на висшето себе е като един “глас на викащ в пустинята”. Но зов, който следва да събуди личността за мисията на живота, което не може да бъде осъществено само от импулсите на личността. За това само посредством намесата на висшето себе мисията може да бъде подета съзнателно.

Ако личността отговори на този зов, по пътя на приемане (чрез свободен избор) на мисията, която ѝ принадлежи, тогава настъпва един вид “кръщение”, което често води със себе си до загуба на сигурността, която низшето себе е изградило за себе си. Основната предпоставка за това събитие е една готовност-за-жертва от страна на низшето себе към висшето себе, така че да присъства една отвореност, която може да бъде изразена чрез думите: “Нека бъде не Моята воля, а Твоята” (Лука xxii, 42).

В живота на Микеланджело – при завършването на първият Сатурнов период – един реален зов дошъл до него външно. През Март 1505, тридесет години след неговото раждане (6 Март, 1475), той бил повикан в Рим от Папа Юлий II да проектира и започне работа над неговата (папската) гробница. Това било външното събитие, което съответства на неговото “кръщение”, което го утвърдило в мисията на неговия живот като “скулптор в Рим” (както той се обозначавал).

Въпреки, че по-рано той вече живял и работил пет години като скулптор в Рим – от Юни 1496 до лятото на 1501 – по време, на което завършил *Пиета* (в църквата на Св.Петър, Рим), това изразява факта, че при Микеланджело имало забележително съгласуване между неговата личност

и неговото висше себе. Още на двадесет и една годишна възраст (в 1496) той предчувствал мисията на своя живот и, действайки от сили те на своята личност, напуснал Флоренция за да отиде в Рим, където живял пет години преди завръщането във Флоренция. Предчувствайки своята мисия, която го доведе в Рим на двадесет и една, в тридесетата година зовът дошъл до него отвън (извън неговите собствени импулси) за да го върне отново от Флоренция в Рим. Зовът от Папа Юлий II бил обективно потвърждение на неговата съдба като “скулптор в Рим”, която той вече предчувствал преди девет години. В смисъл, че папата – като “Наместник на Христос” – е призван да представя Христос, призивът на папата към Микеланджело бил един вид “кръщение”, където Христос (действайки във висшето себе) могъл да се “намеси” чрез папата, за да доведе Микеланджело към неговата съдба.

Сатурн в Рак в Микеланджеловата херметична карта

В херметичната карта Сатурн е поставен в сидералния знак Рак по време на Микеланджеловото раждане. От позицията на Сатурн в зодиака може да бъде прочетено нещо от засягащото основополагането и мисията на индивидуалността, като първата Сатурнова революция на зодиака, от раждането до $29\frac{1}{2}$, е свързана с основополагането, и втората Сатурнова революция, до 59, е свързвана с мисията на индивидуалността. Мястото на Сатурн в зодиака при раждане, на което планетата се завърща за първи път на $29\frac{1}{2}$, и за втори път на 59, е зодиакалното местоположение, от което Сатурн извлича своите импулси. От тук индивидуалността е ориентирана по отношение на дълбоките духовни импулси съществени за основната причина за неговата инкарнация на Земята.

В случая на Микеланджело, където Сатурн е в Рак в херметичната карта, ние биваме водени назад до централното събитие в историята на планетата Земя: разпъването на кръста на Христос Исус на хълма при Разпятие, което станало, когато Сатурн бил в сидералния знак Рак*./.* Виж Приложение VII за геоцентрични те и хелиоцентричните планетарни позиции при разпятието. Сатурновата геоцентрична дължина била $18\frac{1}{2}^\circ$ Рак и неговата хелиоцентрична дължина – т.е. неговата дължина в херметичната карта – била 25° Рак./ Смъртта и възкресението на Исус Христос в името на изкуплението на човечеството и Земята, и позицията на Сатурн в зодиака по това време е показател за основополагането и мисията на Земята. Фактът, че Сатурн се завърнал (хелиоцентрично) към тази позиция – към знака, но не към същия градус – в сидералния знак Рак в херметичната карта при Микеланджеловото раждане посочва духовната ориентация

ция на тази индивидуалност. Той търсил да постави себе си в служба на Христовият Импулс, да доведе това към осъществяване на Земята.

Ненужно е да се пояснява, че би било грешно да се заключи, че “Сатурн в Рак” (в херметичната карта) означава “служител на Христовият Импулс”, като могат да бъдат дадени примери на исторични личности родени със Сатурн в Рак, където в техните животи били изразени анти-Християнски импулси. (Например, в случая на Адолф Хитлер, роден на 20 Април 1889, Сатурн бил геоцентрично на 20° Рак и хелиоцентрично, т.е. в херметичната карта, на 26° Рак – виж Приложение VII).

По начало, винаги е въпрос за *индивидуалността*, дали някой ориентира себе си позитивно или негативно по спрямо Христовият Импулс. Вътрешен поглед в индивидуалността може да бъде придобит само, кога то бъдат отворени духовни способности за виждане на мистерията на реинкарнацията. Последователността от земни инкарнации заедно дава една картина на развитието на индивидуалността, и от възприемане на тези миналите инкарнации се появява картина за природата на индивидуалността. (Как се достига до тава възприемане ще бъде обсъдено в глава 10.)

Например би могло Ирод, който бе отговорен за обезглавяването на Йоан Кръстител, да се реинкарнира със същата конфигурация “Сатурн в Рак” (в херметичната карта), както в случая на Микеланджело. Но индивидуалността на Ирод – освен когато в случай на драматична промяна в духовната ориентация – най-вероятно би била ориентирана по напълно различен начин към Христовият Импулс в сравнение с Микеланджело. Същата космична конфигурация може да

означава нещо напълно различно според природата на индивидуалността. Това би трябвало да се вземе предвид, когато се изучава херметичната карта.

Херметичната карта е ориентирана към индивидуалността, в противоположност на геоцентричната карта, която е ориентирана към душата. Докато психологическите тенденции и качества са посочени от геоцентричната карта, духовната ориентация на индивидуалността, нейните духовни качества и способности са тези, които са посочени чрез херметичната карта. В случая на Микеланджело е ясно от неговата автобиография, че той поставил себе си в служба на Христовият Импулс., и следователно конфигурацията на Са турн в Рак в неговата херметична карта в действителност показва една вътрешна духовна ориентация на тази индивидуалност към Мистерията на Разпятieto – към разпъването и възкресението, от което произлезе Христовият Импулс.

Нива на познание на реинкарнация

Може да възникне въпросът за това дали, от Микеланджеловите предишни инкарнации, може да се види възможна лична връзка с Христос Исус от времето на живота на Христос? Това повдига въпроса как бива придобито познание за предишните инкарнации на една индивидуалност, и до каква степен може да се има доверие на надеждността на твърдения засягащи предишни инкарнации.

Херметичната астрология е ориентирана към индивидуалността и търси да вземе предвид природата на индивидуалността. Това може да бъде преценено чрез познаване на предишните инкарнации на индивидуалността на Земята. Методът на карма изследване използван в херметичната астрология за проучване сферата на реинкарнация ще бъде обсъден в следващите глави. При карма изследване съществува начин про веряващо познанието на реинкарнация, който определя кое е вярно и кое е грешно във връзка с идентификацията на минали инкарнации. Въпреки това, ясно трябва да бъдат разграничавани различни нива на познание на реинкарнация. Възможно ли е да се знае с абсолютна сигурност верността на твърдения засягащи идентификацията на предишна(и) инкарнация(и) на една индивидуалност? Този основен въпрос е от жизнена важност в херметичната астрология, която е ориентирана към мистерията на реинкарнацията. Според методът на карма изследване е възможно да се достигне до познание на реинкарнация, но сто процентова сигурност бива при добита само при много високо ниво на съзнание – нивото на съзнание описано като *зодиакално съзнание* в последната глава. Нивото на съзнание, при което бива придобито познание за предишни инкарнации с пълна сигурност – *зодиакално съзнание* – е най-висшето ниво на съзнание в последователността: *земно съзнание*, *лунно съзнание*, *слънчево съзнание*, *зодиакално съзнание*.

Лунното съзнание бе описано в предишната глава като “духовно виждане”, и слънчевото съзнание като “духовно чуване”. Съответно, зодиакалното съзнание – третото и най-висше ниво на съзнание отвъд нивото на земно съзнание – може да бъде характеризирano като “духовно докосване”. При това най-висше ниво на съзнание идентичността на индивидуалността – при две или повече инкарнации – може да бъде позната с абсолютна сигурност, със същата степен на сигурност, с която е възможно да се познават мате матически истини. Но докато това ниво на сто процентова сигурност бъде достигнато, твърдения относно идентичността на индивидуалността в различни инкарнации остават хипотетични. Между нивото на “сто процентова сигурност” и “обикновена хипотеза”, въпреки всичко, има “хипотеза потвърдена от логически аргумент и подкрепящи факти”.

В сферата на карма изследване – изследване в реинкарнация – могат да бъдат разграничени три нива на познание. Тези три нива на познание съответстват на Платоновите *епистема*, *дианоиа* и *докса*. *Докса* е хипотетично познание; *Дианоиа* е по-голяма степен на познание, когато една хипотеза бива придружена от логични аргументи и подкрепящи факти; и *епистема* е сто процентова сигурност.

Например, би било хипотетично (*докса*) да се постулира, че Микеланджело бил реинкарнацията на един от учениците на Христос Исус. Ако тази хипотеза бъде потвърдена от доказателство извлечено от Микеланджеловата биография доказващо нейната правилност, това би

съответствало на *дианоиа*. Но до достига нето на абсолютна сто процентова сигурност – нивото на познание наречено *епистема* от Платон – всякак ви твърдения отнасящи се до реинкарнация трябва да бъдат считани за хипотетични. Разбира се, трябва да бъдат избягвани безсъдържателни спекулации отнасящи се до минали инкарнации. Прилагайки по-горният критерий отнасящ се до трите нива на познание на реинкарнацията, това помага да се изясни кое е спекулация и кое е действителен факт. Само при третото ниво на познание – *епистема* (сто процентова сигурност) – карма изследването преминава от сферата на хипотезата до нивото на реален факт.

Микеланджеловата съдба

Микеланджеловият творчески гений е сигурен показател за една необикновена съдба. Той бил приветстван като “божествен” от много от своите съвременници. На 17 сътворил дървеното обрисувано разпятие при Санто Спирито. На 23 завършил своята известна скулптура *Пиета*. До тридесетата година завършил различни “Мадона и младенец” скулптури (Мадона Бруге, Мадона Дони, Мадона Тадей) и статуите на Св.Петър и Св. Павел при Сиена, както и статуята на Давид, може би най-известната статуя в света. Други творби от Микеланджело проявяващи мощни християнски вдъхновения са “Страшният Съд” (фреска във Ватикана, завършена около 66 годишна възраст), “Разпъването на Св.Петър”, “Обръщението на Св.Павел” (фреска във Ватикана нарисувана между 70 и 75 годишна възраст), и “Свалянето на Христос от Кръста” (статуя във Флоренция, завършена около 81 годишна възраст).

Каква е особената магия, която произтича от Микеланджеловите творби на изкуството? Отговорът на този въпрос, който мнозина са преживявали на този въпрос е, че сякаш работила божествена сила за преминаване то им към съществуване. Това е като ако самият Христос е работил по един личен и вдъхновяващ начин чрез Микеланджело.

В противоположност на Христос Исус, чийто земен живот продължи само тридесет и три години, Микеланджело живял осемдесет и девет години, умирайки малко преди своя осемдесет и девети рожден ден. Той починал не дълго след третото завръщане на Сатурн към своята зодиакална позиция при раждане. По този начин Микеланджело преживял три “Сатурнови рождени дни”. Както вече бе споменато, малко след първото Сатурново завръщане той бил повикан от Папа Юлий II и така напуснал Флоренция, града на неговата младост, и заминал за Рим. След второто Сатурново завръщане, около 59 годишна възраст, почти на бащата на Микеланджело, и няколко месеца по-късно Микеланджело напуснал Флоренция за добро, за да не се върне никога отново. Малко след третото Сатурново завръщане починал самият Микеланджело, признат до тогава като най-големият художник в света.

Тук се вижда, че Сатурновите революции на зодиака разделят Микеланджеловият живот на три отделни периода. Вторият период започнал с това, че бил повикан в Рим за проекта, който станал бремене за Микеланджело: изграждането на гробницата на Папа Юлий II. Микеланджело нарекол този проект “трагедия”. Това го занимавало четиридесет години от 1505 (30 годишна възраст) до 1545 (70 годишна възраст), кога то гробницата била завършена. Напредването на работа върху проекта продължително било забавяно поради налагането на други проекти, които той бил упълномощен да изпълни.

Според астрологичната традиция забавянето е типично за работата на Сатурн, и в този случай забавянето стигнало до четиридесет години. Сатурн също е познат като “регентът на смъртта”, и бавно движещата се орбита на Сатурн уместно символизира “гробничните проекти”, с които Микеланджело бил занимаван толкова много години от неговият живот – не само гробницата на Юлий II, която го занимавала от 1505 до 1545, но също гробниците на Медичи във Флоренция, над които работил между 1524 и 1533 (от четиридесет и девет до петдесет и осем годишна възраст).

Във връзка с гробниците на Медичи, може да се види и голямото влияние на действието на карма. От четиринадесет годишна възраст Микеланджело бил свързан с фамилията Медичи. На четиринадесет той бил взет в училището за изкуства на Лоренцо Великолепния, в когото открил приятел и наставник. Като гост в двореца Медичи във Флоренция, той се запознал с тримата синове на Лоренцо: Пиетро, който бил три години по-голям от него, Джовани, който на практика

бил на същата възраст (девет месеца по-млад); и Джулиано, който бил четири години по-млад от него.

След смъртта на Лоренцо през Април 1492, Микеланджело напуснал дворецът Медичи, но бил повикан отново от Пиетро през 1494, за да напусне отново преди края на същата година – поради злополучния обрат на събития, които довели до Пиетровото изгонване от Флоренция. Чрез вторият син на Лоренцо – Джовани, който по-късно станал Папа Лъв X – Микеланджело бил натоварен с упълномощаването да извае фасадата на църквата на фамилия Медичи, Сан Лоренцо, във Флоренция. След като Микеланджело вложил много време и усилия над това, плана никога не дошъл до осъществяване. Вместо това му бил даден алтернативен проект: това да замисли и извае гробниците на шестима Медичи, които да бъдат разположени в параклиса Медичи на църквата. Този грандиозен проект трябвало да бъде ограничен като обхват, и в края на краищата той създал гробници само за двама Медичи: Джулиано (третият син на Лоренцо Великолепния) и Лоренцо, Дюк на Урбино, синът на Пиетро. По този начин съдбата на Микеланджело била тясно свързана с тази на фамилия Медичи, дори до степеня да замисли и построи гробници за двама от тях!

Без да навлизаме в детайли, може да бъде споменато нещо от сложната сфера на разпознаване на кармични взаимоотношения от херметичната карта. Под *кармични взаимоотношения* се има предвид взаимоотношение между две или повече индивидуалности в една инкарнация, които са пренесени в по-късна инкарнация. Херметичната карта показва хелиоцентричните дължини на планетите, и едно кармично взаимоотношение между двама човека често бива посочено в техните херметични карти за момента на раждане посре дством съвпадение в сидералните дължини на една или повече планети*. /* Въпреки всичко, това не може да бъде обобщено, както е обсъдено в Херметична Астрология II, глави 1 и 2./Например, хелиоцентричната сидерална дължина на Марс при Лоренцо Великолепния била 8° Дева, хелиоцентричната дължина на Венера при раждането на Пиетро била 7° Дева, и хелиоцентричната дължина на Меркурий при раждането на Джулиано била 9° Дева. (Виж Приложение VII за изчисленията на картите на фамилия Медичи.) Взаимоотношението между тези трима Медичи с Микеланджело е отразено в хелиоцентричната дължина на Земята при раждането на скулптора, която била 7° Дева. (Дължината на Земята е винаги диаметрално проти възложена на Слънцето, което се намирало на 7° Риби при Микеланджеловото раждане.) По този начин картата получена според Египетската система – херметичната карта – може също да даде вътрешен поглед в сферата на кармичните взаимоотношения.

Остава въпросът: Какво представя херметичната карта? Видяхме – при разглеждане примера на Микеланджеловата херметична карта – че тя посочва дали планети са в екзалтация или в падение или при своите възходящи или низходящи възли. Следователно може да бъде оценено особеното значение на тези планети за индивидуалността. В случая на Микеланджело, с Венера в екзалтация и Сатурн близо до своя възходящ възел, е посочено значението на тези две планети в Микеланджеловия живот. Но какво *като едно цяло* показва херметичната карта за човешкото същество?

Лотосовите цветове

Херметичната карта представя настройката към космичните сили на различните духовни центрове в човешкото същество познати като *лотосови цветове*. Тези центрове – често обозначавани от индуския термин *чакри* – са познати като лотосови цветове във връзка с тяхната прилика с тези цветя, когато те биват възприемани по пътя на ясновидска визия. Има седем лотосови цвята, имащи следните психо-физични съответствия (5):

8-листният лотосов цвят, свързан със Сатурн, се намира близо до темето на главата. Изглежда че има хиляда виолетови блещукания, което е довело на Изток да бъде наречен *1000-листният лотосов цвят*, но в действителност има 8 листа. Посредством този център човешкото същество е свързано със своя Ангел-Хранител и своето висше себе, които проявяват своето присъствие в човешкото същество чрез работата на съвестта и паметта. Съвестта обикновено се мисли в

отрицателен смисъл, като укоряваща негативните импулси в човешкото същество, но също така има и позитивна страна, това че подсказва импулсите към добри мисли и постъпки. И съвестта работи особено чрез действието на паметта. Колкото повече висшето себе бива манифестирано в човешкото същество, толкова повече паметта – в разширен смисъл, включваща припомнянето на минали инкарнации – започва да просветва. По този начин, в сферата на паметта може да навлезе не само припомнянето на минали инкарнации, но дори спомнянето на по-ранни космични съществування на Земята. Паметта и съвестта са свързани с 8-листният лотосов цвят в микрокосмоса, и със Сатурн в макрокосмоса.

2-листният лотосов цвят, съответстващ на Юпитер в макрокосмоса, е центриран на челото между веждите, малко над моста на носа. Двата листа обикновено са повече или по-малко пасивни – простиращи се единият надясно, а другият наляво, успоредно на веждите – но с течение на духовно развитие, като стават по-активни, те се въздигат като изправени нагоре рогове. (Това е изобразено в Микеланджеловата

скулптура на Мойсей) Въздигането на двата листа бива постигнато особено чрез активността на мислене то, като се поставят въпроси пред духовния свят, където листата започват да получават отговорите на въпросите. Мисленето – особено концентрация и медитация – помагат двата листа да станат активни. Този център е нормалното седалище на *его съзнанието*, където се намира значението на “Аз съм” при надлежащо на личността. Тази точка на его съзнание може да осъществи връзка със седалището на съзнание на висшето себе центрирано в Слънцето. Една от целите на херметичния път на развитие е да свърже двата центъра на съзнание – този на егото, центриран в 2-листният лотосов цвят, и този на себето, намиращо се макрокосмично в Слънцето (“центърът на звучаща светлина”, както бил познат в античността). Ма крокосмично това съответства на едно “спускане” на съзнанието (в същност това е изкачване) от главата към сърцето: от 2-листният лотос (чело) към 12-листният лотос (сърце), минавайки през 16-листният лотос (гърло).

16-листният лотосов цвят, съответстващ на планетата Марс, е центриран в ларинкса. Четири от листата се простират нагоре, и четири надолу, четири надясно, и четири наляво. Най-вече говора е този, който би бил свързан с този лотосов цвят. Неконтролираният говор има негативен ефект върху него, и казването на лъжи работи обратно върху него по най-разрушителен начин. Според Гаутама Буда, *правилен говор* – говорейки нито прекалено много, нито прекалено малко, и говорейки само истината – трябва да бъде култивиран от този, който се намира на духовния път, така че говора придобива морално значение. По този начин говора може да придаде морални сили, които дори могат да имат лечебен ефект, както е демонстрирано в Евангелието във връзка с изцеления донесени от Исус Христос. Чрез правилният говор негативната, разрушителната сила, на която е способен говора (заострените думи могат психически да имат нараняващ ефект) става изкупен, така че може да бъде изпълнен с доброта и лечебни сили. Този нов говор наситен с морални сили, както и бидейки носител на добротата, може също така да бъде насочен срещу злото. Поради тази причина е посочен в Библията като “двуострият меч” – за доброто и срещу злото (“от неговата уста излизаше двуостър меч” – *Откровение* 1, 16).

12-листният лотосов цвят, съответствайки на Слънцето, е центриран в сърцето. Това е лотосовия цвят на любовта, точно както 16-листният лотосов цвят, е този на словото. Сърдечният лотосов цвят е основния център на човешкото същество, и в определен смисъл може да се каже, че човешкото същество е неговото сърце. Семето на Христовият Импулс, импулсът на любовта, е вдъхнато във всяко човешко сърце, и зада чата на духовното развитие е да се даде възможност на това семе да израсне по правилния начин. Тогава сърдечният център започва да излъчва като Слънце, и тогава силите от този център могат да заработят над другите лотосови цветове, така че те също да започнат да греят като “Слънца”. По този начин всички седем лотосови цвята могат да започнат да излъчват за да създадат един вид “духовен гръбнак” като духовният противовес на физическия гръбначен стълб. В древната традиция на йога идеалът бил – и все още е – да се постигне такъв резултат по пътя на събуждане на спящата сила *кундалини* в основата на гръбначния стълб и да се насочи нагоре към различните чакри към теменния център на върха на главата. Въпреки това, в Християнския път и херметичната традиция, сърдечният център е този,

който се задейства за да могат да бъдат трансформирани различните лотосови цветове с помощта на Слънчево-изпълнените любовни сили на сърцето. Сърцето е центърът на микрокосмоса на човешкото същество, точно както висшето себе е центрирано в Слънцето в макрокосмоса. Слънцето е “звездата на себето” на макрокосмично ниво, и 12-листният лотосов цвят е съответстващия център в микрокосмоса, центъра на себе то.

10-листният лотосов цвят, свързан с планетата Меркурий, се намира в областта на пъпа. Това е лотосовият цвят на движението и на рационалната комбинаторна мисъл, докато 2-листният лотосов цвят е център на висшата мисъл, т.е. философската мисъл. Това, че 10-листният лотосов цвят е център, свързан с активността на дишането може да бъде видяно от факта, че когато пъпната връв се пререже, живота на детето откъсва и независимо от майката зависи от активността на дишането, което замества функцията изпълняваща (до тогава) пъпната връв. Традиционно момента на първото вдишване се разглежда като момента на раждане в астрологията, свързвайки това с идеята, че в този момент душата е “вдишана” да обитава физическото тяло. Следователно, геоцентричната планетарна конфигурация в този момент се има предвид като “картата на душата” или “картата на астралното тяло”. По този начин астралното тяло, което е носител на душата – на желания и страсти, както и на мистерията на съдбата – се схваща като въздухът във въздуха, и бива прието с първия дъх. В този смисъл, 10-листният лотосов цвят може да бъде мислен като “астралният център”, точно както 12-листният лотосов цвят може да бъде мислен като център на себето. Когато в астралното тяло изведнъж нахлуят емоции, това понякога може да бъде почувствано в слънчевия сплит, в областта на пъпа, където се намира 10-листният лотосов цвят (“астралният център”). (Астралното тяло прониква цялата аура на човешкото същество, но координиращите сили на астралното

тяло имат своя основен фокус в 10-листният лотосов цвят). Във връзка с опасната природа на човешката астралност, когато тя не е контролирана от себето, на Мойсей били дадени 10-те Божии Заповеди за да контролират импулсите на 10-листният лотосов цвят (десет заповеди за десетте листа на лотосовия цвят). Макрокосмично, точно както Слънцето може да бъде наречено “звездата на себето”, така Меркурий може да бъде наречен “звездата на астралното тяло”. В същност, формата начертана от орбитата на Меркурий – разглеждайки неговите съпади със Слънцето в течение на годината – образува една шестлъчна звезда, което съответства на формата астралното тяло в човешкото същество* (виж Фигура 12)./* Горният хоризонтал на хексаграмата (6-лъчна звезда) формирана от астралното тяло съответства на нивото на раменете и долният хоризонтал на нивото на колената. Горната точка се простира нагоре към върха на главата и долната точка надолу към ходилата. По този начин хексаграмата формирана от астралното тяло обхваща два заключени триъгълника (в действителност пресечени нива): единият с върха надолу, простиращ се от нивото на рамото до ходилата, и другият с върха нагоре, стигащ от нивото на колената нагоре до върха на главата./

6-листният лотосов цвят, съответстващ на планетата Венера, се намира под 10-листният лотосов цвят. 6-листният лотосов цвят е лотоса на хармонията, баланса и равновесието. Точно както 10-листният лотосов цвят е свързан чрез диафрагмата с дишането, така 6-листният лотос се свързва със системата от жлези и отделянето на течности в организма. Докато 10-листният лотосов цвят е център, от който се координира активността на астралното тяло (астралното тяло бидейки въздухът във въздуха, действайки чрез дишането), 6-листният лотосов цвят е от централно значение за функционирането на етерното тяло. (Етерното тяло е едно междинно тяло между астралното тяло и физическото тяло. То е въздухът във флуидната система на човешкото същество и регулира активността на жлезите.) Етерното тяло дарява здраве и живот на човешкото същество, и чрез 6-листният лотосов цвят се осъществява посредничество на космични сили, които помагат на етерното тяло да бъде свързано по правилен начин с физическото тяло от една страна и с астралното тяло от друга. 6-листният лотосов цвят има задачата да посредничи силите, които позволяват на етерното тяло да задържи баланса между физическото тяло и астралното тяло. Също така действа за хармонизиране на полярностите, например полярността между половете. Макрокосмично се свързва с Венера, която в традиционната астрология действа при събирането на мъжа и жената заедно. (За вавилонците

Иштар – богинята свързвана с планетата Венера – била богинята на любовта.) Точно както Меркуриевото съответствие с астралното тяло бива изразено във формата на 6-лъчната звезда очертана от Меркурий при неговите съвпади със Слънцето, така Венериното отношение към силите на етерното тяло бива изразено в 5-лъчната звезда формирана при нейните съвпади със Слънцето (виж Фигура 10), като човешкото етерно тяло има формата на 5-лъчна звезда*./ Силите действащи в етерното тяло струят от главата надолу към краката и ръцете. Главата, двата крака и двете ръце са петте точки на пентаграмата (5-лъчна звезда) формирана от етерното тяло./ В този смисъл, 6-листният лотосов цвят може да бъде наречен “етерният център” на седемте лотосови цвята, т.е. лотосовият цвят, чрез който се осъществява посредническо стъпало на космичните сили действащи за балансирането и хармонизирането на етерното тяло (в отношение с другите тела).

4-листният лотосов цвят, свързан макрокосмично с Луната, се намира в областта на гениталните органи. Той осъществява посредничество на космичните сили действащи във физическото тяло, най-вече в размножаването. Като духовния орган, който е свързан най-силно със силите на физическото тяло, може да се мисли като “физическият център” на седемте лотосови цвята.

Херметичен човек

Херметичното съответствие между седемте традиционни планети и седемте лотосови цвята в човешкото същество е резюмирано в картината на *херметичният човек*. Херметичният човек е архетипното човешко същество, което може да бъде схващано като изпълващо пространството на слънчевата система. Фигура 13 показва херметичният човек, чието сърце (12-листният лотос) съответства на Слънцето. Сатурн, Юпитер и Марс формират главата на херметичният човек: Сатурн е на мястото на темето (8-листен лотос), Юпитер е на мястото на челото (2-листен лотос) и Марс е на мястото на ларинкса (16-листен лотос). Меркурий, Венера и Луната формират пространството под сърцето на херметичният човек: Меркурий е на мястото на пъпа (10-листен лотос). Венера е в областта на таза (6-листен лотос), и Луната е в областта на гениталиите (4-листен лотос). Херметичният човек се простира в космоса от Земята, на която са поставени ходилата му, през Слънцето (мястото на сърцето), нагоре към зодиакалната сфера отвъд орбитата на Сатурн.

Херметичният човек обрисова архетипа, според който човешкото същество приема космични импулси от седемте планети посредством седемте лотосови цвята, и държи ключа към реалността на херметичната

карта. Последователността на планетите – от Сатурн надолу до Луната, показана на Фигура 13 на херметичният човек – е точно последователността на планетите в Египетската система, както бе обсъдено в предишната глава. Херметичната карта – планетарните позиции в момента на раждане според Египетската система – предлага една карта на херметичният човек пригодена към човека, чието раждане се разглежда. Тя дава възможността за прочитане на взаимоотношението на индивида към архетипния херметичен човек за да се придобие една картина за това как космичните импулси на седемте планети работят в него, посредством седемте лотосови цвята. Активността на седемте лотосови цвята в човешкото същество може да бъде обобщена както следва:

4-листният лотосов цвят (Луна), като посредник на силите, които действат във физическото тяло на човешкото същество, е най-тясно свързан с човешката воля, като това е волята, която пренася висши импулси към тяхната физическа реализация. По-нататък, 6-листният лотосов цвят (Венера) регулира силите действащи в етерното тяло, което посредничи между астралното тяло и физическото тяло; този лотосов цвят е особено свързан със сферата на чувстването – емоциите пренасящи душевните изживявания към сензорно изразяване. При това, 10-листният лотосов цвят (Меркурий), като координатор на импулсите в астралното тяло, е тясно свързан с активността на мисленето – не философско/екзистенциално мислене, което е в областта на 2-листният лотосов цвят (Юпитер), а координативното/комбинаторно мислене. 10-листният лотос (Меркурий) е големия координатор на импулси действащи в човешкото същество, и по този

начин е свързан с координативното мислене. Тези три долни чакри (използвайки индуския термин за лотосовите цветове) пренасят импулсите на мисленето, чувстването и волята в “долният човек”, докато трите горни чакри (8-листна, 2-листна и 16-листна лотосови цветове) пренасят импулсите на паметта, мисълта и говора принадлежащи на “горният човек”. На архетипно ниво, горният човек съответства на главата на херметичния човек, долният човек на областта под сърцето, докато Слънцето – сърцето – заема центъра между горния и долния човек (виж Фигура 13). Централната (Слънце) чакра – центъра на себето – посредничи между трите горни и трите долни чакри.

Четирите долни чакри, във възходящ ред – 4-листна, 6-листна, 10-листна, 12-листна – прехвърлят съответно космични сили от Луната, Венера, Меркурий и Слънцето. Според това, активността на всеки от четири те долни лотосови цветове се отнася специално до един или друг аспект на човешкото същество: съответно към физическото тяло, етерното тяло, астралното тяло и себето. Трите горни чакри – 16-листна, 2-листна и 8-листна – прехвърлят космични сили от Марс, Юпитер и Сатурн, които се отнасят – в този ред – към духовните способности на говора, мисълта и паметта. Космичните сили свързани със седемте лотосови цветове произлизат от седемте планети: Луна, Венера, Меркурий, Слънце, Марс, Юпитер и Сатурн, и този (възходящ) планетарен ред съответства точно на (възходящата) последователност на планетите според Египетската система.

Във Вавилонската (Птоломейска) система планетите Венера и Меркурий са разменени и, както ще бъде обсъдено в Том II, Вавилонската (Птоломейска) последователност също има едно дълбоко значение. Въпреки всичко, значението на Египетската система е това, че тя дава точно представяне на прехвърлянето на космични сили от планетите към човешкото същество, т.е. взаимоотношението на планетите към седемте лотосови цвята на човешкото същество – архетипно херметичния човек – е извлечено чрез Египетската система.

Херметичната карта – планетарните позиции при раждане наредени според Египетската система – обрисуват макрокосмичната взаимовръзка между планетите, показвайки как космичните сили от планетите са свързани със седемте лотосови цветове в микрокосмоса. Херметичната карта е основана пряко на херметичния закон на съответствията – “както горе, така долу” – където планетарните взаимоотношения горе (в макрокосмоса) показват едновременно взаимовръзките между лотосовите цветове долу (в микрокосмоса). При това, зодиакалните местоположения на планетите посочват макрокосмично как космичните сили посредничат чрез лотосовите цветове са разграничени микрокосмично.

Например, съгласуването на Марсовите сили в 16-листния лотосов цвят (ларинкс) са разграничени според това дали Марс – с оглед на Египетската система – се намира в Телец или в противоположния знак Скорпион, или в някой друг знак. Ако Марс се намира в Телец, говорният импулс следва да бъде силно изтъкнат, след като сидералният знак Телец работи от зодиакалната сфера в оформянето на гърло/ларингсовата област на човешкото същество. (Съответствието между знаците на зодиака и различните части на човешкото същество е обсъдено в глава 9 – виж Таблица 16.)

Интерпретирайки херметичната карта с оглед на планетарните съответствия

Връщайки се към Микеланджеловата херметична карта, сега сме в позиция да я интерпретираме, разглеждайки това как вътрешните взаимоотношения на планетите – разграничени на фона на фиксираните звезди

на сидералните знаци – са огледално отразени микрокосмично във взаимоотношението между различните лотосови цветове. Взаимоотношението на планетите една към друга в херметичната карта на Микеланджело са впечатляващи. (Отново, новооткритите планети Уран, Нептун и Плутон са изключени от дискусията) Сатурн е в опозиция с Юпитер, и Венера е в опозиция с Марс, докато Меркурий е в квадрат със Слънцето (виж Фигура 14).

Съвпад, опозиция и квадрат са най-мощните взаимоотношения (аспекти) между планетите в херметичната карта. След като Египетската система описва хелиоцентричните взаимоотношения между планетите, един съвпад между две планети показва, че те се нареждат на противоположни

страни на Слънцето. Микрокос мично, където лотосовите цветове могат да се разглеждат във връзка със сърдечния център (като “Слън цето” на системата на лотосовите цветове), “съвпад” и “опозиция” посочват, че силите работещи посредством съответните лотосови цветове могат да бъдат координирани или поляризиращи. (“Квадрат” посочва, че те могат да бъдат “динамизирани” – виж по-долу.)

Във всеки случай на съвпад или опозиция, взаимоотношението на включените планети следва бъде разглеждано според взаимоотношението на съответстващите лотосови цветове. В този смисъл трите горни лотосови цветове (Сатурн: 8-листен, Юпитер: 2-листен, Марс: 16-листен лотос) са на противоположната страна на сърдечната чакра (Слънце: 12-листен лотос) от трите долни лотосови цветове (Меркурий: 10-листен, Венера: 6-листен, Луна: 4-листен лотос). Следователно една опозицията между Марс и Венера, както е в херметичната карта на Микеланджеловото раждане, отговаря на общата взаимовръзка между 16-листеният лотос (Марс) и 6-листият лотос (Венера), и дава възможността за едно високо ниво на координация, която може да се появи посредством сърдечния център или 12-листият (Слънце) лотос.

Марсовите сили, действащи в говора, работят за пренасянето на духовни импулси в проявление, докато Венерините сили – в тяхната най-благородна форма – подпомагат артистичните импулси и търсенето на красота и хармония. При Микеланджело се вижда забележителна координация на Марс и Венера, при кое то той бил изцяло отдаден в служба на изкуството. В него имало един вид “брак” между Марс и Венера, т.е. импулсите на 16-листият лотосов цвят и тези на 6-листият лотосов цвят били в общо взаимодействие, осъществено чрез посредничеството на сърдечния център. (Веднъж той писал: “Моето изкуство в моята съпруга”)

Интензивността с която Марс (пренасящ духовните импулси в проявление) и Венера (изкуство, и търсене то на красота и хармония) били координирани при него може да бъде видяна от Микеланджеловата “бор ба с материята” да произведе творби на изкуството. Той избирал мраморни блокове и след това от тях при зовавал изключително красиви творби на изкуството. Той буквално се “преборвал с материята” (Марс) в служба на изкуството (Венера) – Венера бидейки планетата, която била екзалтирана в херметичната карта при неговото раждане.

От друга страна, той можел да бъде изпълнен с гняв (Марсови импулси), когато бил спънат по какъвто и да било начин в осъществяването на своята артистична работа, и неговия характер не познавал граници ако той бил измамен или оклеветен в осъществяването на своята работа. Но влиянието на Венера никога не позволило неговия характер да избухне във физическо насилие. По-скоро, той обръщал гръб на онзи, който го оскърбил или измамил. И когато давал глас на своя гняв, той говорел осъзнато и контролирано. Тогава той можел да бъде остър и режещ в своите забележки; но също така можел да съдържа езика си (Марс: 16-листен лотос - говор).

Позицията на Венера в сидералния Лъв при Микеланджеловото раждане, където космичните сили осъще ствяващи посредничество от 6-листият лотосов цвят били модифицирани от зодиакалния фон на Лъв, че сто означава сетивна наслада на живота, като въпреки всичко това не е нужно да се изражда до сладострастие. В херметичното съответствие между знаците на зодиака и животинското царство, зодиакалният импулс на Лъв е изразен в лъвското семейство (и в семейството на котките като цяло), където усещането за живота е много силно. Взаимоотношението между знака Лъв и усета за живот е посочено също и от херметичното съответствие между знаците на зодиака и частите на физическото тяло на човешкото същество, където Лъв съответства на сърцето (виж Таблица 16). Зодиакалният импулс на Лъв работи оформящо при образуването на сърцето – “седалището на живота” – и по този начин бива свързан с усещането на живота. Когато това повишено усещане за живот работи чрез 6-листият лотосов цвят, който се отнася до регулирането на етерното тяло (познато още като “тяло на живота”), етерното тяло може до толкова да бъде изпълнено със сили за живот, че изобилието на увлечението може да води в посоката на сладострастие, когато не е облагородено от духовни или религиозни импулси.

В случая на Микеланджело, поради опозицията с Марс (16-листен лотос) чрез Слънцето, тенденцията към сладострастие била издигната от тази високо еволюирала духовна индивидуалност за да бъде изразена в неговата очевидна наслада в артистичното представяне на човешката форма. Статуята на Давид,

завършена на 29 годишна възраст, манифестира едно високо ниво на възвеличаване на човешката физическа форма, както и статуите “Ден”, “Нощ”, “Изгрев” и “Залез” в гробницата на Джулиано и Лоренцо Медичи (завършена на 59 годишна възраст). И картината “Леда и Лебедът”, нарисувана на 55 годишна възраст, той нарекъл “въплъщението на сенсуалността” (6).

В противоположност на Лъв, опозиционната констелация (=Водолей, където се намирал Марс в херметичната карта при раждането на Микеланджело), има пречистващ, одухотворяващ импулс. Звездната констелация Водолей обрисова един *воден човек*, което е един образ на етерното тяло. (Физическото тяло е твърдо, докато етерното тяло, което прониква физическото тяло като една система от живи сили, е в същност та си етерен флуид = воден човек.)

В потока на еволюцията човек има възможността да еволюира и стане един вид ангелско същество, с етерно тяло вместо физическо тяло. Поради тази причина водния човек представлява не само етерното тяло, но и бъдещия идеал за човека, като едно ангелско същество. Докато импулса на Лъв е такъв, при който се повишава усещането за живот, импулса на Водолей води в противоположната насока към одухотворяване. Местонахождението на Марс в констелацията Водолей при Микеланджеловото раждане (в херметичната карта) посочва, че силите работещи в 16-листният лотосов цвят били модифицирани от одухотворяващото влияние на Водолей. Аскетичния начин на живот на Микеланджело и неговата строгост към самия себе си (въпреки, че бил богат, парите, които харчел за себе си били минимални) свидетелстват за силна духовна мотивация.

Опозицията между Сатурн и Юпитер в херметичната карта на Микеланджело има напълно различно значение от опозицията между Марс и Венера. В системата на лотосовите цветове 16-листният лотос (Марс) и 6-листният лотос (Венера) лежат на противоположни страни от сърдечния център (12-листен лотос), така че една макрокосмична опозиция между Марс и Венера подчертава естествената взаимовръзка между съответстващите лотосови цветове. Въпреки това, както 8-листният лотос (Сатурн), така и 2-листният лотос (Юпитер) се намират от същата страна на сърдечния център (12-листен лотос), и така една макрокосмична опозиция между Сатурн и Юпитер не се съгласува с микрокосмичната взаимовръзка между съответстващите лотосови цветове (докато един съвпад между двете планети би). Вместо координация между способността на паметта (Сатурн: 8-листен лотос) и способността за философско мислене (Юпитер: 2-листен лотос), както би било в случай на съвпад, при Микеланджело съществувала тенденцията тези способности да бъдат поляризирани, отразявайки опозицията (според Египетската система) между Юпитер и Сатурн по време на неговото раждане.

След като Сатурн бил засилен поради своето местоположение в близост до своя възходящ възел, то в тази поляризация “Сатурновия полюс” следва да доминира над “Юпитеровия полюс”. Функцията на паметта (Сатурн) била тази, която вземала връх над активността на мисленето (Юпитер). В същност цялата жива картина от фрески нарисувани от Микеланджело на тавана на Сикстинската Капела посочва една дейност на паметта издигаща се над личното ниво и достигаща назад в далечното минало. “Сътворяването на Слънцето и Луната”, “Отделянето на Земята от Водата”, “Сътворяването на Адам”, “Потопът”, “Пиянството на Ной” са някои от сцените обрисувани тук. Тези и други откровения от историята на човечеството (Мойсей, Давид, Пиета, и т.н.) били открити на Микеланджело по пътя на 8-листният лотосов цвят, органа на паметта, чрез който човек може да намери връзка с духовния свят и дори с *космичната памет, акашова та хроника*, съдържаща историята на човечеството и Земята простираща се назад до по-ранни космични съществувания.

Микеланджеловият творчески гений бива изразен по-скоро посредством благосклонността на откровенията приети чрез 8-листният лотосов цвят, отколкото дължал на действието на 2-листният лотосов цвят. По ради което той не е запомнен като философ! (Философията изисква активно мислене, и това се отнася към активността 2-листният лотосов цвят). Това не означава, че Микеланджело не философствал. След като влязъл в училището за изкуства на Медичи, той бил потопен в платоничната и неоплатоничната мисъл, и е запазен философски фрагмент написан от Микеланджело около 50 годишна възраст, озаглавен *Пътят на Истината и Пътят на Грешката* (7). Но той по-скоро бил приемник на откровения, отколкото мислител. (Въпреки

това, едното не изключва другото; за сътрудничество на мисленето и откровението е полезно едно съдействие между 2-листният и 8-листният лотосови цветове.)

Космическият фон на Юпитер при Микеланджеловото раждане бил Козирог. 2-листният лотосов цвят (Юпитер) е духовния орган, където е центрирано преживяването на съзнанието, което се изразява в съзна телния мисловен-живот. Микеланджеловата философия на живота съответствала на природата на Козиро га. Неговата липса на загриженост за световните неща и неговото отдръпване от социалния живот той оправдал философски за сметка на своето посвещаване на изкуството, което изисквало да живее сам и не затрудняван, избягвайки нежелателна социална намеса и необременен от сложността на световните

проблеми. (Козата – животното съответстващо на знака Козирог в астрологичната традиция – има тенденцията да се отдръпне към уединени висини и има възможността да оцелее в неплодородна околна среда.)

Все пак Микеланджело живял в изключително вътрешно противоречие, поради своята дълбока връзка със своето семейство, със своя баща и своите братя, за които показвал голяма загриженост, дори подпомагал ги финансово. Тук бива изразен противоположния импулс на Козирог: този на Рак, където се намирал Сатурн в херметичната карта при раждането на Микеланджело. С уважение към своето семейство, Микеланджело показвал най-дълбока загриженост за световните проблеми, и постоянно питал за благоденствие то на своите роднини. Роден със Сатурн в Рак (Египетска система) означавало Рачешко фино влияние в паметовия живот на Микеланджело (8-листен лотосов цвят), и съответно кръвните връзки играели важна роля в неговия живот. (Крабът със своята обвивка, като негов дом, представя домашния живот в астрологичната традиция.) Микеланджело дори проследил своите предшественици назад, вярвайки че Матилда от Тускания (1046-1115), една от най-бележитите жени в италианската история, била сред неговите предшественици.

Фазите на Меркурий

В страни от опозицията между Юпитер и Сатурн и тази между Венера и Марс, квадратното взаимоотношение (аспект) между Меркурий и Слънцето е един важен планетарен аспект в херметичната карта на Микеланджело (виж Фигура 14). Тази аспект квадрат е в същност ъгъл от 90 градуса формиран между Меркурий и Земята посредством Слънцето, но в херметичната карта се явява като един квадрат между Меркурий и Слънцето. Докато аспектите съвпад и опозиция между планетите в херметичната карта показват микрокосмичната координация или поляризация (точното значение в системата на лотосовите цветове трябва да бъде определено според включените планети), аспектът квадрат показва *динамично взаимодействие (динамизация)* между съответните лотосови цветове. За да се изясни какво се има в предвид тук, нека обсъдим взаимоотношението квадрат между Меркурий и Слънцето при Микеланджеловото раждане, като го разгледаме в контекста на Меркуриевата орбита около Слънцето (както бива изразено в херметичната карта).

На Фигура 15 са маркирани четири точки: 1 = долен съвпад между Меркурий и Слънцето, когато Меркурий преминава между Земята и Слънцето (в херметичната карта това се явява като опозиция между Слънцето и Меркурий); 3 = горен съвпад на Меркурий и Слънцето, където Меркурий минава зад Слънцето (в херметичната карта това се явява като съвпад между Слънцето и Меркурий). Между 1 и 3 Меркурий е в своята фаза утринна звезда. (По време на фазата утринна звезда Меркурий може да се види на източния хоризонт преди изгрев.) Следователно 2, където Меркурий е в квадрат със Слънцето в херметичната карта, е средната точка на Меркуриевия цикъл като утринна звезда. От друга страна, между 3 и 1 Меркурий е в своята фаза вечерна звезда. (По време на фазата вечерна звезда Меркурий може да бъде видян на западния хоризонт след залез.) По този начин 4, където Меркурий е отново в квадрат със Слънцето в херметичната карта, е средната точка от Меркуриевия цикъл като вечерна звезда.

За древните гърци Меркурий като утринна звезда бил наречен *Аполон* и като вечерна звезда *Хермес*. При Микеланджеловото раждане Меркурий бил в квадрат със Слънцето в херметичната карта в средната точка на своя цикъл утринна звезда (Аполон), съответствайки на точка 2 на

Фигура 15. Как това може да бъде интерпретирано с оглед на взаимовръзката между съответстващите лотосови цветове - 10-листният лото сов цвят (Меркурий) и 12-листният лотосов цвят (Слънце)? За да отговорим на този въпрос първо ще разгледаме лунния цикъл, който е аналогичен на цикъла на Меркурий около Слънцето.

За да интерпретираме традиционната геоцентрична рождена конфигурация е в помощ, както бе споменато по-рано в тази глава, съзнанието да премине към Лунната сфера, което може да бъде улеснено чрез *херметично мислене*. Един пример за херметично мислене – използвайки аналогията – вече бе споменат чрез по ставянето на паралел между цикъла на деня и цикъла на лунния месец. В този паралел четирите основни фази на Луната придобиват следното значение: Новолуние – това съответства на “пладне” в лунната сфера, където Луната е ориентирана към Слънцето;

Първа четвърт – това съответства на “залез”, преминаването от Лунната слънчева ориентация към нейната ориентация към космоса;

Пълнолуние – това съответства на “полунощ”, където Луната е ориентирана към космоса, далеч от Слънцето;

Последна четвърт – това съответства на “изгрев”, преминаването от Лунната космична ориентация към нейната ориентация към Слънцето;

За вавилонците, които все още имали един вид лунно съзнание (което ставало силно ориентирано към Земята в течение на вавилонската цивилизация), тези четири основни лунни фази били преживявани със специфична интензивност, и дните на които ставали били съботни дни (шабат). Дните от лунния месец

били преброявани от първата поява на лунния сърп на западния хоризонт при залез, така че дните 7, 14, 21 и 28 били *шабат*, съвпадащи приблизително с Първа четвърт, Пълнолуние, Последна четвърт и последна та видимост на Луната преди Новолуние (8). Тук лежи произхода на седмият ден като събота. Тези седем дни в лунния календар, които се хармонизират повече или по-малко с по-горе споменатите фази на Луна та, били свещени дни, изпълняващи същата роля като Неделите в Християнският седмичен календар: това били дни на боготворене и почивка. По този начин, от тяхното лунно съзнание, вавилонците преживявали космичното значение на четирите лунни фази, и целия техен религиозен и културен живот бил ориентиран около тези лунни феномени (9).

Преминаване към слънчево съзнание

Точно както преминаването към лунно съзнание е в помощ за да започне да се придобива вътрешен поглед в значението (на едно по-висше ниво) на традиционната геоцентрична рождена конфигурация, така преминаването към слънчево съзнание подпомага в достигането до едно по-дълбоко схващане на значението на херметичната карта. Преминаването към тези по-висши нива на съзнание се постига (с течение на времето) по пътя на духовно развитие, но по отношение на лунните фази е възможно ментално да се под ражава това преминаване на съзнанието чрез прилагането на херметичното мислене, използвайки аналогията. Херметичното мислене може да схване на едно ментално ниво какво води след себе си това преминаване към лунно или слънчево съзнание, и по този начин може да улесни едно разбиране за това какво разкриват тези по-висши нива на съзнание. Дори ако духовната опитност на лунните фази изисква години медитативна практика, една идея за това какво представлява тази опитност и какво означават лунните фази, може да бъде придобита вече по пътя на херметичното мислене, както бе очертано по-горе в аналогията на цикъла на лунния месец с този на деня.

Ключът тук е херметичния принцип на аналогията. Духовното значение на цикъла на лунния месец може да бъде схванато по пътя на аналогия с цикъла на деня. Подобно, съзнанието може да премине по пътя на аналогия с лунните фази (на ментално ниво) към слънчевата сфера за да се схване Меркуриевата орбита около Слънцето. В същност, има частична аналогия между Меркуриевата революция около Слънцето и тази на Луната около Земята.

Точно както при Новолуние Луната е ориентирана към Слънцето и далеч от космоса, така при долния съв пад (= точка 1 на Фигура 15) Меркурий е ориентиран към Земята и далеч от космоса.

Видяно от Слънцето, Меркурий се простира надолу към Земята по време на долен съвпад. В херметичната карта долният съвпад е представен като опозиция между Меркурий и Слънцето. В тази позиция Меркурий действа микроко смично в 10-листният лотос (Меркурий) за да подпомогне координацията на мисълта в нейния по-земен смисъл (Меркурий се простира надолу към Земята). В противоположната позиция (= точка 3 на Фигура 15), когато Меркурий е от далечната страна на Слънцето – познато като “горен съвпад” – Меркурий действа микрокосмично в 10-листният лотос за по-нататъшна настройка към космичните сфери (Меркурий простира се към космоса). В херметичната карта това се явява като съвпад между Меркурий и Слънцето, и при аналогията с лунния месец това съответства на Пълнолуние, когато Луната е обърната към космоса.

Прилагайки по-нататък тази аналогия с лунния месец, тези две позиции на Меркурий могат да бъдат наречени “Нов Меркурий” (долен съвпад) и “Пълен Меркурий” (горен съвпад). По средата между тези две крайности са двете точки (обрисувани като 2 и 4 на Фигура 15) от Меркуриевата орбита около Слънцето, когато се появява взаимоотношението квадрат (ъгъл от 90 градуса) между Меркурий и Слънцето, както се вижда в херметичната карта. Тези аспекти квадрат съответстват на Първа четвърт и Последна четвърт в лунния месец. Точно както на четирите основни фази на Луната по време на лунния месец било приписва по специално значение от вавилонците, така аналогично, четирите основни фази на Меркурий при негова та обиколка около Слънцето придобиват специално значение в херметичната астрология.

Тази линия на разсъждение – по пътя на херметичното мислене – може да бъде разширена по-нататък до останалите планети, когато се разглеждат техните орбити около Слънцето, както е в Египетската система. В случая на Меркурий, четирите основни фази са:

долен съвпад (“Нов Меркурий”) представен като опозиция на Меркурий и Слънцето в херметичната карта (точка 1 на Фигура 15);

“Първа четвърт” представена като аспект квадрат между Меркурий и Слънцето в херметичната карта (точка 2 на Фигура 15);

горен съвпад (“Пълен Меркурий”) представен като съвпад на Меркурий и Слънцето в херметичната карта (точка 3 на Фигура 15);

“Последна четвърт” представена отново като аспект квадрат между Меркурий и Слънцето в херметичната карта (точка 4 на Фигура 15).

По аналогия с лунния месец, която е установена от четирите основни фази – Новолуние, Първа четвърт, Пълнолуние и Последна четвърт – ъгловите взаимоотношения на съвпад, опозиция и квадрат са най-важните аспекти между планетите в Египетската система. Тези аспекти са най-значимите като точки на преход в планетарния цикъл. Разглеждайки отново лунния месец, се вижда същността на прехода при четирите основни лунни фази. При Новолуние Луната е ориентирана към Слънцето и започва нова лунна фаза на увеличение. При Пълнолуние Луната е ориентирана към космоса и започва нова лунна фаза на намаляване. Първа четвърт е точката на преход от Лунната ориентация към Слънцето към нейната ориентация към космоса, докато Последна четвърт е точката на преход от Лунната ориентация към космоса назад към нейната ориентация към Слънцето.

Аналогично, в Меркуриевата обиколка около Слънцето, долен съвпад (= точка 1 на Фигура 15), когато Меркурий е ориентиран към Земята, е началото на Меркуриевата фаза утринна звезда (Аполон). Първият аспект квадрат (= точка 2 на Фигура 15) е точката на преход от Меркуриевата ориентация към Земята към неговата ориентация към космоса. Горен съвпад (= точка 3 на Фигура 15), когато Меркурий е ориентиран към космоса, е началото на Меркуриевата фаза вечерна звезда (Хермес). И вторият аспект квадрат (= точка 4 на Фигура 15) е точката на преход от Меркуриевата ориентация към космоса назад към неговата ориентация към Земята.

Има точно определени точки на преход в Меркуриевата орбита, съответстващи на аспектите съвпад, опозиция и квадрат – със Слънцето – в херметичната карта. Същата линия на разсъждение използвана в случая на Меркурий се прилага и към останалите планети в Египетската система, когато се разглеждат техните аспекти съвпад, опозиция или квадрат със Слънцето. (Когато се разглеждат аспектите съвпад, опозиция и квадрат между самите планети,

значението на всеки аспект в херметичната карта трябва да бъде раз гледан във връзка с отнасящите се планети, като значението на съвпад, опозиция и квадрат варира според включените планети.)

Въобще, един съвпад – в херметичната карта – между Слънцето и планета (с изключение на Луната) озна чава, че бива изразена особено космичната природа на планетата, след като планетата се намира отвъд Слънцето, простираща се към космичните реалности. От друга страна, една опозиция в херметичната карта между Слънцето и планета (с изключение на Луната) означава, че бива изразена ориентацията на планетата към Земята. В този случай – опозиция със Слънцето в херметичната карта – е необходимо да се прави разлика между вътрешните планети (Меркурий и Венера) и външните планети (Марс, Юпитер и Сатурн). В случая на Меркурий и Венера – при опозиция със Слънцето в херметичната карта – тези две планети се простират надолу към Земята като преминават между Слънцето и Земята, докато в случая на Марс, Юпитер и Сатурн (също и Уран, Нептун и Плутон), когато има опозиция със Слънцето, тези плане ти се намират отвъд Земята, далеч от Слънцето, т.е. тогава те са най-близо до Земята. При слънчева опози ция планетите Марс, Юпитер и Сатурн могат да бъдат видени най-ярко на нощното небе, идващи тогава със своите орбити най-близо до Земята. (Същото се отнася до Уран, Нептун и Плутон, които, въпреки всичко, не могат да бъдат видени с невъоръжено око.)

По пътя на аналогията може да бъде схванато значението на тези слънчево-планетарни аспекти ако всяка планета се разгледа като набелязва сфера, която съответства на едно човешко същество с космични раз мери аналогично на херметичният човек. Когато е в съвпад със Слънцето в херметичната карта, планетата е отвъд Слънцето и бива изразена космичната волева-природа на планетата в човешкото същество. Когато е в опозиция със Слънцето в херметичната карта, планетата е най-близо до Земята и тогава бива изразен съзнателния аспект на планетата в микрокосмоса. Използвайки аналогия извлечена от сферата на психо логията, “преминавайки покрай Земята” означава *проникване в съзнанието*, докато “изчезване отвъд Слън цето” означава *отдръпване от сферата на съзнание в подсъзнателната сфера на волята*.

Аналогично на двата полюса на съзнание и воля (подсъзнание) в човешкото същество, планетите – поглед нати като в Египетската-херметична система – обикалят макрокосмично между два космични полюса на съзнание и воля, прониквайки в съзнанието когато са най-близо до Земята и отдръпвайки се в подсъзнател ната сфера на волята, когато са далеч отвъд Слънцето. Първото бива изразено в херметичната карта като опозиция между планетата и Слънцето, и второто се явява в херметичната карта като съвпад между Слън цето и разглежданата планета – с изключение на Луната. Но точно както в човешкото същество сферата на чувстването посредничи между съзнанието и волята, така в аналогичното същество с космични разме ри, които се набелязани макрокосмично от планетата, има *чувствена сфера* между двата полюса на съзна ние и воля. Средната точка на тази макрокосмична чувствена сфера – достигната, когато така да се каже планетата е паралелна със Слънцето (= сърцето на космоса) – е посочена чрез аспект квадрат в херметич ната карта.

Когато съществува аспект квадрат между планета и Слънцето в херметичната карта, което може да ста не, или когато планетата преминава от полюса на съзнание към волевия полюс, или когато преминава от полюса на волята към този на съзнанието, следователно бива изразена *чувствената природа* на планетата в микрокосмоса. По пътя на аналогията, трите най-важни слънчево-планетарни аспекти (в Египетската система) на съвпад, опозиция и квадрат, по този начин показват за микрокосмоса съответно волевите, съзнателните и чувствените аспекти на планетата, в смисъл, че тези три аспекта допринасят за волевата, съзнателната и чувствената активност на лотосовите цветове съответстващи на разглежданата планета.

В случая на Меркурий, съвпада между Слънцето и Меркурий в херметичната карта активира микрокосми чно волевия полюс на 10-листният лотосов цвят. Тук има координация (= съвпад) между Слънцето и Мер курий. Слънцето и Меркурий са “съединени” и това е огледално отразено микрокосмично в сферата на во лята. Потичането заедно и обединението на импулсите в един “брак” и това принадлежи на сферата на живота и волята. Поляризацията, от друга страна, винаги води след себе си събуждане на съзнанието. Про тивоположността и напрежението на

полярност (= опозиция) има събуждащ ефект върху съзнанието. По ляризацията на противоположности призовава към съзнанието това, което преди това е било несъзнателно, чрез явната противоположност и различие между двете полярности. Аналогично, опозицията между Слънцето и Меркурий в херметичната карта активира микрокосмично съзнателният полюс на 10-листният лотосов цвят.

Между двете крайности на съвпад (координация) и опозиция (поляризация) е планетарния аспект квадрат, който посочва *динамизация*. В случая на взаимоотношение квадрат между Слънцето и Меркурий в херметичната карта, това е отразено микрокосмично в динамичното взаимодействие между сърцето (12-листен лотос) и 10-листният лотос (Меркурий). Динамичното взаимодействие предполага един стремеж към син тез. В човешкото същество това е един стремеж към синтез между съзнанието и волята, които са двете крайности в микрокосмоса (представено макрокосмично чрез съвпад и опозиция). Този синтез става в човешкото същество в сферата на чувствения живот, който лежи между този на съзнателната мисъл и този на волята. Чувствения живот е центриран в сърцето, което съответства макрокосмично на Слънцето. Кога то планетата Меркурий стои в едно взаимоотношение квадрат със Слънцето в херметичната карта, това посочва, че Меркурий е паралелен на Слънцето – на същото ниво със Слънцето, макрокосмичното сърце. Тази макрокосмична връзка между Меркурий и Слънцето представя една средна позиция между едната крайност на Меркурий простиращ се към космоса (съвпад със Слънцето в херметичната карта) и другата крайност на Меркурий простиращ се надолу към Земята (опозиция със Слънцето в херметичната карта). Тук има макрокосмично динамично взаимодействие между Меркурий и Слънцето, по средата между крайностите на съвпад (координация) и опозиция (поляризация).

Аналогичната микрокосмична ситуация е динамичното взаимодействие между 10-листният лотос (Меркурий) и 12-листният лотос (Слънцето). Тази активация на чувствения аспект на 10-листния лотос (Меркурий) бива изразена в стремежа за синтез между импулсите на координиращата мисъл на 10-листния лотос простиращ се нагоре в съзнанието и волевите импулси към движение на 10-листния лотос, който работи надолу в подсъзнателната (волева) сфера на човешкото същество. Как това бива изразено на практика може да бъде илюстрирано чрез разглеждането на един пример на херметична карта, в която Меркурий и Слънцето са във взаимоотношение квадрат една с друга.

Слънце в квадрат с Меркурий в Микеланджеловата херметична карта

Връщайки се към Микеланджеловата херметична карта, основана на Египетската система, аспекти квадрат между Меркурий и Слънцето посочва изразяването на *чувствената природа* на Меркурий в микрокосмоса.

Вместо Меркурий да бъде изразен във волята (горен съвпад), което би се манифестирало особено в движение и активност, придружени от настройка към космоса, или в съзнанието (долен съвпад), което би направило себе си видимо най-вече в бързо мислене и бдителност, с нюх за практични въпроси, била изразе на основно една завишена естетична менталност, с едно бодро схващане на артистичните взаимовръзки (например докато рисувал или извайвал), което характеризира меркуриевата страна на Микеланджеловото същество. (10)

Меркуриевата природа в човешкото същество, докато проникваща цялото астрално тяло, е фокусирана в “астралният център”, 10-листният лотос, намиращ се в областта на пъпа. Природата на този лотосов цвят е да координира усвояването на сетивни впечатления, мисли и мотивиращи импулси в човешкото същество. Тази функция на 10-листния лотос може да клони повече в насока на координиращите мисли, което е подпомогнато макрокосмично, когато Меркурий се приближи до Земята при долен съвпад (съзнателен полюс), или може да е повече с тенденция към координация на волевите импулси при движение, което е усилено макрокосмично, когато Меркурий преминава зад Слънцето при горен съвпад (волеви полюс), или

може да играе повече една посредническа роля. В последния случай ударението не е нито над координира неговата ментална активност, нито над координираната активността на движение в крайниците, а върху координацията на сънищата, менталните образи и символи възникващи от

чувствената сфера. Това ожи вява цялата художествена, естетична природа на човешкото същество, и е стимулирана макрокосмично, когато Меркурий и Слънцето влязат във взаимоотношение квадрат една спрямо друга в херметичната карта (чувствен полюс). Двете крайности във функционирането на 10-листният лотосов цвят са координация на мисълта (съзнателен полюс) и координация на движението (волеви полюс), докато между тях, на нивото на сърцето, координацията на психичните впечатления (чувствен полюс) играе една посредническа, синтезираща роля. Последната способност е особено очевидна в случая на Микеланджело, който бил със забележителна естетична, художествена менталност – съответстваща на аспект квадрат между Меркурий и Слънцето в херметичната карта (според Египетската система) за момента на неговото раждане.

Въпреки, че ударението е поставено над аспектите на съвпад, опозиция и квадрат в херметичната астрология, това не означава, че други аспекти (например *тригон* = ъгъл от 120 градуса, или *секстил* = ъгъл от 60 градуса между две планети) не са от значение. Въпреки това, би довело прекалено далеч да влезем в дискусия за валидността на различните аспекти основани на карма изследване. (Карма изследване, водещо след себе си астрологичното изследване на реинкарнационни последователности, е обсъдено в следващата глава.) Авторът е изучил многобройни реинкарнационни последователности на индивидуалности, разглеждайки планетарните аспекти по време на раждане и смърт от една инкарнация в следващата, и е открил, че аспектите – особено тези на съвпад, опозиция и квадрат – са определена реалност. (Това е обсъдено накратко – макар и непряко – в Приложение V.)

По-нататък, значението на херметичната карта, като индикатор на общите взаимоотношения и взаимодействия на космичните сили работещи в различните лотосови цветове, я прави използвана като средство за достигане на разбиране за талантите и способностите на индивидуалността от една страна, и нейните про bleми и трудности от друга. Това може също така да разкрие нещо засягащо нейното висшето себе или индивидуалността, точно както традиционната геоцентрична карта предлага един вътрешен поглед в личността (низше себе) и душевната природа. За да бъдат разглеждани и двете карти заедно, за да се придо бие една пълна картина на човешкото същество, херметичната карта може да бъде начертана около външната страна на традиционната геоцентрична карта (виж Карта 3).

Кarti

За да не бъде натрупана Карта 3 с прекалено много планети, трите планети открити през последните двеста години – Уран, Нептун и Плутон – не са включени във вътрешния кръг на геоцентричната планетарна конфигурация на Микеланджеловото раждане. В същност, геоцентричните позиции на тези планети в сидералния зодиак се различават малко от техните хелиоцентрични позиции. (В Микеланджеловия случай геоцентричната дължина на Уран се различава с $2\frac{1}{2}$ градуса от хелиоцентричната дължина, тази на Нептун с $1\frac{1}{2}$ градуса, и тази на Плутон с 0 градуса) Получената карта дава “картата на душата” (геоцентрична карта) и “картата на индивидуалността” (херметичната карта) заедно. Прибавянето на херметичната карта към геоцентричната карта по никакъв начин не накърнява традиционната геоцентрична астрология, а по-скоро прибавя нещо към нея и я обогатява. Пълната потенциалност на херметичната карта – която просто може да бъде прибавена около външната страна на геоцентричната карта (както в Карта 3) – ще изплува в следващата глава, където тя е разглеждана във връзка с реинкарнацията. Въобще, всяка астрологична карта в тази книга посочва позициите в сидералния зодиак на Слънцето, Луната, Лунните възли и планетите (плюс Асцендента и Медиум Цели, в случаите, когато се знае времето). Виж Приложение VII за изчисление на планетарните позиции – геоцентрични и хелиоцентрични – при зачатие/раждане/смърт на разглежданата личност.

В повечето случаи картите съдържат външен и вътрешен кръг. Във външния кръг е дадена херметичната карта, основана на Египетско-Тихоничната система; и във вътрешния кръг е показан традиционният геоцентричен хороскоп. По този начин херметичната карта (външен кръг) е наложена върху геоцентричната карта (вътрешен кръг). Всички планетарни позиции са вписани в сидералния зодиак до най-близкия градус (виж бележка към Карта 1). Уран, Нептун и Плутон са включени в херметичната карта (външен кръг), но не са във вътрешния кръг на

геоцентричната планетарна конфигурация. Във всеки случай геоцентричните сидерални позиции на Уран, Нептун и Плутон се различават малко от сидералните дължини в херметична та карта, максималната разлика за Нептун и Плутон е 2 градуса и за Уран е само под 3 градуса.

ЧАСТА ВТОРА АСТРОЛОГИЧНО РЕИНКАРНАЦИОННО ИЗСЛЕДВАНЕ

ГЛАВА ШЕСТА РЕИНКАРНАЦИОННО ИЗСЛЕДВАНЕ

Човек е безсмъртен, и всички неща са в негова власт; все пак той страда много от смъртността, бидейки подчинен на Съдбата. (CORPUS HERMETICUM I, 15; прев. 123 стр.)

Въведение

Част I се занимаваше с полагането на космологичната основа на херметичната астрология. До голяма сте пен *Херметична Астрология I* се занимава с реинкарнационно изследване на базата на херметично-космологичната основа положена в Част I. Често темата за реинкарнацията се третира по повърхностен или сензационен начин, и много от написаното по този въпрос е с въпросителна стойност, особено когато е продукт на фантазия или интелектуална спекулация.

Тази работа върху *Херметична Астрология*, съдържаща резултатите от дванадесет годишно изследване на реинкарнацията във връзка с астрологията, е един изцяло изследователски принос, далеч от сензационните и фантастични подходи, често намиращи се в литературата занимаваща се с реинкарнацията.

В *Херметична Астрология* реинкарнационното изследване от една страна бе следвано в светлината на херметизма, и от друга страна в духа на научно проучване, и това последното даде така наречените “законо” на реинкарнацията в астрологията. При правилното прилагане на тези “законо”, както е очертано в предстоящото, елемента на спекулацията, който често придружава реинкарнационното изследване може да бъде повече или по-малко отстранен.

По-нататък, трябва да бъде отбелязано, че тази работа върху *Херметична Астрология* не е опит да бъде убеден някой да вярва в реинкарнацията. Както е изразено в следващите думи засягащи реинкарнацията от фундаментална работа написана от практикуващ херметик:

Реинкарнацията не е теория, в която някой би трябвало да вярва или да не вярва. В херметизма никой не би мечтал да представи случай за да убеди, или дори да разубеди, хора за истината на “реинкарнационната теория”. За херметика това е факт, който или бива познат от опита или игнориран. Точно както никой не прави пропаганда за или против факта, че спим през нощта и се събуждаме всяка сутрин – кое то е въпрос на опитност – така факта, че умираме и се раждаме отново е въпрос на опитност, т.е. или някой е уверен относно това или не е... Реинкарнацията не е нито догма, т.е. истина необходима за спасение, нито ерес, т.е. противостояща на истина необходима за спасение. Това е просто факт на опитност, точно както са съня и наследствеността.

Като лична бележка автора би желал да добави към по-горното, че на тридесет годишна възраст придобил убеденост – чрез пряка опитност – за реинкарнацията, но въпреки това неговия път бе подготвен пет години по-рано посредством неговата среща с Рудолф Щайнеровата духовна наука. Когато на двадесет и пет годишна възраст той открил Антропософията (духовна наука), първите книги, които прочел били лекциите публикувани на английски под името *Кармични Взаимоотношения*, в които Рудолф Щайнер описва инкарнационните-серии от един живот към следващия на голям брой исторични личности. *Кармични Взаимоотношения* формира същностната основа за подетото предстоящо реинкарнационно изследване – същностно, както за едно по-дълбоко разбиране на реинкарнацията, така и като източник на реинкарнационните примери разгледани в *Херметична Астрология I*.

Трябва да бъде посочено, че *Кармични Взаимоотношения* е може би една от най-езотеричните работи на разположение в книжарниците в наше време. Това добавя към тежестта от отговорност прикрепена към публикуването на следната изследователска работа основана на *Кармични Взаимоотношения*. Но, след като чака толкова много години преди да запише своето астрологично реинкарнационно изследване, авторът вярва, че читателя ще приеме тази работа със същия усет за отговорност, с който е била написана.

Този усет за отговорност е имал предвид Рудолф Щайнер в цитираните от него по-долу думи, които откри ли лекцията държава от автора върху неговото изследване (виж предстоящото). Тази лекция бе държана в Гьотеанума – центъра на Училището за Духовна Наука основано от Рудолф Щайнер – по покана на Математико-Астрономичната Секция на Училището за Духовна Наука. Авторът бе свързан с Математико-Астрономичната Секция за четири години (1978-1982), по време на което живя близо до Гьотеанума и (по покана) бе част от редовните седмични сбирки на Секцията. Авторската опитност в края /* *Медитации*

върху Таро. Написана на френски от анонимен автор и преведена на английски от Робърт Поуел, публикувана от Amity House, Warwick, Ню Йорк, 1985, 92-93 стр./своята изследователска работа), съчетана също така с по-късни опитности го доведе до убеждението, че сега е дошло времето, когато ученията за реинкарнацията – като посоченото от Рудолф Щайнер – следва да станат по-познати. Това е, което осигурява основната мотивация за стъпката за публикуване на предстоящия изследователски материал. Убеждението, че времето за подобна стъпка сега е правилно е подкрепено от появата (на немски, започвайки от 1982) на четиритомната работа на Волфганг Шухард *Съдба в Повтарящите се Земни Животи* занимаваща се с “кармични биографиите” на исторически личности в техните различни реинкарнации позовавайки се на Рудолф Щайнер в *Кармични Взаимоотношения*, публикувана с одобрението на ръководството на Училището за Духовна Наука при Гьотеанума.

Първият “закон” на реинкарнацията

(Тази част озаглавена *Първият “закон” на реинкарнацията* е съкратено възпроизвеждане на текста от първата част на лекция изнесена на вътрешна конференция при Математико-Астрономичната Секция на Училището за Духовна Наука, Гьотеанум, Дорнах, Швейцария, на 17 Април 1982; текста е редактиран от лектора.)

През 1924 година Рудолф Щайнер изнесе серия от лекции, познати като “карма лекции”, занимаващи се с последователните реинкарнации на редица исторически личности. Дълбоката езотерична природа на тези лекции бе изтъкната от Рудолф Щайнер в следните думи:

Изучаването на проблеми свързани с кармата в никакъв случай не е лесно и дискусията на каквото и да било свързано с този предмет води след себе си – или във всеки случай би трябвало да води след себе си – усет за дълбока отговорност. Подобно изучаване е наистина въпрос за проникване в най-дълбоките взаимноотношения на съществуването, защото в сферата на кармата и посоката, която взема лежат тези процеси, които са основата на другите феномени на световното-съществуване, дори на феномена на природата. (1)

Който сериозно се захване с “карма лекциите” – особено в смисъл на изследване занимаващо се със съдържанието на тези лекции – може да провери чрез своята собствена опитност дълбоката истина на гореспоменатото твърдение.

Един от Рудолф Щайнеровите сътрудници, Гуентер Вахсмут, бе вдъхновен към края на своя живот да поеме изследване във връзка със съдържанието на “карма лекциите”. Резултатите от неговото изследване бяха публикувани в неговата книга *Космични Аспекти на Раждането и Смъртта. Изучавания на Карма Изследване* (2), което бе последния от няколко тома написани от Гуентер Вахсмут в неговия пожизнен стремеж да изгради мост между духовната наука и съвременната природна наука.

Духовно-научната основа за Гуентер Вахсмутовото изследване е следното твърдение направено от Рудолф Щайнер:

Когато един човек преминава през портата на смъртта той умира при определена конфигурация на звездите. Тази конфигурация е от значение за неговия по-нататъшен живот

на душата, защото това остава там като отпечатък. В неговата душа остава стремежа при едно ново раждане да влезе при същата конфигурация, за да бъде въдворена справедливост към силите получени в момента на смърт. Интересна точка е, че ако се изчисли конфигурацията по време на смърт, и се сравни с конфигурацията на по-късното раждане, ще се открие, че тя съвпада до голяма степен с конфигурацията при последна та смърт. (3)

Рудолф Щайнер отбелязал, че не би желал да нарече това откритие “закон”, но въпреки това посочва, че във всички случаи, които е проучил може да се намери сходство в конфигурацията на смъртта, и тази при повторно раждане в следващата реинкарнация. Гуентер Вахсмут търсил да погледне по-нататък в това наблюдение на Рудолф Щайнер, и резултатите от неговото изследване били публикувани в неговата книга

Космични Аспекти на Раждането и Смъртта.

Към края на своя живот Гуентер Вахсмут изрази своята надежда към Вили Зухер *Космични Аспекти на Раждането и Смъртта* да бъде публикувана на английски. Той казал на Вили Зухер, че особено в английско говорещия свят има интерес към астрология и реинкарнация, и следователно той чувствал своята книга да бъде особено важна за английско говорещите народи. Въпреки това, до този момент неговата книга не е била публикувана на английски.

Въпреки всичко, друго тяло на изследователска работа занимаващо се с реинкарнация и една нова, Християнска форма на звездна форма мъдрост бе публикувана сред малък кръг от хора в английско говорещия свят. Това е изследователската работа на Вили Зухер, чиито ранни изследвания от страна на Математико-Астрономичната Секция при Гьотеанума бяха публикувани в серийна форма от Елизабет Врийд под на

именованието *Астрологични Изучавания* в 1935 (4). Поради обстоятелства на съдбата, по-точно, че той напусна Германия и отиде в Англия преди Втората Световна Война (и по-късно се преместил в Калифорния), Вили Зухеровите следващи изследвания били написани на английски. В своите писания, които поради езотерична им природа се въртяха в ограничени частни издания, той постоянно използвал термина “астрософия” за да опише своята работа. Този термин бил употребяван от Рудолф Щайнер и бил използван също от Елизабет Врийд.

В този момент от лекцията ще бъде подходящо да се вмъкне бележка от личната ми биография, ако ми бъде позволено да направя това. От 1972 бях въввлечен във Вили Зухеровата звездна мъдрост (“астрософия”) – първо чрез неговите писания, после при срещата с него през 1973, и накрая, в 1974, посредством организирането на двуседмична конференция за него в Англия. В разговор, който имахме по това време за бъдещата работа на астрософията, бе съгласувано, че трябва да приема отговорност за публикацията за един редовен *Star Journal*. Вили Зухер публикуваше резултатите от своето изследване в сферата на астрософията – под формата на редовно излизащ *Star Journal* – от 1965, но до 1973 поради възрастта и липсата на подпомагане, за него вече не бе възможно да продължи публикацията (6). Следователно едно въвеждащо издание на *Mercury Star Journal* – възнамерен като продължение на Вили Зухерия *Star Journal* – бе публикувано на Коледа 1974, което бе последвано от томовете 1-6 от 1975 до 1980/81 включително (7).

Моята собствена изследователска работа също бе заинтересована с “космични аспекти на раждането и смъртта”, вдъхновена както от Вили Зухеровите изследвания, така и от Гуентер Вахсмутова книга. В течение на това реинкарнационно изследване – чрез следването на бележка на Вили Зухер отнасяща се до “времеви уравнения” посочващи продължителността на временното пребиваване на индивидуалността в духовния свят между инкарнациите – открих през 1974 следния “закон”, който е пряко потвърждение на Рудолф Щайнеровото твърдение цитирано по-горе отнасящо се до подобността на планетарната конфигурация при смъртта на индивида с тази на неговата следваща реинкарнация:

Първият “закон” на реинкарнацията (8)

Ъгловото взаимоотношение (аспект) между Слънцето и Сатурн при раждането на една индивидуалност е същото като – или е допълващо* – това при смъртта в нейната предишната инкарнация./(* Допълващо в отношение към 180 градуса, т.е. сумата на ъгловия аспект при раждане и ъгловия аспект при предишната смърт възлиза на 180 градуса.)/

Следните точки трябва да бъдат отбелязани във връзка с този “закон”:

Това не е точен закон, като има примери, в които той не се прилага;

Има други “законови” на реинкарнацията, които могат да бъдат приложени като допълнително потвърждение ние в карма изследването; например, един втори “закон” на реинкарнацията – включващ планетите Меркурий и Венера – е обяснен на кратко в Приложение IV.

Откритието на тези “законови” на реинкарнацията води до редица изводи, и особено един извод – по-точно този за “истина и грешка в реинкарнационното изследване” – бих желал да разгледам тук. Рудолф Щайнер нерасочвал отново и отново значението на това неговите твърдения да не се приемат безрезервно, а ви нага да се търси потвърждение чрез собствено изследване. По този начин, въпреки че съдържанието на реинкарнационните открития установени от Рудолф Щайнер било придобито по пътя на свръхчувствителни способности на познание, той подчертавал, че трябва също така да се прави опит за потвърждението на неговите духовни изследвания – където е възможно – заедно с по-общоприети линии на изследване. Например, Рудолф Щайнер окуражавал Лили Колиско да проведе научни експерименти за да покаже, че светата на звездите участва в земни явления, например в химичните реакции (9). В този дух, по-точно този на осигуряване на потвърждение на откритията на реинкарнационното изследване, могат да бъдат в помощ тези “законови” на реинкарнацията.

Нека разгледаме един от примерите дадени от Рудолф Щайнер в “карма лекциите”. Там той разкрива, че индивидуалността, която живя на Земята като Харун ал-Рашид, Халиф на Багдат от 786 до 809, се реинкарнирала като научния философ Франсис Бейкън (1561-1626) (10). Как е възможно да се придобие потвърждение на тези съобщения, които са придобити чрез духовни способности? Един метод на потвърждение на истинността на подобни съобщения е да се сравни планетарната конфигурация за датата на смърт с планетарната конфигурация за датата на раждане в следващата инкарнация.

В почти всички случаи, които съм разгледал – разбира се, това зависи от наличието на датите на раждане и смърт на разглежданите исторични личности – открих, че е възможно да се добие приблизителна сигурност за верността на различни инкарнационни серии чрез прилагане на “законови” на реинкарнацията. В случая на Харун ал-Рашид и Франсис Бейкън може да бъде приложен първият “закон” на реинкарнацията, след като се знае както датата на смъртта на Харун ал-Рашид, така и датата на раждане на Франсис Бейкън. Харун ал-Рашид умрял на 24 Март 809, и аспекта (ъгловото взаимоотношение) между Слънцето и

Сатурн на този ден бил 121 градуса (виж Карта 5). Франсис Бейкън бил роден на 22 Януари 1561, на който ден била формиран между Слънцето и Сатурн бил 122 градуса (виж Карта 6). По този начин първият “закон” на реинкарнацията предоставя потвърждението, че Харун ал-Рашид и Франсис Бейкън са същата индивидуалност в последователни инкарнации. (Първият “закон” на реинкарнацията не би вагал – с изключение на малка степен на вероятност – ако е имало междинна инкарнация.)

Тук е нужно да се посочи, че ако първият “закон” на реинкарнацията не важеше по отношение на този пример, тогава не би било необходимо да значи, че твърдението: Харун ал-Рашид = Франсис Бейкън е не правилно. По този начин може да бъде дадено позитивно потвърждение посредством този “закон” на едно реинкарнационно твърждение, но негативното прилагане на първият “закон” на реинкарнацията не опровергава твърдението. Още повече, трябва да бъде посочено, че позитивно потвърждение посредством първият “закон” на реинкарнацията *само* не предполага, че реинкарнационното твърждение по необходимост е вярно, след като винаги има вероятност (макар и малка), аспектите между Слънцето и Сатурн при разглежданите дати на смърт и раждане да бъдат същите. Поради тази причина са важни допълнителните “законови” на реинкарнацията, за да бъде възможно да се добие по-голяма сигурност по отношение на точността на реинкарнационното твърждение.

Резултати от реинкарнационното изследване

По-горния текст възпроизвежда първата част от лекцията, в която автора направи известен един от резултатите от своята изследователска работа в сферата на реинкарнационното изследване.

Останалата част от лекцията пристъпва към разглеждане на други аспекти на първия “закон” на реинкарнацията, и бяха пред ставени няколко други примера на неговото прилагане – извлечени главно от карма лекциите на Рудолф Щайнер. (Всички тези примери са включени в Приложение III.)

Като бележка към тази лекция, и като встъпление към предстоящата дискусия относно реинкарнационно то изследване в херметичната астрология, трябва да бъде подчертано, че е невъзможно просто да се изчи слят предишни инкарнации. Първият “закон” на реинкарнацията не може да бъде приложен за да се изчис ли датата на смъртта в предишната инкарнация, след като и двата възможни Слънце/Сатурн ъгъла (същия ъгъл или допълващия ъгъл, т.е. допълващ към 180 градуса) извлечени от рождената карта на човека се слу чват веднъж или два пъти в годината. Още повече, първият “закон” на реинкарнацията не винаги важи. За реинкарнационните примери дадени в Приложение III, Таблица 18, той важи в девет от дванадесетте впи сани случая, т.е. в 75 процента от тези случаи. Но за случаите, където той не важи това не е точен закон. Това следователно е един псевдо-закон, поради което е написан в кавички.

Дори да се използват допълнителните “законовете” на реинкарнацията е невъзможно да се изчислят минали реинкарнации, след като всички “законови” са без предварителни ограничения, т.е. дават множество възмож ни решения. Първият “закон” на реинкарнацията (и други подобни “законови”) може да бъде използван са мо за потвърждаващи цели, т.е. когато датата на смъртта в предишната инкарнация е вече известна въз ос нова на идентификацията на предишната инкарнация посредством по-висши видове съзнание (лунно, слъ нчево или зодиакално съзнание) отвъд нормалното земно съзнание. Минали инкарнации могат да бъдат идентифицирани само по пътя на тези духовни способности на познание, които са отвъд интелектуалния тип съзнание (земно съзнание). Още повече, като противопоставяща се на истинското духовно познание, спекулацията относно минали инкарнации, която е изцяло дейност на мозъка, основно води до измислени минали инкарнации. Следователно би било илюзия да бъдат изчислени ъгловите аспекти между Слънцето и Сатурн на хиляди исторични личности с надеждата да се открие предишна инкарнация. Както духовни те учители, които имат познание за реинкарнацията винаги са повтаряли, мистерията на реинкарнацията е защитена от всяко любопитство и егоистично себе-търсене; това е мистерия достижима само по пътя на морално съзнание, чрез задълбочаване на моралния интегритет.

Следвайки тези предварителни бележки, нека сега разгледаме по-отблизо обсъждания пример – Харун ал-Рашид / Франсис Бейкън – като погледнем съответните карти на раждането и смъртта (херметична и тра диционна геоцентрична карти заедно – виж Карти 4, 5, 6 и 7 за раждането и смъртта на Харун ал-Рашид и Франсис Бейкън).

От Карта 4, 5, 6 и 7 може веднага да се види, че сидералния зодиак (а не тропикалният зодиак) е автентич ният астрологичен зодиак. (Това откритие бе потвърдено в редица реинкарнационни примери – виж При ложение IV за други реинкарнационни примери потвърждаващи, че сидералния зодиак е автентичният астрологичен зодиак.) Стъпките при потвърждението на това откритие са както следва:

Основополагащ принцип: позициите на планетите в зодиака при раждане/смърт в една инкарнация са взети от планетите (не е необходимо да са същите планети) при раждане/смърт в следващата инкарнация.

Според този основополагащ принцип, сравни зодиакалните позиции на планетите при раждане/смърт в една инкарнация с тези при раждане/смърт в следващата инкарнация (C) в сидералния зодиак и (T) в тропикалният зодиак.

В примера Харун ал-Рашид/Франсис Бейкън, Франсис Бейкън бил роден в 1561, т.е. 795 години след Ха рун ал-Рашид, който бил роден в 766. Допускайки скорост на прецесия от 1 градус за 72 години, прецесия та се равнява почти точно на 11 градуса ($11 \times 72 = 792$ години). Следователно, при сравнението на картите раждане/смърт между двете инкарнации може да се очаква разлика от около 11 градуса между тропикал ните и сидералните планетарни позиции. (Този разлика не

би била толкова голяма ако е имало инкарнация между тази на Харун ал-Рашид и Франсис Бейкън, но както първият “закон” на реинкарнацията потвърждава, не е имало междинна инкарнация.) Това различие от 11 градуса е достатъчно да определи дали зодиакалните позиции взети за планетите се подреждат като зодиакалните планетарни позиции от миналата инкарнация според (С) сидералния зодиак, или (Т) тропикалния зодиак.

По този начин произлизат следните сравнения, където планетарните позиции са дадени до най-близкия градус. (Отбележете, че хелиоцентричните планетарни позиции от херметичната карта са означени с буквата “х” и геоцентричните планетарни позиции от геоцентричната карта са означени с буквата “г”.)

Пример 1

† Харун ал-Рашид: Слънце

(С) 29° Риби (Т) 7° Овен

* Франсис Бейкън: х-Венера

(С) 29° Риби (Т) 17° Овен

† Франсис Бейкън: х-Меркурий/х-Венера (С) 29° Риби (Т) 18° Овен

Тук позицията на Венера в херметичната карта при раждането и смъртта на Франсис Бейкън (заедно с Меркурий във втория пример) се подрежда с позицията на Слънцето в сидералния зодиак при смъртта на Харун ал-Рашид. Поради прецесията, съответните планетарни позиции в тропикалния зодиак се разминават с 10 или 11 градуса. Следователно едно сравнение не дава едно подреждане, докато в случая на сравнение на същите планетарни позиции в сидералния зодиак има точно подреждане.

Пример 2

† Харун ал-Рашид: г-Меркурий/х-Венера (С) 25°/24° Козирог (Т) 2° Водолей

* Франсис Бейкън: Слънце

(С) 24° Козирог (Т) 11° Водолей

Тук Слънцето при раждането на Франсис Бейкън се подрежда с позицията на Венера в херметичната карта – и с геоцентричната позиция на Меркурий – при раждането на Харун ал-Рашид. Подреждането е точно според сидералния зодиак, но се разминава с ок. 9 градуса според тропикалния зодиак.

Много други примери (в добавка към тези два) могат да бъдат взети от картите на раждане/смърт на Харун ал-Рашид и Франсис Бейкън за да се покаже, че планетарните позиции взети при раждане/смърт в една инкарнация се подреждат с тези при раждане/смърт в сидералния зодиак при предишната инкарнация, и че основно не съществува подреждане с планетарните позиции в тропикалния зодиак (разбира се, по случайност понякога може да има тропикално подреждане). Този резултат остава истинен в реинкарнационни примери, които автора на тази книга е имал възможността да проучи, и може да бъде заявено със сто процента сигурност че:

сидералния зодиак (а не тропикалния зодиак) е този, който е истинският астрологичен зодиак; и хелиоцентричните планетарни дължини са също толкова важни – ако не и по-важни – при сравнението на реинкарнационни примери, така че херметичната карта основана на Египетската хелио-геоцентрична система е доказана като астрологично валидна по отношение на реинкарнацията.

Други реинкарнационни примери доказващи (i) и (ii) могат да бъдат намерени в Приложение IV. Още повече, Приложение VII дава изчисленията на геоцентричните и хелиоцентричните планетарни позиции при раждане и/или смърт както в сидералния, така и в тропикалния зодиак при реинкарнационните примери изложени в тази книга, като по този начин дава възможност на читателя да направи сравнение между Примери 1 и 2 представени по-горе, за да може да достигне за самия себе си – също със сто процента сигурност – до истините на (i) и (ii).

В същност, на основа на изследователските открития в сферата на реинкарнационното изследване, е възможно да се пре-формулира основополагащия принцип (изложен в 1) както следва:

Има тенденция за хелиоцентричните планетарни позиции в сидералния зодиак при раждане/смърт в една инкарнация да бъде заети (не необходимо от същите планети) като геоцентрични сидерални планетарни позиции (или техните противоположни) в следващата инкарнация.

Таблица 7 представя един пример за това, вземайки отново Харун ал-Рашид/Франсис Бейкън.

Таблица 7
Рейнкарнационен пример

Харун ал-Рашид/Франсис Бейкън: планетарни подреждания в сидералния зодиак

(Хелиоцентричните планетарни позиции от херметичната карта са отбелязани с буквата "х" и геоцентричните планетарни позиции от геоцентричната карта са отбелязани с буквата "г". Виж Карти 4, 5 и 6: херметична карта – външен кръг; геоцентрична карта – вътрешен кръг.)

Харун ал-Рашид (раждане/смърт)		Франсис Бейкън (раждане)	
*Слънце	(19° Водолей)	*Възходящ възел	(15° Водолей)
*х-Венера	(24° Козирог)	*Слънце	(24° Козирог)
*х-Юпитер	(5° Овен)	*г-Юпитер	(1° Овен)
*х-Уран	(8° Телец)	*г-Уран	(6° Скорпион)
		*г-Нептун	(10° Телец)
†Низходящ възел	(18° Козирог)	*г-Меркурий	(18° Козирог)
†х-Венера	(23° Водолей)	*г-Венера	(21° Водолей)
		*г-Плутон	(21° Водолей)
†х-Юпитер	(17° Скорпион)	*г-Марс	(18° Скорпион)
†х-Сатурн	(23° Скорпион)	*г-Сатурн	(25° Скорпион)

От Таблица 7 може да се види, че цялата геоцентрична сидерална конфигурация при раждането на Франсис Бейкън, с изключение на Луната, е подредена (чрез съвпад или опозиция) с определени планетарни сидерални позиции в херметичната карта при раждане/смърт на Харун ал-Рашид. Този случай е изключение, където толкова много планети са подредени, като основно това е само тенденция към подреждане, която се взема от няколко планети.

Минала и бъдеща карма

Изследователските открития изразени по-горе и илюстрирани в Таблица 7 предлагат ключ към разбиране на връзката между херметичната карта и традиционната геоцентрична карта. (Отбележете, че двете карти са представени заедно при картите раждане/смърт, с херметичната карта отвън и геоцентричната карта отвътре.) Планетарните позиции в херметичната карта са с тенденция да бъдат заети от планетите в геоцентричната карта в следващата инкарнация, докато планетарните позиции в геоцентричната карта отразяват тези в херметичната карта на последната инкарнация (отнасящи се винаги до планетарните позиции в сидералния зодиак). Следователно херметичната карта (от външното колело на рождената карта) сочи към бъдещето, докато геоцентричната карта (от вътрешното колело на рождената карта) гледа назад към миналото. Херметичната карта е един показател за бъдещата карма, и геоцентричната карта е един показател за миналата карма.

Съдбата в нейната цялост е преплитането на минала и бъдеща карма. По този начин съдбата на човек може да бъде разбрана като резултат от взаимодействието на това, което идва от миналото с това, което го води към бъдещето. Това, което идва от миналото има позитивни и негативни страни: позитивна карма обхващаща това, което е било заслужено посредством добрите постижения в предишни инкарнации, и негативната карма обхващаща това, което трябва да бъде направено добро като резултат от направените грешки (негативни действия, и т.н.) в миналото. Тези позитивни и негативни аспекти на миналата карма са това, което човек "жъне" с оглед на личната съдба. ("който сее скъдно, скъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне" II Коринтяни ix,6).

От друга страна, това което води в бъдещето е от морално естество. То е свързано с основното преразглеждане на това, което индивидуалността има от всички свои инкарнации, където всяка следваща инкарнация се има предвид като една стъпка напред в разгръщането на цялостния потенциал на индивидуалността. Това основно преразглеждане е винаги с едно око към бъдещите цели на индивидуалността – цели, които най-вероятно могат да бъдат реализирани

само в далечно бъдеще. Всяка инкарнация е една стъпка към осъществяването на тези бъдещи цели, които са свързани с цялата еволюция на Земята заедно с човечеството. Следователно, херметичната карта предлага едно зърване в сферата на индивидуалността, с морални те перспективи на бъдещето, докато геоцентричната карта разкрива нещо от мистерията на личната съдба, така както е била оформена от миналото. Взаимодействието на тези два аспекта на кармата дава възхода на действителната съдба, която преживява човек. В него винаги работят импулси мотивиращи го към осъществяването на целите свързани с бъдещето, и импулси които са наложени от неговите действия в мина

лото. Всяко човешко същество стои в средата на тези два потока на съдбата: единия, който избира да следва в пълна свобода водеща към бъдещето; и другия, който е резултат от необходимостта работеща от миналото. Следователно свобода и необходимост играят в оформянето на човешката съдба.

Посредством херметичната карта може да се изучи сферата на кармичната свобода на индивидуалността, докато геоцентричната карта – която отразява душата и дава една картина на личността – е сферата на изследване на кармичната необходимост.

Съдба и необходимост

Астрологията от нейното начало е развивана едностранчиво, разглеждайки само сферата на кармичната необходимост. Повторната поява на херметичната астрология в двадесети век – чрез представянето на херметичната карта, която дава възможност за се придобие вътрешен поглед в сферата на кармичната свобода – може да помогне да се компенсира липсата на баланс, която се е развила в астрологията.

Както бе посочено в глава 5, херметичната астрология помага да се отвори “слънчевото око”, което било затворено толкова дълго. В последователност, отварянето на слънчевото око може да помогне и за отваряне на “лунното око”. Както бе обсъдено в глава 4, вавилонците били тези, които посредством лунно съзнание – по пътя на лунното око – могли да възприемат нещо от мистерията на спускането на душата през планетарните сфери в инкарнация. Геоцентричната астрология продължила вавилонската традиция, но лунното съзнание даващо възможност да се погледне в мистерията на инкарнацията като цяло било загубено.

Подобно, в Египетските мистерии, по пътя на слънчевото съзнание имало инстинктивно знание от сфера на индивидуалността, която стои зад инкарнацията на душата. Знание за тази сфера може да бъде приdobito по един нов начин посредством херметичната карта.

За да се придобие отново знание за тези мистерии, трябва да бъдат развити по-висши нива на съзнание – лунно и слънчево – под една нова форма. Това, което вавилонците знаели чрез тяхното инстинктивно лунно съзнание, и това, което египтяните знаели чрез тяхното инстинктивно слънчево съзнание сега отново трябва да бъде придобито съзнателно.

Едно начало може да бъде направено по пътя на херметичната астрология, където геоцентричната карта предлага една картина на кармичната необходимост, под която стои един индивид, и херметичната карта посочва неговите заложи в сферата на кармичната свобода. Но едно истинско проникване в сферата на кармичната необходимост изисква развитието на лунно съзнание; и за да се съзри сферата на кармичната свобода бива призовано развитието на слънчевото съзнание.

Изразено символично, Слънцето е регента на импулсите на свободата, а Луната управлява кармичната необходимост. По този начин Слънцето е това, което ни води в бъдещето, областта на свободата, докато Луната ни свързва с миналото, сферата на необходимостта. В бъдещето всичко е все още като заложиба и човешкото същество е свободно да развие тези възможни заложиби или не, докато миналото е фиксирано и неизменно; то не може да бъде променено. Минала карма е действието на принципа, че човешкото същество в “жъне” каквото е посяло в миналото, т.е. миналото е сферата на кармичната необходимост. Бъдещата карма е действието на принципа на благодатта, където всяко човешко същество има свободата да “подобри своите пътища”, от което могат да бъдат дадени нови възможности за разгръщането на неговите латентни таланти и способности. Слънцето греє еднакво както за добрите, така и за злите: това е

принципа на бла годатта. Нужно е само отваряне за да се приеме. Въпреки всичко, Луната отразява. Космично това е прин ципът “око за око”, където справедливостта изиска да отрази това, което се е случило. Това е охарактери зирано чрез думите: “който сее скъдно, скъдно и ще пожъне; а който сее щедро, щедро и ще пожъне”.

От “Лунното съзнание” вавилонците могли да съзрат спускането на душата към инкарнация. Според от критията на реинкарнационното изследване в съвременната херметична астрология това спускане ставало по такъв начин, че геоцентричните планетарни позиции взети в сидералния зодиак в момента на раждане отразяват планетарните позиции в херметичната карта (а понякога и в геоцентричната карта) от ражда не/смърт в предишната инкарнация. Точно както Луната отразява светлината на Слънцето, геоцентрична та рождена карта отразява херметичните карти (раждане/смърт) на последната инкарнация. Но в същото време, когато душата се спуска се в инкарнация според диктата на кармичната необходимост отразен в геоцентричната карта на традиционната астрология, индивидуалността има един цялостен поглед, на фона на цялата последователност на предишни инкарнации, за това как новата инкарнация представлява друга стъпка към достигането на бъдещите цели на индивидуалността. Това принадлежи към свободата на индивидуалността, и бива изразено в избора на херметичната карта за новата инкарнация.

От една страна геоцентричната карта е предопределена от диктата на кармичната необходимост. От друга страна херметичната карта на новата инкарнация бива избрана от инкарниращото се човешко същество в

съответствие с неговата бъдеща мисия, да бъде съответстваща с развитието на неговите латентни таланти и способности нужни за осъществяването на неговата мисия. Точно както “лунното око” – съзиращо мис терията на реинкарнацията свързана с геоцентричната карта – гледа назад в миналото за да възприеме кар мичната необходимост, под която стои човешкото същество, “слънчевото око” – съзиращо мистерията на индивидуалността свързана с херметичната карта – гледа в бъдещето за да възприеме свободно избраните цели от духа-индивидуалност, които да бъдат постигнати посредством развитието на неговите таланти и способности, неговите латентни потенциални дарове. Следователно херметичната карта се отнася към напълно различно ниво на човешкото същество, отваряйки една перспектива на неговата мисия свързана с бъдещето, докато геоцентричната карта предлага една картина на това какво е било натрупано в неговото минало.

“Вечното име” на индивидуалността е това, което проблясва чрез херметичната карта. “Името” – разбрано в духовен смисъл – е ключа към задачата (мисията) на индивидуалността. Например, в Библията е опи сано, че Иаков получил името *Израил*, което означава “войн на Бога”. Това предава неговата задача (да се бори за Бога), докато името *Иаков* се отнасяло повече към неговата личност. При раждането той бил наре чен “Иаков” като едно подходящо обозначаване на нивото на земната личност, но когато неговото висше себе – чрез посвещение, така нареченото “второ раждане” – започнало да проблясва, той получил едно но во име предаващо нещо от неговата мисия, на нивото на индивидуалността, като войн на Бога.

Името ти ще бъде не Иаков, а Израил, защото ти се бори с Бога, та и човеци ще надвиваш. (БИТИЕ xxxii, 28)

Над и отвъд името, което всеки има въз основа на раждането си на Земята – неговото име като човешка личност на Земята – има духовно име, което принадлежи към сферата на индивидуалността. Името на личността или низшето себе проблясва чрез геоцентричната карта, докато духовното име свързано с висшето себе е това, което стои зад херметичната карта.

От традиционната геоцентрична карта могат да бъдат прочетени предсказания (принадлежащи към лично стта) като:

Юпитер на 18° Стрелец. Мястото на Юпитер (означава)... ще забогатее, ще доживее до старост, (не говите) дни ще бъдат многочислени. Венера на 4° Телец. Мястото на Венера (означава): където и да оти де, ще бъде благоприятно (за него); той ще има синове и дъщери. Меркурий в Близнаци със Слънцето. Мя стото на Меркурий (означава): смелият ще е пръв по ранг, той ще е по-важен от своите братя... (11)

Предсказания като цитираното по-горе произлизат от сферата на кармичната необходимост. Въпреки то ва, херметичната карта се отнася до вътрешното същество на човека с оглед на неговите таланти и способ ности, неговите възможности. Това бе обсъдено в подробности последната глава (пример: Микеланджело) във връзка с екзалтациите на планетите и седемте лотосови цвята, които са седемте “печата” на човешко то същество, посредством което индивидуалността може да работи, т.е. посредством което неговите талан ти и способности могат да бъдат изразени.

Пример за това как таланти и способности са посочени чрез херметичната карта

Като един пример, нека разгледаме херметичната карта на Мария Щайнер, съпругата на Рудолф Щайнер, която се родила Мария фон Сиверс в 01:00 местно (Варшава) време на 14 Март 1867, във Влоцлавек, Пол ша (виж Карта 8). В името на сравнението е дадена и геоцентричната карта на раждането на Мария Щай нер (виж Карта 9).

Разглеждайки първо геоцентричната карта (Карта 9) на раждането на Мария Щайнер, характерна особено ст е близкия съвпад на Меркурий и Нептун, където има само 1½ градуса орбита между двете планети. В геоцентричната карта има още един съвпад на Луната и Уран, с орбита от само над 3 градуса. В херметич ната карта тъгълът между Луната и Уран е 6 градуса, което е сравнително широк съвпад в сравнение с близ кия съвпад в геоцентричната карта. Но при по-близкото разглеждане на херметичната карта се разкрива най-впечатляващата характеристика. Това е забележителната планетарна конфигурация между Венера, Марс, Юпитер и Сатурн, където Венера и Сатурн са в точна опозиция (0°) и оформят квадрат (90°) както с Марс, така и с Юпитер, като последните две планети са в точна опозиция (180°). Тази планетарна конфигурация – обхващаща аспектите на съвпад, квадрат и опозиция обсъдени в глава 5 във връзка с херметична та карта – е показана на Фигура 16.

Вписвайки планетарните аспекти на Фигура 15, и прилагайки взаимоотношенията показани между съотве тните лотосови цветове на Фигура 13 (“херметичният човек”), планетарната конфигурация може да бъде представена в табличен вид (виж Таблица 8) според концепциите на координация, динамизация и поляризация, които бяха развити в глава 5.

ТАБЛИЦА 8

Планетарни аспекти от Фигура 16, и съответстващите взаимоотношения между лотосовите цветове

Планети	Аспекти	Тъгъл	Съответстващи лотосови цветове	Взаимоотношение
Венера/Марс	Квадрат	91°	6-/ 12-лист	Динамизация
Венера/Юпитер	Квадрат	89°	6-/ 2-лист	Динамизация
Венера/Сатурн	Съвпад	0°	6-/ 8-лист	Координация
Марс/Юпитер	Опозиция	180°	16-/ 2-лист	Поляризация
Марс/Сатурн	Квадрат	91°	16-/ 8-лист	Динамизация
Юпитер/Сатурн	Квадрат	89°	2-/ 8-лист	Динамизация

Интерпретирайки херметичната карта като посочваща латентните таланти и способностите в човешкото същество, за да бъдат разгърнати за осъществяването на духовната мисия на индивидуалността, картата на Мария Щайнер посочва, че тя била надарена с богатство от потенциални способности. Таблица 8 показ ва, че четири от “седемте печата” (лотосови цветове) за да бъдат изработени от тази индивидуалност има ли възможността да действат творчески. Тези четири са:

- 8-листният лотосов цвят (Сатурн) – лотосовият цвят на памет и съвест;
- 2-листният лотосов цвят (Юпитер) – лотосовият цвят на мисъл и инициативност;
- 16-листният лотосов цвят (Марс) – лотосовият цвят на говор и сила*;
- 6-листният лотосов цвят (Венера) – лотосовият цвят на баланс и хармония.

*(т.е. сила проявяваща се позитивно като морални импулси или негативно като агресия)

От шестте взаимоотношения между тези четири лотосови цвята, ще разгледаме основно един в биография та на Мария Щайнер.

След като нейния баща бил освободен от военна служба, нейното семейство живяло в Сант Петербург (сега Ленинград), където първо учила в немско частно училище и след това в руско средно училище. По-късно тя пътувала много из Европа, отсядайки накрая в Париж за да започне своите учебни занимания в Сорбоната. Тя също така взимала курсове по изкуство на рецитиране в Парижката Консерватория. По този начин тя започнала да подготвя кариера на актриса, която въпреки всичко тя никога не подела поради нейна та среща с Рудолф Щайнер в началото на този век. Когато била основана Германската Секция на Теософското Общество през октомври 1902 с главен секретар Рудолф Щайнер, Мария фон Сиверс станала негов асистент. Тя се заела с организирането на практичните детайли свързани с неговата лекторска и писателска дейност. По-късно тя поела отговорността за артистичната активност произхождаща от Рудолф Щайнера работата на живота: евритмия, формиране на говора, режисиране на пиеси като Гьотевия *Фауст* и Рудолф Щайнеровите *Мистерийни Драми*. Като духовен компаньон на Рудолф Щайнер и асистент за повече от дванадесет години, тя станала негов съпруга в Коледната вечер на 1914, и разгърнала интензивно нарастваща артистична дейност успоредно с нейната задача за публикуване на неговите книги и цикли от лекции.

Мария Щайнер е запомнена най-вече за нейното активно участие в развиването на Рудолф Щайнеровите артистични импулси, особено в новите изкуства на говора и движението (формиране на говора и евритмия). От неговото възприемане на нейните латентни духовни таланти и способности Рудолф Щайнер могъл да ѝ повери задачата за по-нататъшно развитие на артистичните импулси в създаването на нови форми на изкуството. (Тук 6-листният лотосов цвят – този на Венера – е от особено значение за артистичната креативност.) Рудолф Щайнер видял в Мария фон Сиверс този, който кармично бил носителя на нови духовно-артистични импулси за човечеството, и той способствал за оформянето на нейната съдба за да бъдат преведени на преден план тези импулси. Изключителните духовни и артистични дарове на Мария Щайнер дали плодове, и продължават да дават плодове в това, че хиляди хора били облагодетелствани, и продължават да бъдат облагодетелствани от новите изкуства на формиране на говора и евритмия, към развитието на които тя се посветила с цялото си сърце (12).

Мария Щайнер също така имала духовни възприятия. Например, докато рецитирала поемите на немския поет Новалис, тя имала визирно преживяване на ренесансовия художник Рафаел.

Това бе времето когато той (Рудолф Щайнер) ме окуражаваше все повече и повече да правя рецитали. Опитвах се да достигна до същността на Новалис. Казах му, че за мен не бе лесно, и че все още не съм на мерила ключа към Новалисовото съществуване. Той ме посъветва да се потопя в настроението на светите монахини... Един ден дойде озарение. Фигурата на Рафаел стоеше пред мен... Аз казах на Рудолф Щайнер, "Монахините не помогнаха, но друг го направи: Рафаел. Сега Новалис стана сравнително открит

за мен." На Рудолф Щайнеровото нежно лице се появи лъчезарност. Няколко дни по-късно той ни разкри за първи път мистерията на Новалис-Рафаел-Йоан Кръстител-Илия (13).

Това възприемане на Мария Щайнер ѝ било кармично дадено. Тя разбрала, че Новалис бил реинкарнация на Рафаел, и тогава Рудолф Щайнер говорил за тази реинкарнация като част от една последователност на инкарнации простиращи се назад до Йоан Кръстител и дори по-рано до Старо Заветния пророк Илия (14). (Реинкарнационният пример Рафаел-Новалис е включен в Приложение III.)

В случая на Мария Щайнер имаме един пример за това как един посветен (Рудолф Щайнер), от възприема не на кармата, могъл да помогне на някой да развие своите кармични импулси, за да подпомогне да се разгърнат неговите таланти и способности от тяхното състояние на латентност. Кармичните импулси живеят в Мария Щайнер – произтичащи от една страна от нейните предишни инкарнации, и от друга страна от нейната мисия за бъдещето – били доведени към развитие, чрез Рудолф Щайнеровата помощ, за да преживяват нови артистични импулси в двадесети век.

Най-вече развитието на формиране на говора – една нова форма на рецитиране и декламирање – е това, за което е запомнена Мария Щайнер. Тук аспекта квадрат между Венера и Марс в

херметичната карта е от особено значение. Марс в квадрат с Венера в херметичната карта означава микрокосмично едно динамично взаимодействие между 16-листният и 6-листният лотосови цветове, т.е. между лотосовият цвят на го вора (Марс) и този на баланса и хармонията (Венера). Това посочва един потенциален талант за специално развитие на способността на говора в сферата на артистичната дейност, където изреченото слово може да стане живото-даващо, лекуващо и хармонично.

Мария Щайнеровия талант за развитие на способността на говора е посочен по-нататък от факта, че Марс (космичен говор) бил екзалтиран в херметичната карта при нейното раждане. По този начин х-Марс (25° Рак) бил на един градус от своя екзалтационен градус (26° Рак)*. Според

* Виж Карта 8 – Мария Щайнеровата херметична карта – където х-Марс е 25° Рак. Позовавайки се на Таб лица 1, сегашната екзалтация на Марс е вписана като 25° Рак, но тъй като Марсовия екзалтационен градус регресира през зодиака със скорост от един градус за 160 години, той бил по-близо до 26° Рак при Мария Щайнеровото раждане през 1867.

древната херметична концепция, че планетите работят най-могъщо, когато са в своята най-голяма висота (в Египетската херметична система), говорейки астрологично х-Марс – бидейки в своята най-голяма височина над зодиака при Мария Щайнеровото раждане – бил тогава най-могъщ. Следователно, в светлината на херметичната астрология Мария Щайнер имала латентна възможност за развитието на говорната способност (на космично ниво Марс, съответстващ на 16-листният лотосов цвят в човешкото същество).

С помощта на Рудолф Щайнер, Мария Щайнер (моминско име: Мария фон Сиверс) довела тази способност – наречена “формиране на говора” – към развитие. Формирането на говора издига говора (Марс) до нивото на изкуство (сферата на Венера). Динамичното взаимодействие между Марс и Венера в нейната херметична карта било особено подходящо за това. Рудолф Щайнер разпознал, че Мария фон Сиверс имала този латентен капацитет и ѝ помогнал да го доведе до изразяване. Той ѝ посочил определени поетични текстове, които били подходящи да доведат до изразяване силата на слово, когато бъдат изговорени по правилен начин. Мария фон Сиверс преживяла тези текстове по един възвишен начин, и работила интензивно при рецитирането им за да проникне до едно по-висше преживяване на поддържащата ги духовна реалност. Нещо от това тя описва в по-горния цитат засягащ нейния стремеж да бъде справедлива към дълбоката духовна поезия на Новалис. Тя търсила да достигне до едно преживяване на духовните архетипи на поемите, които рецитирала. От архетипа потича потока на ритмични звуци, образи и тонове, които правят една поема истинска *поезия*.

Рудолф Щайнер подел – на основата на неговите духовни способности – едно изследване на духовния про изход на индивидуалните звуци (гласни и съгласни) на езика. По този начин той могъл да помогне на Мария фон Сиверс да се приближи до архетипите на текстовете, които тя рецитирала. Тя имала възможност да преживее силата на говора, да усети звуците на езика, и да оживи ритмите на поезията. Посредством нея се родило “формирането на говора”. Тези, които са я чували да рецитира поезия имали възможността да преживеят една нова сила на говора, един истински артистичен говор, при който индивидуалните звуци на езика са доведени до манифестация по един нов начин, в съответствие с техните присъщи духовни качества.

Развитието на формирането на говора от Рудолф Щайнер в сътрудничество с Мария фон Сиверс тогава довело до задачата за обновление на изкуството на драмата, и помогнало също така за раждането на едно ново изкуство на движението, което Мария фон Сиверс нарекла *евритмия*. По този начин разгръщането на способностите на Мария фон Сиверс в сферата на формиране на говора започнало да ражда плодове в широк мащаб. Кръг от ученици събрани около нея, които работили за поставянето на театрална пиеса, на

края изнесли *Мистериите Драма*, които Рудолф Щайнер написал за да представи учението за реинкарнацията и кармата по един артистичен начин.

В тези последователни развития е ясно, че работата е много повече отколкото развитието на формиране на говора, посочено като една потенциална способност чрез динамичното взаимодействие между Марс и Венера в Мария Щайнеровата херметична карта. Но основата за огромния артистичен импулс, който се разгърнал в сътрудничеството между Рудолф Щайнер и

Мария фон Сиверс (по-късно Мария Щайнер) основно бил формирането на говора, възможността, за което е посочена чрез взаимоотношението квадрат между Марс и Венера в херметичната карта. Въпреки всичко, това е въпрос лежаш в сферата на свободата на индивида дали един такъв талант е доведен до осъществяване в дадена инкарнация. Няма необходимо ст прикрепена към това, след като това лежи изцяло в сферата на свободата на всяко човешко същество дали то работи върху духовното развитие на своите лотосови цветове. (Виж Карта 7 за описание на осем степенния път за развитие на лотосовите цветове.)

По този начин е видимо, че херметичната карта трябва да бъде интерпретирана по напълно различен начин и на едно изцяло различно ниво в сравнение с традиционната геоцентрична карта. Докато последна та дава вътрешен поглед в сферата на личната съдба (сферата на кармичната необходимост), херметична та карта се отнася към вътрешното същество на човека (сферата на кармична свобода на индивидуалност та) и към неговите латентни таланти и способности. Въпреки това е дадена една връзка между двете карти, като установена по пътя на изследователски открития на херметичната астрология, по-точно това, че геоцентричната карта клони да отрази херметичните карти (раждане/смърт) на миналата инкарнация, и съответно, херметичната карта вече посочва към следващата инкарнация (където тя, на свой ред, бива отразена от геоцентричната карта на тази следваща инкарнация). По този начин бива оформена съдбата на човешкото същество посредством преплитането на минала и бъдеща карма, което е посочено съответно от геоцентричната и херметичните карти.

ГЛАВА СЕДМА

СЛЕДВАЩИ АСПЕКТИ НА РЕИНКАРНАЦИОННОТО ИЗСЛЕДВАНЕ

Това, което ние наричаме Съдба, Асклепий, е силата, чрез която всички събития преминават; защото всички събития са захванати заедно в неразрушимата верига от връзките на Необходимостта.... Първа та е Съдбата, която посява семето, и чрез това прави възможно да възникне всичко, което впоследствие трябва да произлезе от него; втората е Необходимостта, от която всички резултати неминуемо са принудени да следват; и третият е Редът, който поддържа взаимовръзката от събития, които Съдба та и Необходимостта определят. Но Съдбата, Необходимостта и Редът, всички заедно са ръководени от повелята на Бога, който управлява космоса със своя закон и своето священо разпореждане.

(Асклепий III, 39; прев. стр. 363-365)

Сидералният зодиак като основа за херметичната астрология

На основата на реинкарнационното изследване, както е било развито в херметичната астрология, чрез сравняване положенията на планетите при раждане/смърт в една инкарнация, с положенията на планетите при раждане/смърт в следващата инкарнация, следните твърдения – основаващи се върху резултатите от многобройни изследователски открития – образуват основата на астрологията и доказват валидността на херметичната карта:

[1] Сидералният зодиак е автентичният астрологичен зодиак.

[2] Хелиоцентричните планетарни положения са астрологически важни.

(Виж Приложения III и IV за съответното потвърждение на [1] и [2]).

Във връзка с [1], откритията на херметичната астрология, основани на реинкарнационното изследване, потвърждават, че ранните астролози (вавилонци, египтяни и ранните гръцки астролози), които използвали сидералния зодиак, в действителност са използвали астрологически ефективният зодиак. Особената съдба на този зодиак да изчезне от съзнанието, докато бъде отново открит в началото на този век чрез разкопки те и дешифрирането на вавилонските клинописни текстове (1). Изчезването на сидералния зодиак бе причинено от забележителен сбор от обстоятелства, които доведоха до замяната на един астрологически валиден зодиак (сидералния) с един неастрологичен зодиак (тропикалния). Тук не е мястото да навлезем в историята на тази замяна; достатъчно е да се каже, че тя е повлияна от Клавдий Птоломей през 2 век сл.н.е. (2).

По времето на Птоломей, който живял в първата половина на втори век, в действителност не е имало разлика (поради прецесията на равноденствията) между тропикалния зодиак (при който планетарните поло

жения се измерват от точката на пролетното равноденствие) и сидералния зодиак. Следователно за този момент от времето тропикалния зодиак е можел да замести сидералния зодиак. Това е уникален момент от историята повлиян от Птоломей посредством неговите книги *“Almagest”* и *“Tetrabiblos”*, които станали – на Запад – класическите източници съответно за астрономията и астрологията. Следващите поколения дори не знаели, че имало какъвто и да било друг вид определяне на зодиакалните знаци различен от дадения чрез тропикалния зодиак, и така употребата на последния в астрологията не била поставяна под въпрос. Въпреки това, когато в началото на този век сидералния зодиак бе отново открит, някои изследователи започнаха да поставят под съмнение тропикалния зодиак. Това постави, около средата на 20 век, началото на сидералната школа на Запад, т.е. една група от астролози главно в САЩ, които – в съгласие с вавилонските, египетските и ранните гръцки астролози – считат сидералния зодиак за автентичният астрологичен зодиак (3).

По същото време друга група изследователи, с едновременно зачитане валидността на сидералния зодиак, не желаеха да се откажат от тропикалния зодиак. Тези изследователи считат, че и двата зодиака са валидни, но на различни нива (4). Въпреки това, тази претенция не се потвърждава от изследователските открития на съвременната херметична астрология. Тези открития убедително показват, че единствено сидералния зодиак е автентичният астрологичен зодиак, тъй като в него се явяват планетарните подреждания от една инкарнация в следваща (виж Приложение IV). Но това поставя под въпрос значението на тропикалния зодиак. Каква е истинската природа на тропикалния зодиак?

Природата на тропикалния зодиак

Както вече бе споменато в глава 1, тропикалният зодиак е един вторичен зодиак, получен като функция от движението на Слънцето в отклонение чрез прилагането на концепцията за “стъпките”. Както вече бе описано в глава 1, тропикалният зодиак определено има валидност за феномена на природата, където цикъла на сезоните е пряко свързан със Слънчевото движение в отклонение. По този начин в южното полукукло, където слънчевото движение в отклонение е в противоположната посока в сравнение с това в северното полукукло, цикъла на сезоните е противоположен на този в северното полукукло. Следователно съответствието между дванадесетте астрологични месеца на годината – дадени чрез тропикалния зодиак – трябва да бъде обърнато в южното полукукло (виж Таблица 9).

Таблица 9
Астрологичните месеци на тропикалния зодиак

Съкращения:

отк. = отклонение; екз. = екзалтация (максимално отклонение);

пад. = падение (минимално отклонение).

Стъпки на Слънцето	Северно полукукло	Дати	Южна полукукло	Стъпки на Слънцето
От ПР (0° отк.)	Овен	21 Март – 20 Април	Везни	От 0° отк.
до ЛС (екз.)	Телец	20 Април – 21 Май	Скорпион	до пад.
	Близнаци	21 Май – 21 Юни	Стрелец	
От ЛС (екз.)	Рак	21 Юни – 23 Юли	Козирог	От пад.
до ЕР (0° отк.)	Лъв	23 Юли – 23 Август	Водолей	до 0° отк.
	Дева	23 Август – 23 Септ.	Риби	
От ЕР (0° отк.)	Везни	23 Септ. – 23 Окт.	Овен	От 0° отк.
до ЗС (пад.)	Скорпион	23 Окт. – 22 Ноем.	Телец	до екз.
	Стрелец	22 Ноем. – 22 Дек.	Близнаци	
От ЗС (пад.)	Козирог	22 Дек. – 20 Януари	Рак	От екз.
до ПР (0° отк.)	Водолей	20 Януари – 19 Фев.	Лъв	до 0° отк.
	Риби	19 Фев. – 21 Март	Дева	

Въпреки, че астрологичните месеци са определени по тропикалния зодиак, същите са наименувани на знаците на сидералния зодиак според херметичния принцип на съответствието. Първият месец, когато започва цикъла от стъпки, е именуван *Овен*, който винаги е бил разглеждан като първия знак на зодиака. Вторият месец е именуван *Телец*, на името на втория знак от зодиака. Третият е именуван *Близнаци* и т.н. Според принципа на съответствието, силите, действащи в природата по време на определен астрологичен месец, са сродни с космическите сили, действащи в съответните знаци на сидералния зодиак. Така природните сили, действащи по време на месеца на Овена, когато цялата природа започва да цъфти и расте, съответстват на космичните сили на Овен. Подобно на това, силите, действащи по време на месеца на Скорпиона, когато природата замира, имат съответствие с космичните сили на Скорпион. Това съответствие важи за

всеки астрологичен месец. (Това се отнася както за северното, така и за южното полукукло – виж Таблица 9).

Въпреки това, дейността на тези природни сили, различаващи се според Слънчевото отклонение през дванадесетте астрологични месеца, няма влияние върху инкарнацията на душата, както се разбира от изследване на многобройни реинкарнационни примери, където е ясно, че единствено сидералният зодиак има астрологично значение. Инкарниращата се душа винаги търси при своето раждане планетарна конфигурация, където има поддръжане на планети в *сидералния зодиак* между конфигурацията на новото раждане и конфигурацията на раждане/смърт от предишната инкарнация. Сидералният зодиак показва работата на космичните сили, именно към които душата е настроена преди инкарнацията. От друга страна силите на природата имат малко или никакво отношение към инкарниращата се душа. Разбира се, душата се инкарнира в земното царство, където работят силите на природата, но състоянието на природата няма връзка с душата преди нейната инкарнация.

Например, две души, които избират да се инкарнират на една и съща дата, са възприемчиви към същите космични сили, посочени от планетарните позиции на тази дата според сидералния зодиак. Въпреки това, те могат да изберат да се родят в противоположни полукукло. Едната може да се роди на Коледа (25 декември) в снежните условия на Осло, Норвегия, докато другата може да се роди (също на 25 декември) по време на горещата вълна в Сидни, Австралия. Външните природни условия са напълно противоположни при единия човек роден в северното полукукло, по време на астрологичния месец Козирог, и другият ро ден в южното полукукло, по време на астрологичния месец Рак. От астрологична гледна точка, доколкото астрологията е ангажирана с разбирането на съществуването и съдбата на човека, това, че единият човек се инкарнира по средата на зимата (астрологичният месец Козирог), а другият в средата на лятото (астрологичният месец Рак), е от вторично значение.

Съществуването и съдбата на човека са посочени посредством херметичната и геоцентричната карти *по отношение на сидералния зодиак*, и това какви природни сили действат по време на раждането е един изцяло външен факт. Душата и духа на човека са от космично естество, и преди раждането те са отвъд играта на природните сили въпреки, че не може да се отрече, че географското положение на мястото, където израства индивида, оказва огромно влияние върху него. Въпреки всичко, това влияние идва отвън, и не може да бъде разглеждано като пряко астрологично влияние, или не повече от това, получаването на слънчев удар от прекалено излагане на Слънце да бъде считано за астрологично. Изгарянето поради прекалено излагане на Слънцето е един физически резултат – и не и астрологически – от дейността на Слънцето.

По подобен начин, раждането на Земята поставя човека в сферата на природата, където той става предмет на външните природни сили, действащи върху него, но това е от второстепенно значение за инкарниращата се душа. От главно значение за инкарниращата се душа при избора на определен момент за раждане, са позициите на Слънцето, Луната и планетите в сидералния зодиак в този момент. Това може да бъде наречено *астрологично*, т.е. това е астрологичната реалност за душата. Обратно, климатичните условия, преобладаващи в момента на раждане, са *метеорологични*. Метеорологичните условия могат да се отнасят в даден момент към – и до определена степен да са определени от – преобладаващата астрологична ситуация, но те са

второстепенни. Определено, до колкото се има предвид инкарниращата се душа, тези метеорологични условия със сигурност са второстепенни, след като “очите на душата” са фокусирани главно върху космичната астрологична ситуация: върху позициите на небесните тела в сидералния зодиак.

Астрологията се интересува от космично-духовната страна на съществуването. Природата, разбира се, отразява това – според принципа “както горе, така и долу” – но това отражение е вторично; то не е основно. Основни са движенията на Слънцето, Луната и планетите през сидералния зодиак, и душата и духа на човека са ориентирани към тези основни феномени. Душата е ориентирана повече към движенията на небесните тела от геоцентрична гледна точка. (За душата, обитаваща лунната сфера непосредствено преди раждането, това всъщност е една селеноцентрична гледна точка, т.е. Лунно-центрирана – *селена* = Луна). И духът е ориентиран повече към хелиоцентричните планетарни движения, т.е. Слънчево-центрирана гледна точка (*хелиос* = Слънце). Геоцентричната и херметичната рождени карти отразяват тези две гледни точки – тази на душата, и тази на духа – от гледната точка на инкарнацията на човека на Земята. Ориентацията на реинкарниращото се човешко същество е такава, че то търси да се инкарнира във време, когато позициите на Слънцето, Луната и планетите в сидералния зодиак се подреждат със своите позиции при раждане/смърт в предишната инкарнация в сидералния зодиак. Това е основната астрологична реалност, която е установява веднъж и за винаги цялата валидността на астрологията и предлага една сигурна основа за астрологично изследване.

След като веднъж това се схване, целият проблем за тропикал или сидерал (“знаци” или “констелации”) би бил разрешен. Тропикалният зодиак е един вторичен зодиак, извлечен от Слънчевото движение в отклонение

ние, и има отношение единствено към дейността на природните сили. След като тази дейност в южното полукукло е противоположна на цикъла на природата в северното полукукло, е ясно, че тропикалният зодиак – който определя дванадесетте астрологични месеца на годината – трябва да бъде в южното полукукло обратен в сравнение с неговото традиционно определяне в северното полукукло. Това обръщане се съгласява точно със Слънчевия цикъл от стъпки в северното полукукло – движението му в отклонение – което в южното полукукло е огледалния образ на Слънчевия цикъл от стъпки в северното полукукло (виж Таб. 9).

Въпреки това, познанието за тропикалният зодиак и дванадесетте астрологични месеца е безценно за едно по-дълбоко разбиране на астрологията. Например, човек може да научи за космичните сили, действащи в знаците на сидералния зодиак, чрез изучаване на природните сили, действащи в съответните астрологични месеци, според херметичния принцип “както горе, така и долу”. Въпреки това, никога не трябва да се забравя, че тропикалният зодиак е един вторичен зодиак. Въпреки, че е от значение за цикъла на природата, той е от малко или никакво значение за съществуването и съдбата на човека. Духът и душата на човека са свързани с дейността на космични сили, т.е. те са ориентирани към космичния феномен на движенията на Слънцето, Луната и планетите през знаците на сидералния зодиак. Тази ориентация е такава, че душата води своята инкарнация в съответствие с планетарните подреждания в *сидералния зодиак* в последната инкарнация, и дори до по-ранни инкарнации.

Херметичната карта като карта на духа

Второто важно откритие на реинкарнационното изследване – след откритието, че автентичният зодиак е сидералният – е факта, че хелиоцентричните планетарни позиции са също от значение. Този факт оправдава употребата на херметичната карта, основана върху Египетската система, в която планетите се разглеждат като въртящи се около Слънцето, а Слънцето и Луната се смятат като обикалящи около Земята. Херметичната карта може да бъде построена точно както традиционната геоцентрична карта – с идентични Асцендент и Медиум Цели, Слънце, Луна и лунни възли на тези в геоцентричната сидерална карта – но планетите са вписани според хелиоцентричната (вместо геоцентричната) сидерална дължина. Може да бъде зададен въпроса: Защо херметичната карта? Защо не просто една хелиоцентрична карта, която да допълни традиционната геоцентрична карта?

Този въпрос е напълно оправдан. Въпреки това, има различни причини за това защо херметичната карта трябва да бъде предпочитана. Първо, въпреки, че себето (индивидуалността) е центрирано в Слънцето, целите на индивидуалността биват осъществени посредством инкарнацията на Земята. (Реинкарнацията продължава до достигане на степента “Буда”, когато вече няма никаква нужда за инкарнация на Земята; тогава човешкото същество съществува – и продължава своята дейност – като едно чисто космично същество, без да се инкарнира на Земята). Така херметичната карта – която обединява факта на “Слънчевата-центрираност”, но въпреки това е построена от гледна точка на Земята – е насочена към факта на инкарнация на Земята, за разлика от хелиоцентричната карта. Следователно херметичната карта е подходяща за добиване на вътрешен поглед в целите на индивидуалността, които трябва да бъдат постигнати чрез инкарнацията на Земята, и в този смисъл е по-подходяща от хелиоцентричната карта.

Второ, както показват примерите от Приложение V, има многозначително взаимодействие между геоцентричните елементи на херметичната карта (Слънце, Луна, лунни възли, Асцендент и Медиум Цели) и хелиоцентричните елементи (планетите: Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн, Уран, Нептун и Плутон). Много от примерите дадени в Приложение V показват, че често хелиоцентричните планетарни положения по време на смърт са в съвпад или опозиция с един или друг геоцентричен елемент от момента на раждане. Например, хелиоцентричната позиция на Марс при смъртта на Уинстън Чърчил била близо до геоцентричното положение на Луната при неговото раждане (†h - Марс на 5° Лъв и *Луна на 6½° Лъв – виж Приложение VII за изчислението на тези планетарни позиции). Някои следващи примери за взаимодействие между геоцентричните и хелиоцентричните елементи в херметичната карта ще бъдат обсъдени по-долу (виж: *Примери на херметичната карта*). Този вид примери показват, че херметичната карта има астрологична валидност, и че със сигурност е смислено да се смесват геоцентрични и хелиоцентрични елементи, както това прави херметичната карта. Това е основното доказателство за херметичната карта, което взема под внимание взаимодействието между хелиоцентрични и геоцентрични елементи, което хелиоцентричната карта не осъществява.

Трето, херметичната карта е изключително практична, тъй като може да бъде представена около традиционната геоцентрична карта, като едно трето, взето под внимание, ниво. Тези три нива съответстват на Земята, Луната и Слънцето, и се отнасят до три различни нива на човешкото същество.

Първото ниво, отнасящо се до Земята, е това на домовете. Домовата система е построена с дванадесет подразделения, центрирани на Земята и излъчвани в Космоса. Дванадесетте домове подразделения се отнасят до етерното тяло, познато още като *жизнено тяло*. Тази взаимовръзка на домовото подразделение към етерното тяло е отразена в традиционното име, дадено на кръга от дванадесет дома: *живота*. Етерното тяло е центрирано в Земята, и домовата система изобразява различните *области на живот*, които на свой ред се отнасят към етерното тяло. В Том II ще се върнем да разгледаме по-отблизо тези области на живота – дванадесетте дома.

Както вече бе споменато във въведението на тази книга, Асцендента е началната точка на дванадесетте дома. Значението на това, както ще бъде обсъдено по-късно, е че Асцендента обозначава началната точка за формирането на етерното тяло. Като изходната точка за изграждането на етерното тяло, Асцендента е също така началната точка за дванадесетте подразделения на живота означени от дванадесетте дома, където тези подразделения на живота биват включени в етерното тяло по време на процеса на неговото формиране, което става по време на ембрионалния период на развитие. Асцендента очертава, така да се каже, космичната ориентация на етерното тяло като цяло.

Изразено астрологично, Асцендента означава началната точка на *колелото на живота*. В херметизма, и в езотеризма като цяло, колелото на живота се обозначава с термина *етерно тяло*, което бива съзирано – по пътя на ясновидско съзнание – като проникващо физическото тяло и даряващо го с живот. Формирането на етерното тяло започва в момента на зачатие и бива завършено в момента на раждане. То съдържа тайна за разгръщането на живота, поради което то може да бъде посочено като *колелото на живота*. В момента на смъртта, когато колелото на

живота се е разгърнало до своя предел, етерното тяло се отделя от физическото тяло и тогава обикновено се разтваря в космичния свят.

На езика на астрологията, етерното тяло се *управлява* от Асцендента, т.е. Асцендента е *сигнификатора* на етерното тяло, началната точка на колелото на живота. Още повече, първото подразделение на живота, което астрологично е пряко под управлението на Асцендента, е дома на самата личност. В този смисъл Асцендента посочва *личността*. Но как следва да бъде разбирано това?

Асцендента дава насока на личността в смисъла, че личността може да бъде описана като издигаща се чрез центрираността на съзнание във физическото тяло, но която вече е установена чрез етерното тяло, последното бидейки тясно свързано с физическото тяло. (До тук, след като етерното тяло оформя физическото тяло, Асцендента също така дава насока на физическо появяване на личността, един факт, който от отдавна е бил установен в астрологичната традиция.)

Исторично, усещането за личността първо се установява с гърците. (Някой трудно би могъл да говори за “личност” при египтяните и вавилонците, с изключение на отделни, изключителни случаи.) Гръцкото съзнание въплътило един усет за себе-свързаност с етерното тяло действащо чрез физическото тяло, което дава издигането на усета за личността. След упадъка на гръцката и римската цивилизации (които се разгърнали през културната епоха Овен), европейската цивилизация излязла на преден план (по време на съвременната културна епоха Риби), и съответстващото “европейско” съзнание бележи едно по-дълбоко ниво на преживяване на себето, това на свободната личност (виж Таблици 3 и 5). Докато усещането за себето преобладаващо по време на културната епоха Овен се издигнало като резултат от центъра на съзнание въдъхнат в етерното тяло, сега, в съвременната култура Риби, то е центрирането на съзнанието във физическото тяло е това, което дава усета на себе-осъзнатост на физическия план на съществуване, което е и опитността на съвременното човешко същество.

Гръцката – и до по-малка степен римската – личност все още чувствала себе си свързана с космоса, чрез преживяването на себе си в своето етерно тяло, докато съвременния човек преживява себе си в своето физическо тяло, и съответно има опитността на същество напълно откъснато от космоса. В същото време, съвременния човек чувства себе си свободен. Той е “свободна личност” особено защото той вече няма осъзнаване на своята връзка с космоса. Но тази липса на осъзнатост на взаимоотношение с космоса води след себе си едно усещане за изгубеност. Съвременния изключителен подем на интерес към астрологията е родено от този усет за изгубеност и е посочващ за един стремеж за повторното намиране на усета за връзка с космоса, която човека преди имал.

Вавилонците имали силно усещане за връзка с космоса, след като тяхното съзнание не “слязло на Земята” както станало (по-късно) с гърците. Вавилонците били съответно по-малко инкарнирани на Земята отколкото гърците, точно както гърците били по-малко инкарнирани в сравнение със съвременния човек. Дока то преживяването на съвременното човешко същество на себето се свързва с физическото тяло, и гръцкото преживяване на себето било повече свързано с етерното тяло, вавилонското преживяване на себето при надлежало повече на нивото на астралното тяло, което е центрирано в Луната. Това е нивото на преживяване, центрирано в Луната, към което се отнася геоцентричната карта (без домовете). Астралното тяло –

познато също като *душевно тяло* – обхваща страстите, желанията и позитивната и негативна карма на човешкото същество, в смисъла на “кармична необходимост” обсъдена в последната глава. Това е носителя на душата, за инкарнацията на душата на Земята, и поради тази причина геоцентричната карта традиционно се обяснява като *картата на душата*. Това е второто ниво на рождената карта – над колелото на живота, представено от дванадесетте дома, които се отнасят към етерното тяло. На подходящото ниво на съзнание – лунно съзнание – от картата на душата може да бъде придобит един вътрешен поглед в кармичната необходимост под която стои душата. При това трябва да бъде припомнено, че картата на душата е едно отражение на планетарната конфигурация от херметичните карти (раждане/смърт) на предишната инкарнация.

До тук, след като херметичната карта може да бъде наречена *карта на духа*, картата на душата отразява картата на духа от предишния живот. Душата “жъне”, което духа “сее”. Третото ниво на рождената карта, херметичната карта, дава една картина на “семената на духа”, т.е. талантите и способности, които следва да бъдат развити от индивидуалността от нейната свобода, в съответствие с целите на духовната еволюция. Това се отнася към себето, което е центрирано в Слънцето, точно както астралното тяло има своя център в Луната, и етерното тяло в Земята. Въпреки всичко, това е само една *карта* на духа и не трябва да се идентифицира със себето само по себе си. По скоро тя показва един *инструмент* или *носител на себето*.

Сферата на кармичната свобода, от която индивидуалността бива мотивирана към осъществяването на своите бъдещи цели е посочена от планетарната конфигурация на херметичната карта, вътрешен поглед, в която се постига по пътя на слънчево съзнание. В този смисъл херметичната карта представлява един инструмент или носител на себето. Това трето ниво е това, което е новият принос на съвременната херметична астрология към астрологичната традиция, и разглеждайки някои следващи примери ще бъде видяна валидността на херметичната карта в по-големи детайли (Таблица 10 обобщава трите нива на рождената карта.)

Таблица 10
Трите нива на рождената карта

Ниво	Астрологично обозначаване	Съответстващо на	Центрирано в
Домова система	Колело на живота	Етерно тяло (тяло на живота)	Земя
Геоцентрична карта	Карта на душата	Астрално тяло (носител на душата)	Луна
Херметична карта	Карта на духа	Дух-индивидуалност (носител на духа)	Слънце

Примери за херметична карта

Както вече бе споменато, може да бъде издигнато възражение към херметичната карта, че е смесица от геоцентрични и хелиоцентрични елементи, които се отнасят към различни нива (и които следователно не трябва да бъдат смесвани). От тази гледна точка, би било абсурдно Асцендента и Медиум Цели, Луната и Лунните възли (който са изцяло геоцентричен феномен) да бъдат поставени на същата карта с планетите вписани с хелиоцентрични дължини. Може да изглежда абсурдно, но емпиричното изследване показва, че тези смесени елементи взаимодействат астрологично по между си, и следователно като цяло астрологична та карта е астрологично смислена. Основата за това изследване е да се сравни херметичната карта на раждане с херметичната карта на смърт – в същата инкарнация или в последователни инкарнации – и да се отбележат взаимодействията между хелиоцентричните и геоцентричните елементи в двете карти. Следващите няколко примера посочват същността на това изследване, и други примери са дадени в Приложение V (В Приложение VII са вписани изчисленията за картите на раждане и смърт.)

Пример 1: В херметичната карта на раждане на композитора Бетовен (*вероятно на 6 Декември 1770) Лунния възходящ възел се намирал на 3° Скорпион в сидералния зодиак, и следователно Лунния низходящ възел бил на 3° Телец. При неговата смърт († 26 Март 1827, 17:45 Виена) Марс се намирал на 3° Телец в херметичната карта, т.е. †х-Марс бил в съвпад с *Лунния низходящ възел. Това е просто един от многото примери, където Лунните възли се явяват като важни елементи в сравнението на херметични карти при раждане и смърт (и двете в същата инкарнация или в последователни инкарнации). Въпреки, че Лунните възли са изцяло геоцентрични, изглежда, че те се отнасят по някакъв начин мистериозен начин с хелиоцентричните движения на планетите.

Пример 2: В херметичната карта на раждане на Микеланджело (виж Карта 2) Лунния възходящ възел бил на 28° Дева и низходящия възел бил на 28° Риби. При Микеланджеловата смърт († 18

Февруари 1564, 17:00 Рим), дължината на Венера в херметичната карта е 27° Риби, т.е. х-Венера при Мекеланджеловата смърт била в съвпад с Лунния низходящ възел при раждане.

Пример 3: При раждането на английския философ и математик-логик Бертран Ръсел (* 18 Май 1872, 17:45 Трелеч) Асцендента бил 14° Везни. При неговата смърт на 2 Февруари 1970, в 19:45 Плас Пенрхин, имало съвпад на Марс и Сатурн в херметичната карта на 15° Овен, т.е. х-Марс и х-Сатурн били в съвпад с Асцендента при раждане. (Десцендента в традиционната астрология се свързва със смъртта, точно както Асцендента се отнася към раждането и живота.*) Това е само един от многото примери, където Асцендента – или неговата противоположност Десцендента – се явява като един важен елемент в сравнение с херметичните карти на раждане и смърт на човешкото същество (както в същата инкарнация, така и в последователни инкарнации).

Пример 4: В херметичната карта при раждането на художника и поет Уилям Блейк (* 28 Ноември 1757, 19:30 Лондон), Лунната сидерална дължина била 20° 30' Близнаци. При неговата смърт на 12 Август 1827, 18:00 Лондон, дължината на Венера в херметичната карта била 20° 40' Близнаци, т.е. †х-Венера била в съвпад с *Луна./* Асцендента и Десцендента се свързват, по пътя на съответствие, с изгрев и залез. За египтяните изгрева отбелязвал раждането или повторното раждане на бога-Слънце, и залеза посочвал смъртта на бога-Слънце. Прилагайки херметичния принцип на съответствията, тези концепции преминали в астрологията, където Асцендента се свързвал с раждането и живота, и Десцендента със смъртта./ Това е само един от многото примери, където Луната се явява като един важен елемент в сравнението на херметичните карти при раждането и смъртта на човешкото същество (както в същата карта, така и в последователни инкарнации).

Едно сравнение на херметичните карти в последователни инкарнации

В по-горните четири примера сравнението на херметичните карти при раждане и смърт е в същата инкарнация. Като следващ пример, при който сравнението е направено между две последователни инкарнации, нека сега погледнем херметичната карта на Франсис Бейкън в следващата инкарнация: като философа и математика-логик Бертранд Ръсел, който бил роден на 18 Май 1872, в 17:45 в Трелеч*./* Виж Приложение III за биографични подробности за Бертранд Ръсел./ (Този реинкарнационен пример не произтича от Рудолф Щайнер, а е резултат от самостоятелно реинкарнационно изследване.)

Преди всичко, проверявайки реинкарнационното твърдение: Франсис Бейкън = Бертранд Ръсел със средствата на първия “закон” на реинкарнацията:

†Франсис Бейкън (виж Карта 7) ъгъл Слънце/Сатурн = 130 градуса

*Бертранд Ръсел (виж Карта 10) ъгъл Слънце/Сатурн = 127 градуса

Първият “закон” на реинкарнацията предоставя позитивно потвърждение на реинкарнационното твърдение: Франсис Бейкън = Бертранд Ръсел, и показва, че нямало междинна инкарнация. В добавка, разглеждайки дължината на Луната при Франсис Бейкъновото раждане, ние виждаме, че тя била на 12° 15' Овен (виж Карта 6). Това е противоположно на Асцендента при Бертранд Ръселовото раждане, който се намирал на 12° 10' Везни (виж Карта 10), т.е. Асцендента е точно противоположен на сидералното местоположение на Луната при раждане в предишната инкарнация (което означава, че Десцендента в предишната инкарнация е в съвпад с *Луна). (Отбележете също, че сидералната дължина на Слънцето при смъртта на Франсис Бейкън била 10° Овен, много близо до Десцендента при раждане в следващата инкарнация, свързвайки отново Десцендента със смъртта, този път в предишната инкарнация.)

По-нататък, разглеждайки Асцендента при Франсис Бейкъновото раждане (виж Карта 6) виждаме, че същия бил на 5° Телец. Това е точен съвпад със сидералната позиция на Слънцето при Бертранд Ръселовото раждане (Слънце = 5° Телец, виж Карта 10), т.е. тук Слънцето при раждане заело позицията на Асцендента при раждане в предишната инкарнация.

В този пример, две от важните така наречени *лични точки* в рождената карта, т.е. Слънцето и Асцендента, са пряко свързани пряко с две от личните точки на рождената карта в предишната инкарнация – съответно Асцендента и Луната. В добавка, Медиум Цели при Бертранд Ръселовото раждане е в точна опозиция със Слънцето при Франсис Бейкъновото раждане. (Необичайно е да има точни рождени времена в последователни инкарнации, и това прави

трудно да се изследва дали стават често подобни размени на личните точки от една инкарнация в следващата, или дали този пример е едно изключение.)

Разглеждайки по-нататък Берtrand Ръселовата раждана карта (Карта 10), съществуващите взаимоотношения между геоцентричната карта и херметичните карти (раждане/смърт) на Франсис Бейкън са подредени в Таблица 11.

В страни от Лунните възли и двете планети Венера и Сатурн в Берtrand Ръселовата геоцентрична ражда на конфигурация, цялата геоцентрична карта отразява херметичните карти (раждане/смърт) на предишната инкарнация като Франсис Бейкън. В случая на Венера се вижда, че х-Венера при Ръселовото раждане се подрежда със своята позиция при раждане/смърт в предишната инкарнация, и с позицията на Слънцето при смъртта в предишната инкарнация. (Виж Карти 4, 5, 6, 7, 10 и 11 за картите раждане/смърт в три последователни инкарнации на тази индивидуалност.)

Харун ал-Рашид †Слънце (29° Риби)
 Франсис Бейкън *х-Венера (29° Риби)†х-Меркурий/х-Венера (29° Риби)
 Берtrand Ръсел *х-Венера (27° Риби)

Във връзка с последователността на планетарни подреждания при сидералния 29° Риби в три последователни инкарнации, отбележете още, че х-Меркурий/х-Юпитер при Берtrand Ръселовата смърт (Карта 11) се намират в опозиция в сидералния зодиак на 1° Везни. Подобно, х-Венера при Ръселовата смърт, намира се на 24° Козирог, се подрежда със Слънцето при Франсис Бейкъновото раждане (24° Козирог) и с х-Венера при Харун ал-Рашидовото раждане (24° Козирог). По-нататък, лунния възел при Ръселовата смърт (19° Водолей) се подрежда със Слънцето при Харун ал-Рашидовото раждане (19° Водолей), докато Слънцето при Ръселовата смърт (19° Козирог) се подрежда с лунния низходящ възел при Харун ал-Рашидова та смърт (18° Козирог). Тези подреждания при три последователни инкарнации показват, че не само

Таблица 11
Сравнение на картите Франсис Бейкън/Берtrand Ръсел

Съкращения:

х = хелиоцентрична сидерална дължина (херметична карта);

г = геоцентрична сидерална дължина (геоцентрична карта).

Виж Приложение VII за изчислението на планетарните позиции – геоцентрични и хелиоцентрични – вписани в предстоящата таблица.

Франсис Бейкън (херметични карти:	(Карты 6 и 7) раждане/смърт)	Берtrand Ръсел (геоцентрична	(Карта 10) рождана карта)
*Луна	(12° Овен)	*Асцендент	(12° Везни)
*х-Марс	(13° Везни)	*г-Меркурий	(10° Овен)
*х-Юпитер	(11° Овен)		
†Слънце	(10° Овен)		
*Асцендент	(5° Телец)	*Слънце	(5° Телец)
*х-Уран	(3° Скорпион)	*г-Марс	(5° Телец)
†х-Марс	(1° Рак)	*г-Юпитер	(3° Рак)
†х-Нептун	(4° Везни)	*г-Нептун	(1° Овен)
†х-Плутон	(28° Овен)	*г-Плутон	(27° Овен)

планетарните позиции при раждане/смърт в предишната инкарнация са от значение за следващата инкарнация, но също и планетарните позиции при раждане/смърт в предпоследната инкарнация (и дори и в по-ранни инкарнации – виж примерите в Приложение IV).

Също интересна е позицията на Юпитер при Франсис Бейкъновото раждане противоположна на своята позицията при Берtrand Ръселовата смърт:

*Франсис Бейкън х-Юпитер (11° Овен)г-Юпитер (1° Овен)
 †Берtrand Ръсел г-Юпитер (11° Везни) х-Юпитер (1° Везни)

От едно разглеждане на различни примери представени в тази глава – и също в Приложение V – е ясно, че е изключително смислено да се смесват геоцентричните елементи (Слънце, Асцендент и Медиум Цели, Луна и лунните възли) с хелиоцентричните планетарни позиции, какъвто е случая в херметичната карта. Тези геоцентрични елементи взаимодействат с хелиоцентричните движения на планетите, както се вижда от сравнението на картите на раждане и смърт (както в

същата инкарнация, така и в последователни инкарнации), и това оправдава херметичната карта като една валидна карта сама за себе си.

Все още остава въпроса за значението на тези взаимодействия. Например, какво означава, че в херметичната карта при Франсис Бейкановото раждане (виж Карта 6) Луната е в точен съвпад с Юпитер (1 градус разлика), докато в геоцентричната карта при неговото раждане Луната и Юпитер са поставени на около 10 градуса една от друга? Също така, какво е значението на факта, че Луната е точно противоположна на Марс (179 градуса разлика) в херметичната карта, докато ъгъла между Луната и Марс в геоцентричната карта е 143 градуса (виж Карта 6)? Как подобни конфигурации следва да бъдат интерпретирани? Какво означава, когато Луната е аспектирана в херметичната карта от планета, но не е аспектирана от същата планета в геоцентричната карта?

Интерпретирайки херметичната карта

Въпроса за природата на планетарните аспекти в херметичната карта принадлежи към основния въпрос за значението на аспектите като цяло. Планетарните аспекти са били тема на много дискусии в историята на астрологията, но едва сега – посредством прилагането на херметично астрологичния подход, при който реинкарнационното изследване бива приложено към изучаването на аспектите – съществува един обективен метод за преценяване валидността на планетарните аспекти. Въпреки всичко, тук би довело прекалено далеч да влезем в кармично астрологично изследване на аспектите. (Виж Приложение V за един пример на такова изследване.)

За сега това е достатъчно да се разграничават планетарните аспекти в геоцентричната карта и тези в херметичната карта. Според трите нива – домове, геоцентрична карта, херметична карта – обсъдени по-рано в тази глава, планетарните аспекти в геоцентричната карта се отнасят по-скоро до нивото на душата, докато в херметичната карта те се отнасят по-скоро до нивото на духа. Принципа посочен в последната глава – това, че геоцентричните планетарни сидерални позиции отразяват планетарните сидерални позиции в херметичните карти (раждане/смърт) на предишната инкарнация – тук предлага една водеща линия. Този принцип – ако се приложи също към планетарните аспекти – би изглеждало да посочва, че планетарните аспекти в геоцентричната карта отразяват тези в херметичната карта: че първите са приложими към нивото на душата, докато последните имат значение за нивото на духа, където душата отразява духа (както Луната отразява Слънцето). В този случай изглежда подходящо първо да и се изпита и разбере значението на планетарните аспекти на духовното ниво, както те са посочени от херметичната карта, и след това да се приложи това разбиране към едно разглеждане за това как същите аспекти в геоцентричната карта могат да бъдат манифестирани на нивото на душата.

Като начална точка в глава 5 бе разработена една перспектива относно същността на планетарните аспекти в херметичната карта. Тази нова перспектива е основана на херметично астрологичното съответствие между планетите и лотосовите цветове, където взаимоотношението между планетите в херметичната карта обрисова макрокосмичното съответствие на взаимоотношението между лотосовите цветове в микрокосмоса. Аспектите разгледани в глава 5 са: съвпад (0 градуса), опозиция (180 градуса) и квадрат (90 градуса), означавайки координация, поляризация и динамизация. (Дали координация или поляризация е действителното между два лотосови цвята зависи от тяхното общо взаимоотношение по отношение на сърдечния център, 12-листният лотосов цвят, както бе обсъдено в глава 5.)

Според тази перспектива съвпада между Луната и Юпитер в херметичната карта на Франсис Бейкановото раждане показва една поляризация между 2-листният лотосов цвят (Юпитер) и 4-листният лотосов цвят (Луна), след като тези два лотосови цвята се намират на противоположни страни на сърдечния център (Слънце). От друга страна, опозицията между Луната и Марс във Франсис Бейкановата херметична карта при неговото раждане посочва една координация между 16-листният лотосов цвят (Марс) и 4-листният лотосов цвят (Луна), които също се намират на противоположни страни на 12-листният лотосов цвят (Слънце). При опозиция естествено е взаимоотношението между лотосовите цветове лежащи на противоположни страни на сърдечния център, и опозиция макрокосмично между съответстващите планети следователно показва

координация между тези лотосови цветове, както е случая с тази опозиция между Луната и Марс. (Един съвпад на съответните планети е противоположен на естественото взаимоотношение и следователно посочва поляризацията на двата лотосови цвята, както е случая със съпада между Луната и Юпитер.)

Опозицията между Марс и Юпитер в херметичната карта при Франсис Бейкъновото раждане също има нужда да бъде разгледана. Това показва една поляризация между 16-листният лотосов цвят (Марс) и 2-листният лотосов цвят (Юпитер). По този начин има три потенциални взаимодействия между трите лотосови цвята – 2-, 16- и 4-листният – посочени от взаимоотношението между Юпитер, Марс и Луната в херметичната карта при Франсис Бейкъновото раждане. Тези взаимоотношения и съответстващите планетарни аспекти са обобщени в Таблица 12.

Таблица 12
Планетарни аспекти от Франсис Бейкъновата херметична карта

Планети	Аспекти	Ъгъл	Съответстващи лотосови цветове	Взаимоотношение
Луна/Марс	Опозиция	179°	4-/16-листен	Поляризация
Луна/Юпитер	Съвпад	1°	4-/2-листен	Координация
Марс/Юпитер	Опозиция	179°	16-/2-листен	Поляризация

Трите взаимодействия между трите лотосови цветове в Таблица 12 предлагат един фон към духа-индиви дуалност на Франсис Бейкън. Трите засегнати лотосови цвята са тези на философската мисъл (2-листен: Юпитер), говора (16-листен: Марс) и творческата воля (4-листен: Луна), и именно трите сфери на философия, ораторство и действие, характеризират Франсис Бейкъновата духовна активност, както се вижда от разглеждане на неговата биография. Като философ взел “цялото знание да бъде в негово владение” (5), и по-късно английският критик на изкуството и социален теоретик Джон Рускин (1819-1900) казал, че Бейкън бил “най-мъдрият от англичаните” (6). Като един адвокат и политик (член на парламента), Бейкън приложил своята ораторска способност с голям успех, особено ставайки главен държавен адвокат и по-късно председател на Камарата на лордовете. Натрупвайки необятно знание в своята младост, той имал възможността да го използва практически: “Бейкъновите писания, разкриващи човека на размисъла, подпомогна ли човека на действието” (7). Неговата основна загриженост по отношение на науката била тази, че тя би била пряко насочена към практически цели за подобряването на човешкото състояние.

Не само планетарните аспекти към Луната са от значение в херметичната карта, но също тези към Асцендента и лунните възли, както се вижда от емпиричното изследване сравняващо херметичните карти при раждане и смърт, като обсъденото в Примери 1-4 по-горе. Въпреки всичко, както е посочено тук по отношение на планетарните аспекти към Луната, трябва да бъде отбелязано, че аспектите към Слънцето, Асцендента, Луната и лунните възли в херметичната карта следва да бъдат интерпретирани на едно различно ниво (отнасяйки се към индивидуалността) в сравнение с геоцентричната карта (отнасяйки се към душата). Посредством подобни аспекти между хелиоцентричните планети и геоцентричните елементи, както са показани в херметичната карта (ограничавайки нашето внимание към времето на съвпад, опозиция и квадрат), това е като ако индивидуалността се приближи към Земята с оглед на това духовните импулси да могат да се втекат още по-мощно.

Например, разглеждайки отново Франсис Бейкъновата херметична карта (виж Карта 6), планетата Меркурий е в точен квадрат с Асцендента, посочвайки едно динамично взаимодействие между личността (посочена от Асцендента) и Меркуриевите импулси посредничествани посредством 10-листният лотосов цвят, който се отнася до преценяването и движението. Този аспект ни помага да разберем нещо от космичния фон към личността на Франсис Бейкън, който бил “меркурианец” до най-висша степен, и чиято кариера като адвокат и политик означавала, че той непрестанно следвало да упражнява умствена преценка. Но най-вече

опозицията между Юпитер и Марс във Франсис Бейкъновата херметична карта, в която Юпитер е в съвпад с Луната, е тази, която помага да се освети космичния фон на Бейкъновото забележително духовно -философско мъжество, което бива изразено, например, в неговите творби *Нов Органон* (1620) и *Нова Атлантида* (1627).

Тези творби служели да вдъхновят водещите членове на Кралското Общество и по този начин повлиял на развитието на науката в Англия.

Бейкъновият огромен престиж и влияние в науката в края на седемнадесети век лежи върху неговата визия за наука изразена в Нов Органон (1620) и Нова Атлантида (1627)... най-водещите членове на Кралското Общество използвали всяка възможност да обявяват себе си за лоялни Бейкънови ученици. (8)

В този пример на Франсис Бейкън, както в случая на Мария Щайнер (виж Карта 6), много от това, което иначе би останало неизяснено при разглеждането само на геоцентричната карта, бива разкрито от херметичната карта. В случая на високо развити духовни индивидуалности – като при тези два примера – е особено важно, че херметичната карта се взема предвид. Херметичната карта дава вътрешен поглед за това как духа-индивидуалност работи в човешкото същество инкарнирано на Земята, основно по пътя на “седемте печата”, т.е. седемте лотосови цвята, посредством които импулсите на висшето себе имат възможността да бъдат осъществени.

Карма изследване характерно за херметичната астрология

Това, което е от централно значение в херметичната астрология е преследването на реинкарнационно изследване, както и на изследване в кармата (съдбата). Въпреки, че херметичната карта предлага един вътрешен поглед за това как индивидуалността работи в дадена инкарнация на Земята, по пътя на реинкарнационно изследване идентичността на индивидуалността може да бъде позната и потвърдена. Конкретното знание за реинкарнацията, т.е. където идентичността на индивидуалността става факт на познание, е ключът към един по-дълбок вътрешен поглед в съществото и съдбата на човека. В края на краищата, индивидуалността е тази, която стои зад херметичната карта, и следователно целият астрологичен вътрешен поглед извлечен от херметичната карта следва да бъде отнесен отново към индивидуалността. В този смисъл, херметичната астрология изисква едно напредване в познанието – по-точно, конкретно знание на реинкарнацията придобито посредством карма изследване – което не бива задължително призовавано в традицион

ната геоцентрична астрология. Дейността на карма изследване – обхващаща изследване в реинкарнацията, и потвърждаване на реинкарнационните открития – е следователно характерно за херметичната астрология. (В предстоящото термина “карма изследване” се използва за да обхване както реинкарнационното изследване, така и изследване на кармата и съдбата.)

В обсъждания пример, където бяха разгледани три последователни инкарнации на една и съща индивидуалност (Харун ал-Рашид, Франсис Бейкън, Берtrand Ръсел), видяхме как картата на душата (геоцентрична та сидерална рождена карта) на Франсис Бейкън отразява херметичните карти (раждане/смърт) на Харун ал-Рашид, и също така как картата на душата на Берtrand Ръсел отразява херметичните карти (раждане /смърт) на Франсис Бейкън. По този начин кармичната необходимост, под която душата на Франсис Бейкън стояла, следва да бъде проследена назад до духовните импулси произтичащи от тази индивидуалност в нейната инкарнация като Харун ал-Рашид. Подобно, кармичната необходимост, под която стои душата на Берtrand Ръсел може да бъде проследена назад до духовните семена посетени от тази индивидуалност в нейната инкарнация като Франсис Бейкън. Тези връзки могат да бъдат проследени в подробности ако бъдат изучени биографиите на тези три личности – носейки в съзнанието, че тези исторични личности са три последователни инкарнации на една и съща индивидуалност. Една метаморфоза може да бъде проследена от един живот в следващия. Въпреки това, тук би довело твърде далеч да се подеме едно детайлно проучване на тази метаморфоза, но подобно изследване следва да бъде високо препоръчано, както то разкрива в подробности действието на кармата.

Посредством дейността на карма изследване бива отворена възможността за добиване на конкретно знание на реинкарнацията, което след това може да бъде потвърдено от прилагането

на първия “закон” на реинкарнацията. В последната глава първият “закон” на реинкарнацията бе обсъден и приложен за да потвърди, че Харун ал-Рашид и Франсис Бейкън са последователни инкарнации (без междинни инкарнации) на същата индивидуалност. В тази глава отново бе приложен първият “закон” на реинкарнацията за да потвърди реинкарнационното твърдение: Франсис Бейкън = Берtrand Ръсел. Тук прилагането на първият “закон” на реинкарнацията потвърждава, че в случая на Харун ал-Рашид, Франсис Бейкън и Берtrand Ръсел става въпрос за три последователни инкарнации на същата индивидуалност. Тази индивидуалност е високо еволюирала, като е направила значителни приноси за духовния живот на човечеството в нейните различни инкарнации.

Това е едно архетипно качество – това на “висш свещеник” – което се появило във всяка от тези три инкарнации. Харун ал-Рашид, халиф на Багдат от 786 до 806, водил дворцов живот на заслепителен блясък и окуражавал разгръщането на един богат културен живот в Багдат, което дало резултат за това града да ста не центърът за ислямската наука и култура. Той основал там *Съкровищницата на Мъдростта* за превода на духовните богатства на човечеството на арабски и за преследването на науките, и по този начин действал като един вид “висш свещеник” над ислямския културен ренесанс от девети и десети векове.

В следващата инкарнация Франсис Бейкън се явил като един “висш свещеник” на научната революция, чието работило довело до основаването на Кралското Обществото (един вид метаморфоза на Съкровищницата на Мъдростта) (9). По-нататък, в инкарнацията като Берtrand Ръсел, тази индивидуалност станала най-вече “висш свещеник” в научния свят във връзка със своята работа в сферата на математическата логика, и по-късно той се появил като един “висш свещеник” на движението за мир в началото на 1960-те години във Великобритания, когато станал философският говорител на Кампанията за Ядрено Разоръжаване. В своите ранни години той достигнал слава и признание за своите философски стремежи, особено за своята три-томна творба *Principia Mathematica* (1910-1913), написана заедно с А.Н. Уайтхед, в която той търсил да покаже, че цялата математика е едно разширение на логиката.

Разглеждайки херметичната карта на Берtrand Ръсел (виж Карта 10), особено впечатляващо е съвпада на Меркурий и Сатурн в Стрелец, и съвпада на Юпитер и Уран в Рак. (Тези четири планети били заедно в съвпад в сидералния Скорпион в херметичната карта при смъртта на Харун ал-Рашид, така че съвпада на Юпитер и Уран, и съвпада на Меркурий и Сатурн се явяват да бъдат подети отново от това време.) По-нататък Юпитер, планетата на 2-листният лотосов цвят (органа на философската мисъл), е в квадрат към Асцендента в херметичната карта при Берtrand Ръселовото раждане. Това посочва едно динамично взаимодействие между Юпитер и Асцендента, където 2-листният лотосов цвят придобива значение за личността (представена от Асцендента). Действително, Берtrand Ръсел бил една истинска философска личност.

Съвпада на Меркурий и Сатурн в Берtrand Ръселовата херметична карта посочва поляризация между 8-листния лотосов цвят и 10-листния лотосов цвят, т.е. между лотосовия цвят на паметта и съвестта (Сатурн), и този на преценката и движението (Меркурий). Този съвпад често показва силни научни наклонности, като преследването на науката лежи до голяма степен върху използването на паметта заедно с критичните способности. Както имайки силни научни (математико/логически) наклонности, Берtrand Ръсел бил

изключително съвестен, с един усет за социална отговорност, който рядко бива показван от философите. По време на Първата Световна Война той писал подкрепяйки на едно съвестно възражение, за което бил осъден и глобен, довеждайки до неговото уволнение от неговия пост като лектор по философия при Колежът Тринити, Кеймбридж. По-късно, на 89 годишна възраст, той взел участие в седяща демонстрация организирана от Кампанията за Ядрено Разоръжаване, за което той бил осъден на едномесечен затвор. Но неговата съвестност като философ също получила позитивно одобрение. В 1950 той спечелил Нобеловата Награда за литература за неговите “многогранны и важни творби, в които се явявал като защитник на човечеството и свободата на мисълта.” (10)

Тук отново – в случая на Берtrand Ръсел – херметичната карта разкрива вътрешни виждания, които традиционната геоцентрична карта не прави. Херметичната карта отваря перспективи за

това как работи инди визуалността в една отделна инкарнация, особено чрез седемте лотосови цвята – познати в херметизма като “седемте печата” – които лежат в основата на човешкото същество.

Осемстепенният път в херметичната астрология

Преди приблизително 2500 години Буда учил своите ученици на така наречения осемстепенен път за до стигане на просветление, където на човешкото същество се дава възможността да поеме един път на духовно развитие. Осемстепенният път, произнесен от Гаутама Буда в неговата първа проповед в Бенарес, обхваща седем упражнения за седемте лотосови цвята плюс едно осмо упражнение за ориентацията на самото човешко същество.

Както се показва от предишните глави, “седемте печата” или лотосови цветове са от основно значение за разбиране на херметичната астрология. Това бе очертано в глава 5 и обобщено на Фигура 13 (“херметичният човек”), обрисувайки съответствието между планетите и лотосовите цветове. Херметичният човек – планетарния архетип на човешкото същество – е най-важният ключ към херметичната астрология, центърът за едно разбиране на основата на херметичната карта.

Херметичната астрология е загрижена не само за разбирането на човешкото същество. Тя също така може да бъде следвана като духовен път. Когато бива следвана като духовен път, за херметичната астрология е характерна задачата за развитието на седемте лотосови цветове с оглед да се осъществят заложените в човешкото същество таланти и способности, които са посочени от херметичната карта. Практикуването на упражненията обхващащи осемстепенния път, когато биват следвани съвестно, допринася за едно балансирано и хармонично духовно развитие, посредством което индивидуалността бива подпомогната в до стигането на нейните духовни цели и стремежи. В светлината на херметичната астрология това развитие може да бъде следвано в съответствие с насоките на херметичната карта.

Нека разгледаме тези упражнения с оглед на лотосовите цветове, работейки от горе на долу, както е подходящо за съвременния човек. На Изток лотосовите цветове основно биват въздействани от долу на горе, но това е неблагоприятно за съвременния човек, който има задачата да осъществи своите духовни цели и идеали на Земята. Въздействането от долу на горе може да доведе до едно състояние на отстраняване от земните грижи, което в повечето случаи би обезсилило висшите вдъхновения на човешкото същество, което то е избрало да се инкарнира в западната цивилизация. (Предстоящата формулировка на осемстепенния път е извлечена от Рудолф Щайнеровото описание дадено в неговата творба *Ръководство за Езотерично Обучение* (11), където той също така подчертава значението на това, което индуската традиция назовава *шестте качества*: контрол на мисълта, контрол на волята, самообладание, позитивност, отвореност, балансираност. Също трябва да се отбележи, че предстоящата последователност за практикуване на упражненията от осемстепенния път е различна от дадената от Рудолф Щайнер.) 8-листният лотосов цвят, теменният център (Сатурн): лотосовият цвят на паметта. Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилна памет*:

Стремеж да се научи колкото е възможно повече от живота. Около нас не се случва нищо, без то да ни даде възможност да придобием полезни за живота опитности. Ако някой е направил нещо неправилно или несвършено, това става по-късно мотив то да бъде направено правилно или по-свършено. В същия дух се наблюдават и действията на другите (все пак не студено или безсърдечно). Човек да не предприема нищо, без да погледне назад към минали опитности, които могат да подпомогнат неговите решения и постижения. Това упражнение се нарича ПРАВИЛНА ПАМЕТ (помнейки това, което е било научено от опитности).

2-листният лотосов цвят, центърът между вехдите (Юпитер): лотосовият цвят на мисълта. Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилна мисъл*:

Да обръщаш внимание на идеите. Да се мислят само мисли със значение. Малко по малко да се научи да се отделят съществениите от несъществениите мисли, вечното от временното, истината от обикновено

то мнението. При изслушване на разговор да се опиташ вътрешно да станеш напълно безмълвен, пред шестващ всякакво съгласие, и да се укротят всякакви неодобрители преценки (критика, отхвърляне), дори в мислите и чувствата. Това може да бъде наречено **ПРАВИЛНО МНЕНИЕ**.

16-листнен лотосов цвят, ларинковия център (Марс): лотосовия цвят на говора. Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилен говор*:

Говорене. От устните на стремящия се към по-висше развитие трябва да излиза само онова, което има смисъл и значение. В този смисъл всяко говорене заради самото говорене – за да се убие времето – е вредно. Обичайния разговор, разпокъсана смесица от забележки, следва да бъде избягван. Това не означава да бъде изключено общуването с другите; точно тогава разговора постепенно трябва да придобие значение. Усвоява се дълбокомислено отношение към всеки говор или отговор, вземайки предвид всички аспекти. Не говори никога без причина – бъди доволно мълчалив. Да не се говори нито прекалено много, нито прекалено малко. Първо изслушвай спокойно; след това отвърни на това, което е било казано. Това упражнение може да бъде наречено **ПРАВИЛНО СЛОВО**.

12-листния лотосов цвят, сърдечния център (Слънце): лотосовия цвят на любовта (в смисъл на милосърдие, любов към ближния). Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилен стремеж* (стремеж насочен към доброто на човечеството и хората около теб):

Човешки стремеж. Човек трябва да се погрижи да не прави нищо, което е отвъд неговите възможности – но също така да не оставя нищо ненаправено, което е в тях. Да погледне отвъд всекидневното, времето и да си постави цели и идеали свързани с най-висшите задължения на човешкото същество. На пример, в смисъла на предписаните упражнения, да опита да развие себе си така, че впоследствие да може все повече да помага и съветва хората около себе си – макар и може би не в близко бъдеще.

(Точно както Слънцето е сърцето и фокуса на планетарната система, така това упражнение за сърдечния център обхваща – действайки като фокус – упражненията за другите лотосови цветове съответстващи на планетите.)

10-листния лотосов цвят, пъпния център (Меркурий): лотосовия цвят на преценката (както и лотосовия цвят на движението). Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилна преценка* (да се доведе съзнателност във всяко движение и активност):

Човек да се спира дори на най-незначителната работа само след напълно разумно обмисляне. Всяко безмислено поведение, всички безцелни действия трябва да бъдат държани далеч от душата. Човек винаги трябва да има добре премерени причини за всичко. И определено трябва да се въздържа от правенето на каквото и да било, за което няма значима причина. След като някой е убеден в правилността на едно решение, той трябва да се придържа към него с вътрешна непоколебимост. Това може да бъде наречено **ПРАВИЛНА ПРЕЦЕНКА**, бидейки формирана независимо от симпатии и антипатии.

6-листния лотосов цвят, тазовия център (Венера): лотосовия цвят на баланса и равновесието (както и лотосовия цвят на здравето). Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилно становище* (което да доведе баланс и хармония):

Организирането на живота. Човек да живее в съгласие с Природата и Духа. Да не бъде повлечен от външните баналности на живота. Да избягва всичко, което носи притеснение и припряност в живота. Да не прибързва, но също така да не бъде ленив. Да гледа на живота като на средство за работа към по-висше развитие и да се държи в съответствие с този факт. В този смисъл се говори за **ПРАВИЛНО СТАНОВИЩЕ**.

4-листния лотосов цвят, гениталния център (Луна): лотосовия цвят на творческата воля (както и лотосовия цвят на размножаването). Подходящото упражнение за този лотосов цвят е *правилно дело*:

Външни действия. Това не би трябвало да бъде обезпокояващо. Когато случай призовава към действие от вътрешното същество на човека трябва да се обмисли внимателно как човек може да посрещне по най-добрия начин събитието – за доброто на цялото, за дълготрайното щастие на човека. Когато се действа по собствена инициатива, да се разгледа най-подробно резултата от съответните действия. Това се нарича **ПРАВИЛНО ДЕЛО**:

Седемте лотосови цветове лежат в основата на човешкото същество, както бе посочено на Фигура 13 (“херметичният човек”), която показва също така съответствието между лотосовите цветове и планетите. Посредством по-горните седем упражнения човешкото същество може да започне да развива лотосовите цветове, и евентуално да стане – като Майтрея – *господар на седемте печата* (херметичния адепт). Но самото човешко същество е, което държи силите на седемте печата (лотосови цветове) в равновесие, и за да се поддържат седемте сили в равновесие, то следва да ориентира себе си посредством редовна проверка, че е на правилния път. Упражнението подходящо за себе-ориентация е *правилно преглеждане*:

От време на време да се насочва поглед във вътрешния свят, дори ако е само за пет минути дневно по ед но и също време. Правейки това човек трябва да потъне дълбоко в себе си, старателно да се посъветва със себе си, да проверява и формира принципите си за живота, да прегледа набързо в мислите си своето знание – или липсата му – да претегли своите задължения, да помисли върху истинската цел на живо та, да се почувства истински огорчен от собствените си грешки и несъвършенства. С една дума: усилия към откриването на същественото, трайното и добросъвестно да се стреми към цели в съответствие с него – например, постигането на добродетели. (Не да се изпадне в грешката да се мисли, че е свършил нещо добре, а да се стреми винаги към най-висшите стандарти.) Това упражнение се нарича ПРАВИЛНО ПРЕГЛЕЖДАНЕ.

Осмото упражнение следва да бъде практикувано ежедневно, а седемте упражнения за седемте лотосови цветове могат да бъдат въздействани последователно, подемайки едно упражнение за няколко дена, напри мер една или две седмици. (Виж глава 9 за един начин на работа с осемстепенния път, който поставя прак тичуването на седемте упражнения за седемте лотосови цветове в съответствие с космични ритми.)

В добавка към осемстепенния път, също така има упражнение за развитие на лотосовите цветове дадено от херметичния адепт написал *Медитации върху Таро* (12). В деветата глава на тези *Медитации* автора описва съответствието между седемте АЗ СЪМ-казвания на Христос и седемте лотосови цвята, където вся ко АЗ СЪМ-казване е Християнската мантра за събуждане на съответния лотосов цвят. АЗ СЪМ-Силата (АЗ СЪМ е езотеричното име на Христос) въздейства за преобразяването на лотосовите цветове. Посредст вом седемте АЗ СЪМ-казвания – седемте мантри за седемте печата – лотосовите цветове биват проникна ти и преобразени от Христовата-Сила, ставайки “Слънчево-изпълнени”, както се е случило при преображе нието на Mt. Tabor, когато седемте лотосови цветове на Исус Христос били озарени чрез Христовата-Сила (сравни *Матей*, xvii). Седемте АЗ СЪМ-казвания от *Евангелието на Св. Йоан* са седемте морални тона за събуждането на лотосовите цветове посредством Христовата-Сила.

Посредством практикуването на осемстепенния път в смисъла на херметичната астрология, където е взето предвид съответствието между планетите и лотосовите цветове, е дадена възможността за достигане на познание за работата на планетите. Чрез осъзнаването на *планетарните центрове* (лотосовите цветове) в човешкото същество, съответно израства едно съзнание за макрокосмичните съответствия на микрокосмичните планетарни центрове, а именно самите планети.

По този начин, посредством задълбочаване себе-познание, може да израстне познание за космоса (точно както постигането на познанието за космоса може да помогне за нарастване на себе-познанието, когато би ва приложен херметичният принцип на съответствието.) Например, при практикуване на правилна памет, 8-листния лотосов цвят започва да се събужда, за да стане съзнателно развит от човешкото същество, и в същото време започва да нараства едно осъзнаване на планетата Сатурн като “паметта на космоса”. Подоб но, практикуването на правилна мисъл въздейства на 2-листния лотосов цвят, органа на мисълта в човешкото същество, което води едновременно до настройка с макрокосмичния орган на мисълта, а именно пла нетата Юпитер. Съответно, същото е с останалите упражнения от пътя положен от Буда, когато бива прак тичуван в светлината на херметичната астрология, както бе очертано по-горе.

Четири принципа на карма изследване

По подобни пътища на развитие като положения от Буда или от неговия приемник, Майтрея, на човешко то същество се дава възможността да развие по-висши нива на съзнание, като посочените в херметичната астрология лунно съзнание, слънчево съзнание и зодиакално съзнание. Също така по този път на развитие бива отворен и пътя към карма изследване, посредством който бива придобито знание отнасящо се до собствения предишните инкарнации, както и тези на приятелите и познатите, и дори на по-широк кръг от хора, включително исторически личности. Следва да бъдат отбелязани четири принципа на карма изследване:

Първо, това е *изследване*, т.е. ако не бъдат поставени въпроси отнасящи се до карма и реинкарнация, тогава не биха се появили отговори. Въпреки това, поставяйки въпроси отнасящи се до реинкарнация и карма, следва да се внимава за това спекулацията да не играе роля в намирането на отговорите. Общо казано, отговорите ще дойдат, но в подходящото за тях време, което често значи да се чака в продължение на години. Това е въпрос на: “Искайте, и ще ви се даде; търсете, и ще намерите; хлопайте, и ще ви се отвори” (*Матей* vii, 7). Отговорите биват разкрити (дадени) посредством благодатта на духовния свят. Човек не би могъл да достигне до тях самостоятелно чрез спекулация.

Второ, въпреки това, получените отговори трябва да бъдат проверени. Общо казано, те не трябва винаги да бъдат вземани за чиста монета, след като понякога служат като насока за по-задълбочено изследване, и в някои случаи те могат да бъдат резултат от фалшива инспирация. Последната играе роля, когато в карма

изследването има елемент на егоистично себетърсене, и основната защита срещу фалшивата инспирация е моралното задълбочаване, т.е. където карма изследователя поема път на морално развитие, като очерта ния от Буда (осемстепенния път). В същност, само след като са били направени определени стъпки в моралното развитие става възможно да се достигне до конкретно знание за реинкарнацията.

Фалшивата инспирация обикновено се случва по пътя на “пресичащи се линии” в случая на кармични взаимоотношения между индивидуалности. Един пример за “пресичаща се линия” би бил ако А.Н. Уайтхед би бил идентифициран като реинкарнацията на Франсис Бейкън. А.Н. Уайтхед определено бил свързан с реинкарнацията на Франсис Бейкън (=Бертранд Ръсел), след като Уайтхед бил сътрудник с Ръсел в значимата творба *Principia Mathematica*, но самия Уайтхед не бил тази индивидуалност. Въпреки това, ако някой би бил приемника на инспирацията: Уайтхед = Франсис Бейкън, и ако не вземе тази инспирация за чиста монета, а я разгледа като един стимул за по-задълбочено изследване, то той най-вероятно би достигнал до истинската връзка: Ръсел = Франсис Бейкън. Както ще се види, карма “законите” в областта на херметичната астрология са от значение за проверка на валидността на реинкарнационните твърдения и отсяването на фалшиви инспирации. Въпреки това, не винаги са на разположение датите на раждане и смърт на разглежданите в реинкарнационното твърдение личности. Тогава е въпрос за прилагане на търпелива вътрешна проверка. Факт е – както може да се види от някои от примерите в Приложение IV – че понякога се случват много точни планетарни подреждания, дори ако инкарнациите са значително отделени във времето с междинни инкарнации между тях, и този факт също може да бъде полезен, когато се проверяват някои реинкарнационни твърдения, т.е. отнасящи се до историческите личности от античността, за които се знаят датите на раждане и/или смърт.

Когато не би могло да се разчита на нищо друго освен на вътрешна проверка, тя трябва да бъде приложена строго, т.е. човек трябва да възприеме едно изцяло скептично становище. Само когато се достигне до абсолютна сто процентова вътрешна сигурност, изразена чрез думите “Аз знам, че Аз знам”, някой може да е уверен, че е достигнал до истината. Това е въпрос за достигане до сто процентова сигурност, както бе описано в глава 5, където трите нива на познание описани от Платон бяха споменати като: *докса*, *дианоиа* и *епистеме*. Докато не се достигне до сто процентова сигурност (*епистеме*), разглежданото реинкарнационно твърдение не трябва да се приема за истинно, а като хипотеза, която следва да бъде проверена. След като веднъж една неистина се приеме за истина, т.е. когато едно фалшиво реинкарнационно твърдение

бъде прието за вярно, може да отвори вратата към прииждане на фалшиви инспирации, които след това да имат възможността да работят постепенно към подкопаване на съзнанието, до възприемането на тези фалшиви инспирации (въпреки това, обикновено човек е напълно уверен в тяхната истинност), при които напълно губи всеки усет за истина и реалност. Моралното задълбочаване и строгото упражняване на научно критични способности са защита срещу изпадане в жалко състояние на заблуда отнасяща се до себе си и останалото човечество. Подобре категорично да се отхвърлят реинкарнационни твърдения отколкото да се приеме едно фалшиво твърдение в съзнанието с грешната вяра, че е истинно.

Трето, трябва да се упражнява максимално внимание по отношение на говоренето относно резултатите от карма изследването. След осмеляването да се поставят въпроси към духовния свят относно реинкарнация и карма, и след узнаването, посредством строга проверка, че е достигната истината, човек трябва да може да запази мълчание относно това, което е открил. Това е от жизнено значение поради дълбоката отговорност, която е свързана със съобщаването на открития от карма изследването. В живота на тези, които са до стигнали до това да имат конкретно знание за реинкарнацията, могат да заработят разрушителни сили, ако те да са узрели да приемат отговорността, която това знание води след себе си, т.е. преди да са достигнали определено ниво на морално задълбочаване.

Да съобщиш на някой знание отнасящо се до неговата(ите) собствена(и) предишна(и) инкарнация(и) означава да отнемеш изключителното право на тази личност, което е уникално нейно: а именно, да направи то ва откритие сама за себе си. Подобно съобщение не само ограбва възможността на личността за самостоятелно откритие, но също така може да я постави в позиция на психическа зависимост спрямо личността, която ѝ е съобщила това. Човек или трябва да повярва на личността, която прави съобщението, в който случай, ако той няма възможността за проверка на съобщението за себе си, може да влезе в отношение на психическа зависимост спрямо тази личност, или той може да поддържа едно скептично отношение спрямо тази личност. Последното отношение е по-здравословно, при което след това човек би могъл да приложи вътрешна проверка за да стигне за себе си до истината (или грешката) на реинкарнационното твърдение.

Карма изследователя трябва да има предвид всичко това, и да счита поддържането на мълчание като своя основна задача. Ако някой дойде при него със запитване за поддържане на реинкарнационно твърдение, тогава той може да се чувства свободен да потвърди или не твърдението, но дори тук той трябва да преце

ни последствията от своето потвърждение или непотвърждение на реинкарнационното твърдение. Следователно запитванията отправени към херметичния астролог относно знание касаещо предишна(ите) инкарнация(и) на запитващия трябва да бъдат третираны изключително внимателно. Винаги съществува възможността за даване на “забулена насока” като отговор, т.е. където на запитващия се дават указания като географското положение и историческия период на неговата(ите) предишна(и) инкарнация(и), и бива окуражен да следва насоки за самия себе си. Такива индиректни отговори дават възможността на запитващия сам да открие отговора на своя въпрос. Следователно херметичния астролог е предпазен от обременяване на своята карма с възможната психическа зависимост на запитващия. Не става въпрос за преднамерен отказ на знание, а за приемане на отговорно отношение спрямо резултатите на съобщаването на такова съкратено знание, като това отнасящо се до реинкарнацията, и откриването на правилния начин за съобщава нето му, по начин, който оставя напълно свободен запитващия. Знанието за реинкарнацията трябва да бъде третирано като “динамит”, т.е. с изключителна внимателност.

Херметичния астролог, който подема карма изследване, трябва да има куража да поставя въпроси; той трябва да има волята да следва път на морално духовно развитие; той трябва да знае, когато е открил истина та (ако действително я открие); и накрая, той трябва да поддържа мълчание относно това, което е открил – до момента, когато е подходящо това знание да бъде съобщено (който може и въобще да не настъпи). Във всеки случай това, което той намира чрез карма изследване, дори в настоящето да не бъде съобщено на никой, ще обогати неговото разбиране за човечеството и ще усили неговото вникване в това как мистериите на

реинкарнацията и кармата са свързани със звездите. Херметичната астрология представлява напредък над традиционната астрология дотолкова, доколкото в нея е въплътена мистерията на индивидуалността и свързаната мистерия на реинкарнацията, но това е една реалност дотолкова, доколкото карма изследване то бива преследвано като активна част от херметичната астрология. По същество всеки херметичен астролог трябва да бъде карма изследовател, в смисъл, че мистерията на индивидуалността обитава центъра на неговите астрологични изследвания, с целта, че неговото преследване на астрологията бива фокусирано върху достигането на дори по-дълбоко знание за карма, основано на конкретно знание на замесените инкарнации.

Четвъртият принцип на реинкарнационното изследване

Традиционната четиричленна максима на херметизма – да знаеш, да имаш волята, да имаш смелостта и да поддържаш мълчание – е посочена по-горе. В контекста на карма изследването тези четирите могат да бъдат формулирани както следва:

Да имаш смелостта да поставиш въпроси отнасящи се до реинкарнация и карма – това е първата стъпка в карма изследването;

Да знаеш истината на отговорите, когато те са открити – тук да знаеш означава *епистеме*, т.е. сто процен това сигурност (виж глава 5 относно разглеждане на трите нива на познание – *докса*, *дианоиа*, *епистеме* – както те биват прилагани при карма изследването);

Да поддържаш мълчание относно резултатите от карма изследването;

Да имаш волята да следваш път на морално-духовно развитие.

Въпреки, че този четвърти принцип на карма изследването – който в действителност е *първият* принцип до толкова, доколкото без него карма изследването е невъзможно – бе ясно формулиран в по-горната дискусия за осемстепенния път в херметичната астрология, същия призовава за по-задълбочено разработване поради неговото централно значение. При по-нататъшното разработване на този четвърти принцип, ще стане ясно защо в действителност това е първият принцип. Може да се каже следното: За да се подем карма изследване е необходимо да се следва път на морално-духовно развитие. Защо това е така?

Карма изследването достига конкретни резултати само когато бива осъществявано едновременно с морално задълбочаване. Поради тази причина осемстепенният път на Буда бе посочен в тази глава, а неговото практикуване по отношение на космичните ритми ще бъде обсъдено в глава 9. Също така, работата на приемика на Буда – Майтрея – е посочена в глава 3 и в Приложение II по отношение на моралното задълбочаване поддържащо *Християнския херметизъм*. Пътят на християнския херметизъм, който бе отворен през втората част на двадесети век, предлага едно съвременно духовно обучение в моралното развитие. Такова обучение дава възможност да се развие способността за карма изследване.

Въпреки, че резултатите от карма изследването са “факти”, което може да бъде изразено в терминологията на реинкарнационното твърдение, те не бива да бъдат третираны по същия начин като научните факти. Откритите чрез научно изследване факти обикновено се третират по един безпристрастен, сух начин. Въпреки това, всяко реинкарнационно твърдение е откровение на една божествена мистерия отнасяща се до вечната ентелехия на човешкото същество. Една подходяща нагласа спрямо резултатите на карма изслед

ването би била тази на някой, който бива допуснат до една свещена мистерия – който е привилегирован да съзри нещо от повдигането на булото на Изида. Ако тази нагласа не присъства – първо трябва да бъде култивирана и след това да ѝ се позволи да се развие – ако реинкарнационните твърдения се разглеждат с обичайната научна незаинтересованост, повече или по-малко по същия начин като математическите уравнения, без усет за божествената мистерия на реинкарнацията, тогава свещената мистерия бива профанизирана. На свещената мистерия на индивидуалността, която е въплътена в реинкарнационно твърдение, трябва да ѝ бъде позволено да освети вътрешното същество на карма изследователя или херметичния астролог всеки път, когато той съзерцава една последователност от инкарнации, и по този начин може да бъде постигнато едно усещане за това, че е допуснат до божественото светилище в

космичните висоти. Всичко, което бива пробудено чрез думите “мистериите на Светия Граал” най-вероятно може да изрази нещо от това.

Следователно реинкарнационните твърдения не следва да бъдат търсени нехайно. Те не трябва да бъдат профанизирани като обекти на обикновено любопитство. Който прави това поема риска за отприщването на могъщи сили по един негативен, вместо позитивен начин, и почти със сигурност ще преживее – съзна телно или несъзнателно – усещане за предателство. Всеки, който говори свободно за реинкарнационни твърдения отнасящи се до други, в действителност извършва предателство спрямо засегнатите индивиди личности чрез несъобразяването с необходимото уважение спрямо свещената мистерия на божественото се бе на тези индивидуалности. И ако той прави същото по отношение на реинкарнационните твърдения отнасящи се до самия него, то той предава себе си.

Тук са обичайни две реакции, като и двете са изключително сериозни. Едната – която почти винаги настъпва в началото – е *его възгордяване*. Другото действие е *себе унищожение*. Първо, его възгордяване: какво е това?

Нормалното повърхностно ниво или точка на съзнание обозначено от Юнг като его – земната личност – е просто последното допълнение (в сегашната инкарнация) към една цяла последователност от земни инкарнации. Това може да бъде представено символично чрез образа на наниз от маниста (виж Фигура 17).

Последното манисто представлява сегашната инкарнация, и предпоследното представлява предишната инкарнация. Наниза прикрепящ тези две маниста посочва интервала или временото пребиваване в космични те сфери между инкарнациите. Наниза от маниста може да бъде проследен назад в течение на времето, като всяко манисто представлява една по-ранна инкарнация със съответстващия интервал в космичните сфери между всяка инкарнация. Инкарнациите в периода след Христа – следвайки от Мистерията на Разпятие то – са тези, в които е въплътено едно по-определено усещане за *личност* отколкото в пред-Християнски те времена.

Както бе посочено по-рано в тази глава, усета за личност бил развит първо в гръцката цивилизация – по време на културната епоха Овен – която започнала в 747г. пр.н.е. (виж Таблица 3). В изключителни случаи имало такива, които могат да бъдат описани като “личности”, които живели в още по-ранни времена, но това били винаги посветени или високо развити индивидуалности, които развили личността “прежде временно”. *Епоса за Гилгамеш* се отнася към такова човешко същество от ранната епоха Телец (2907-747 г. пр.н.е.), което още по това време се появило исторически като отделна личност. В случая на Гилгамеш става въпрос за едно високо еволюирало човешко същество, което в по-късна инкарнация играло водеща роля в гръцката цивилизация (13).

Но ако се говори като цяло, че човешките същества от античността не могат да бъдат описани като личности, как следва да бъдат характеризирани?

Личността се появява като резултат на инкарнацията на душата във физическо тяло, където човешкото същество преживява себе си като гражданин на земния свят. Вече чрез етерното тяло действащо във физическото тяло, инкарнираната душа може да има достатъчно ниво на “земност” да даде израстне усета за личност, какъвто бил случая с гръцката цивилизация, където за личността за първи път била преживяна основно. Въпреки това, преди появата на усета за личност, в инкарнациите простиращи се назад в пред-историческите времена, човешкото същество се манифестирало повече на душевното ниво. Човека бил повече едно *душевно същество*. Той преживявал себе си повече като гражданин на душевния свят – света населяван преди инкарнацията – отколкото като обитател земния свят.

По този начин, проследявайки земните инкарнации на човешкото същество по “наниза от маниста” (виж Фигура 17), личността става все по-слаба и сякаш напълно изчезва преди “манистото”, където за първи път започва опитността на личността, и съответно преживяването на човешкото същество на самото себе си като душевно същество нараства все повече и повече, достигайки назад до първото “манисто”, т.е. първата инкарнация на Земята.

С първата инкарнация човешкото същество “пада” от света на душата (“рай”) долу в земния свят, следвайки от събитието обрисувано в Библията и обозначено там като Падението (*Битие* iii). Човешкото същество било буквално душевно същество падащо от света, към който принадлежало – света на душата – в един друг свят, земния свят. Още при втората инкарнация човешкото същество не било вече напълно чуждо на Земята, и с всяка следваща инкарнация след Падението усета за принадлежност към Земята нараствал все повече, и съответно усета за принадлежност към света на душата постепенно отслабнал. Въпреки, че всяко човешко същество – с изключение на редкия случай на незабавна инкарнация – е обитател в света на душата преди влизането в инкарнация, усещането за принадлежност към Земята сега е нараснало толкова силно, че почти всякаво усещане за света на душата е станало заличено от съзнанието.

Не по-малко цялостно е заличаването от съзнанието на по-ранни инкарнации на Земята. Само сегашната инкарнация – последното “манисто” от нанизата – остава факт за съзнанието, докато останалото от “нанизата от маниста” е сведено до сферата на подсъзнанието. Въпреки това, от там то работи като една полуинстинктивна мотивираща сила, насочваща и оформяща всеки човешки живот. Например когато двама човека се срещнат за първи път, без да са се сблъскали един с друг преди, и преживеят непосредствено усещане на обща симпатия, това е сигурен знак, че техните съответни “нанизата от маниста” се застъпват, т.е. че те са се познавали един друг в някоя по-ранна(и) инкарнация(и). Същото може да се каже и в противния случай на необяснимо взаимно усещане на нарастваща неприязън при първата среща между двама човека.

Задачата на карма изследователя – а също и на херметичния астролог – е да въздигне “нанизата от маниста” до съзнанието, по отношение на себе си, своите приятели, както и на други хора като цяло, включително и исторически личности. Но – и това е най-важният принцип на карма изследването – това може да бъде постигнато безопасно само, когато се върви ръка за ръка с един път на морално задълбочаване. В противен случай менталното и духовното здраве от застрашени с посочените по-горе опасности: его възгордяване, или неговата сенчеста страна – себеунищожението.

Връщайки се към аналогията на “нанизата с маниста”, сега сме в позиция да схванем природата на тези опасности. Последното манисто е свързано с целия наниз от маниста, който действа на подсъзнателните дълбини. В тези дълбини са заключени изключителни психични енергии. (Достатъчно е само някой да помисли за всички опитности – през дълбините и висините – през които преминава едно човешко същество в един живот.) Когато част от “нанизата от маниста” бъде издигната в съзнанието, част от пребиваващата в подсъзнанието психична енергия бива освободена в съзнанието, т.е. в сферата на последното “манисто” от нанизата, което е центъра на его съзнанието. Усещането за его или личност бива усилено чрез този наплив на енергия, и това дава издигането до его възгордяване. Тук човешкото същество започва да чувства, че е някой “специален”, и не след дълго това би могло да се развие до мегаломания. Човек може да бъде обсипан с грандиозни мисли по отношение на самия себе си, обикновено придружени в същото време от мисли ома ловажаващи практически всеки друг (с изключение на неговия гуру или учител, който може да бъде въздигнат почти до нивото на бог).

“Защо аз, който преди съм бил веднъж могъщ крал в древен Вавилон, трябва да търпя толкова низши и не значителни хора, като моите колеги в работата?” Когато подобни мисли получат достъп до ума, границата между лудост и психоза вече е прекратена. Не трябва да се позволява на реалността на опитността от миналия живот да завладее нормалното его съзнание *така сякаш това е днешна реалност*. Наложителности те на дневната опитност са днешните реалности. Което е минало е минало, въпреки че продължава да живее като памет, когато бъде призовано в съзнанието. Днешната реалност трябва да бъде приета като нещо, с което трябва да се работи от ден на ден – заедно с всички нейни изпитания и предизвикателства – колкото и низше да изглежда съществуването в сравнение с някакво величествено минало.

След като чувството за “специалност” започне да се надига, което е първият знак за его възгордяване, това е сигнал за култивация и практикуване на *смирение*. Практиката на смирение е средство против тенденцията към его възгордяване (14). Смирение и един дух на служене – служене на Бог и ближния – съдържа за щитата срещу его възгордяване и мегаломания. Тук примера за Учителя, който умил краката на своите ученици казва всичко.

Знаете ли, какво ви направих? Вие Ме наричате Учител и Господ, и добре казвате, понеже съм такъв. И тъй, ако Аз, Господ и Учител, ви умих нозете, то и вие сте длъжни да умивате нозете един другиму. За щото ви дадох пример, да правите и вие същото, каквото и Аз ви направих. (Йоан xiii, 12-17)

Смирението е знака за истинско величие, но то не идва без да се практикува. Колкото повече се развива тенденцията към его възгордяване, толкова повече следва да се практикува смирението – смирението биде йки точната противоположност на его възгордяване, балансирайки точно на космичното ниво на съществуване. Изразено с думите на Учителя:

Защото всеки, който превъзнася себе си, ще бъде унижен; а който се смирява, ще бъде въздигнат.

(Лука xiv, 11)

Всеки, независимо дали е херметичен астролог или не, който подема карма изследване, е изложен на опасността от его възгордяване. И постоянно трябва да има предвид, че всеки човек на когото съобщава откри тията от своето карма изследване също бива изложен на тази опасност. Следователно за да се подеме карма изследване е необходимо едно определено ниво на морално-духовно развитие, независимо дали се действа активно като изследовател, или пасивно като “слушател” или възприемащ откритията на карма изследването.

Втората опасност съпътстваща карма изследването бе посочена по-горе като себеунищожение. При себе унищожението, както и при его възгордяването, става въпрос за тенденция. Тенденцията към себеунищожение почти никога не ще засегне някой, който действа като карма изследовател, но се появява често в случая на “слушател” – някой, който е пасивно възприемащ откритията от карма изследването. Много често това може да настъпи като реакция на смяна на его възгордяването. Използвайки отново “нанизата от маниста”, тенденцията към себеунищожение може да бъде разбрана както следва:

Последното “манисто” – обезпокоено от необятността на това, което се подразбира от факта на принадлежност към цялия наниз от маниста – търси да заличи всякакво знание за “потопения остатък” на нанизата от маниста. Човешкото същество, което преживява тенденцията към себеунищожение ще се обърне към всеки вид разстроеност отколкото към надигаща се в него рисковите спомени от предишни инкарнации. В този случай, алкохола е “точно това, което докторът препоръчва” за да се заличи неговото собствено духовно минало. Въпреки това, ако някой с духовно познание – например с конкретно познание за реинкарнацията отнасящо се до самия него или други хора – се обърне към алкохола, то подобна личност е вече доста напреднала по пътя на себеунищожение. Не е лесно да се помогне на такъв човек по външен начин, и често молитвата е единственото средство за оказването на някаква помощ.

Опасността от тенденцията към себеунищожение е много реална в случая на личност, която чува нещо относно карма изследването – особено ако се отнася до самата нея – ако тя все още не е узряла да чуе по добни неща. Това трябва да се има предвид от карма изследователя, че ако той съобщава нещо на някой относно резултатите от карма изследването – особено ако се отнася до предишната(ите) инкарнация(и) на другия – той може да доведе другия до пътя към себеунищожение, което може да завърши с алкохолизъм или дори самоубийство. Следователно златното правило на карма изследователя е: “Никога не съобщавай каквото и да било”. Това е, в края на краищата, единствената защита, която има карма изследователя. Ако той мълчи относно резултатите от своето карма изследване, той може да не бъде подведен под отговорност за тенденциите към его възгордяване и/или себеунищожение, които могат да бъдат резултат от съобщаването на открития на карма изследването. Това се отнася не само до активния карма изследовател, но и до всеки, който чува нещо отнасящо се до откритията на карма изследването. Единственото изключение към златното правило на несъобщаване на каквото и да било отнасящо се до резултатите от карма изследването е в случая, където духовният свят определено желае нещо да бъде съобщено, в който случай то ще бъде узнато по пътя на откровение, или ще бъде ясна интуиция. Тук най-вече е важен пътя, по който бива направено съобщението. Както бе споменато по-горе – при обсъждането на третия принцип на карма изследването (“да мълчиш”) – най-важна е свободата на индивида, така че да няма незначителност. Този, който пита ще получи –

това е свободата. За този който не пита, но въпреки това му е казано – това е оскърбление на неговата духовна свобода, най-вече на неговото неприкосновено право да открие какъв е сам за себе си. Карма изследвателя или херметичния астролог трябва да направи всичко в неговата власт за да защити това неприкосновено право, да търси начини за даването на възможност то да бъде съблюдавано в съответствие с индивидуалната свобода.

По този начин, ако му се разкрие посредством интуиция или по пътя на откровение от духовния свят, че едно откритие на карма изследването следва да бъде съобщено на някой, карма изследвателя или херметичния астролог въпреки това трябва да чака докато той бъде запитан от тази личност – независимо дали ясно формулирано (което е по-добре) или мълчаливо. И когато той бъде запитан той вече би трябвало да има готов отговор, който може да бъде даден по такъв начин, че личността да бъде насочена да намери отговора на своя въпрос посредством самата себе си. Така свободата бива запазена.

По-нататък, много зависи от неговото собствена нагласа по отношение на мистериата на реинкарнацията. Ако в сърцето и ума на карма изследвателя или херметичния астролог има благоговение по отношение на свещената мистерия на реинкарнацията, тогава това ще бъде пренесено също и към други. По този начин всяко реинкарнационно твърдение или откритие на карма изследването отнасящо се нечия индивидуалност е въпрос за благоговение, благоговение към божествената мистерия на възплътената в нея индивидуалност. В същото време може да е източник на пробуждане на състрадание, така че да не се осъждат грешките и провалите на индивидуалността, а по-скоро всички нейни недостатъци да бъдат погледнати състра

дателно, гледайки ги със снизхождение за да се съзрат вместо това позитивните добродетели и качества, които вече са били развити или които по настоящем са в зародишна форма на развитие. Трето, в добавка към призоваването на благоговение и състрадание, всяко реинкарнационно твърдение може да служи като стимул за пробуждането на съвестта. Тук става въпрос за събуждане на съвестта при емането съдбата на засегнатата индивидуалност: която да бъде събудена към нея много по-дълбоко отколкото е възможно без знание за по-ранна(и) инкарнация(и). Това пробуждане води след себе си един усет за отговорност по отношение на индивидуалността. Навярно никога не ще има случай за оказване на помощ във външен смисъл, но дори само “носенето ѝ в съзнанието” може да е от помощ. Така че – както всеки носи своите енориаши в своите молитви – карма изследвателя или херметичния астролог носи в съзнанието (в съвестта) съдбите на тези, които той опознава посредством своето карма изследване.

По този начин всяко откритие на карма изследването е повод за благоговение, състрадание и съвестност, и когато тези качества истински присъстват, правилната нагласа към резултатите от карма изследването – характеризирани по-горе като това, което бива пробудено от мистериите на Светия Граал – също ще при съства, и четвъртият принцип на карма изследването ще бъде изпълнен.

ГЛАВА ОСМА

ЗНАЦИТЕ НА ЗОДИАКА

Казвал съм ти и преди за зодиакалния кръг, който също така се нарича животнно-раждащ кръг, и за петте планети-звезди и Слънцето и Луната, и няколкото кръга на тези седем тела.
(“Проповед на Хермес към Там” STOBÆI HERMETICA VI, 2; прев. Стр. 441)

Образът и подобие

В херметичната астрология една трета карта, херметичната карта, е добавена към домовото колело (планети в домове) и геоцентричното планетарно колело (Слънцето, Луната, Лунните възли и планети в знаците на зодиака разгледани геоцентрично). Следователно едно трето ниво на човешкото същество – това на индивидуалността – се взема предвид, над и отвъд нивото на душата (геоцентрична планетарна карта) и нивото на личността (домово колело). Тези три нива се отнасят към Слънцето (индивидуалност, себе), Луната (душа, астрално тяло) и Земята (личност, етерно тяло) – виж Таблица 10.

В последната глава бе описано – използвайки аналогията на “наниза от маниста” за земните инкарнации на душата – как личността преминала в съществуване и как, съответно, душата все повече и повече се отдръпва на заден фон. Душата отразява огледално индивидуалността – аналогично на Луната отразяваща огледално Слънцето – но след като човек достигал все повече и повече една земна личност, последната е, която отразява огледално съществото на човека на земното ниво, както душата го отразява огледално на космичното ниво. Посредством Падението – и произтичащите от това инкарнации на човешкото същество на Земята – “огледално отразяващия аспект” на човешкото същество е бил прехвърлен все повече и повече от космичното към земното ниво.

Въпреки всичко, това развитие не е нещо произволно. То е станало в съответствие с космични принципи. Ранните херметични астролози знаели за това и имали възможността да открият работещия тук космичен принцип. Космичния принцип, който те открили и изразили е познат в астрологичната традиция като *трутин на Хермес*, или просто като *херметичното правило* (правило на Хермес). (Описание на херметичното правило, заедно с едно очертаване на неговия исторически фон, е дадено в Приложение I.)

В своята основна форма херметичното правило описва просто как “огледално отразяващия аспект” на човешкото същество бива прехвърлен от лунното на земното ниво, прехода бидейки осъществен от момен та на зачатие – през ембрионалния период – до завършека в момента на раждане. В момента на зачатие човешкото същество – едно душевно същество, съществуващо в сферата на Луната – е в състояние подобно на това, в което то било преди Падението, и в момента на раждане се появява на Земята като една земна личност, най-малкото като възможност. Херметичното правило е едно астрологично правило свързващо момента на зачатие и момента на раждане по такъв начин, че “огледално отразяващия аспект” на човешкото същество бива прехвърлен от лунното ниво към земното ниво. Изразено астрологично, зодиакална та позиция на Луната по време на зачатие става позицията на Асцендента по време на раждане (виж Приложение I), т.е. Асцендента при раждането на някой възплъщава неговия “огледално отразяващ аспект” пренесен от космичните сфери.

Този “огледално отразяващ аспект” на човешкото същество е назован в Библията като “образ”. (“И сътвори Бог човека по Свой образ” Битие i, 27.) Връзката между личността – означена от Асцендента – и образа е посочена от думата *персона*, която в латинския има същия корен в като думата личност. В латинския

език термина *персона* бил използван за маската на римския актьор, и Юнг използвал този термин за да обозначи външното изразяване или публичния образ на личността. Персона посочва маската или образа, т.е. външния аспект на личността. Ако използваме Библейското изразяване личността сама по себе си е свързана с образа. Както думата образ посочва, личността отразява. Тя е отражението на нещо по-висше. Подобно, Асцендента – като показател на личността в рождената карта – отразява нещо по-висше.

“И сътвори Бог човека по Свой образ” – това е представено от Асцендента в рождената карта. От друга страна, човешкото същество било създадено също така и по *подобие* на Божеството. (“да сътворим човек по Наш образ (и) по Наше подобие” – Битие i, 26.) Точно както Асцендента представлява образа, подобие то е представено от Слънцето в рождената карта. (Виж глава 10 за една по-дълбока дискусия на тези съответствия – между образа и Асцендента, и подобие и Слънцето – които са част от дълбокото херметично учение.)

Поради това, че човек е едно паднало същество, образа и подобие то трябва да бъдат възстановени в тяхната първоначална природа. Природата на образа е да отразява, и това се прави все по-добре посредством *посвещение*. Силата на посвещението е тази, която помага на човешкото същество да отразява на едно духовно ниво, защото посвещението предполага отказване от това, което е нечия собствената природа за да отрази това, към което някой посвещава себе си. “Да съзира отдадено” е духовната природа на образа, и това бива изразено като космичната ориентация подета от Асцендента в момента на раждане. Асцендента посочва космичната насока подета от човешкото същество в неговото съзиране на света. Той посочва неговия *светоглед*, както ще бъде разработено по-нататък в глава 10.

От друга страна, природата на подобие е да подражава на Божественото, да бъде творческо отвътре, да продължава импулсите на творението, да установи взаимоотношение между “това, което е горе, и това, което е долу”, и също така между “това, което е било, и това, което ще бъде (или трябва да бъде)” в бъдещето. Праведност, състрадание и съвест са зародишните импулси на подобие, които следва да бъдат развити по-нататък чрез подемането на Христовият Импулс, така че подобие да бъде възстановено до своята по-висша духовна природа. (“Тогава праведните ще блеснат като слънце в царството на Отца си” – *Матей* xiii, 43.)

Възстановяването на подобие на човешкото същество към Слънцето бива осъществено по пътя на подемането на Христовият Импулс, например в посока на отбелязаното в последната глава. Там бе споменато, че седемте АЗ СЪМ-казвания от *Евангелието на Св.Йоан* служат като мантри за седемте лотосови цветове на човешкото същество (виж Фигура 13 – “херметичният човек”). В съответствието между лотосовите цветове и АЗ СЪМ-казванията, казаното за сърдечния (Слънце) център е: “АЗ СЪМ хляба на живота.” Кога то на това АЗ СЪМ-казвания бъде позволено медитативно да резонира в сърдечния център, този лотосов цвят може да започне да грее “като Слънцето”. Същото е с другите АЗ СЪМ-казвания, когато биват довеждени до резонанс в съответстващите лотосови цветове. Всеки лотосов цвят може да започне да грее “като Слънцето”, и цялата система от лотосови цветове може да стане една микрокосмична “слънчева система”, в която Божествената АЗ СЪМ-Сила на Христос може да излъчва. По този начин възстановяването на подобие към неговата първоначална природа може да започне да бъде осъществявано. (Представянето на светците с ореоли обрисова нещо от това възстановяване на подобие за да станат “като Слънцето”).

Образът и подобие се отнасят към две по-висши нива на човешкото същество – към “божествения човек” и “духовния човек”. (Херметичното учение отнасящо се до тези по-висши нива е обсъдено по-нататък в глава 10 и също в Том II, глави 5 и 6.) Астрологично, т.е. с оглед на хороскопа на раждането, централният фокус на изразяване на образа е Асцендента, а на подобие е Слънцето. Тези два астрологични фактора предлагат един духовен фон към разбирането на взаимоотношението между личността (“низше се бе”) и индивидуалността (“висше себе”). Обозначенията “висше” и “низше” са относителни. Личността се въздига като усещане за себе свързано инкарнираността на Земята. Това така наречено “низше себе” има своята сфера на активност закотвена в земния живот, точно както индивидуалността (“висше себе”) има своята сфера на активност в духовния свят. В хороскопа фокуса на висшето себе е Слънцето, и сферата на активност на висшето себе може да бъде разделена на дванадесет, съответствайки на преминаването на Слънцето през дванадесетте знака на зодиака. По същия начин, херметичните астролози от античността разделили сферата на активност на низшето себе на дванадесет, съответствайки на дванадесетте астрологични дома принадлежащи към “колелото на живота”. Тук низшето себе отразява огледално висшето себе, според херметичната аксиома “както горе, така и долу”. Фокуса на низшето себе, личността, бива идентифициран с Асцендента, градуса на зодиака възкачващ се на източния хоризонт в момента на раждане. Това било вземано като началната точка за разделяне на земната сфера на един кръг от дванадесет, дванадесетте дома, съответстващи на земното ниво на кръга от дванадесетте знака на зодиака на космичното ниво.

Една по-дълбока дискусия на астрологичната реалност поддържаща домовете – в светлината на херметичната астрология – може да бъде намерена в Том II, глава 7 (“Херметичната домова система”). Тук е просто въпрос за прокарване на разграничение между делението на домове (свързани със Земята) от една страна, и делението на знаците на зодиака използвани в геоцентричната и херметичната карти (свързани съответно с нивото на Луната и Слънцето) от друга страна. Делението на домове отразява – и съответства на – делението на зодиакални знаци, но се прилага към различно ниво на действителността. Природата на тази действителност е посочена в астрологичната традиция чрез използването на термина “колело на живота” за обозначаване на кръга от дванадесетте дома. “Колелото на живота” се отнася към етерното тяло в човешкото същество, което също така е познато като “тялото на живота”.

Три нива на астрологична реалност

Индивидуалността (себе), която е центрирана в Слънцето, има три носителя: два “невидими”, т.е. астралното тяло (центрирано в Луната) и етерното тяло (центрирано в Земята), и един видим за нормалното възприемане, т.е. физическото тяло. С други думи зад външното явяване на физическото тяло са прикрити три нива на съществуване в хороскопа, които се свързват със Слънцето, Луната и Асцендента в хороскопа. Както е показано на фигурата на херметичния човек (Фигура 13), Слънчевия център на изразяване, който се отнася до физическата структура на човешкото същество, е в областта на сърцето. В същност цялата гръдна област на физическото тяло помества Слънцето. Луната, от друга страна, се свързва с духовния център в областта на размножителните органи. Краката могат да бъдат разглеждани като едно продължение на този микрокосмичен Лунен център, и цялата долна част на физическото тяло на човешкото същество е областта на Лунния елемент в него, точно както цялата средна част на физическото тяло – гръдната област – помества Слънцето.

Подобно, горната част на физическото тяло – главата – възплъщава и е външното изразяване на Асцендентния елемент. В астрологичната традиция цялото физическо явяване се посочва от Асцендента, но особено лицето е това – като най-характерна особеност на физическото явяване – което е посочено от Асцендента. Още повече лицето е най-изразителният показател на човешката личност, сигнификатор, на което е Асцендентовия елемент. Точно както личността (посочена от Асцендента) е съзнателния полюс на човешкото същество, което бива манифестирано в неговата земна инкарнация, така главата е фокуса във физическото тяло на полюса на съзнанието.

По този начин физическото тяло на човешкото същество може да бъде разделено на “горна”, “средна” и “долна” части – обхващащи съответно главата, гърдите и крайниците – където всяка част “крие” един от трите основни астрологични фактора: Асцендент, Слънце и Луна. Но как тези астрологични фактори могат да бъдат изразени? Как те могат да бъдат идентифицирани?

Само по пътя на фино възприемане на човешкото същество тези елементи могат да бъдат разграничени. Когато това се практикува може да се долови, че един от начините, по който бива изразяван Лунния елемент е *фантазията*, където този термин не трябва да се разбира в негативен смисъл, а като позитивна способност. Това е най-лесната за идентификация манифестация на Лунния елемент в човешкото същество. Лунния елемент може да бъде разпознат в работата на фантазията, и разграничаването на Луната посредством дванадесетте знака на зодиака дава израстване към различни типове фантазия, според знака на зодиака, в който се намира Луната при раждането на личността.

Подобно, Слънчевия елемент бива изразен най-вече като *насока на душата* или *зодиакален темперамент*. Типа индивидуалност (посочена от Слънцето) може най-добре да бъде идентифицирана според природата на темперамента*./.* Тук се има предвид зодиакалният темперамент. Това има отношение към – но не е идентично с – темперамента в смисъл на холерик, сангвиник, флегматик и меланхолик./ Разграничението на Слънцето посредством дванадесетте зодиакални знака дава различни типове зодиакален темперамент. Основно има дванадесет типа индивидуалности въпреки, че всяка индивидуалност е уникална. Поради тази причина Христос Исус избрал дванадесет ученика като представители на цялото човечество. Всеки ученик може да бъде отнесен към един от дванадесетте знака на зодиака според неговия тип темпераментен (изразяващ неговата индивидуалност).

Накрая, Асцендента бива изразен не само външно (във физическото явяване, най-вече в лицето), но също вътрешно като *насоката на мисълта*. Главата е фокуса на органите за възприемане (виждане, чуване, и т.н.) и ориентацията на човешкото същество към света е чрез неговата главата. Съответно вътрешната ориентация на човешкото същество към света – неговия *светоглед* – е посочен от Асцендента. По този начин Асцендента посочва насоката на мисълта, която има тенденцията да подеме една личност, и разграничението на Асцендента според зодиакалните знаци дава различни видове светоглед, т.е. различни начини на разглеждане и мислене за света.

По този начин възприемането на Асцендентния, Слънчевия и Лунния елементи в човешкото същество може да бъде практикувано чрез опита за разграничаване на:

(Асцендент) вътрешната ориентация на горното човешко същество (глава) като *насока на мисълта (светоглед)*:

(Слънце) вътрешната ориентация на средното човешко същество (гърди) като *зодиакален темперамент*;

(Луна) вътрешната ориентация на долното човешко същество (крайници) като *фантазия*.

Ако някой може да обучи своето възприемане на тези елементи достатъчно за да има възможността да ги разграничава според зодиакалния знак в сидералния зодиак, той може да има възможността последователно да контролира своите възприятия чрез проверката им според изчислените зодиакални местоположения на Слънцето, Луната и Асцендента – когато са на разположение рождените данни за изчислението на тези три астрологични елемента. Подобно обучение подпомага херметичния астролог да развие ясновидско възприемане на нивата на съществуване скрити зад външното явяване (физическо тяло) на човешкото същество.

Взаимоотношението между трите астрологични фактора – Асцендент, Слънце, Луна – и трите нива на човешкото същество бидейки изразени в главата, гърдите и крайниците е един от най-важните ключове към една жива астрология. Поради тази причина това е разработено по-нататък в глава 10, където това е обсъдено в контекста на практикуването на карма изследване. Посоченото по-горе обучение на възприятия ята, когато бъде продължено, може да води отвъд едно възприемане на астрологичните фактори: Асцендент, Слънце, Луна до едно пряко възприемане на по-ранни инкарнации. Следователно е въпрос за практично упражнение, което на първо място може да бъде приложено за да разграничи изразените в човешкото същество астрологичните реалности и тогава да открие неговия астрологичен фон. Въпреки това, в настоящата глава ще придържаме вниманието си към разглеждане на астрологичните фактори и тяхното значение.

Започвайки от земното ниво, нека първо разгледаме “колелото на живота”, бидейки астрологично изразено в домовата система. На езика на херметизма – и езотеризма като цяло – “колелото на живота” е обозначено като *етерното тяло*. Етерното тяло е центрирано в Земята, и се разглежда като излъчващо в космоса в дванадесет посоки, съответствайки на дванадесетте дома (области на живота). (За една по-точна концепция виж Том II, глава 7 – “Херметичната домова система.”) Етерното тяло е едно фино тяло на силите на живота, което просмуква и прониква физическото тяло, поддържащо го до момента на смъртта, когато етерното тяло се отделя от физическото тяло и се разтваря в космоса, оставяйки на разлагането трупа на физическото.

Формирането на етерното тяло става по време на ембрионалния период на развитие, протичайки паралелно с формирането на физическото тяло – зародиша – в утробата. По-рано в тази глава бе споменато астрологичното *правило на Хермес*, което дава възможност момента на зачатие да бъде определен астрологично, така че може да бъде изчислен ретроспективно от момента на раждане. (виж Приложение I за описание на херметичното правило). Използвайки херметичното правило, момента на зачатие – или по-точно, момента на начало на формирането на етерното тяло – може да бъде изчислен. Следователно херметичното правило е една могъща астрологична помощ за изучаване формирането на етерното тяло, което по време на ембрионалния период на развитие оформя и моделира физическото тяло. Централен за херметичното правило е Асцендента, който – като показател на личността – основно посочва физическото явяване на човешкото същество. (В случая на изкуствено предизвикано раждане може да се случи така, че вече да няма взаимоотношение между Асцендента и личността на човешкото същество и физическото явяване, т. е. тогава Асцендента може да бъде произволен – виж глава 10.)

Отвъд нивото на личността и нейната сфера на активност – отбелязана от различните домове или области на живота принадлежащи към “колелото на живота” – лежи сферата на душата. Душата е междинна между висшето себе (индивидуалност) и низшето себе (личност), така че да могат да бъдат разграничени тези три отделни нива в човешкото същество, които макрокосмично съответстват на Слънцето, Луната и Земята. Точно както етерното тяло е центрирано в Земята, астралното тяло, което е носителя на душата, е центрирано в Луната. Астралното тяло е видимо при духовно възприемане като аура обграждаща човешкото същество. То е носителя на емоционалния живот на човека, неговите страсти и подтици, както и носейки неговата позитивна

и негативна карма (в смисъл на кармичната необходимост обсъдена в глава 6). Като носителя на душата, и доколкото астралното тяло е центрирано в Луната, местоположението на Луната в зодиака по време на раждане е индикатор за природата и ориентацията на душата, и в действителност цялата геоцентрична планетарна конфигурация при раждане се отнася към душата. Както бе обсъдено в по-следните две глави, според откритията на карма изследването в сферата на херметичната астрология, гео

центричната планетарна конфигурация при раждане бива избрана от инкарниращата се душа за да отрази херметичните карти (раждане/смърт) на предишната инкарнация.

Херметичната карта като цяло се отнася към себето или индивидуалността, въпреки че основния фокус тук е Слънцето, където е центрирано себето. Поради това положението на Слънцето в зодиака по време на раждане посочва природата и ориентацията на себето или индивидуалността. Херметичната карта като цяло посочва *духовния човек*, космичната природа на човешкото същество. Тя показва как себето работи чрез “седемте печата”, седемте лотосови цветове лежащи в основата на човешкото същество, които да доведат до изразяване индивидуалните таланти и способности. Тази активност на себето е изцяло в смисъла на кармична свобода, т.е. където себето е ориентирано към осъществяването на целите и идеалите свързва ни с бъдещето на Земята и човечеството. В този смисъл херметичната карта като цяло се отнася до индивидуалността.

Херметичната карта, геоцентричната карта и кръга на домовете се отнасят съответно към индивидуалността, душата и личността, където Слънцето е основния фактор на индивидуалността, Луната е централния фокус на душата, и Асцендента е основния показател на личността. Взаимоотношението между тези три нива е такова, че душата отразява индивидуалността на космично ниво (точно както Луната отразява Слънцето), и личността отразява себето на земното ниво (ниже себе). Според тези идеи има три отделни космични показателя, всеки прилагащ се до различно ниво на човешкото същество. Като пример за това слушайте Таблица 13, където индивидуалността обсъдена в последната глава е разгледана в три последователни инкарнации според зодиакалните знаци на Слънцето, Луната и Асцендента.

Симптоматология: проблема за обективност в астрологията

За тези които са запознати единствено с тропикална астрология, и които са привикнали към класификацията на космическата природа на човешкото същество според тропикалния зодиак, използването на сидералния зодиак (виж Таблица 13 за примери) може да изглежда до известна степен странно и несъвместимо към астрологичната опитност, т.е. противоположно на досегашната опитност на астрологията. Въпреки всичко като цяло субективната природа на астрологичната опитност не позволява една обективна картина в перспектива по отношение на тези класификации, което веднага ще се види, когато бъде сравнена класификацията със средствата на сидералния зодиак с класификацията със средствата на тропикалния зодиак. Тогава ще се види, че почти винаги е възможно да се намерят характерни признаци съответстващи на *всеки* вид класификация. Това се отнася до феномена познат като симптоматология т.е. където “симптомите” биват видени и интерпретирани според *априорните* идеи, които някой има като техни причини.

Таблица 13
Космични индикатори на човешкото същество –
Слънце, Луна и Асцендент
 Примери: Харун ал-Рашид, Франсис Бейкън, Берtrand Ръсел

	*Харун ал-Рашид (Карта 4)	*Франсис Бейкън (Карта 6)	*Берtrand Ръсел (Карта 8)
Индивидуалност (Слънце)	19° Водолей	24° Козирог	5° Телец
Душа (Луна)	ок. 10° Козирог	12° Овен	10° Дева
Личност (Асцендент)	(не се знае)	5° Телец	12° Везни

Например ако някой знае, че Гьоте, немския поет и драматург, бил Девическа индивидуалност (*12 часа по обед на 28 Август 1749 във Франкфурт-на-Майн, т.е. по време на астрологичния месец на Дева), то тогава той ще търси такива симптоми, и ако се вгледа достатъчно усърдно, със сигурност може да намери Девически характеристики. И така Гьоте бил писател; той също така изучавал и писал относно природни феномени (научни тенденции); и той бил, като таен съветник, в служба на Граф Карл Аугуст от Ваймар. Всичко това съответства на традиционната картина на Девическата индивидуалност, каквато – според тро пикалния зодиак – бил Гьоте. Въпреки това при раждането на Гьоте – виж Карта 12 – Слънцето се намира ло по средата на сидералния Лъв (14° Лъв), и разгледан в тази светлина Гьоте се явява като един виден пример за Лъвска индивидуалност. Търсейки такива симптоми: той бил “лъвски” характер; той бил център на живота във Ваймар; той бил некоронования “крал” на Европейския културен живот, чийто поеми би ли приветствани из цяла Европа като несравнимо грандиозни, и чиято драма *Фауст* се разглежда като

една от най-великите пиеси писани някога. По думите на английския есеист и историк Томас Карлайл, един от водещите литературни дейци на своето време:

Много от нас разбраха, че най-изтъкнатия поет и мислител на тази епоха се нарича Гьоте... Човек, който то в ранния си живот се издига до най-високата репутация из цяла Европа... и сега, след половин век... все още царува... все още подпомага, като с кралска добродетелност, каквато и да било, което може да е от полза за културата на неговата нация. (1)

В този пример на Гьоте може да се види какви проблеми се появяват в опита да се реши дали той бил Девическа или Лъвска индивидуалност въз основата на “симптоми” извлечени от биографическите характеристики. Тук в същност е невъзможно да бъдеш обективен, и има склонност да се виждат само тези симптоми, които съответстват на нечията *априорна* концепция за това дали той е бил Дева (тропикална класификация) или Лъв (сидерална класификация). Тази тенденция представя една подчертано субективна предразположеност в цялата сфера на астрологията.

Още повече може да се случи, при преминаването от тропикалния към сидералния зодиак*, че сидералния знак съответстващ на тропикалния знак, който преди това е обитаван от Слънцето да бъде обитаван от друга планета и следователно все още да е изтъкнат (от гледна точка на класификацията). Например в случая на Гьоте, при преминаването от тропикалния към сидералния зодиак, Слънцето (тропикална Дева) се премества в сидералния Лъв (14° Лъв). Но геоцентричната сидерална дължина на планетата Венера при Гьотевото

** Бележка отнасяща се до преминаването от тропикалния към сидералния зодиак:*

Читателите на тази книга привикнали единствено с тропикалния зодиак в астрологията трябва да отбележат, че е много лесно един хороскоп да бъде разместен от тропикалния към сидералния зодиак. Първо от бележете датата на хороскопа, който следва да се размести, особено годината. От годината може да се изчисли сумата на прецесията. Ако годината е преди 221г. пр.н.е., градусите на прецесията следва да се добавят към тропикалните дължини, за да се променят към сидералните дължини. Въпреки това в повечето случаи годината е след 221, в който случай градусите на прецесия трябва да бъдат извадени от тропикалните дължини за да се променят към

сидерални дължини. Като пример да вземем под внимание карта 12, хороскопа на Гьоте. (На карта 12 са вписани сидералните дължини при Гьотевото раждане, и Приложение VII, което дава изчислението, показва както тропикалните, така и сидералните дължини.) Годината на Гьотевото раждане е 1749, и по време на неговото раждане Слънчевата тропикална дължина била 5° Дева (в 12 часа по обед на 28 Август 1749 във Франкфурт-на-Майн). Сумата на прецесията за годината 1749 може да бъде определена сравнително точно чрез изваждането на 221 от 1749 и разделяйки на 72, приемайки средна скорост на прецесията от 1 градус за 72 години. (221г. сл.н.е. е нулевата година, т.е. когато сумата на прецесията била 0 градуса.) (2). 1749 минус 221 е равно на 1528, разделено на 72 е 21.22, т.е. прецесията за 1749 е 21 градуса. Това означава, че точката на ПР се намирала на 9° Риби през 1749, т.е. 21 градуса назад от 0° Овен. И така, за да се направи преместването от тропикални към сидерални дължини в Гьоте вия хороскоп, просто трябва да се извади стойността 21 градуса от всички тропикални дължини. Напри мер изваждайки 21 градуса от Слънчевата тропикална дължина на 5° Дева, това дава Слънчевото раждане била 5° Дева, така че все пак Гьотевата геоцентрична сидерална рождена карта има Девически елемент, до ри след преминаването от тропикления към сидералния зодиак (виж Карта 12). И това не е единичен случай. Този вид съпоставяне при преминаването от тропикалния към сидералния зодиак се случва често, пра вейки на практика невъзможно да се достигне до едно ясно разграничаване, когато се сравняват тропикалната и сидералната рождени карти и се търсят “симптомите” за доказване на правилността на едната или другата карта.

По отношение на симптоматологията астрологичната класификация има субективна природа. Това означа ва, че тропикалната и сидералната астрология са съществували една до друга, с астролози в двата лагера, които са еднакво убедени в правотата на своите интерпретация и класификация. Като цяло дискусии меж ду двата лагера са безплодни, защото симптоматологията позволява и двата да се считат за еднакво оправ даващи своите отстоявания.

Например английския астролог и теософ Алан Лео, чиято дейност направи много за да подпомогне въз раждането на интереса към астрологията в двадесети век, има написан дълъг астрологичен анализ на Рудолф Щайнер. В този анализ Алан Лео писал надълго относно Рудолф Щайнеровата мистична и медиумна природа, чиито “симптоми” той приписал на Риби (3). Класическия астрологичен поглед на Риби – класи чески бидейки синонимен с тропикалния в западната астрологична традиция – е за знак, който дава отли чителните белези на мистицизма и медиумизма. Алан Лео просто подкрепял този възглед в своя анализ на Рудолф Щайнер във връзка с факта, че последния бил роден по време на сидерална дължина при Гьотево то раждане да е 14° Лъв. Това изваждане на 21 градуса бива повторено за тропикалната дължина на всяка

планета и за тропикалните дължини на всички астрологични фактори в Гьотевия хороскоп. (Това изчисле ние е било направено до най-близкия градус. За точните фигури виж изчислението на планетарните пози ции – тропикални и сидерални – при Гьотевото раждане, вписани в Приложение VII.)

За датите от 221г. сл.н.е. се използва винаги същата процедура за преминаване от тропикални към сидера лни дължини: изважда се 221 от годината и се разделя на 72 за да се получи сумата на прецесията, т.е. в 1983 сумата на прецесията била $24\frac{1}{2}^{\circ}$ и точката на ПР се намирала на $5\frac{1}{2}^{\circ}$ Риби, след като 1983 минус 221 дава 1762, разделено на 72 е $24\frac{1}{2}^{\circ}$. От това следва, че за хороскоп изчислен за 1983 е нужно да се извадят $24\frac{1}{2}^{\circ}$ от всички тропикални дължини за да се достигне до съответните дължини в сидералния зодиак.

Астрологичния месец Риби, т.е. със Слънце в тропикалния знак Риби, и в добавка със съвпад на Меркурий и Нептун в тропикалния знак Риби. Когато хороскопа на Рудолф Щайнер бъде пресметнат от тропикалния към сидералния зодиак, съвпада г-Меркурий/г-Нептун остава в сидералния знак Риби, така че няма раз личие между тропикалната и сидералната класификация на този геоцентричен съвпад. (Виж Карта 13, сидералния рожден хороскоп на Рудолф Щайнер *23:26 на 25 Февруари 1861 в Кралявец) (4). Въпреки това се появява различие между тропикалната и сидералната класификация на зодиакалното местоположе ние на Слънцето, а с това и на Рудолф Щайнеровата индивидуалност. Местоположението на Слънцето в тропикалния знак Риби при Рудолф Щайнеровото раждане бива преместено към средата на сидералния знак

Водолей (14½° Водолей). Следователно, в противоположност на класическата тропикална интерпретация на Рудолф Щайнер като мистик и медиум, сидералния астролог би идентифицирал Рудолф Щайнер по-скоро като научно ориентиран, с духовни склонности, съответвайки на позицията на Слънцето в зодиакалния знак Водолей. Тук класификацията на сидералния астролог е повече в съответствие с Рудолф Щайнеровото собствено разглеждане на себе си. Рудолф Щайнер разглеждал себе си като *духовен учен* и нарекъл своето учение *духовна наука* за да опише своя научен начин на представяне на духовните истини.

В този пример има ясно противоречие на перспективи между тропикалната и сидералната класификация на въпросния индивид. Подобни противоречия на перспективата не могат да бъдат разрешени чрез търсене на “симптоми” основани на *априорни* предположения. Алан Леовото *априорно* предположение било, че при Рудолф Щайнеровото раждане Слънцето било в Риби и следователно целия му начин на разглеждане не на Рудолф Щайнер бил оцветен от тази концепция. Във всичко около Рудолф Щайнер той виждал мислителното и медиумното. Достигайки веднъж до концепцията, че “Рудолф Щайнер бил роден със Слънце в Риби”, Алан Лео не могъл да направи друго освен да интерпретира в тази светлина Рудолф Щайнеровите биография и характер, виждайки го надарен с “интуиция, медиумни способности, въображение и съчувствие” (5), съответствайки на класическото разглеждане на знака Риби. От тук следва, че менталните предубеждения, поддържани от един астролог силно преиначават неговия начин на разглеждане на някой, и от тук бива представен силен субективен елемент в астрологията. Поради това, че Алан Леовите мисли били изпълнени с идеи свързващи Риби с мистицизъм и медиумизъм, неговото възприемане на Рудолф Щайнер било оцветено от тези идеи и той не успял да види Рудолф Щайнер като учен, или по-скоро като духовен учен. (Въпреки това, като негова заслуга, Алан Лео приписал на Рудолф Щайнер “научен и философски ум”.) (6)

Как може да бъде превъзмогната тази субективна склонност в астрологията? Възможно ли е един астролог да се освободи от своите предубеждения и да остане напълно отворен и безпристрастен при изучаване на биографията и характера на някой?

Този въпрос е изключително важен за сидералния астролог, който – не по-малко от тропикалния астролог – е предразположен към това да проектира своите субективни предубеждения върху предмета на своя анализа отколкото да види предмета свободно, непредубедено и обективно. В съвременната херметична астрология се прави опит за справяне с проблема за субективността, който е обвързан с проблема на симптома в астрологията. Тук твърде радикалното разрешение е – до колкото е възможно – цялостно дистанциране от традиционните астрологични интерпретации на знаците на зодиака, и вместо това да се развият имажинативни картини на местоположенията на Слънцето, Луната и планетите в знаците на сидералния зодиак. За да се осъществи това е от голяма помощ да се излезе навън през нощта и да се разгледат знаците на зодиака, така че да се оформи ясна картина за действителните звездни констелации обхващащи различните зодиакални знаци. По-късно в тази глава ще бъде обсъдено как самите звездни констелации предлагат ключовете към разбирането на астрологичното действие на знаците, и как това астрологично действие е разграничено в отделен знак според формата на звездната констелация на знака. Това означава развиване на едно картинно съзнание, формиращо имажинации, вместо простото приемане на мисли и концепции от насящи се до зодиакалните знаци, така както са били предадени в астрологичната традиция.

Например в случая на Гьоте, който бил роден със Слънце в средата на сидералния знак Лъв (Виж Карта 12), Слънцето може да бъде изобразено като излъчващо от областта на гърба на Лъва. Тук е оформена

една вътрешна картина, и на нея се позволява да говори, вместо да се черпи от съществуващи астрологични концепции за същността на знака Лъв. Както ще бъде обсъдено по-късно в тази глава във връзка с при мерите на Гьоте, Толстой и Наполеон – които всички били родени със Слънце в сидералния знак Лъв – вътрешната картина, която е оформена е много различна според това къде се намира небесното тяло (в този случай Слънцето) в сидералния зодиак. Доста различна картина е оформена в случая на Гьоте, роден със Слънце в средата на Лъв, в областта

на гърба на Лъва, в сравнение с Наполеон, който бил роден със Слънце близо до началото на Лъв, близо до звездата Регулус бележеща Лъвското сърце.

При това практикуване на херметичната астрология, при което биват оформени вътрешни картини от по ложението на небесните тела по отношение на звездите обхващащи сидералните знаци, астролога трябва да развие своята имажинативна способност и да позволи на вътрешните символи на звездите да заговорят. Това е радикално отклонение от традиционния астрологичен метод на научаване на “ключовите думи” за описание на астрологичните концепции свързани с различните зодиакални знаци и със значението/ефекти те на Слънцето, Луната и планетите в тези знаци. Новият подход на херметичната астрология означава, че субективната склонност присъща на астрологията е превъзможната, поне принципно, след като вътрешни те картини трябва да бъдат оформяни отново всеки път и няма предубеждение (под формата на “ключови думи”) за интерпретацията на всеки астрологичен фактор по отношение на дванадесетте знака на зодиака.

Преди да преминем към по-задълбочена дискусия на този нов подход към знаците на зодиака в херметичната астрология, все още има някои въпроси за разрешаване в спора на тропикалния зодиак срещу сидералния зодиак. В добавка към тропикалните астролози и сидералните астролози (херметичните астролози се включват в последните) има трета група, която вярва че както тропикалния зодиак, така и сидералния зодиак са валидни, но на различни нива. Например този възглед се поддържа от Гуентер Вахсмут в неговата книга върху карма изследване в астрологията: *Космични Аспекти на Раждането и Смъртта* (7). Според този възглед почти всеки астрологичен “симптом” може да бъде съгласуван по един или друг начин. Вмес то да бъде разрешено различието на перспективите и да се достигне до ясно виждане на истината, цялата основа на астрологията е подкопана чрез едновременно приемане и прилагане на два различни зодиака.

Според Гуентер Вахсмут Гъоте (Карта 12) следва да бъде разглеждан като Дева и Лъв, но на две различни нива, и Рудолф Щайнер (Карта 13) следва да бъде разглеждан като Риби и Водолей, отново на две различни нива. Тази двойна класификация е по отношение на Слънцето, приложена от една страна към неговото положение в тропикалния и от друга страна към неговото положение в сидералния зодиак. Подобно Луна та, планетите и всички елементи на рождената карта добиват двойно значение, когато и тропикалния и сидералния зодиаки се разглеждат като астрологично валидни. Този подход дава такова изобилие от класификации и съответстващи ги интерпретации, че вече е трудно възможна една ясна перспектива. И точно както нито тропикалната нито сидералната астрология може да бъде оправдана въз основа на субективни симптоматологични разглеждания, така не може да бъде оправдана една астрология, която е едновременно тропикална и сидерална. Просто броя на “симптомите” и възможностите за интерпретация се увеличава със сто процента.

Някои изследователи са се стремяли да разрешат тропикално-сидералния спор чрез прибягването до статистика, подемайки обширни статистически проучвания с надеждата, че ще се появят отличителни характеристики, които могат да се отнасят до различните зодиакални знаци. Въпреки да изглежда обективно, субективния елемент също може да играе роля в този подход, отново въз основа на симптоматологията. Така избора на търсени характеристики обикновено бива определен на първо място чрез симптоматологични разглеждания. Като цяло биват поддържани *априорни* предположения относно същността на знаците на зодиака, и на тази основа отличителните лични черти, чрез които една личност бива характеризирана са свързани с различните зодиакални знаци. Симптоматологията не може да бъде избегната, когато психологически характеристики и отличителни лични белези бъдат доведени във взаимоотношение със зодиакалните знаци. Някои статистически изследвания са избегнали това чрез съсредоточаването върху професия, вместо върху изследване на психологически лични белези. Тези изследвания като цяло са били неубедителни по отношение на въпроса за валидността на тропикалния или сидералния зодиак, въпреки че едно ранно изследване на рождената дата и професия било благоприятно за сидералния зодиак (8).

До сега не е било представено напълно убедително доказателство по отношение на никой зодиак, нито от статистическите изследвания нито от астрологична опитност основана на симптоматологията. Само с появата на съвременната херметична астрология и характерния за

нея метод, по-точно сравнението на рожде ни и смъртни карти в последователни инкарнации, накрая на бял свят се появи обективно доказателство. Планетарните подреждания, които стават между последователни инкарнации се отнасят до сидералния зодиак, и не се появяват (освен някога при съвпадение) в тропикалния зодиак (виж Приложение IV). Сле дователно може да бъде заключено, че душата ориентира своята инкарнация на Земята в съответствие с

движенията на планетите в сидералния зодиак, определяйки своята инкарнация да се случи, когато стане подреждане на планетите с тези от конфигурациите на раждане и смърт от предишната инкарнация (или дори от по-ранни инкарнации). Така за душата ефективния астрологичен зодиак е сидералния зодиак, а не тропикалния зодиак. Поради тази причина сидералния зодиак се разглежда като автентичният астрологичен зодиак в херметичната астрология.

Границите на сидералните знаци

Установявайки чрез херметично-астрологично изследване, че сидералния зодиак е автентичният астрологичен зодиак, все още остава въпроса за точното положение на границите на сидералните знаци. Има ли обективни средства за определяне на това точно къде лежат границите?

Този въпрос вече бе накратко засегнат – по-скоро косвено отколкото пряко – в глава 3, отнасяща се до еволюцията в светлината на херметичната астрология. Там феномена на прецесията на равноденствията бе посочен като основния показател за еволюцията на съзнанието на човечеството. Бавната регресия на точката на ПР през знаците (равняващи се на 30 градусови разделения) на сидералния зодиак дава последователността на астрологичните епохи, всяка с продължителност от 2160 години, и свързаните с тях културни епохи (също с продължителност 2160 години), допускайки едно времево забавяне от 1199 години. Един нов духовен импулс започва да действа, когато точката на ПР влезе в нов знак на зодиака*, и продължава докато точката на ПР регресира през 30 градуса (= един знак от зодиака), което е $30 \times 72 = 2160$ години, след като точката на ПР регресира през 1 градус за 72 години. /* В признаването на астрологичната реалност на положението на точката на ПР в даден сидерален знак (сега в знака Риби) всички астролози са сидералисти, т.е. всички астролози приписват реалност на сидералния зодиак. Малка е стъпката от признаването на астрологичната реалност на позицията на точката на ПР в даден знак на сидералния зодиак до признаването също и на позицията на Слънцето, Луната, Сатурн или всяка друга планета в сидералния зодиак като астрологична реалност./

Като начало, един нов зодиакален импулс започва да действа в подсъзнателните дълбини. Той се появява в светлината на съзнанието само след като е изминал един пълен цикъл на пентаграмата на Венера, което продължава 1199 години (виж Фигура 10). Тогава се ражда съответстващата културна епоха – културната епоха съответстваща на астрологичната епоха, която е започнала 1199 по-рано. Ако могат да бъдат фиксирани обективно началните дати на астрологичните епохи или на техните съответстващи културни епохи (започващи винаги 1199 години по-късно), тогава е дадена възможността за определяне на границите на зодиакалните знаци, посредством изчисляването кога точката на ПР е влязла (или ще навлезе) в нов знак.

Както вече бе споменато в глава 3, в античността била фиксирана една ключова дата, която обозначавала началото на културната епоха Овен (9). Тази дата е 747г. пр.н.е., “от която дата”, според Птоломей (пишещ във втори век сл.н.е.), “ние притежаваме древните наблюдения продължаващи на практика до днес” (10). Тази ключова дата, маркираща възкачването на трона на вавилонския цар Набонасар, била възприета като основна дата за хронологията през античността. Значението на тази дата е това, че тя обозначава началото на културната епоха Овен. От тази фиксирана дата може да бъде определена началната точка на астрологичната епоха Овен, която настъпила 1199 години по-рано, т.е. в 1946г. пр.н.е. Определяйки 1946г. пр.н.е. като началната дата на епохата Овен, могат да бъдат открити датите отбелязващи началото на други астрологични епохи чрез простото прибавяне (или изваждане) на 2160 години. По този начин 215г. сл. н.е., 2160 години след 1946г. пр.н.е., била началото на епохата Риби. 2375г. сл.н.е., 2160 години след 215г. сл.н.е., обозначава началото на епохата на Водолея. (Виж Таблици 2 и 4 за

пълната таблица от дати на астрологични и културни епохи, където вписаните дати отбелязват средната дата на навлизане в знаците на зодиака. Поради малкото колебание в скоростта на преместване на точката на ПР, действителните дати на навлизане могат да се променят с няколко години от вписаните дати.)

Вземайки 2375г. сл.н.е. като началото на астрологичната епоха Водолей, може да бъде определено сегашното местоположение на точката на ПР в сидералния знак Риби: в днешно време тя е близо до $5\frac{1}{2}^{\circ}$ Риби. Това определяне на местоположението на точката на ПР в сидералния зодиак е познато като *синетична точка на ПР* (съкратено: СПР). Точното местоположение на СПР в определен момент от времето предлага една сигурна основа за спецификацията на сидералния зодиак, и *Американските Сидерални Ефемериди* дават СПР за всеки ден за периода 1976-2000 и на 10-дневни интервали за периода 1833-1975 (11). (Отбележете, че *Американските Сидерални Ефемериди* дават датата на влизане на СПР в сидералния знак Водолей като 2376г. сл.н.е., съгласувайки се до една година с вписана в Таблица 2 дата 2375 за началото на астрологичната епоха Водолей.) В дефиницията на сидералния зодиак по отношение на СПР от една страна, и във връзка с последователността на астрологичните епохи и културните епохи от друга страна

(където двете се съгласуват почти точно до годината – 2375г. сл.н.е. или 2376г. сл.н.е. – като началото на астрологичната епоха Водолей), е направено възможно едно обективно определяне на краищата на знаците на сидералния зодиак.

Тук не е мястото да влезем в подробна дискусия относно историята на сидералния зодиак, но трябва да бъде отбелязано, че сидералния зодиак бил първоначалния зодиак определен от вавилонските астрономи в шести/пети векове пр.н.е., който бил предаден в Египет и Гърция, и по-късно в Индия, където във видоизменена форма, все още се използва и до днес (12). Въпреки това на запад той е напълно изчезнал за да се появи отново в края на деветнадесети век посредством разчитането на разкопани клинообразни текстове от Вавилон и Урук. Основата на сидералния зодиак, който е определен като дванадесет 30-градусови знака по отношение на неподвижните звезди на зодиакалния пояс, е това, че двете звезди от първа величина, Алдебаран и Антарес, които лежат диаметрално противоположно една на друга в зодиака, са определени за центъра на съответстващите им зодиакални знаци. По този начин Алдебаран е определена като намираща се на 15° Телец, и Антарес на 15° Скорпион. Така бива определена една зодиакална ос от тези две звезди, които разделят зодиака на две половини. По този начин дванадесетте знака (30-градусови разделения) на зодиака биват определени от тези две звезди – във връзка със съединяващата ги ос, която преминава през средата на знаците Телец и Скорпион. Звездите Алдебаран и Антарес, намиращи се съответно в центъра на знаците Телец и Скорпион, са следователно първо-основните (“маркиращи”) звезди на зодиака.

Тези две звезди били маркиращи звезди много преди зодиака да получи своята първа научна дефиниция от вавилонците. Те били две от четирите “кралски звезди” на персийците, чиято култура датира назад до културната епоха Близнаци. Четирите “кралски звезди” наблюдавани още от древните персийци били: Алдебаран, Регулус, Антарес и Фомалхаут. Към края на културната епоха Близнаци, която географски се намирала в Персия, тези четири звезди маркирали съответно пролетта, лятото, есента и зимата. Точката на ПР – като показателя за пролетта – била в съвпад с Алдебаран в Бика през около 3026г. пр.н.е. Противоположно, есенната точка – маркираща есента – била в съвпад с Антарес в Скорпиона около тази дата. Също така точката на ЛС била по средата на Лъва, на 15° Лъв, не далеч от Регулус на 5° Лъв. Накрая точката на ЗС била в центъра на Изливащия водата, на 15° Водолей, почти точно над Фомалхаут в констелацията на Южната Риба, дължината на Фомалхаут бидейки на 9° Водолей. И така още в началото на третото хилядолетие пр.н.е. тези четири звезди от първа величина – Алдебаран, Регулус, Антарес, Фомалхаут – били разглеждани като “кралски звезди” маркиращи четирите сезона. Тук вече били положени семената за по-късната дефиниция на зодиака, за която Алдебаран и Антарес станали основните маркиращи звезди.

Астрологичната традиция на планетарните екзалтации

В глава 1, където бе разгледана астрологичната доктрина на екзалтациите в светлината на херметичната астрология, бе споменато, че определени фиксирани звезди (Алдебаран и Антарес не се включват сред тях) са от значение в традиционната концепция за екзалтациите. Традиционните екзалтации на планетите са вписани в Таблица 1. Например традиционната екзалтация на Сатурн – на 21° Везни – е в съвпад със звездата Алфа Либрае ($20\frac{1}{2}^\circ$ Везни) маркираща южното балансиращо блюдо на Везните. Местоположение то на Сатурн във Везните, на рамото на “висящото” балансиращо блюдо (маркирано от звездата Алфа Либрае), се явявало по особено специален начин на ясновидското съзнание на вавилонците. За тях Сатурно вия съвпад с тази звезда бил най-важното място на планетата по време на цялата ѝ орбита около зодиака. Те обяснявали това място като *quqqar nisirti* (“мястото на тайното откровение”) на Сатурн (13).

Подобно положението на Луната в Плеадите пробуждало най-могъщите впечатления за лунното съзнание на вавилонците. Основната маркираща звезда на Плеадите, Алционе, се намира на 5° Телец в сидералния зодиак. Традиционната екзалтация на Луната е 3° Телец, т.е. навлизането на Луната в звездното струпване на Плеадите. Тук лежи *quqqar nisirti* – “мястото на тайно откровение” – на Луната. Това е изобразено на глинената плоча VAT 7851 в Берлинския Музей, която представя Луната, Плеадите и Телец (14).

Вавилонската концепция за *quqqar nisirti* (“място на тайно откровение”) била предадена на гръцките астролози, където била преведена в концепцията “екзалтация” на традиционната астрология. Както бе описано в глава 1, концепцията за екзалтация в херметичната астрология се отнася (в Египетската система) до до стигането на всяка планета на максимална северна ширина (или, в случая на Слънцето, максимално северно отклонение). Въпреки това бе описана една връзка между двете концепции в случая на Слънцето, къде то бе посочено, че Слънчевата екзалтация – точката на ЛС в херметичната астрология – се намирала на 19° Овен в ок. 20590г. пр.н.е. (19° Овен бил Слънчевото *quqqar nisirti* за вавилонците, т.е. “мястото на тайно откровение” на Слънцето.) В годината 20590 пр.н.е., към края на първата Атлантска културна епоха (тази на Водолей – виж Таблица 4), с началото на събуждането на себе-съзнание, Слънцето – като космичния фокус на себето – започнало да заема една централна роля в религиозния живот на човека. Събуждането

на себе-съзнанието по това време било свързано със събуждането към значението на Слънцето като едно външно космично тяло. Това се случило, когато точката на ЛС – Слънчевата екзалтация в херметичната астрология – се намирала на 19° Овен в сидералния зодиак, което по-късно било определено от вавилонците като Слънчевото *quqqar nisirti* (“място на тайно откровение”).

Отделно от тази връзка между двете концепции в случая на Слънцето, вавилонската концепция за *quqqar nisirti* (“място на тайно откровение”) за всяка планета е напълно различно от концепцията за екзалтация в херметичната астрология. За планетите (оставайки Слънцето и Луната извън разглеждане) екзалтациите в херметичната астрология са невидими в смисъл, че планетарните екзалтации са хелиоцентричен феномен – определен от достигането на планетите до техните максимални северни ширини при техните обиколки около Слънцето (в Египетската система). Въпреки че са невидими за сетивното възприятие, за древните египтяни тези феномени – свързани с хелиоцентричните орбити на планетите според Египетско-херметичната система – били инстинктивно почувствани посредством слънчевото съзнание, по пътя на сърцето. В противоположност, *quqqar nisirti* на вавилонците се свързват с видими феномени, по-точно с определени зодиакални звезди или звездни струпвания.

Например както вече бе споменато, *quqqar nisirti* на Луната е до Плеадите, и тази на Сатурн е близо до южното балансиращо блюдо на Везните. И така, докато екзалтациите в херметичната астрология са *планетарен* феномен, свързани с орбитите на планетите около Слънцето (или, в случая на Слънцето и Луната, около Земята), *quqqar nisirti* на вавилонците са *зодиакален* феномен, свързан с местоположението на определени неподвижни звезди в сидералния зодиак. Вавилонците с убедителност, от техния ясновидски тип на възприемане (лунно съзнание), имали възможността да възприемат сили излъчвани от зодиака свързани с фиксирани звезди, и

знаели, че всяка планета има особено взаимоотношение с определена неподвижна звезда или сгрупване на звезди, така че силата на действието на планетата е увеличена, когато е в съвпад с неподвижна звезда или звездно сгрупване.

Например вавилонците по пътя на тяхното лунно съзнание преживявали Луната като действаща най-мощно, когато се намира в Плеадите, и Сатурн бидейки в своята най-голяма сила, когато е в съвпад с южното балансиращо блюдо на Везните. Следователно разликата между херметичната астрологичната идея за екзалтациите и вавилонската концепция за *qaqqar nisirti* е тази, че херметичните астролози от античността възприемали планетарните екзалтации с оглед на Египетската система по пътя на слънчево съзнание (където херметичните екзалтации са пряко свързани с планетарните орбити), докато вавилонците възприемали *qaqqar nisirti* с оглед на геоцентричната система по пътя на лунно съзнание (където *qaqqar nisirti* се свързват с различни местоположения – погледнати геоцентрично – на планетите на фона на фиксирани звезди на сидералния зодиак). За жалост, вавилонските *qaqqar nisirti* по-късно – в гръцката астрология – били познати като “екзалтации”, и така засенчили херметичната идея за планетарните екзалтации принадлежаща на Египетската система.

Основния зодиакален феномен, както бе споменато по-горе, е че фиксирани звезди Алдебаран и Анта рес – две от четирите “кралски звезди” на древните персийци – определят цялата структура на знаците на сидералния зодиак. Вавилонците били тези, които използвали факта, че Алдебаран и Антарес лежат диагонално противоположно една на друга, в центъра на техните съответни звездни констелации, за да достигнат до първоначалната дефиниция на зодиака. *Qaqqar nisirti* (“места на тайни отравения”) са също зодиакален феномен, отнасяща се до съвпада на Слънцето, Луната и планетите с определени неподвижни звезди, т.е. Луната с Плеадите, и Сатурн с южното балансиращо блюдо на Везните.

Както клинообразната плочка VAT 7851, която обрисова Луната в нейното “място на тайно откровение” при Плеадите, други клинообразни плочки VAT 7847 и AO 6448, показват Меркурий в Дева и Юпитер близо до Лъв (безусловно в Рак) (15). *Qaqqar nisirti* на тези две планети са съответно 15° Дева и 15° Рак. Неподвижното звездно сгрупване Praesepe (5° Рак) – като Плеадовото сгрупване – винаги е било с особено очарование, и очевидно вавилонците преживявали местоположението на Юпитер (на 13° Рак) до това на звездното сгрупване като особено значимо, точно както те приемали местоположението на Луната до Плеадите като особено значимо. Подобно трите звезди Виндемиатрикс (15° Дева), Минелаува (17° Дева) и Поррима (16° Дева), които лежат една над друга в Дева, отбелязвали за вавилонците зодиакалното местоположение, където се случва Меркуриевото “тайно откровение” (15° Дева).

В случая на *qaqqar nisirti* на Марс и Венера, вавилонците ги поставили съответно в сидералните знаци Козирог и Риби. В астрологичната традиция, която продължила вавилонската традиция, тези две *qaqqar nisirti* се намират съответно на опашката на Козата (28° Козирог) и Рибите (27° Риби). Неподвижните звезди Нашира (27° Козирог) и Денеб Алджеди (29° Козирог) маркират опашката на Козата, и тук било преживявано “мястото тайното откровение” на Марс. Подобно 27° Риби се намира под Източната Риба, която се явява като плуваща нагоре, северно на зодиака, и тук било преживявано “мястото на тайно откровение” на

Венера. (Това е близо до звездата Ревати, на 25° Риби, която древните индуски астрономи вземали като на чалната точка на стария Индуски зодиак.) (16)

Линиите възли също са окачествени в астрологичната традиция със специално местоположение в зодиака, по-точно на 3° Близнаци (северен възел) и 3° Стрелец (южен възел). Оста от 3° Близнаци до 3° Стрелец в сидералния зодиак съвпада с дъгата от звезди съставляващи Млечният Път, който може да се види описващ дъга през небесата пресичащ зодиака от един край между ходилата на Близнаците и рогата на Бика и от другия край между върха на стрелата на Стрелеца и опашката на Скорпиона. Тези точки на пресичане съответстват на 3° Близнаци и 3° Стрелец в сидералния зодиак. Млечният Път е бил наричан “вели колебието на дракона” (17). В ориенталската митология бил рисуван дракон като обгръщащ орбитата на небесната сфера. Също така лунните възли са познати традиционно като *драконовата глава* (северен възел) и *драконовата опашка* (южен възел), така че тяхното подреждане с “големият дракон” описващ

дъга през небесата, чието великолепие било представено като пояса на блестящите звезди обхващащи Млечният Път, било преживявано от старото ясновиждащо съзнание изключително силно. 3° Близнаци и 3° Стрелец са следователно *qaqqar nisirti* (“места на тайни откровения”) на Лунните възли в сидералния зодиак.

Накрая в случая на Слънцето, което не е видимо в своята орбита на фона на фиксираните звезди: Защо 19° Овен бива идентифицирано като “мястото на тайно откровение” на Слънцето? В зодиака 19° Овен е няколко градуса източно от триъгълника от звезди маркиращ рогата на Овена (Месартим на 8½° Овен, Шератан на 9° Овен, и Хамал на 13° Овен). Въпреки че Слънцето не може да бъде видяно директно по отношение на неподвижните звезди, неговата позиция може да се предположи по отношение на Луната. Ако Луната се наблюдава на фона на неподвижните звезди на зодиака, и ако също така се наблюдава фазата на Луна та, може да се изведе приблизителната позиция на Слънцето в сидералния зодиак. Например ако Пълнолуние се наблюдава в съвпад със звездата Спика (“житния клас”) на 29° Дева, тогава Слънцето трябва да е пряко противоположно на 29° Риби. Подобно ако лунния сърп се наблюдава при Новолуние при своето “място на тайно откровение” (3° Телец) навлизайки в Плеадите, тогава може да се заключи, че Слънцето е отдалечено приблизително на 14 градуса, на 19° Овен. (Според Плини, новия лунен сърп става видим, когато се намира на 14 градуса пред Слънцето) (18). Следователно е възможно “мястото на тайно откровение” на Слънцето на 19° Овен да бъде свързано с това на Луната на 3° Телец. Появяването на Новата Луна на западния хоризонт в началото на един нов лунен месец вавилонци било събитие с особено значение за древните вавилонци. Какво още ако Новата Луна се виждала като появяваща се от укриване – на 3° Телец, точно навлизайки Плеадите, при нейното “място на тайно откровение”? (Новолунието видимо като сърп в съседство на Плеадите означава, че Слънцето се намира в Овен, на около 19° Овен). Не може ли това събитие също да бъде доведено в отношение със Слънцето, като било преживявано, че Слънцето също било на своето “място на тайно откровение”? След като гледката на сърпа на Луната в съседство на Плеадите се свързвало от вавилонците с началото на една нова година, не били могло Слънцето по това време също да е било преживявано като имащо особена мощ, манифестирана в силите на растеж в природата? Това би обяснило защо “местото на тайно откровение” на Слънцето (19° Овен) било идентифицирано като лежало 14 градуса на запад от *qaqqar nisirti* на Луната (3° Телец) в сидералния зодиак.

Неподвижните екзалтации (*qaqqar nisirti*) в противоположност на подвижните екзалтации

От едно разглеждане на вавилонската астрологична доктрина на *qaqqar nisirti* – “местата на тайни откровения” на Слънцето, Луната и планетите – се вижда, че вавилонците имали много фино разграничен усет на възприемане, от друго ниво на съзнание, на движенията на небесните тела през зодиака. Това било разграничено до степента на преживяване на качествени различия в астрологичните влияния на планетите в различни градуси на зодиака, по отношение на различните неподвижни звезди намиращи се на тези различни градуси.

Според това ясновидско възприемане на вавилонците на различните астрологични влияния на Слънцето, Луната и планетите при тяхното преминаване през знаците на сидералния зодиак, всяко небесно тяло се свързвало с определено зодиакално местоположение – наричано негово *qaqqar nisirti* (“място на тайно откровение”) – при което на тях им се струвало, че то работи най-силно. Вавилонската доктрина *qaqqar nisirti* била предадена, “местата на тайни откровения” на вавилонците станали планетарните екзалтации на астрологичната традиция. Слънцето, Луната, планетите и лунните възли са обрисувани на Фигура 4 (“хороскопът на света”) в техните позиции в сидералния зодиак, което вавилонците нарекли *qaqqar nisirti*. Тези позиции, които в херметичната астрология се обясняват просто като *основните* (или неподвижни) екзалтации (виж Таблица 1) следва да бъдат разграничени от екзалтациите на Слънцето, Луната и планетите

херметичната карта. Концепцията “екзалтация” в херметичната астрология се прилага към (Египетската) Тихонична система, в която екзалтация бива стигната, когато планетата достигне максимална северна ширина в своята хелиоцентрична орбита, и в случая на Слънцето и Луната, когато те достигнат максимално северно отклонение (Слънце) или ширина (Луна) в техните

съответни геоцентрични орбити. В противно положение, вавилонските *qaqqar nisirti*, бидейки извлечени от ясновидското възприемане на лунно съзнание, са изцяло геоцентричен феномен. Херметичната концепция за екзалтациите, като тази на “стъпките”, била забравена – както и цялата Египетско-херметична система – докато вавилонските *qaqqar nisirti* били предадени в традиционната геоцентрична астрологична традиция и получили името “екзалтации”.

По този начин херметичната концепция за екзалтация трябва ясно да бъде разграничавана от вавилонската концепция *qaqqar nisirti* (“място на тайно откровение”). При първата екзалтации са *подвижни* и са функция единствено на планетарната, слънчевата и лунната орбити, докато при втората екзалтации са *неподвижни* и се отнасят единствено до определени неподвижни звезди или звездни сгрупвания в сидералния зодиак. В Таблица 1 са вписани както подвижните екзалтации (давайки техните сегашни местоположения в сидералния зодиак) така и неподвижните екзалтации (*qaqqar nisirti* на вавилонците). В Таблица 14 вавилонските *qaqqar nisirti* са вписани отново, този път заедно със словесно описание на техните местоположения в сидералния зодиак.

Астрологично разграничение в зодиакалните знаци

Вземайки предвид астрологичното качествено разграничение в определен знак на зодиака, една обща концепция като “Слънце в Лъв” може да бъде разграничена според това къде се намира Слънцето в знака Лъв, т.е. дали то е близо до Лъвското сърце (Регулус) на 5° Лъв, или близо до Лъвския гръб (Зосма) на 16° Лъв, или близо до Лъвската опашка (Денебола) на 27° Лъв. Например нека разгледаме три индивидуално ти родени със Слънце в сидералния знак Лъв:

Наполеон (Слънце на 1° Лъв, близо до Регулус – виж Карта 14)

Гьоте (Слънце на 14° Лъв, близо до Зосма – виж Карта 12)

Лев Толстой (Слънце на 25° Лъв, близо до Небола – виж Карта 15).

ТАБЛИЦА 14

Вавилонските *qaqqar nisirti*

Qaqqar nisirti (“места на тайни откровения”) – познати в херметичната астрология като неподвижни екзалтации на планетите – по отношение на сидералния зодиак

Планета	Неподвижна екзалтация	Звездно местоположение
Слънце	19° Овен	Точно край роговата на Овена
Луна	3° Телец	Навлизайки в звездното сгрупване на Плеадите
Меркурий	15° Дева	Под Виндемиатрикс в средата на Девата
Венера	27° Риби	Под Източната Риба
Марс	28° Козирог	На опашката на Козата
Юпитер	15° Рак	Точно под звездното сгрупване Пчелен-Кошер
Сатурн	21° Везни	На южното балансиращо блюдо на Везните
Лунен възх. възел	3° Близнаци	На Млечния път под нозете на Близнаците
Лунен низх. възел	3° Стрелец	На Млечния път край върха на стрелата на Стрелеца

И тримата са, говорейки астрологично, Лъвски индивидуалности, т.е. родени със Слънце в знака Лъв. Въпреки това, има различие в изразяването на техните Лъвски индивидуалности. Това може да бъде изразено символично с помощта на астрологичния образ за Лъв, който изразява конфигурацията от звезди обхващащи сидералния знак Лъв. (В същност астрологичния образ за всеки знак е едно изразяване на звездната конфигурация на знака – факт, който може да бъде от помощ при интерпретирането на различните космични сили в сидералния знак.) Образу на Лъва представлява сидералния знак Лъв, както е показано на Фигура 18.

Когато Слънцето е близо до Лъвското сърце (Регулус), както е било при Наполеоновото раждане, това е, най-силно бива изразен кръга на концентрирани сърдечни сили в Лъв. Това може да означава егоцентричност и изключителна концентрация на его сили, какъвто бил случая с Наполеон, или когато бива следван духовен път, това може да бъде трансформирано в силите на мъжественост – и дори в смирение.

От друга страна, ако Слънцето при раждане е близо до звездата Денебола маркираща опашката на Лъва (27° Лъв), както е било при раждането на Лев Толстой, това може да означава, че

Лъвската природа е разсеяна и “периферна” отколкото егоцентрична. Тогава, в противоположност на вътрешната ориентация на

сили излъчвани от един център, както е в случая на Наполеон, който се издигнал на власт в пробуждането на Френската революция, може да има възприемчивост към импулси втичащи се от околната среда, както било в случая на Толстой, който основал училище за деца в селото, където живял.

Между тези две противоположности: насока от един вътрешен център от една страна, и възприемчивост към околната средата навън от друга страна, има “дишащ баланс”, в който тези два противоположни импулса на Лъвското сърце и на Лъвската опашка са доведени хармонично в равновесие. Такъв бил случая с Гьоте, който бил роден със Слънце в близост до средата на Лъв, чийто цял живот представлявал един продължителен стремеж за задържане баланса между индивидуалността и околната среда. Неговата активност като поет означавала, че той довел вътрешни импулси до външна манифестация, но голяма част от неговата поезия отдава почит на природата, към която Гьоте имал забележителна възприемчивост.

И трите индивидуалности – Наполеон, Гьоте и Толстой – имали Лъвска “кралска” природа, но леко разграничена. При Наполеон ясно работел един могъщ импулс в неговия стремеж да стане императора на Европа. Това може да бъде символизирано от кръга на Лъвския образ свързан със сърцето на Лъва. Тук трябва да бъде подчертано, че ако низшите импулси на егоизма бъдат превъзможани и трансформирани чрез следването на духовен път, тогава може да бъде изразена една по-висша кралска природа, манифестираща се като дълбока духовност. Но където бъде позволено да бъдат изразени низшите импулси на егоизма – необуздани – кръга на Лъвския образ, вместо да представя висшето себе – излъчващо светлина, топлина и духовна мъдрост – може да представя низшето себе, в което могъщите импулси работещите от центъра навън заплахват да доминират над всичко наоколо.

В случая на Гьоте дъгата на Лъвския образ (гърба и кръста на Лъва) е тази, която символизира местоположението на Слънцето при неговото раждане. В тази част на образа се символизира стремежа за достигане на съюз с обкръжаващата среда, посочвайки търсенето на баланс между небето и земята. Има издигане на душата към духовни сили, но едновременно в сферата на Лъва често има работеща могъща плътска сила. Гьотевата богата, хармонична и великодушна природа била показател за неговата отвореност и любов към своята среда, но именно тази отвореност го довела до заплитането в серии от романтични връзки с различни жени, които навлезли в живота му.

Последно, края на опашката на Лъвския образ е тази, която символизира местоположението на Слънцето при Лев Толстовото раждане. Опашката символизира концентрация на волеви сили, обозначаваща устрем, инициативност, и достигането към обкръжаващата среда. Толстой излял своите значителни волеви сили не само в своята литературна дейност – като писателя на някои от най-значимите поеми писани някога – но също в неговите стремежи да формира общност основана на Християнски морално-философски принципи. Той имал едно изобилие на жизнени сили, които му давали възможността многократно да подема нови проекти, въпреки многообразните пречки и разочарования. Опашката на Лъва се простира към Девицата, и Толстой търсил общностния импулс на Дева (Дева Мария като сърцето или майката на Църквата, общността на Христос) със своята изключителна жизнена сила. Въпреки това, неговия силен индивидуализъм, който бил изразен в полу-анархичните възгледи на някои от неговите религиозни и морално-философски творби довел до неговото отлъчване от Руската Ортодоксална Църква девет години преди неговата смърт.

Тук ние разгледахме Слънцето при раждането на три индивидуалности – Наполеон, Гьоте и Толстой – като всяка е родена със Слънце в Лъв, но където с помощта на астрологичния образ на Лъва бива идентифицирано и интерпретирано едно фино разграничение. Този подход може да бъде приложен не само в случая на Лъв, но при всички сидерални знаци, всеки от които обрисова звездната конфигурация в своя отделен знак. Както във вавилонската астрология, където бе идентифицирано разграничението на планетарните влияния по отношение на неподвижните звезди обхващащи сидералните знаци, така също в херметичната астрология това

разграничение бива следвано с помощта на образите на дванадесетте знака. По този начин в херметичната астрология зодиакалните образи се вземат като загатващи за звездната структура на сидералните знаци към които се отнасят, и местоположението на Слънцето, Луната и планетите в различните части на сидералните знаци се интерпретират в светлината на предадения в образите символизъм. Образите се разглеждат като точно представяне на космичните сили действащи в сидералните знаци, свързани с неподвижните звезди принадлежащи към всеки знак, както е посочено в Таблица 15.

ТАБЛИЦА 15
Знаците и образите на зодиака

Зодиакалните образи са посочени от звездните конфигурации на сидералните знаци. Всички звезди дължини са дадени в сидералния зодиак (19). В случай че не е упоменато друго, звездните описания са на Птоломей, вписани в Книги VII и VIII на *Алмагест* (20).

<i>Овен</i>		
Алферг	2°05'	Предният крак на Овена (описание на Хипеаркус) (21)
Месартим	8°27'	Западният рог на Овена
Хамал	12°55'	Източният рог на Овена
Ботеин	26°07'	Опашката на Овена
<i>Телец</i>		
Алционе	5°15'	Плеади: вратът на Бика
Алдебаран	15°03'	Окото на Бика
Елнатх	27°50'	Върхът на северния рог на Бика
Алнека	30°03'	Върхът на южния рог на Бика
<i>Близнаци</i>		
Пропус	8°42'	Звездата на стъпалото на западния Близнак
Алхена	14°22'	Звездата на стъпалото на източния Близнак
Кастор	25°30'	Звездата на главата на западния Близнак
Полукс	28°29'	Звездата на главата на източния Близнак
<i>Рак</i>		
Алтарф	9°31'	Звездата на южното задно ходило на Краба
Праесепе	12°39'	Гръбта на Краба
Аселус Бореалис	12°48'	Северната звезда на Асели
Аселус Австралис	13°59'	Южната звезда на Асели
Акубенс	18°54'	Звездата на южната щипка
Расалас	26°42'	Звездата на северната щипка (22)
<i>Лъв</i>		
Регулус	5°06'	Лъвското сърце
Зосма	16°34'	Лъвският гръб
Денебола	26°53'	Лъвската опашка
<i>Дева</i>		
Завиява	2°25'	
Виндемиатрикс	15°12'	
Поррима	15°25'	
Хезе	27°24'	
Спика	29°06'	

В зодиака от Дендера в Лувъра, Париж (виж Neugebauer-Parker, ЕАТ iii, плоча 35), египтяните представи ли Девата като стояща фигура. Това най-вероятно е било извлечено от вавилонските изображения на Дева та. Птоломей дал напълно различна картина на Девата – където тя е легнала – като по този начин дал напълно различни обозначения за звездите в Дева (за разлика от Спика, житния клас, която остава същата).

<i>Везни</i>		
Сирма	9°03'	
Кхамбалиа	12°13'	
Киффа Австралис	20°21'	Южното балансиращо блюдо
Киффа Бореалис	24°38'	Северното балансиращо блюдо
Зубенелакраб	25°57'	
Зубенелгуби	30°24'	
<i>Скорпион</i>		
Дсхуба	7°50'	Челото на Скорпиона
Граффиас	8°22'	Челото на Скорпиона
Антарес	15°01'	Сърцето на Скорпиона
Лесат	29°16'	Опашката на Скорпиона
Шаула	29°51'	Звездата на върха на Скорпионовата опашка
<i>Стрелец</i>		
Алнасл	6°31'	Звездата на върха на стрелата на Стрелеца
Нунки	17°39'	Звездата на рамото на стрелеца

<i>Козирог</i>		
Алджеди	9°07'	Рога на Козата
Дабих	9°18'	Рога на Козата
Пси Каприкорни	12°25'	Коляното на Козата
Денеб Алджеди	28°48'	Опашката на Козата
<i>Водолей</i>		
Садамелик	8°37'	Дясното рамо на Водния човек
Садахбиа	11°58'	Дясната ръка на Водния човек
Ситула	14°41'	В изливащата се вода от урната на Водолея
<i>Риби</i>		
Тета Пискиум	0°27'	Гърбът на Западната Риба
Омега Пискиум	7°51'	Опашката на Западната Риба
Ревати	25°08'	Във връвта съединяваща двете Риби
Пси Пискиум	28°42'	Перката на Източната Риба

Както може да се види от Таблица 15, зодиакалните образи са картинни представяния на очертанията на звездните конфигурации обхващащи сидералните знаци. (Отбележете, че образите на знаците Рак, Лъв, Дева, Скорпион и Козирог са огледални образи на очертанията на звездните конфигурации видими в тези зодиакални знаци.) Тези картинни представяния могат да бъдат взети под формата на вътрешни картини. По този начин, когато Слънцето, Луната и планетите бъдат визуализирани по отношение на тези вътрешни зодиакални картини – според техните местоположения в сидералния зодиак – това може да доведе вът решно, в символична форма, до разбиране на действието на небесните тела в различните части на сидералния зодиак. Това може да бъде приложено към действителните позиции на Слънцето, Луната и планетите в сидералния зодиак в определен момент от времето или към техните позиции при раждането или смъртта на някой.

Този подход на вътрешна визуализация е един нов принос на херметичната астрология. Той посочва един нов метод за достигане на разбиране на планетарната конфигурация при нечие раждане или смърт. Този метод освобождава от словесните описания предадени посредством астрологичната традиция отнасящи се до астрологичното значение на Слънцето, Луната и планетите в различните зодиакални знаци. В следваща та глава този подход ще бъде развит по-нататък, по отношение на разделянето на сидералния зодиак на де кани, нещо характерно за херметичната традиция от дните на Старото Египетско Царство, около края на Епохата на Пирамидите (2150г. пр.н.е.) (23)

ГЛАВА ДЕВЕТА

ДЕКАНИТЕ

Тридесет и шестте декана (са) между кръга на вселената и този на зодиака, разделяйки единия кръг от другия... Деканите стоят като пазачи около всички неща в космоса, поддържайки всички неща заедно, и пазейки правилната подредба на нещата... Те са свободни, и издигнати над всички неща; и като внимателни пазачи и надзиратели на вселената, те я обикалят в периода на един ден и една нощ... Силата, която работи във всички събития, които сплотяват колективно хората идва от Деканите... Ако Деканите управляват седемте планети, и ние сме подвластни на планетите, не виждаш ли, че силата задействана от Деканите достига и до нас, независимо дали работи посредством самите Декани или чрез планети те? (“Проповед на Хермес към Там” STOBÆI HERMETICA VI, 3-9; прев. Стр. 413 - 415)

Деканите по отношение на зодиака

Ако зодиакалните образи бъдат взети като представяния на действащите космични звездни сили в съответния знак на зодиака, те могат да бъдат използвани за достигането до една разграничена картина в перспектива на силите действащи в знаците, когато се интерпретират местоположенията на Слънцето, Луната и планетите в сидералните знаци. Един пример за това бе представен в глава 8, посредством разглеждането на позициите на Слънцето при раждането на Наполеон, Гьоте и Толстой, които всички били родени със Слънце в сидералния знак Лъв, но в различни части на звездната конфигурация Лъв. Тези три части на Лъва – маркирани от звездите Регулус (5° Лъв), Зосма (17° Лъв) и Денебола (27° Лъв) (виж Таблица 15) – могат да бъдат обозначени като “предната”, “средната” и “задната” части на Лъва. Това обозначение съответства на делението на всеки зодиакален знак на три 10-градусови сектора познати като *декани*. В този смисъл Наполеон – роден със Слънце близо до Регулус – бил роден в първия декан на Лъва, Гьоте – роден

със Слънце близо до Зосма – бил роден във втория декан на Лъв, и Толстой – роден със Слънце близо до Денебола – бил роден в третия декан на Лъв. По-нататък, когато бъдат взети предвид планетарните управители на деканите (виж Фигура 19), това дава едно разграничение характеризирано от три планети във всеки зодиакален знак. И така при разглеждания пример планетарните управители на трите декана на Лъва са: Сатурн, Юпитер и Марс, което дава разграничението: Наполеон - Сатурнов декан, Гьоте – Юпитеров декан, Толстой – Марсов декан. Подразделянето в херметичната традиция на зодиакалните знаци в декани, всеки с планетарен управител, е особено уместно при вземането предвид на различното действие на Слънцето по време на неговото преминаване през сидералните знаци.

Това разграничение на зодиакалните знаци в декани – три 10-градусови декана във всеки знак на зодиака – било формулирано от херметичните учени в Хелинистичен Египет скоро след предаването на Вавилонския зодиак в Египет. Това се случило известно време след завоюването на Вавилон от Александър Велики в 331 г. пр.н.е., и преди 200 г. пр.н.е. (датата на Зодиака от Есна – виж по-долу). Въпреки това деканите съществували в Египет много преди да бъдат формулирани като 10-градусови сектори на сидералния зодиак.

Деканите могат да бъдат проследени назад в Египетската история до около 2150 г. пр.н.е., когато за първи път започнали да се появяват на капаци на ковчези (1). По-късни представяния на деканите били изписани в празния гроб на Сети I (около 1300 г. пр.н.е.) и в гробницата на Рамзес IV (около 1150 г. пр.н.е.) (2). На края, зодиака от Есна (около 200 г. пр.н.е.) и зодиака от Дендера (около 30 г. пр.н.е.) представят тридесет и шестте декана по отношение на зодиака, след като последния бил представен в Египет от Вавилон (3). Преди това възприемане на зодиака деканите били тридесет и шест констелации принадлежащи към пояс от звезди познат като “деканния пояс” минаващ паралелно на, но на юг от еклиптиката. След като има още лели около петдесет различни списъка на деканите от древен Египет, има значителна трудност при индентификацията на първоначалните деканни констелации. Въпреки това, след като тридесет и шестте декана били възприети към дванадесетте знака на зодиака, три към всеки знак, всеки декан заемащ 10 градуса, деканите просто били броени като първия, втория и третия декани на съответстващия зодиакален знак.

По време на Хеленистичния период дванадесетте зодиакални знака станали една ясно формулирана координатна система във Вавилонската математическа астрономия, въз основа на която били основани изчисленията на Хеленистичната астрология. Може да се предположи, че когато тези доктрини достигнали Египет, местните свещеници претендирали да имат от незапомнени времена еквивалента на зодиакалния пояс под формата на пояс от декани... Когато вавилонския зодиак бил представен по време на ранните Хеленистични времена в Египетската божествена иконография, тези тридесет и шест декана ни констелации просто били разположени като тридесет и шест 10-градусови сектора в зодиака. (4)

(Виж Фигура 1 и Фигура 19 за представяне на сидералния зодиак и тридесет и шестте декана, последните бидейки разположени като 10-градусови сектора в зодиака.)

Планетарните управители на деканите

В херметичната традиция деканите имат приписани свои планетарни управители, като всяка една от седемте планети познати в античността управлява един декан в следния ред: Сатурн, Юпитер, Марс, Слънце, Меркурий, Венера, Луна. (Това е последователността от планети според Египетската система, която се различава от тази на вавилонците, при която Меркурий и Венера са разменени, както бе обсъдено в глава 4) (5). Последователността на планетите управляващи деканите започва със знака Риби или знака Лъв. Но след като има тридесет и шест декана, при петкратна повтаряща се последователност на седемте планетарни управители ($5 \times 7 = 35$), един декан остава в повече. Този декан в повече е първият декан на Овен, чиито планетарен управител е Марс. Следователно, започвайки последователността със Сатурн като управител на първия декан на Риби, Юпитер като управител на вторият декан на Риби и Марс като управител на третият декан на Риби, управлението на Марс се появява отново – като управителя на първия декан на Овен. Така последователността на планетарните управители продължава по-нататък както следва: Слънце то като управител на втория декан на Овен; Меркурий като управителя на третия декан на Овен; Венера като управителя на първия декан на Телец; Луната като управителя на втория декан на Телец; Сатурн като управителя на третия декан на Телец; Юпитер като управителя на първия декан на Близнаци; Марс като управителя на втория декан на Близнаци; Слънцето като управителя на третия декан на Близнаци; Меркурий като управителя на първия декан на Рак; Венера като управителя на втория декан на Рак; Луната като управителя на третия декан на Рак. По-нататък последователността започва отново от знака Лъв, със Сатурн като управител на първия декан на Лъв, и така нататък (виж Фигура 19) (6).

По този начин преминаването на Слънцето през сидералния зодиак по време на годината бива разделено на тридесет и шест 10-дневни периода, всеки с приписана управляваща планета. Сегашните дати на навли

зане на Слънцето във всеки от тридесет и шестте декана по време на годината са посочени на Фигура 19. Разделянето на годината на тридесет и шест 10-дневни периода в съответствие с преминаването на Слънцето през тридесет и шестте декана, където всеки 10-дневен период се свързва с планетарния управител на съответния декан, е от особено значение в херметичната астрология. В предстоящото ще бъде очертано значението на това разделяне по отношение на херметично-астрологичната практика на осемстепенния път.

В глава 5 бе описано херметичното взаимоотношение между човека (микрокосмоса) и планетите (принадлежащи към макрокосмоса), където седемте центъра (лотосови цветове) в човешкото същество съответстват на седемте планети в последователността на Египетската система (виж Фигура 13 – “херметичният човек”). По-нататък, в глава 7 бе разгледан осемстепенния път в неговата съвременна форма описана от Рудолф Щайнер. Като приспособен за използване в херметичната астрология, осемстепенния път обхваща седем упражнения съответстващи на седемте лотосови цветове и на седемте планети, и едно осмо упражнение отнасящо се до себето. Осмото упражнение, което следва да бъде практикувано всекидневно, е за ориентацията на себето. Другите седем упражнения – които следва да бъдат практикувани в последователност, всяко за период от една или две седмици – са за развитието на седемте лотосови цветове, което

помага на човек да става все по-настроен към макрокосмичния свят и към работата на седемте планети.

Например посредством практикуването на упражнението *правилна памет* започва да се развива 8-листния лотосов цвят на темето на главата, като бива подпомогнат и в по-нататъшното му развитие. В същото време става една вътрешна настройка към планетата Сатурн, *космичната памет*. Тук херметичния принцип на съответствията е приложен за да се даде възможност за постепенно развитие на едно взаимоотношение между микрокосмоса и макрокосмоса. Посредством практикуването на осемстепенния път става едно по-степенно “вживяване” в макрокосмоса.

Тази настройка към макрокосмоса може да бъде усилена чрез следването на пътя на Слънцето през тридесет и шестте декана по време на годината, вземайки предвид планетарните управители на деканите, и при лагайки съответното упражнение от осемстепенния път, когато Слънцето е в определен декан. Сегашните дати на преминаването на Слънцето през тридесет и шестте декана са вписани на Фигура 19 заедно с планетарните управители на деканите. Датите, които могат да се различават с около ден, са валидни за периода от около 1950 до около 2020. Извън този период датите трябва да бъдат нагласени според размера на прецесия, напредвайки с един ден на всеки 72-годишен период от 2020 нататък (и съответно изваждайки един ден при всеки 72-годишен период преди 1950).

Като пример: от 28 септември до 8 октомври Слънцето е във втория декан на Дева, Меркуриевият декан (виж Фигура 19). Според херметичното макрокосмично-микрокосмично съответствие – виж Фигура 13, “херметичният човек” – съответното упражнение за практикуване по това време е *правилна преценка*, както това упражнение се отнася до 10-листния лотосов цвят (пълнен център) в човешкото същество и към Меркурий в макрокосмоса. Както бе разгледано в глава 5, 10-листния лотосов цвят е *центъра на движението*, централния фокус на астралното тяло в човешкия организъм. Правилната преценка, където действията биват обмислени преди да бъдат извършени, помага да се насърчи позитивното развитие на 10-листния лотосов цвят, така че движенията на човешкото същество, бидейки изразени в неговите действия, започват да бъдат регулирани в съответствие с по-висши духовни импулси. В същото време посредством практикуването на правилна преценка се благоприятства една вътрешна настройка към Меркурий, *планетата на движението*.

Негативната страна на Меркурий, както е изразена в астрологичната традиция, е представена в образа на Меркурий като “покровителя на крадците”. Тук, в случая на крадец, на движенията на човешкото същество е позволено да действат без водачеството на висшето себе. Един архетипен образ на това е изразен в събитието, при което Ева открадва плода от дървото в средата на райската градина, където тя престъпва божията заповед: “само за плодовете на дървото, що е сред рая, рече Бог: не яжте от тях” (Битие iii, 3). Ако Ева била практикувала “правилна преценка”, Падението и изгонването на човека от рая не би следвало да се случат!

Херметично-астрологичното практикуване на осемстепенния път

Позитивната страна на Меркурий е изразена в образа на Хермес като *пратеника на боговете*, който – крилат – бърза да предаде посланията и също така бързо да отлети. Тук имаме образ на движение в служба на Божественото, и упражнението за правилна преценка действа именно така: действията са проведени в съответствие с тината на разума и съвестта, т.е. в служба на по-висшите, благородни импулси в човешкото същество. Това че Хермес предава послания е изразяване на друг аспект на Меркурий – в добавка към този на движението – а именно координацията на мисленето. Пратеникът на боговете показва не само движение в служба

на Божественото, но също и преобразуването на божествено мислене в разбираеми термини, т.е. в понятията на човешкия интелект. Как следва да бъде разбрано това в контекста на херметичната астрология и осемстепенния път, как следва да бъде разбрано това?

В митологията Хермес е представен като сина на Зевс (Юпитер) и Мая. Сега, точно както Сатурн е планетата на 8-листния лотосов цвят в човешкото същество, органа на паметта и съвестта, така Юпитер е планетата на 2-листния лотосов цвят, органа на мисълта и инициативата. Съответно, в

макрокосмоса Юпитер е *космичният мислител*, точно както Сатурн е *космичната памет*. Меркурий, като “синът” на Юпитер, има задачата за пренасяне на космичните мисловни импулси (Юпитер) и превеждането им към мисли раз бираеми за човешкия интелект. Метода за осъществяване на това е аналогията, която е метода на хермети зма *per se*. Това да се приложи херметичното мислене – “както горе, така и долу” – значи да се мисли ана логично. Следователно Хермес (Меркурий) осъществява превода на божественото мислене в терминология достъпна за човешкия ум. Поради тази причина Хермес е покровителя на херметизма, което е стра межа на човешкия ум да обхване мистериите на космоса.

По отношение на делата на Хермес от гръцката митология, посланията на Хермес са винаги послания или съвет за това какво би следвало да се направи в дадена ситуация. Тук Хермес (Меркурий) координира мис ленето на духовния свят и земното мислене, т.е. превежда по-висшето мислене на Юпитер в земни поня тия. Това което в действителност става в човешкото същество, съответстващо на космичното взаимоотно шение между Юпитер и Меркурий, може да бъде разбрано от разглеждане на формата на 10-листният лотосов цвят, органа на Меркурий в човешкото същество, и как той стои в отношение към 2-листния лотосов цвят, органа на Юпитер.

10-листният лотосов цвят има форма, която се явява на ясновиждащото зрение като две съединени петолъчки (виж Фигура 20). Една от тях (предната пентаграма) сочи нагоре, докато задната пентаграма со чи надолу. Сочещата нагоре пентаграма приема светлината на мисълта, както тя струи надолу от 2-лист ния лотосов цвят, и сочещата надолу пентаграма превежда в действие получените импулси. Тук ясно би ват изразени двата аспекта на Меркурий: от една страна координацията на потока на мисълта, която да бъде предадена разбираемо, и от друга страна извършването на движение посредством активността на волята.

Херметично-астрологичното практикуване на осемстепенния път е както следва: когато Слънцето преми нава през определен декан се практикува съответното упражнение от осемстепенния път по време на 10-дневния период, през който Слънцето е в декана. Например, когато Слънцето преминава през Меркуриевия декан на знака Дева – между 28 септември и 8 октомври – съответното упражнение е “правилна прецен ка”. И така, посредством следването на Слънцето през деканите биват установени 10-дневни периоди, все ки свързан с планетарен управител, по време на което може да бъде практикувано с уместното упражне ние от осемстепенния път, отнасящо се до съответната планета. По този начин седемте упражнения от осемстепенния път отнасящи се до седемте лотосови цветове се практикуват едно след друго, всяко за пе риод от десет дни. Следователно седемте лотосови цветове биват съзнателно задействани посредством морално-духовните упражнения на осемстепенния път. Всеки лотосов цвят бива задействан – подемайки ед но упражнение за всеки декан или 10-дневен период – за да се съдейства едно хармонично и балансирано развитие на системата от лотосови цветове. Съответно се появява увеличаваща се настройка към седемте планети, към които се отнасят седемте лотосови цветове.

Морална логика

С течение на времето взаимоотношението на 10-листния лотосов цвят (Меркурий) и 2-листният лотосов цвят (Юпитер) – изразено митологично в макрокосмичния образ на Хермес (Меркурий) като синът посла ник на Зевс (Юпитер) – може да бъде модифицирано и усилено морално и духовно посредством практику ването на осемстепенния път. Обикновено 10-листния лотосов цвят приема директно импулсите на мисъл та струяща от 2-листния лотосов цвят, в който случай сърцето (12-листният лотосов цвят) се избягва, така че координацията и комбинацията на мислите постигнати чрез 10-листния лотосов цвят, въпреки логично стта, често са лишени от топлината на сърцето. Чрез работата над развитието на лотосовите цветове в рит мична последователност може да започне едно ново взаимоотношение между различните лотосови цвето ве – където, например, 16-листния и 12-листния лотосови цветове биват включени в работещото сътрудни чество между 2-листния и 10-листния лотосови цветове.

Работейки отгоре надолу, както е подходящо за съвременния човек, 2-листният лотосов цвят (Юпитер) е обучен посредством практикуването на “правилна мисъл”. Тогава 16-листният

лотосов цвят (Марс) е въздействан посредством практикуването на “правилен говор”. Следващо в последователността е упражнението “правилен стремеж”, което подпомага развитието на 12-листния лотосов цвят (Слънце). И след това

следва упражнението за “правилна преценка” за развитието на 10-листния лотосов цвят (Меркурий). Кога то тези четири лотосови цветове започнат да работят заедно в хармония мисловната струя от 2-листния лотосов цвят, вместо да бъде предадена директно към 10-листния лотосов цвят, бива подета първо от 16-листния лотосов цвят (лотосовият цвят на словото), за да бъде наситена със силата, която говора може да даде на светлината на мисълта, и от тук тя преминава към 12-листния лотосов цвят (лотосовият цвят на любовта) за да приеме топлината на сърцето. И тогава мисловната струя, преминала от словото към любовта, бива предадена към 10-листния лотосов цвят за да бъде координирана и може би преведена в действие.

Следователно координацията на мисълта извършена от 10-листния лотосов цвят придобива морален елемент, който в противен случай обикновено липсва, когато струята на мисълта премине директно през 10-листния лотосов цвят (както се случва обикновено). Формалната логика, която принадлежи на нормалния процес на мисловна координация бива духовно трансформирана в *морална логика*, в която присъстват силата на словото и силата на любовта. Вместо избягването на сърцето, то започва да взема участие в мисловния процес, прониквайки студенината на формалната логика със Слънчево-изпълнена топлина, което поражда моралната логика. (Евангелията са пълни с примери за морална логика, където бива изразено светлинно-изпълненото, топлинно-проникнато мислене на Христос Исус.)(7).

Баланс и хармония в чувствения живот

Взаимоотношението между 2-листния лотосов цвят (Юпитер) и 10-листния лотосов цвят (Меркурий) е решаващо за активността на мисленето, и взаимоотношението между Юпитер и Меркурий в херметичната карта изразява макрокосмичното съответствие на това. Не само техният зодиакален фон, но също и взаимоотношението – ъглов аспект – между Юпитер и Меркурий в херметичната карта (както и на другите планети към тези две планети) показва макрокосмично мисловната потенциалност на човешкото същество. Подобно, по отношение на чувствения живот на човешкото същество, неговия емоционален живот, когато се разглежда херметичната карта е важен – както зодиакалният фон – ъглов аспект между Марс и Венера (както и този на другите планети към тези две планети). Тук макрокосмичното взаимоотношение между планетите Марс и Венера е отразено микрокосмично във взаимоотношението между 16-листния лотосов цвят (ларинксов център) и 6-листния лотосов цвят (тазов център), които както 2-листния и 10-листния лотосови цветове имат определено взаимоотношение.

Обикновено импулсите надигащите се в 16-листния лотосов цвят (Марс) работят директно в 6-листния лотосов цвят (Венера) без посредничеството на сърдечния център, 12-листния лотосов цвят (Слънце). Това което се случва може да бъде илюстрирано чрез разглеждането на формата на 6-листния лотосов цвят, който се явява на ясновиждащото зрение като два преплетени триъгълника (виж Фигура 21).

Двата триъгълника на 6-листния лотосов цвят са *триъгълника на душата* и *триъгълника на материалността*. Предният триъгълник, сочещ нагоре, е триъгълника на душата, представящ душевните сили на мисленето, чувстването и волята в човешкото същество. Задният триъгълник, сочещ надолу, е триъгълника на материалността, където душевните импулси биват пренесени в човешка материалност – астралното, етерното и физическото тела. Струята от импулси от 16-листния лотосов цвят се приема от 6-листния лотосов цвят посредством триъгълника на душата, и от там би могла – или не би могла – да бъде пренесена посредством триъгълника на материалността като импулс, който търси осъществяване. Това може да бъде изразено като желание или копнеж, или като чувство на симпатия или антипатия. Тук задачата на 6-листния лотосов цвят е да постигне баланс в тялото и душата, да хармонизира взаимоотношението между физическото, етерното и астралното тела от една страна и душевния живот на човешкото същество – неговите мисли, чувства и воля – от друга страна. Практикуването на “правилно становище”: живеешки от една страна в хармония с природата, и от друга страна в хармония с

духа, помага да бъде реализирано развитието на този баланс – и на едно по-дълбоко ниво баланса между тяло, душа и дух.

От една страна живота на душата може да е насочен прекалено интензивно към материалния свят, търсейки удоволствие, наслада, необуздано осъществяване на желания и, в крайни форми (когато душата е изцяло отдадена на това) сладострастие и разврат. Това е една негативна крайност свързвана с липса на баланс в работата на 6-листния лотосов цвят, лотосовият цвят на баланса и хармонията, съответстващ макрокосмично на планетата Венера. Тук триъгълника на материалността е този, който домира.

От другата страна душата може да бъде посветена изключително към живота на духа – не в смисъла на служене, а като егоистично себетърсене, жадуващо насладата на духовните преживявания – като човешката материалност и света на природата биват напълно отречени. Това е другата негативна крайност – една дисхармония в работата на 6-листния лотосов цвят – където доминира триъгълника на душата.

Когато триъгълника на душата бъде изтъкнат се надига фалшив мистицизъм. Фалшивия мистицизъм е противоположен на истинския мистицизъм. При истинския мистицизъм душата е посветена в смирение

към духовния свят, търсеща не нещо за себе си, а търсеща единствено да служи. Истинският мистик е ориентиран към природата и своите близки в дух на служене с любов, както е бил случаят, например, със св. Франциск от Азис. Св. Франциск отдавал своята пълна загриженост и внимание към благополучието на своите близки и съществата на природата, въпреки че претърпявал най-дълбоките мистични опитности. Истинският мистик, докато приема благодатта на духовната благословия, не търси тази благословия за себе си, а е ориентиран към нуждите на тези около него, и следователно има дълбоко разбиране за реалността на материалното съществуване. Фалшивият мистик, противоположно, може да бъде оприличен на “духовен пияница”, който търси благословието на духовния свят за себе си, за своето собствено просветление и благосъстояние, и който се отвръща от материалното съществуване с оглед да потопи себе си дори още по-дълбоко в мистичната опитност. Тава отричане на природата е също толкова “трях”, колкото и отричането на духа посредством един развратен живот. Средният път, този на “правилно становище”, открива правилния баланс между природата и духа, което е предизвикателството, изправящо се пред стремящия се на духовния път. П посредством практикуването на “правилно становище”, улесняващо развитието на 6-листния лотосов цвят, може да се появи един хармоничен баланс в материалността, в душата – водейки накрая до хармония между тяло, душа и дух.

Когато бъде насърчено едно здравословно развитие на цялата система от лотосови цветове посредством редовната практика на осемстепенния път, както бе очертано във връзка с херметичната практика на преминаването на Слънцето през тридесет и шестте дека на годината, може постепенно да се извърши една трансформация във взаимоотношението между 16-листния и 6-листния лотосови цветове – посредством благодатта на духовния свят. Вместо струята от импулси от 16-листния лотосов цвят да бъде преведена директно в емоционален отклик по пътя на 6-листния лотосов цвят, тя бива посредничена чрез сърдечния център (12-листен лотосов цвят) и пъпния център (10-листен лотосов цвят) за да добие сърдечна топлина и разсъдъчна съгласуваност. По този начин емоционалният живот започва да става проникнат с морална топлина и цялостност. Една нова яснота и любяща непоколебимост прониква целия живот на чувстването, когато взаимоотношението между 16-листния и 6-листния лотосови цветове бива трансформирано за да включи посредническото влияние на 12-листния и 10-листния лотосови цветове.

Прилагайки херметичната максима “както горе, така и долу”, макрокосмичното взаимоотношение в херметичната карта между Марс и Венера (обхващайки техните зодиакални фонове и ъгловите взаимоотношения на другите планети към тези двете, както и ъгловия аспект между тях) посочва потенциалността и съгласуваността на чувствения живот и, по-специално, как това бива изразено по пътя на изговореното слово. В този смисъл са особено важни аспектите на съвпад, квадрат и опозиция между Марс и Венера. Това бе обсъдено в глава 6 по отношение

на херметичната карта на Мария фон Сиверс (по-късно Мария Щайнер), която е запомнена за нейната пионерска работа в развитието на новото изкуство за формиране на говора. (Виж Карта 8 – Мария Щайнеровата херметична карта – и също Фигура 16 за едно представяне на аспекта квадрат между Марс и Венера в нейната карта.)

Астрологични показатели на живота на волята

Накрая, в добавка към живота на мисълта и живота на чувстването, е живота на волята. За последния са най-важни взаимоотношенията между 8-листния лотосов цвят (Сатурн) и 12-листния лотосов цвят (Слън це), между 12-листния лотосов цвят (Слънце) и 4-листния лотосов цвят (Луна), и също между 8-листния лотосов цвят (Сатурн) и 4-листния лотосов цвят (Луна). Волята може да бъде изразена по различни начини, но основно могат да бъдат разграничени три насоки: във вертикалния план (нагоре) посредством моли тва и медитация към духовния свят чрез 8-листния лотосов цвят (теменен център); в хоризонталния план посредством любов и състрадание към ближните чрез 12-листния лотосов цвят (сърдечен център); и във вертикалния план (надолу) посредством действие и дела към света – по-специално света на природата – чрез 4-листния лотосов цвят (генитален център).

Обикновено 8-листния цвят е в покой в духовния свят. Но чрез този орган духовния свят – Ангела Пази тел и още по-възвишени небесни същества – може да общува с човека. Подобни общувания обикновено биват изразени в дейността на съвестта (гласа на съвета). Въпреки това, посредством молитва и медитация започва да бъде насочвана волева струя от човешкото същество нагоре към духовния свят, посредством 8-листния лотосов цвят, така че последния започва да се събужда от своята дрямка. Въпреки това този лотосов цвят не може да бъде въздействан директно, поради своята по-пряка връзка с духовния свят. Подобно 4-листния лотосов цвят (посредством който определени негативни импулси биха могли да добият достъп до човешкото същество) може да бъде повлиян само косвено при неговото развитие. Всичките лотосови цветове са доведени до развитие по пътя на човешкия стремеж от една страна, и по пътя на благодатта на духовния свят от друга страна. Въпреки това, в случая на 8-листния и 4-листния лотосови цветове, тяхно

то развитие е по-зависимо от благодатта на духовния свят отколкото това на другите лотосови цветове, и могат да се имат предвид само във връзка с Христос, който казал: “Никой не дохожда при Отца, освен чрез Мене” (*Йоан* xiv, 6), т.е. “Никой не дохожда (посредством 8-листния лотосов цвят) при Отца, освен чрез мен.”

Все пак молитва и медитация – и практикуването на упражнението за “правилна памет” от осемстепенния път – помага да се подпомогне развитието на 8-листния лотосов цвят. Подобно, дела извършени в дух на служене с любов към човечеството и света (практикуването на упражнението “правилно дело”) помагат да бъде развит 4-листния лотосов цвят. Това което е важно, е че както молитвата и медитацията от една страна, и делата на служба от друга страна, имат своя източник в сърцето, 12-листния лотосов цвят, лотосовия цвят на любовта и състраданието, посредством който Христовият Импулс има възможността да пусне корен в човешкото същество. Практикуването на “правилно дело”, което довежда съзнателност в сферата на волята (4-листен лотосов цвят) дава възможност на сърдечния импулс на любовта и състраданието да премине в дело и действие, което “действие може да посрещне по най-добрия начин събитието – за доброто на цялото, за дълготрайното щастие на човека” (виж глава 7, седмото упражнение от осемстепенния път).

С течение на редовно практикуване на упражненията от осемстепенния път отнасящи се до различните лотосови цветове, може да започне да се развива една хармонично сътрудничество между 12-листния и 4-листния лотосови цветове по пътя на посредничеството на 10-листния и 6-листния лотосови цветове. Именно качествата на преценка и баланс посредничени чрез 10-листния и 6-листния лотосови цветове са тези, които подпомагат волята да намери правилната насока за своите творчески импулси. Но най-вече Христовият Импулс струящ от сърдечния център, 12-листния лотосов цвят, е този който – когато бъде насочен към волята – дава възможност волята да се разгърне по правилния начин.

Макрокосмичното взаимоотношение между 12-листния и 4-листния лотосови цветове е изразено в рождената карта между Слънцето и Луната. Например някой роден при или около Пълнолуние – аспекта на опозиция между Слънце и Луна – когато действа от Христовият Импулс често има забележителната способност за дела на служба. Въпреки това, в този случай без Христовият Импулс волята може да има тенденция да стане яростна и – ако е необузdana от морално-духовни импулси – може да води до появата на енергична воля (най-крайната манифестация, на която, би била манията). Личността родена при Новолуние – аспекта на съвпад между Слънцето и Луната – също има потенциално много силна воля, която може да бъде насочена или към служене на доброто, или към егоистични цели. Но тук волята бива изразена повече в мисловния живот. В случай на раждане при Новолуние оста на ориентация между 12-листния и 4-листния лотосови цветове е с тенденция да е насочена към главата – подчертавайки волевия елемент в мисловния полюс на човешкото същество. В противоположност, при раждане при Пълнолуние тази линия на връзка между 12-листния и 4-листния лотосови цветове е насочена във волята, заздравявайки волевия полюс, в случай на което бива изтъкнат самият 4-листен лотосов цвят. Между тези две крайности, раждания при Първа четвърт или Последна четвърт (аспекта квадрат между Слънцето и Луната) имат тенденция към изразяване на чувствения полюс, т.е. в подобни случаи се набляга върху 12-листния лотосов цвят, когато оста свързваща 12-листния и 4-листния лотосови цветове е привлечена към сърдечния център.

Астрономичните феномени на затъмненията също са интересни при разглеждането на това как взаимоотношението между Слънцето и Луната е отразено в природата на сътрудничеството между 12-листния и 4-листния лотосови цветове. Затъмненията може да има само при Новолуние (затъмнение на Слънцето) или при Пълнолуние (затъмнение на Луната), и техните появи зависят от това дали лунните възли се подреждат с оста на Новолуние или Пълнолуние. Раждането по време на затъмнение може да бъде показател за сложни проблеми свързани с волята.

За да се постигне по-пълна картина за потенциално присъщите таланти и способности в сферата на волята, следва да се има предвид не само макрокосмичния аспект между Слънцето и Луната, но и техните зодиакални фонове и техните взаимоотношения (аспекти) с другите планети.

В противоположност на взаимоотношението между Слънцето и Луната, за това между Сатурн и Слънцето в рождената карта може да се каже, че отразява потенциалността на *висшата воля*, волята към духа. Сатурн в микрокосмоса съответства на 8-листния лотосов цвят и Слънцето на 12-листния лотосов цвят. Взаимоотношението между тези два лотосови цвята е такова, че съвестта може сама по себе си да бъде почувствана директно в сърцето (8-листния лотосов бидейки органа на съвестта и 12-листния лотосов цвят в областта на сърцето бидейки център, към който е насочена съвестта). Тук отново, по пътя на развитие на лотосовите цветове – осемстепенния път – съвместната работа на 8-листния и 12-листния лотосови цветове може да започне да включва посредническото влияние на 2-листния и 16-листния лотосови цветове. Тогава импулса на съвестта, вместо да мине направо в сърцето, бива понесен първо в съзнателната мисъл

(2-листен лотосов цвят) и тогава във вътрешния говор (16-листен лотосов цвят), преди да навлезе в сърцето. Следователно струята на съвестта бива избистрена посредством мисълта и надарена със силата на словото преди да бъде вдъхната в сърцето.

Ако струята бъде понесена по-нататък, през 10-листния и 6-листния лотосови цветове в 4-листния лотосов цвят, където да бъде преведена в дело, нараства възможността за действие, което е директно в служба на Божественото. Това съответства на имажинативната картина на измиването на нозете (първата степен на Христовите мъки), т.е. една струя спускаща се от духовния свят – навлизайки в човешкото същество по средством съвестта (8-листен лотосов цвят) и бидейки прехвърляна чрез мисълта (2-листен лотосов цвят) и словото (16-листен лотосов цвят) за да бъде вдъхната в сърцето като импулс на любов и състрадание (12-листен лотосов цвят) – и след това прониквайки към нозете, в смисъл на преобразуването му в действие, чрез ръцете и нозете, които са инструментите за изпълнение на волевите импулси центрирани в 4-листния лотосов цвят. По този начин струята се спуска от духовния свят през седемте лотосови

цветове за да бъде осъществена от човешката воля – в съзвучие с божествената воля – бива изразен в ръцете и нозете. Характерно за измиването на нозете, което е фундаментално за Християнския път на духовно развитие, е прехвърлянето на импулси от духовния свят към тяхното осъществяване на Земята. Необходимата настройка за измиването на нозете е summarized в думите: “Не моята воля, а твоята” (Лука xxii, 42).

В прехвърлянето на импулси от 12-листния лотосов цвят към 4-листния лотосов цвят, след като тези обикновено се надигнат (т.е. когато е не по пътя на духовен път на развитие) е “Моята воля”. Но когато сърцето бъде permeated с Христовия Импулс, когато е предадено на потока от съвест от 8-листния лотосов цвят, тогава нарастващо могат да бъдат осъществени думите (“Не моята воля, а Твоята”). Въпреки това, без посредничеството на сърцето, ако има директно прехвърляне на съвест (8-листен лотосов цвят) в дело (4-листен лотосов цвят), тогава това основано се явява като задължение, т.е. без осъществяването на съвест без любов, без импулса на 12-листния лотосов цвят. Тази тенденция може да се появи най-вече, когато има съвпад, квадрат или опозиция между Сатурн (8-листен лотосов цвят) и Луната (4-листен лотосов цвят) в рождената карта. В този случай често има борба между нисшата воля и висшата воля в човешкото същество, което е – поне потенциално – особено маркирано когато има аспект квадрат между Сатурн и Луната (квадрат = динамично взаимодействие, в този случай между две различно ориентирани воли).

Взаимоотношението между Сатурн и Слънцето в рождената карта е от особено relevance към духовната воля, т.е. волята да следваш път на духовно развитие. Сатурн е най-силен, когато е в опозиция със Слънцето. В този случай е най-prominent – at it's brightest – на нощното небе. “Сатурновата природа” тогава бива най-силно изразена в космоса. Аналогично, този аспект в рождената карта често е показателен за силна духовна воля, свързана с 8-листния лотосов цвят и неговото отношение към 12-листния лотосов цвят. Когато Сатурн е в квадрат със Слънцето, динамичното взаимодействие между 8-листния и 12-листния лотосови цветове може да бъде показателно – потенциално – за силна съвестност, и в случая на съвпад между съвпад между Слънцето и Сатурн, когато Слънцето е по-силно, тази съвестност е прехвърлена от сферата на моралност в тази на сетивата за да стане – потенциално – една meticulous сила за наблюдение. Във всички три от по-горе споменатите аспекти между Сатурн и Слънцето – съвпад, опозиция или квадрат – способността на паметта потенциално е много силна, и практикуването на “правилна памет” (упражнението за развитие на 8-листния лотосов цвят съответстващ на Сатурн) ensures, че тази способност може да бъде развита да пълно изразяване с течение на времето.

Знаците на зодиака и техните планетарни управители

От the foregoing е видимо, че интерпретацията на херметичната карта води след себе си едно подробно знание за системата от лотосови цветове и техните различни взаимоотношения бидейки изразени в живота на мисълта, чувстването и волята. Особено херметичната максима “както горе, така и долу” е от значение тук, схващайки съответствието между лотосовите цветове и планетите (оставяйки ролята на новооткритите планети Уран, Нептун и Плутон да бъде обсъдена в Том II). Но едно концептуално разбиране на съответствието между планетите и лотосовите цветове е само първата стъпка. Следвайки осемстепенния път, във връзка с преминаването на Слънцето през тридесет и шестте дека на течение на годината, arises едно постепенно вживяване в макрокосмоса посредством ever increasing опитност на реалността на това съответствие. С времето, the subtle interrelationships посочени по-горе могат също да започват да бъдат въпрос на опитност: между 2-листния лотос (Юпитер) и 10-листния лотос (Меркурий) на нивото на мисълта; между 16-листния лотос (Марс) и 6-листния лотос (Венера) на нивото на чувстването; между 12-листния лотос (Слънце) и 4-листния лотос (Луна) на нивото на волята; между 8-листния лотос (Сатурн) и 12-листния лотос (Слънце) на нивото на духовната воля; и между 8-листния лотос (Сатурн) и 4-листния лотос (Луна) като един израз на взаимодействието на висша и нисша воля. Във всеки един случай макрокосмичните

аспекти между планетите са отразени в микрокосмичните взаимодействия между съответстващите лотосови цветове.

Тези космични взаимоотношения били схванати по един доста инстинктивен начин от човешките същества през античността, които – от съзнание, което все още не слязло напълно на Земята – били настроени към космоса. От това awareness на космоса – както е съществувало през античността – имало разбиране за човека като същество формирано по “образ и подобие” на космоса, което било основата за херметичния за кон за съответствията между макрокосмос и микрокосмос. Но сега, когато човек е станал истински гражда нин на земния свят, и вече не преживява себе си като част от космичния свят, се повдига въпроса за това как отново да се намери отношение към космоса?

В светлината на херметичната астрология пътя назад към настройка с космоса е обратен на пътя следван в античността, който бил от космоса към човека. Съвременния път – този на съвременната херметична астрология – е посредством разбиране на човека, микрокосмоса, който е създаден по “образ и подобие” на макрокосмоса (както подробно ще бъде обсъдено в глава 10). В античността пътя бил от космоса към Земята (макрокосмос → микрокосмос), а сега пътя е от Земята назад към космоса (микрокосмос → макрокосмос). Един пример за това как древните incorporated тяхното инстинктивно знание за космичните взаимоотношения в науката астрология е видимо в учението отнасящо се до планетарните управители на знаците от зодиака. Както тридесет и шестте декана са attributed с управляваща планета в планетарната последователност на Египетската система, така всеки от дванадесетте знака на зодиака бива attributed с управляваща планета. Всяка от петте планети (Меркурий, Венера, Марс, Юпитер, Сатурн) се казва, че управлява два знака от зодиака, а Слънцето и Луната управляват по един (виж Фигура 22).

Доктрината за планетарните управители на зодиакалните знаци винаги е била разглеждана като важна в астрологичната традиция, и тези планетарни управители били мислени като по-важни от планетарните управители на деканите, които по-късно били regarded as subsidiary на планетарните управители на зодиакалните знаци. За да се схване структурата подчертаваща the distribution на планетарните управители сред знаците на зодиака, първа трябва да се разгледа херметичната доктрина на зодиакалната melothesia. Зодиакалната melothesia била разработена от херметичните учени на Хелинистичен Египет (виж глава 10 за по-нататъшна дискусия на това). It specifies определено съответствие между знаците на зодиака и различните части на човешкото тяло, както е показано на Таблица 16.

Таблица 16: Зодиакалната melothesia

Рано в херметично-астрологичната традиция дванадесетте знака на зодиака били поставени в съответствие с различни части на тялото, както е показано от следната таблица:

Зодиакален знак	Част на тялото
Овен	Глава
Телец	Ларингова област

Близнаци	Ръмене и ръце
Рак	Гръдна област
Лъв	Сърце и гръб
Дева	Слънчев сплит и стомашна област
Везни	Hips and pelvic region
Скорпион	Област на репродуктивните органи
Стрелец	Thighs
Козирог	Колена
Водолей	Calves and ankles
Риби	feet

Нека разгледаме първо частите от тялото съответстващи на знаците Лъв, Дева и Везни (виж Таблица 16). Тези са – разглеждайки централния фокус на concerned част на тялото – сърцето (Лъв), слънчевия сплит (Дева) и pelvic област (Везни). Според Фигура 13 (“херметичният човек”)

тези части от тялото са местата – когато се отнасят към функционирането на лотосовите цветове, които са духовни органи, към focal цен трове във физическото тяло – на 12-листния лотосов цвят (сърце), 10-листния лотосов цвят (umbilical цен тър) и 6-листния лотосов цвят (pelvic център). По този начин, ако частите от тялото управлявани от Лъв,

Дева и Везни се разгледат по отношение на лотосовите цветове намиращи се в областта на тялото allotted към тези знаци, се появяват следните взаимоотношения:

Лъв	– сърце	– 12-листен лотосов цвят	– Слънце
Дева	– слънчев сплит	– 10-листен лотосов цвят	– Меркурий
Везни	– pelvic област	– 6-листен лотосов цвят	– Венера

В същност, според астрологичната традиция Слънцето, Меркурий и Венера са indeed планетарните управители на зодиакалните знаци Лъв, Дева и Везни. По този начин има съвършено agreement между планетарните управители на зодиакалните знаци allotted към частите на тялото управлявани от Лъв, Дева и Везни в зодиакалната melothezia и планетите съответстващи на лотосовите цветове имайки своя централен фокус в тези части на тялото. Въпреки това, this accord между the two sets на съответствия спира тук. Ако the agreement were to hold за другите части на тялото, в които лотосовите цветове имат своя централен фокус, би следвало, че Луната (планетата на 4-листния лотосов цвят фокусиран в гениталния център) би управлявала Скорпион, че Марс (планетата на 16-листния лотосов цвят фокусиран в ларинговия център) би управлявала Телец, и че Юпитер (планетата на 2-листния лотосов цвят фокусиран в центъра между веждите) би управлявала Овен. Но според доктрината на планетарните управители на зодиакалните знаци (виж Фи гура 22), не такъв е случая, след като Марс управлява Скорпион и Овен, и Венера управлява Телец.

Все пак, вземайки управлението на Лъв, Дева и Везни, съответно, от Слънцето, Меркурий и Венера, както е показано на Фигура 22, се появява нещо като pattern – а pattern подчертаващ доктрината на планетарните управители на зодиакалните знаци. И този pattern може да бъде разбран посредством разглеждането на съответствието между планетите и лотосовите цветове както е показано на Фигура 13 (“херметичният човек”).

От Фигура 13 се вижда, че the symbiotic взаимоотношения prevailing между различните лотосови цветове следва определен модел. Например, the symbiotic взаимоотношение между 2-листния лотосов цвят (Юпи тер) и 10-листния лотосов цвят (Меркурий) е такова, че двата лотосови цвята (16-листния и 12-листния) посредничат между тях. Подобно, the symbiotic взаимоотношение между 16-листния лотосов цвят (Марс) и 6-листния лотосов цвят (Венера) е също такова, че два лотосови цвята (12-листния и 10-листния) по средничат между тях. Същото е валидно и за the symbiotic взаимоотношение между 8-листния лотосов цвят (Сатурн) и 12-листния лотосов цвят (Слънце), т.е. двата лотосови цвята (2-листния и 16-листния) посредничат между тях. Накрая, точно същото се прилага към the symbiotic взаимоотношение между 12-листния лотосов цвят (Слънце) и 4-листния лотосов цвят (Луна), т.е. двата лотосови цвята (10-листни и 6-листния) посредничат между тях. Във връзка с последните две symbiotic взаимоотношения, възникват други symbiotic взаимоотношения: тази между 8-листния лотосов цвят (Сатурн) и 4-листния лотосов цвят (Луна), които могат да бъдат представени схематично както следва: (8-листен – 12-листен) и (12-листен – 4-листен) дават (8-листен – 4-листен), т.е. the symbiotic взаимоотношения между 8-листния и 4-листния лотосови цветове е предадена по пътя на сърдечния център, 12-листния лотосов цвят.

При преминаването от микрокосмоса към макрокосмоса – пътя следван в съвременната херметична астрология – между планетите има макрокосмични взаимоотношения, които съответстват на микрокосмичните symbiotic взаимоотношения между лотосовите цветове. Тези са: Юпитер – Меркурий; Марс – Венера; Сатурн – Слънце; Слънце – Луна; и Сатурн – Луна. Тези макрокосмични symbiotic взаимоотношения между планетите биват изразени в древната доктрина на планетарните управители на зодиакалните знаци. The pattern подчертаващ планетарното управление е, че Юпитер и Меркурий управляват противоположни знаци, Марс и Венера управляват противоположни знаци, Сатурн и Слънцето управляват противоположни знаци, и Сатурн и Луната управляват противоположни знаци (виж Фигура 22).

Установявайки – както бе отбелязано по-горе – че планетарните управители на знаците Лъв, Дева и Везни са Слънцето, Меркурий и Венера, от the pattern подчертаващ планетарните управления, че знаците проти воположни на Лъв, Дева и Везни – а именно знаците Водолей, Риби и Овен – се управляват, съответно, от Сатурн, Юпитер и Марс. Херметичната линия на разсъждение, която се прилага тук е както следва:

The symbiotic взаимоотношение между 10-листния лотосов цвят (Меркурий) и 2-листния лотосов цвят (Юпитер) намира изразяване в опозицията на Меркурий и Юпитер като планетарни управители, т.е. Юпитер традиционно се свързва с управлението на Риби, противоположно на знака Дева (управляван от Меркурий). Подобно, the symbiotic взаимоотношение между 6-листния лотосов цвят (Венера) и 16-листния лотосов цвят (Марс) бива изразено в опозицията на Венера и Марс като планетарни управители, т.е. Марс allotted към Овен, противоположно на знака Везни (управляван от Венера). Трето, the symbiotic взаимоотношение между 8-листния лотосов цвят (Сатурн) и 12-листния лотосов цвят (Слънце) се появява в опозицията на Сатурн и Слънцето като планетарни управители, т.е. Сатурн традиционно управлява Водолей, противоположно на знака Лъв (управляван от Слънцето).

В херметичния анализ на планетарните управители на зодиакалните знаци до тук бяха разгледани шест от дванадесетте знака, но какво за останалите шест? Оставащите шест зодиакални знака са Рак, Близнаци и Телец от една страна, и противоположните на тях знаци – Козирог, Стрелец и Скорпион – от друга. Знаци те Козирог, Стрелец и Скорпион са adjacent към знаците Овен, Риби и Водолей в зодиака. Тук управление то на знаците Овен, Риби и Водолей от планетите Марс, Юпитер и Сатурн е просто отражение на знаците Козирог, Стрелец и Скорпион, които съответно, традиционно се управляват от Сатурн, Юпитер и Марс. Оста между знаците Козирог и Водолей служи да отразява планетарните управления, където Козирог отразява Водолей (и двата управлявани от Сатурн), Стрелец отразява Риби (и двата управлявани от Юпитер) и Скорпион отразява Овен (и двата управлявани от Марс). Това може да бъде видяно readily от Фигура 22, където “отразяващата ос” между Козирог и Водолей е вертикалната ос.

Вземайки планетарното управление на знаците Козирог, Стрелец и Скорпион да бъде от планетите Сатурн, Юпитер и Марс, и използвайки the pattern на опозицията подчертаваща планетарните управления, планетарните управители на знаците противоположни на Козирог, Стрелец и Скорпион са readily apparent. По този начин the symbiotic взаимоотношение между 16-листния лотосов цвят (Марс) и 6-листния лотосов цвят (Венера) намира изразяване в опозицията на Марс и Венера като планетарни управители, т.е. Венера е accorded управлението на Телец, противоположно на знака Скорпион (традиционно управляван от Марс). Подобно, the symbiotic взаимоотношение между 2-листния лотосов цвят (Юпитер) и 10-листния лотосов цвят (Меркурий) бива изразено в опозицията на Юпитер и Меркурий като планетарни управители, т.е. Меркурий е allotted към Близнаци, противоположно на знака Стрелец (управляван от Юпитер). Трето, the symbiotic взаимоотношение между 8-листния лотосов цвят (Сатурн) и 4-листния лотосов цвят (Луна) се появява в опозицията на Сатурн и Луната като планетарни управители, т.е. Луната управлява Рак, противоположно на знака Козирог (управляван от Сатурн). Всички тези взаимоотношения са обобщени на Фигура 22 (“планетарните управители на зодиакалните знаци”).

Нови перспективи предложени от херметичната карта

В астрологичната доктрина на планетарните управители на зодиакалните знаци може да се види, че бива изразена дълбока космична мъдрост, която е reflected между лотосовите цветове в микрокосмоса. Тази доктрина измислена от тези, които contributed я към астрологичната традиция. Тя не е била измислена на базата на the symbiotic взаимоотношение съществуващо между съответстващите лотосови цветове в микрокосмоса. По-скоро, тя е била схваната като реалност на космично ниво.

От както човек е роден от космоса, той отразява макрокосмоса, от който той идва. С всяка инкарнация човекът избира времето, в което да се спусне от космоса към Земята,

така че тази (или до колкото възможно) хармония *pervails* между неговия психо-духовен организъм – системата на лотосовите цвятове – и макрокосмичната реалност на взаимоотношения на планетите съответстващи на лотосовите цветове. Тази макрокосмична реалност е обрисувана в херметичната карта за момента на раждане. Поради тази причина херметичната карта дава една картина – отнасяща се до едно по-висше ниво на съществуване – на психо-духовния организъм на човешкото същество. В този смисъл тя посочва потенциалните таланти и способности във вътрешното същество на човека. Нивото на духовно развитие на човешкото същество определя размера, до който могат да бъдат развити тези таланти и способности, но всяко човешко същество може да започне да подпомага развитието способностите *slumbering within* – чрез подемането на практическата на основните упражнения на духовния път, като упражненията от осемстепенния път посочен в тази глава във връзка с преминаването на Слънцето през деканите, и описан *elsewhere* от Рудолф Щайнер (8).

Когато се изучава херметичната карта трябва да бъде подчертано, че тя е показател за потенциалностите, които следва да бъдат развити. Следователно е нужна различна настройка спрямо херметичната карта, в сравнение с обикновено прилаганата спрямо геоцентричната карта. Например в доктрината за планетарни управители на зодиакалните знаци Меркурий е управителя на знака Дева (виж Фигура 22). Някой роден с Меркурий в Дева в херметичната карта може да избере тази благоприятна конфигурация – благоприятна за 10-листния лотосов цвят – именно защото 10-листния лотосов цвят следва да бъде развит (например той е бил неразвит, или негативно развит в предишна инкарнация, посредством живот в който *the faculty of judgement was hardly exercised*.) Също така, някой роден с Меркурий в Риби в херметичната карта – конфигурация, която с оглед на планетарните управители се явява неблагоприятна за развитието на 10-листния лотосов цвят – може да е избрал именно такава конфигурация във връзка с *overdeveloped* (или, по-скоро, *falsely developed*) 10-листния лотосов цвят, който може да е бил развит едностранно в предходната инкарнация, (например чрез живот посветен *exclusively* на научно изследване, в който като последствие *excessive emphasis was laid upon* 10-листния лотосов цвят.) Следователно е нужно да бъде упражнявана

great care in asserting the reason why една личност избира да се роди с определена планетарна конфигурация, когато се разглежда по отношение доктрината на планетарните управители на знаците на сидералния зодиак.

Още повече, в херметичната карта е нужно да бъдат взети предвид не само планетарните управители на сидералните знаци, но също така екзалтациите и паденията, и възходящите и низходящите възли на планетите, според Египетската система. Например в случая на някой роден с х-Меркурий в падение (т.е. някой роден с Меркурий на или близо до 24° Козирог в херметичната карта) би могло волевия аспект на 10-листния лотосов цвят (сочещата надолу пентаграма – виж Фигура 20) да бъде силно развит, а съзнателния аспект (сочещата нагоре пентаграма) да има нужда да бъде развит. Такава личност може да има могъща воля, но съчетана с *an over-hasty judgemental capacity, which may be of detrimental consequence if no effort is made to school objective judgement*. Без *the schooling of objective judgement*, Меркурий остава “заточен” – както биха се изразили херметичните учени от античността, *in contemplating* х-Меркурий като най-дълбоката точка от нейния хелиоцентричен *passage* (в момента на 24° Козирог = зодиакалното местоположение на заточение, падение на Меркурий).

Всяка от тези ключови позиции на Меркурий при нейната обиколка на Слънцето – преминаването на своя възходящ възел, екзалтация, низходящ възел и падение – следва да бъде разгледана *in its own merit*, като показваща определена фаза в Меркуриевата макрокосмична дейност, която бива изразена съответно в 10-листния лотосов цвят. И така, когато Меркурий е в падение *may be emphasized* особено волевия аспект на 10-листния лотосов цвят (сочещата надолу пентаграма на Фигура 20), докато при екзалтация на преден план може да излезе съзнателния аспект (сочещата нагоре пентаграма). Между това, при възходящия и низходящия възел, има възможност за баланс между съзнателния и волевия аспекти на 10-листния лотосов цвят.

Всяко упражнение от осемстепенния път помага съответния цвят да бъде развит хармонично, т.е. Меркуриевото упражнение – “правилна преценка” – помага да се установи баланс между

съзнателния и волевия аспекти на 10-листния лотосов цвят. По-нататък, практикуването в ритмична последователност на упражнението от осемстепенния път – по отношение на преминаването на Слънцето през тридесет и шестте дека на – помага да бъде хармонично развита цялата система от лотосови цветове. Това може да е от значение за херметичния астролог, не само за неговото собствено развитие. Познаването на осемстепенния път, в неговото отношение към лотосовите цветове е ключ, който може да бъде посочен също и на други с оглед да бъдат подпомогнати в тяхното развитие. Например на основата на едно познаване на техните потенциални таланти и способности като посочени от херметичната карта, това може да помогне да се *emphsize* нуждата за развитието на определени качества от една страна, или за *the balancing out* на други качества от друга страна. По този начин херметично-астрологичната практика на осемстепенния път – във връзка с преминаването на Слънцето през деканите – е централна за херметичната астрология. В следващата глава ще бъде разгледано едно по-нататъшно упражнение за херметичната астрология: едно карма упражнение, което може да води до възприемането на мистерията на реинкарнацията.

ГЛАВА ДЕСЕТА

ПРАКТИКУВАНЕТО НА КАРМА ИЗСЛЕДВАНЕ

At the dissolution на твоето материално тяло, you yield up самото тяло на промяната, и видимата форма, която носиш вече не е видима... И thereupon човека mounts upwards през the structure на небесата. И към първата зона на небето мой gives up силата, която works increase and that which works decrease; към втората зона, the machinations of evil cunning; към третата, the lust whereby men are deceived; към четвъртата зона, domineering arrogance; към петата зона, unholy daring and rash audacity; към шестата зона, evel striving after wealth; и към седмата зона, the falsehood, which lies in wait to work harm. And thereupon, having been stripped of all that was wrought upon him by the structure of heavens, мой се въздига до the substance на осмата сфера, being now possessed of his own proper power.

(CORPUS HERMETICUM I, 24-126a; прев. 127-129 стр.)

Практично карма упражнение

В тази глава – последната в тази въвеждаща работа върху херметичната астрология – ще разгледаме практическото упражнение на карма изследване, което е основополагащо за херметичната астрология. В глава 8 вече бе споменато за взаимоотношението трите основни астрологични фактора – Асцендент, Слънце, Луна – и трите нива на човешкото на човешкото същество бидейки изразени в това, което духовно поддържа глава

та, гърдите и крайниците. Там бе посочено как едно обучение на the perceptions – to percieve Асцендента, Слънцето и Луната shining through , as it were, главата, гърдите и крайниците на човешкото същество – може да бъде carried over по-нататък за да се достигне пряко съзиране на по-ранни инкарнации. Тук става въпрос за упражнение централно за практикуването на карма изследване.

Това упражнение било описано за първи път от Рудолф Щайнер в “карма лекциите” – серии от лекции, които той държал пред членове на Антропософското Общество през 1924 – в които той говорил за последователните инкарнации на редица исторически личности. В една от тези лекции той описал карма упражнението на “thinking away” на човешкото същество на нива: thinking away първо крайниците, след това гърдите, след това главата (1).

В първото ниво на “thinking away” на физическото човешко същество – това на thinking away на неговите крайници – Лунните импулси в човешкото същество тогава стават видими. Както е обрисувано на Фигура 13 (“херметичният човек”), микрокосмичния лунен център в човешкото същество е 4-листният лотосов цвят, със своя централен фокус в genital region. Това е лотосовият цвят на творческата воля. Волевите импулси посредничени от 4-листния лотосов цвят stream down в краката, by means of which actions are accomplished, и те също така са действащи в ръцете, отново за осъществяване на творческата активност. Когато физическото явление на

ръцете и краката е съзнателно blotted out by thinkng the limbs away, под държащите волеви импулси, Лунните импулси, се появяват. Възприемането на тези сили

ЧАСТ ТРЕТА

ПРИЛОЖЕНИЕ II

ВТОРОТО ПРИШЕСТВИЕ

Възможно ли е – чрез херметичната астрология – да достигнем до една смислена картина в перспектива на второто пришествие? Възможно ли е да намерим връзка с това събитие?

Мистерията на второто пришествие на Христос е централна за историята на Християнството – като събитие, което е било чакано от основаването на Църквата. Както ще видим, възможно е да достигнем до една исторична картина в перспектива на второто пришествие чрез разглеждане на историята на Християнството то. След като историята на Християнството е до голяма степен идентична с историята на Църквата, после дната е тази, която може да отвори една картина в перспектива на второто пришествие.

Въпреки това, предварително трябва да се каже, че предстоящото очертаване на историята на Християнството е изключително кратко, и в същност изисква значително по-дълго разглеждане от тук даденото. Във връзка с това, читателят е помолен да има в предвид това докато чете предстоящото, и съответно да е отворен към определени твърдения, които могат да изглеждат нелогично или неадекватно подкрепени. Също така, трябва да бъде изтъкнато, че предстоящото е само един начин – една херметично-астрологична картина в перспектива – на разглеждане на историята на Християнството. Тази херметично-астрологична картина в перспектива може да помогне да бъде разгледана в една нова светлина историята на Християнството то, в която второто пришествие се явява като изпълването на историчното развитие на Църквата до наше време.

По-рано в историята на Църквата епископите на Рим станали признати като играещи водеща роля в цялата Християнска Църква. Това е разбираемо от фактът, че по това време Рим бил не само център на една огромна империя, но също бил централният град на целият цивилизован свят. Във връзка с тази централна роля, през ранният трети век след новата ера Каликтус I, който бил епископ на Рим от 221 до 227, приел титлата *episcopus spiscoporum* (“епископ на епископите”). Това съответно довело до концепцията за епископът на Рим като *papa*, т.е. като духовна глава на цялата Църква.

Позицията на епископът на Рим като водач на цялата Църква била установена през петият век от новата ера – особено чрез Льв I, който бил папа от 440 до 461. Както други преди него, той виждал себе си като приемник на Петър, първият епископ на Рим избран за водач на Църквата (избран от Исус Христос). Според разбирането на Льв I на Евангелието на Матей, Исус Христос поверил на Петър “ключовете на царството небесно” (*Matey* xvi, 19) – даващи най-висшето правомощие в Църквата. Льв I считал, че всеки приемник на Петър – по пътя на духовното наследяване или предаване – също получава властта на ключовете на царството небесно. До днес всеки следващ папа в Католическата Църква се разглежда като приемник на Петър и получател – по пътя на духовно предаване – на същите привилегии и титли като Петър, т.е. *princeps apostolorum* (“принцът на апостолите”) и *vicarius Christi* (“наместник на Христос”). (По-късно ще се върнем да разгледаме по-дълбокото значение на духовното предаване.)

Без да се навлиза в детайли относно сложните заплитания на историята на Църквата, би могло да бъдат споменати две събития от решителна важност:

Схизмата от 1054, когато напрежението между Рим и Константинопол доведе до разделяне на Източна и Западна Църква, от което произлязоха Римо Католическата Църква и Гръцката Ортодоксална Църква;

Появяването на Протестантската Църква, в която ключова дата е Мартин Лутеровият протест в 1517 срещу определени негативни аспекти на Римо Католическата Църква. (Терминът “Протестантската Църква” се използва тук да обхване Лутеранската Църква и всички други Протестантски Църкви, които се появили след Реформацията.)

Чрез разделянето на Църквата на отделни вероизповедания – Римо Католическата Църква, Ортодоксална та Църква и Протестантската Църква – Християнството е разделено в самото себе си. Както Карл Густав Юнг го е изразил, във връзка с разделянето в Европа между Римо Католици и Протестанти:

Ако има разцепление в един дом, тогава е засегнат целият дом, не само една част от него. Домът вече не е надежден. Добросъвестният архитект не се стреми да убеди населяващите пространството на едната или другата страна на разцеплението, че продължават да са в отлични условия, но ще бъде загрижен за разцеплението и ще търси начини и средства за да оправи нанесената вреда... Като доктор аз съм заинтересуван само от въпросът: Как раната може да бъде излекувана? Сигурно е, че разцеплението никога няма да бъде превъзможното от двете страни апологично възвеличаващи своите предимствата вместо да скърбят за своята печална невъзможност да установят мир. Докато майка и дъщеря се карат, техният общ враг – Антихриста – излиза на преден план показвайки на тези Християни, които се карат относно ТЯХНАТА истина, какво ТОЙ може да направи, бидейки по-егоистичен от всички. (1)

Юнговото ясно възприемане и дълбокият Християнски (и терапевтичен) начин на разглеждане на нещата му разкрил същността на трагичната ситуация на разделеното Християнство, още повече, че вътрешната борба между различните вероизповедания позволява силата на Антихриста да израства все по-силна. Тук Юнговият възглед – изразен около средата на двадесетият век – носи пророческото разглеждане на Руския философ и мистик Владимир Соловьев (1853-1900). За Соловьев, пишейки в края на деветнадесетият век, основният избор изправен пред човечеството е *Христос или Антихрист*. Както Соловьев вижда пророчески, борбата между Христос и Антихрист все повече нараства, изграждаща се до една най-връхна точка, конфронтацията между Антихрист и обединените сили на Християнството. В неговият възглед за тази конфронтация, Соловьев виждал трите основни Християнски вероизповедания – Римо Католическата, Ортодоксалната и Протестантската Църкви – обединени да победят Антихриста. Това е описано в творбата на Соловьев *Кратко Описание на Антихриста* (2), публикувана в 1897, към края на неговият живот. Име на избрани от Соловьев за представяне на трите Християнски Църкви са: Папа Петър (Римо Католическа), Отец Йоан (Ортодоксална) и Ернст Паули (Протестантска). От тези имена лесно се разпознава, че във възгледът на Соловьев те представят Петровите, Йоановите и Павловите течения на Християнството – съответстващи на волевите, чувствените и мисловните аспекти на Христовият Импулс (2).

Разбирайки нуждата за обединение на тези три основни разклонения на Християнството, Соловьев посвети своя живот на обединението на Източното и Западното Християнство. До този момент той работи заедно с Архиепископът на Джакаво, като търсил обединение на Славяните със Западната Църква, признавайки духовното водачество на папата. Въпреки неуспехът, Соловьевият импулс представлява един важен принос към общо-църковното движение за обединение на различни Християнски потоци.

Юнговата перспектива, след свидетелстването на възходът на анти-Християнски движения (комунизма в Русия и национал социализма в Германия), била такава, че точно с разделянето на домът на Християнство то била дадена възможността за тези нападения на Антихриста. Докато продължава вътрешната борба между различните Християнски вероизповедания, Антихриста може да затвърди своята позиция и да разшири своята сфера на влияние над Земята. Възможно ли е да се види тази борба между Христос и Антихриста – в която Християнството сега се бори за своето оцеляване – в един по-широк контекст?

В глава 3 (Еволюцията в Светлината на Херметичната Астрология) е очертана една космична картина в перспектива на еволюцията, в която началото на Новата Епоха, епохата на второто пришествие, е датирана в двадесетият век – Новата Епоха разпростираща се от 1933 през следващите 2500 години до инкарнацията на Майтрея Буда в 4443г. сл.н.е. В глава 3 е описано как началото на Новата Епоха може да бъде видяно във връзка с инкарнацията на Бодхисатвата на двадесетият век, който ще стане Майтрея Буда след 2500 години. (За лесно различаване, този Бодхисатва е посочен просто като *Майтрея Бодхисатва*.) Годишната на раждане на Майтрея Бодхисатва (1900) и началото на неговата активност (1933) са ключовите дати, когато се погледнат в контекстът на херметичната астрология и във връзка с Църковната история. По

глеждането на тези дати в този контекст може да ни помогне да придобием една нова перспектива за вто рото пришествие и за конфликтът между Христос и Антихрист.

Това, което е забележително за датите 1900 и 1933, е че те са точно 1900 години след раждането и смъртта на Исус Христос, който умря на кръстът на Разпети Петък, 3 Април 33г. сл.н.е. (Според ясновиждащата Августинова монахиня Анна Катерин Еммерих, “Исус, когато умрял, бил на тридесет и три години, чети ри месеца и две седмици” (4), т.е. бил на 331/3 години по време на разпятието.) Каква е важно стта на то зи период от 1900 години от гледната точка на херметичната астрология, и също така на Църковната история?

В глава 3 бе изяснена важно стта на 1200-годишният ритъм на Венера (виж Фигура 10). За хиляда и двеста години (по-точно 1199 години) пентаграмата на Венера прави пълно завъртане на дванадесетте знака на сидералният зодиак, и следователно за 100 години преминава през един знак на зодиакаът. По този начин ритъмът от 100 години има космична валидност. Още повече, че според Анна Катерин Еммерих животът на Исус Христос продължил 331/3 години, което е един нов ритъм в земната история. След като $3 \times 331/3 = 100$ години, 100-годишният ритъм е също израз на животът на Христос, ритъмът, който се повтаря три пъти за един век. Този ритъм от един век предлага един ключ към разбирането на разгръщането на Хри стовият Импулс. Така, както до тук разгръщането на Христовият Импулс бива проявено в историята на Християнството, така ритъмът от един век е фундаменталният ритъм лежащ в историята на Църквата. (За тази насока съм благодарен на Отец Пиеро Арчиати, който – доколкото аз знам – е първата личност посо чила съответствието между една година от човешкият живот и един век от Църковната история.) Значение то на 100-годишният ритъм, е това че *една година* от животът на човешкото същество съответства на *едни сто години* в животът на Църквата. Това означава, че разгръщането на Христовият Импулс, както е отра зен в Църковната история, следва да бъде разглеждан във векове, а не в години, където ритъмът в животът на Христос повтаря себе си три пъти в един век.

Как е възможно да се интерпретира това съответствие между курсът на човешкият живот и преминаване то на Църковната история през вековете?

Както е разгледано в детайли в *Херметична Астрология II*, най-важният ритъм в човешката биография е 7-годишният ритъм. Това дава следното разделяне на курсът на живота в неговите ранни стадии: ранно детство (0-7), детство (7-14), младост (14-21), пълнолетие (21-нататък). Въпреки това, в този ритъм рабо тят различни астрономични ритми, т.е. ритъмът на Марс (687 дни), Юпитер (11.86 години), Сатурн (29.46 години) и т.н. (Значението на Сатурновият ритъм в човешката биография е накратко разгледано в глава 5 на този том, във връзка с биографията на Микеланджело.)

Нега за момент оставим на страна различните астрономични ритми, и да разгледаме 7-годишният ритъм. Той работи в човешката биография по такъв начин, че минават три 7-годишни периода преди да се изяви действителната самоидентичност (себе) на човешкото същество. Всеки от тези три 7-годишни периода (ранно детство, детство, младост) представлява една фаза на подготовка за раждането на себето около възрастта 21 години. От 0 до 7 детето е във връзка на почти пълна зависимост от неговите родители, чрез които неговият живот е интимно свързан. Около 7 годишна възраст, когато се появяват вторите зъби, запо чва да се проявява една по-голяма независимост.

От 7 до 14 детето започва интензивно да учи, тръгва на училище, осъществява приятелства, и намира нов източник на авторитет в своите учители – въпреки, че винаги се завръща при своите родители като при не оспорим източник на водачество и подкрепа. След около 14 годишна възраст, започва нова фаза с пуберте та. От 14 до 21, юношеските опитности в развитието на своя собствен вътрешен живот, събуждането на критичните способности, и основно започва налага себе си при връзка със своите родители и учители – на стъпвайки едно постепенно развитие към независимост. Накрая към 21 се появява самоидентичността (се бето) и човешкото същество става отговорно за организирането на своя собствен живот като едно уникал но себе. (Виж *Херметична Астрология II*, глава 4, за по-детайлно разглеждане на първите три 7-годишни периода, и глава 5 за очертаване на следващите 7-годишни периоди.)

Прилагайки херметичното съответствие: една година от човешкия живот = един век от Църковната история, се появява следният пример, като взетата начална точка е животът на Христос от 0 до 33:

0/ 33 до 700/ 733 : ранно детство на Църквата (водено от Църковните Отци)
 700/ 733 до 1400/ 1433 : детство на Църквата (поява на Светата Римска Империя)
 1400/ 1433 до 1433/ 2100 : Църковният период на младост (размирици и конфликти)
 2100/ 2133 нататък : Църквата става възрастна (разцъфване на истинското Християнство)

Погледнато в тази светлина, ние сме все още в периодът на “юношество”, подготвяйки раждането на истинското Християнство, което тепърва ще дойде. Но точно по това време, малко преди Християнството “да стане възрастно” след един век, идва конфликтът между Христос и Антихрист, където – използвайки нарастващата сила на егоизма – Антихриста търси противопоставяне на приближаващото раждане на истинското Християнство. В този контекст, както ще видим, е възможно да започнем да разбираме значимостта

на Соловьовата пророческа визия и творбата на неговият живот за обединяване на Източната и Западната Църкви.

Разглеждайки развитието на историчното Християнство в общи линии, възможно ли е да се види едно по-дълбоко оправдание на Соловьовата идентификация на трите основни Християнски вероизповедания (Римско Католическо, Ортодоксално и Протестантско) с Петровите, Йоановите и Павловите Християнски течения – представяйки волевите, чувствените и мисловните аспекти на Християнството?

По време на първите три 7-годишни периода от живота се полагат основите на волята, чувстването и мисленето на човешкото същество: волята по време на ранното детство, чувстването по време на детството и мисленето по време на младостта (виж *Херметична Астрология II*, глава 4). Прилагайки херметичното съответствие: една година от живота = един век от Църковната история, това означава, че по време на развитието на Църквата в първите седем века бива изразена най-вече *волята* на Христовият Импулс. Този аспект е представен основно в Римско Католическата Църква, която – посредством Масата и последователността на папите простиращи се назад до Петър, първият епископ на Рим – търси да излъчи основният импулс на Исус Христос (“ти си Петър, и на тоя камък ще съградя църквата Си” – *Матей* xvi, 18).

Във вторите седем века на Християнството – “детството” на Църквата – става нова фаза в развитието, в която Църквата значително разшири своята сфера на влияние. В 754, чрез споразумението на Пепин (баща на Charlemagne), папата получил управлението на Рим и обкръжаващата земя. Тогава, на Коледният Ден в година 800, Charlemagne бил коронован от папата, получавайки титлата *Свети Римски Император*. Светата Римска Империя се въздигнала, в която общата цел на папата и императорът била да установят царството Божие на Земята. Папата имал правото да коронува императорът, който в замяна поемал дългът да пази Римската Църква.

Докато в своето “ранно детство” (първите седем века) Църквата разчитала на авторитетът на Църковните Отци, то по време на “детството” на Църквата (вторите седем века) нараснала нуждата за култивирано обучение. Примерно, чрез Charlemagne-вото свикването на учени монаси в своя дворец започнал един културен ренесанс (Каролингски ренесанс). Този процес на обучение продължил през асимилирането на гръцката философия, особено тази на Аристотел, която била християнизирана от Тома Аквински и Албертус Магнус (тринадесети век).

По време на тази втора фаза (“детство”) на Църквата – където били положени основите на чувственият живот на Християнството – се развило едно нарастващо напрежение между Рим и Константинопол, при кое то било поставено под въпрос водачеството на папата. Това довело в 1054 до духовното разцепление на Църквата на две – Източната (Ортодоксална) Църква, и Западната (Римско Католическа) Църква. Това разцепление, видяно на фона на тук очертаното развитие, е като ако развитието на чувственият живот на Църквата – където започнал да се

изразява най-силно (т.е. в Изтока) – търсил еманципация от волевият живот на Църквата, закотвен в Рим. Източната Ортодоксална Църква силно представяла и продължава да пред савя до днес елементът на душевна топлина в Християнството, отделено от основополагащата воля. Третата фаза (“юношество”) на Църковната история започнала през 1400/1433. В тази фаза – продължава ваща до 2100/2133 – са положени основите на мисловният живот на Християнството. Нарастващите крити чни и аналитични способности, които започнаха да се появяват в Европа около 1400/1433 бързо доведоха до едно основно поставяне по въпрос и отхвърляне на духовният авторитет на папата, особено във връзка с упадъкът и материализмът на някои от папите по времето на Ренесансът. Тогава в 1517 Августинският монах Мартин Лутер известил 95 тези за дебат на вратата на църковният замък в Уитенберг. Те били пре ведени на немски и били разпространени, водейки до това Лутер да стане централна фигура в зовът за ре формация в Църквата. Основното движение на реформация е в основата на Протестантката Църква, отно во отцепваща се от Римо Католическата Църква. Тук развитието на мисловният живот на Църквата – къде то започнал да се изразява най-силно (в някои европейски страни, например Германия) – търсел еманципа ция от волевият живот на Християнството въплътен в Римо Католическата Църква. (Произходът на Англи канската Църква в 1534/1535, въпреки последвалият развод на Хенри VIII с Катерин от Аргон, може също да бъде разгледано в същият контекст като възход на Протестантката Църква в Германия. С други думи, дори без действието на Хенри VIII, Протестантката Църква със сигурност би се установила в Англия, къде то – както в Германия – имало доста силно събуждане на критично/аналитичните интелектуални способно сти.) Във втората фаза (“детство”) на Църковната история, Източната Ортодоксална Църква – въплъщаваща раз витието на Християнският чувствен живот – се отделила от Църквата Майка центрирана в Рим. Подобно, в третият период (“юношество”) отделянето се задълбочило. Протестантката Църква – в която бива изразе но едно подчертано развитие на Християнският мисловен живот – също се отделя от Църквата Майка. До днес Ортодоксалната Църква продължава да придава особено значение на душевно топлият (чувствения)

елемент на Християнството, докато Протестантката Църква представя един същностно рационалистичен (мисловен) вид на Християнството (3). И двете са се еманципирали от основополагащата воля на Църква та, въплътена в Римо Католическата Църква. Тук, в такъв случай, лежи по-дълбокото оправдаване на Соловьовата идентификация на трите основни Християнски вероизповедания с теченията на Петър (воля), Йоан (чувства) и Павел (мислене). Предстоящото очертаване е неадекватно да отсъди сложното развитие на Църковната история. Въпреки това, то помага за историчното представяне на Соловьовият възглед за тричленното разделение на Църква та. Още повече, че има и други начини за херметичното съответствие между 7-годишните периоди в чове шкият живот и 700-годишните периоди на развитие на Църковната история. (Виж *Херметична Астрология II*, глава 4, за разглеждане на това как първите три 7-годишни периода могат да бъдат разгледани от различна перспектива, където – аналогично – същото се отнася за първите три 700-годишни периода на Църквата.) В това приложение, въпреки това, е въпрос на просто илюстриране съответствието между кур сът на човешката биография и развитието на Християнството както е отразено в Църковната история. За да бъде това съответствие по-ясно, нека сега го разгледаме във връзка с различните астрономични ритми в човешкия живот. Следователно ще нарасне видимостта, че израстването на Християнството е точно анало гично на развитието на едно човешко същество, и че точно както развитието на човешкото същество бива изявено чрез телесната екзистенция, така еволюцията на Християнството бива проявена чрез Църквата, ко ято е съдината на Съществото на Християнството. И от както Христос е Съществото на Християнството, думите на Св.Павел се разкриват като литературно верни: “Христос е глава на църквата, и Той е спасите лят на тялото” (Ефесиани v,23).

Първо, нека разгледаме ритъмът на Марс, който за 687 дни (1.88 години) завършва една орбита на сидерал ният зодиак. Прилагайки съответствието една година към един век, т.е. умножавайки по фактор от 100, 1.88 години се равняват (исторично погледнато) на 188 години. В животът на малкото дете, първото завръ щане на Марс на 1.88 години показва едно време на само-изтъкване,

бивайки изразено основно в бързо развитие на говорната способност на тази възраст. В Църковната история, прибавяйки 188 години към 33г. сл.н.е., стигаме до 221, годината в която Каликтус I става епископ на Рим. Както бе споменато по-горе, Каликтус I приел титлата *episcopus episcoporum* (“епископ на епископите”) и тук вече развиващият се волеви живот на Християнството – центриран в Рим – започна по-силно да изтъква себе си.

Първите три години от животът на малкото дете са години на относителна безпомощност. Подобно, първите 300 години на Църквата били маркирани от борба за оцеляване. По-късно, чрез подкрепата на Римският Император Константин Велики – първо чрез указът от Милано (313) и по-късно чрез църковният събор в Nicea (325) – Християнството било подпомогнато да бъде установено като една световна религия (аналогично на стъпката напред, която се прави от едно дете след като успешно се е справило с първите три години от живота). На възраст 4 в историята на ранната Църква, т.е. прибавяйки 400 към 33 стигаме до 433, волята на това “бързо развиващо се малко дете” започва все повече да показва себе си, и достига до една ясно отличителна форма по времето на Лъв I (епископ на Рим, т.е. папа, от 440 до 461). (Както бе споменато по-горе, Лъв I играл водеща роля при установяването на Римско-Католическата Църква във формата, в която продължила да съществува през вековете.)

Следващата важна стъпка напред – установяването на Светата Римска Империя – била извършена посредством коронясването на Charlemagne в годината 800. Тук – чрез съответствието: една година към един век – Християнството достигнало възраст 8 (измерена от раждането на Исус Христос, а не от разпятието). 8-годишният ритъм е в същност един астрологичен ритъм, свързан с планетата Венера, на която са нужни осем години за да завърши пентаграмата на Венера (виж Фигура 10).

Друг важен астрономичен ритъм е периодът от 11.86 години, периодът от време нужен за Юпитер да завърши една орбита около сидералният зодиак. Прилагайки херметичното съответствие, това прави 1186 години. Измерени от раждането на Исус Христос, интервалът от 1186 години ни довежда близко до рождената година на Св.Францис от Азис (роден 1182/83), чийто импулс трябва да възстанови домът на Християнството – след като чул гласът на Христос говорещ от едно разпятие в параклисът на С.Дамиано казвайки му: “Францис, отиди да оправиш моята къща, която се разпада в развалини.” От друга страна, измерено от разпятието на Христос в 33г. сл.н.е., интервалът от 1186 години ни довежда до годината 1219. Малко след тази дата бил роден Св.Тома Аквински (ок.1225), който подпомогнал оживяването на мисловният живот на Католическата Църква. Схоластиката на Св.Тома Аквински и Св.Албертус Магнус – представяйки важно развитие в Християнската мисловност – се въздигнала при първото “Юпитерово завръщане” в Църковната история. Аналогично в животът на детето, първото Юпитерово завръщане в дванадесетата година от живота основно показва събуждането на интелекта – предвещаващо появата на критично/аналитичното мислене през пубертета.

Следващият важен астрономичен ритъм взет в разглеждането е този на Лунните възли, който се движи ретроградно и изисква 11.86 години за завъртане през сидералният зодиак и е с ретроградно движение. Точно както Юпитеровото завръщане в дванадесетата година от живота носи със себе си събуждане на интелигентността в подготовка за появата на нови способности на мисълта по време на пубертета, така завръщането на Лунните възли в деветнадесетата година от живота показват едно духовно събуждане предвещаващо приближаващото раждане на себето на 21. Лунните възли могат да бъдат мислени като порти към космичният свят, в който живее висшето същество на човека. По този начин завръщането на лунните възли може да бъде разгледано като отваряне на тези порти, по което време висшето същество – истинското себесто на човека – може да работи като сила на инспирация. При завръщането на Лунните възли около възрастта от 18.61 години, юношата за първия път изживява нещо от своето истинско вътрешно същество. Тогава опит павира пътят към появата на себесто около възрастта от 21.

Прилагайки херметичното съответствие, ритмът на Лунните възли съответства на годината 1861, измерена от раждането на Исус Христос. В годината 1861 е роден Рудолф Щайнер, който донесе със себе си един напълно нов импулс в историчното развитие на Християнството. Импулсът на Рудолф Щайнер – Антропософия (“духовна наука”) – може да бъде разгледан като

разтваряне на по-дълбоката същност на Християнството в подготовка за появата на истинското себе на Християнството около 2100/2133. Рудолф Щайнер дойде като пратеник на себето на Християнството, като противопоставящ се на волевите, чувствени и мисловните аспекти на Християнството представени от трите основни Християнски вероизповеда ния (5). Посланието на Рудолф Щайнер – предадено във формата на духовна наука – показва първото “завръщане на Лунните възли” в историята на Християнството, донасяйки със себе си нещо от течението на Съществуването на Христос в подготовка за Неговото “раждане”, ставащо през второто пришествие.

Рудолф Щайнер дойде не само като възвестител на събитието на второто пришествие, но също на инкарнацията в двадесети век на Майтрея Бодхисатва, т.е. Бодхисатвата, който ще стане Майтрея Буда след около 2500 години*./.* Както в глава 3, тук терминът “Майтрея Бодхисатва” се използва като съкращение за “Бодхисатвата, който ще стане Майтрея Буда”. / Той отбелязва раждането на Майтрея Бодхисатва в начало то на века и посочи, че активността на Майтрея Бодхисатва ще стане видима по време на 1930-те (виж глава 3). Той също говори за началото на второто пришествие в двадесетия век като събитие носещо със себе си възможността за среща със Съществуването на Христос. Въпреки това, както бе показано в глава 3, второто пришествие не е едно мигновено събитие, но се разпростира в 2500 години, от 1933 до инкарнацията на Майтрея Буда в 4443. През това време ще стане раждането на себето на Християнството – около 2100/2133 – показвайки “пълнолетието” на Християнството, аналогично на младата личност достигаща възраст 21. Но какво е себето на Християнството? То е не друго, а Съществуването на Христос – в неговото второ пришествие – който вече чрез посланието на Рудолф Щайнер започна да работи в светът. С други думи, започвайки с Рудолф Щайнер Съществуването на Христос започна да работи езотерично (т.е. по един скрит начин) и ще продължи да бъде така до около 2100/2133, до което време интеграцията с историчното Християнство трябва да бъде задоволително напреднала, така че истинската идентичност на Християнството може да започне да бъде изпълнена.

Рудолф Щайнер бе наясно със значимостта на неговото учение за Антропософия във връзка с историчната традиция на Християнството: “Антропософията би желала нейната съдба едно със съдбата на Християнството.” (6)

Но как езотеричното Християнство – като това представено от Рудолф Щайнер – да стане интегрирано в екзотеричното Християнство на Църквата? Как космичното Християнство – извиращо директно от Съществуването на Христос в неговото второ пришествие – да се свърже с волевите, чувствените и мисловните им пулси на Христовият Импулс, който се развивал в курсът на първите три 700-годишни периода на историчното Християнство, произтичащ от първото идване на Христос?

Рано в Рудолф Щайнеровата учителска активност той бил наясно с нуждата за интеграция, и гледал на това като задача към себе си и тези, които подемали неговите учения: “Определено ще бъде наша задача да спечелим свещениците и дори католическите свещеници за езотеричното Християнство. Тогава те ще позволят на езотеризмът да премине в техните учения.” (7) Тук е ясно, че – поне до колкото Рудолф Щайнер бил загрижен – интеграцията на езотеричното и екзотеричното Християнство следва да бъде осъществена посредством начин, по който свещеничеството ще подеме Християнския езотеризъм и ще позволявайки на езотеричните учения да се влеят в Църквата.

Езотеричната работа на Съществуването на Христос по време на неговото второ пришествие от 1900/1933 до 2100/2133 съответства на периода от живота на човешкото същество от възрастта 19 до раждането на себето на възраст от 21. По този начин годината 2100/2133 посочва точката във времето, когато Съществуването на Христос, чрез неговото второ пришествие, трябва да изяви себето на Християнството. В човешката био

графия периодът на развитие на себето е между годините 21 и 42. По този начин с оглед на съответствие то: една година към един век, между 2100/2133 и 4200/4233 Съществуването на Христос трябва да манифестира чрез (дотогава трансформирано) Християнството като свое истинско себе.

Още повече, по време на този период от време трябва да израстнат три отделни фази на проявление на Съществуването на Христос в неговото второ пришествие, отново всяка

продължаваща приблизително 700 го дини – аналогично на развитието на себето на човешкото същество през три 7-годишни периода между възрастта от 21 до 42. (Виж *Херметична астрология II*, глава 5, за очертаване на развитието на себето през 7-годишни периоди: 21 до 28, 28 до 35, 35 до 42.)

Аналогията базирана на херметичното съответствие с живота на човешкото същество може да бъде про дължена и по-далеч – предполагайки изпълнението на необходимите условия за бъдещето исторично раз витие. В този случай, при достигане на възрастта на 42 (около 4200/4233) историята на Християнството – отразяваща прогресивното развитие на Христовият Импулс от основаването на Църквата – ще навлезе в една по-духовна фаза, която ще продължи през едни нов 700-годишен период. Тук Христовият Импулс ще започне да се развива на едно по-високо космично ниво, в съперничество с отхвърлянето на Христос от етерното равнище на съществуване. (Етерната аура на Земята, разпростираща се до сферата на Луната, е равнището на Христовата активност по време на периодът на неговото второ пришествие.) Между 4200/4233 и инкарнацията на Майтрея Буда в 4443, активността на Христос постепенно ще бъде оттеглена от етерната аура на Земята, за да бъде подновена в астралната аура на Земята, която достига до сферата на Слънцето. Майтрея Буда ще се появи като предвестник на една нова епоха на Християнството. По този начин, продължавайки от инкарнацията на Майтрея Буда, т.е. от възрастта 44 нататък в историята на Християнството, Христовият Импулс ще започне да работи интензивно директно от сферата на Слънцето.

Можем да проследим историчното развитие на Християнството в далечното бъдеще като прилагаме тази херметична аналогия по-нататък, но тук нашата основна загриженост да озарим сегашната точка от време то, особено във връзка с раждането на Майтрея Бодхисатва (в неговата инкарнация през двадесети век) в годината 1900, и също по отношение на началото на второто пришествие в 1933. Интервалът от 1900 години от 0/33 до 1900/1933 съответства на възрастта от 19 в живота на човешкото същество. Какво е значение то на възрастта 19?

Отново това е една проява на един астрономичен ритъм, свързан с фазите на Луната. 19-годишният ритъм на Лунните фази бил познат на Вавилонците, но е основно познат като *Метоничен цикъл* след гръцкият астролог Метон. (Виж *Херметична Астрология II*, глава 10, за прилагане на този 19-годишен цикъл към херметичният календар, което е съвременният лунен календар използван в херметичната астрология.) След 19 години Лунните възли преминават през всички възможни комбинации на отношение към Слън цето и Земята, и по този начин отново се връщат същата лунна фаза на същата дата като преди 19 години. (Датата на Лунната фаза може да се премести с един ден – или в редки случаи до два дни – за един 19-го дишен период.) Както 18.61-годишният ритъм на възвръщане на Лунните възли се свързва с едно отваря не към космичните сфери, през които висшето същество на човека може да излъчва преди раждането на себето на 21, 19-годишният ритъм на завръщане на Лунните фази се отнася повече към едно “въплъще ние” на себето предхождащо неговото “раждане” на 21. След засияването от космичните сфери при възра ст 18.61 години (първото завръщане на Лунен възел), себето започва вече да свети в човешкото същество около възрастта 19, и през един 2-годишен период – водещ до възрастта от 21 – постепенно включва себе си в импулсите на мислене, чувстване и воля на човешкото същество.

Аналогично, началото на второто пришествие в 1933 – съответстващо на възрастта от 19 в историята на Християнството (измерено от разпятието в 33) – показва началото на “възпламеняването” на Христос. В първият 200-годишен период (1933 до 2133) на второто пришествие, Съществото на Христос е постепенно “възпламенено” за цялото човечество, и е ангажирано в процес на интеграция и трансформация на съдина та на историчното Християнство – носещо волевите, чувствените и мисловните аспекти на Христовият Импулс – за да дойде раждането на себето на Християнството около 2133. Фигури 25 и 26 резюмират раз витието на историята на Християнството, видяна в контекстът на второто пришествие, и интерпретирана в светлината на херметично-астрологични съответствия.

ПОСЛЕСЛОВ

Бележка касаеща датата 4443 посочена във Фигура 26:

Датата 4443 като годината на инкарнация на Майтрея Буда е достигната въз основа на фактът, че лежи точно 5000 години след раждането на Гаутама Буда в 558г. пр.н.е. (виж глава 3, бележки 26 и 34). Инкарнацията на Майтрея Буда ще стане за да възвести една нова епоха за Християнството, когато Христовият Им пулс ще работи директно от Слънцето в Земната астрална аура. Въпреки това, трябва да бъде отбелязано,

че датата 4443 не лежи точно 2500 години след началото на второто пришествие в 1933, а 2510 години. Как да бъде разбирано това?

Новата Епоха, епохата на второто пришествие, обхваща точно 2500 години. В терминологията на съответствие между човешкият живот и Църковната история (една година към един век), епохата на второто пришествие съответства на 25 години от човешкият живот. От тези 25 години, 21 години – разпростиращи се от 21 до 42 – са три 7-годишни периода на развитие на себето. В историята на Християнството това съответства на периодът от 2133 до 4233, което обхваща централният период на епохата второто пришествие, по време на което Съществува на Христос ще манифестира като себето на Християнството през три 700-годишни исторически периода. Въпреки това, периодът от възрастта 19 до 21 в човешкият живот представява едно време на “възпламеняване” на себето в подготовка на раждането на себето на 21. Подобно, сегашният съответстващ период в историята на Християнството (1933 до 2133) съставлява едно време на “възпламеняване” на Съществува на Христос в подготовка за събитието на “раждане” на Христос в негово второ пришествие като себето на Християнството в 2133. Това е значимостта на сегашният 200-годишен период (1933-2133) предхождащ централният период на епохата второто пришествие.

Аналогично, значимостта на 200-годишният период след този сърцевинен период, т.е. 200-те години от 4233 до 4433, е че това ще представлява едно време на оттегляне на Съществува на Христос от Земната етерна аура (свързана с Луната), оттегляне към Земната астрална аура (свързана със Слънцето). Това ще завърши до годината 4433, десет години преди инкарнацията на Майтрея Буда. Точно както инкарнацията на Майтрея Буда ще последва десет години след края на 2500-годишната епоха на второто пришествие, така има съответстващо събитие десет години преди началото на 2500-годишната епоха. 2500-годишната Нова Епоха започна с началото на второто пришествие в 1933, но десет години преди това – на Коледа 1923 – чрез Рудолф Щайнер било осъществено събитието познато като *Коледна Основополагаща Среца* (*Christmas Foundation Meeting*). По време на това събитие Рудолф Щайнер свали *Основополагащият Ка мък на Любовта* (*Foundation Stone of Love*) от космичните сфери, така че да бъде поставен в сърцата и душите на общността събрана около него (виж *Херметична Астрология II*, глава 9). Видяна в този исторически контекст, Коледната Основополагаща Среца стана десет години преди началото на второто пришествие за да извести това събитие. По този начин огледалният образ на Коледната Основополагаща Среца възвестяваща Новата Епоха (епохата на второто пришествие) е инкарнацията на Майтрея Буда, която ще последва десет години след края на Новата Епоха, за да извести следващата “Нова Епоха”, по време на която Христос ще работи директно от Слънцето в Земната астрална аура. Видяна в тази светлина, Коледната Основополагаща Среца стана в духът на импулсът на Майтрея Бодхисатва, учителят на Новата Епоха, като един исторически паралел към предстоящата Буда инкарнация в 4443.

Във връзка с Фигура 26 се явяват следните дати – като подготовка за началото на второто пришествие в 1933 – като изключително важни:

1894: Прибавяйки ритъмът на Лунният възел (18.61 години) умножен по фактор от 100 (1861 години) към раждането на Христос, това ни довежда до раждането на Рудолф Щайнер в 1861. Прибавяйки същото към годината 33 достигаме до годината 1894, когато била публикувана Рудолф Щайнеровата творба “Философия на Свободата”. Тази творба осигурява основата на Рудолф Щайнеровото учение (“Антропософия” или “духовна наука”), което бе дадено на човечеството като едно известяване на приближаването на Христос в неговото второ пришествие.

1900: Тази година, рождената година на Майтрея Буда, била годината в която започнала Рудолф Щайнеровата работа като духовен учител. Периодът на неговата дейност, 1900 до 1925, бе една

подготовка за нача лото на второто пришествие в 1933. Тук става явно взаимоотношението между Рудолф Щайнер и Майтрея Буда. Рудолф Щайнер действа като “Йоан Кръстителът” възвестявайки второто пришествие, но той говори за Майтрея Бодхисатва като *истинският известител* на това събитие. Докато Рудолф Щайнеровата задача бе да насочи към раждането на Съществуто на Христос в неговото второ пришествие, Майтрея Бодхисатва прие мисията – в последователност от Рудолф Щайнер – да работи за “раждането” на Христос през неговото второ пришествие като себето на Християнството, което трябва да бъде завършено между 1933 и 2133. Това “раждане” сега бива подготвяно чрез активността на Майтрея Бодхисатва, който до този момент направи много за да осъществи интеграция на езотерично и екзотерично Християнство. В предстоящото ще обсъдим инкарнацията на Съществуто на Христос в неговото второ пришествие, която то в момента е на път, във връзка със съдината на историчното Християнство. Този процес на инкарнация постепенно става видим тук и там в Католическата Църква, където Майтрея Бодхисатва поде задачата за работа към интеграция на езотерично и екзотерично Християнство, позволявайки на езотеризма да се влее в Църквата. По този начин стъпката на Майтрея Бодхисатва за присъединяване на Римо Католическата Църква може да бъде разгледана във връзка с процесът на инкарнация на Възкръсналият Христос в

неговото второ пришествие, донасяйки с това историчната необходимост за интеграцията на езотерично и екзотерично Християнство. (Виж *Херметична Астрология II*, глава 9)

Това, че началото на второто пришествие на Христос започнало в 1930-те е засвидетелствано от много хора, които са изживявали Възкръсналият от тогава. (Например, виж по-долу думите на Възкръсналият – “Исус на Светлината” – към Сестра Л.Л., католическа монахиня, между 1938 и 1943). Значимостта на второто пришествие за Католическата Църква може най-добре да бъде разбрана посредством фактът, че Римо Католическата Църква е най-вече носителът на волевият аспект на Христовият Импулс произлизащ от първото идване (виж Фигура 25).

Римо Католическата Църква – Църквата на Петър – е предавателят на духовното течение установено от Исус Христос чрез Петър.

А когато дойде в страната на Кесария Филипова, Исус питаше учениците Си... “за кого ме мислите?” Симон Петър отговори и рече: “Ти си Христос, Синът на живият Бог. Тогава Исус отговори и му рече: блажен си ти, Симоне, син Ионин, защото не плът и кръв ти откри това, а Моят Отец, Който е на небе сата; и аз ти казвам: ти си Петър, и на тоя камък* ще съградя църквата Си”*

(МАТЕЙ xvi, 13-18) (*камък = *петра* на гръцки = Петър)

Като основоположник – чрез Петър – на Църквата, Исус е духовно обединен с това, което Той призовал към съществуване. Петър бил избран като “камъкът”, основополагащият камък, върху който Христос основа своята Църква. От всички Християнски вероизповедания, Римо Католическата Църква – като Църква на Петър – е тази, при която това основополагане лежи на нивото на волята. В този смисъл Римо Католическата Църква може да бъде разгледана като първоначалната Църква Майка.

Римо Католическата Църква е Църквата на Петър в смисълът, че всеки папа – сядайки на “столът на Петър” – съзнателно идентифицира себе си с продължението на ролята на Петър, апостолът избран от Христос като камъкът, върху който Той основал своята Църква. Едно духовно течение бе установено от Исус Христос – чрез Петър – при Кесария Филипова, и този духовен поток е продължен по-нататък посредством всеки следващ папа. В този смисъл папата е живото възплъщение на Христовата воля да “съгради църквата Си на тоя камък”. По този начин, папата е една видима централна точка – за цялото Християнство – на Вселенската Християнска Църква. Това бе гледната точка на руският философ Владимир Соловьев, който виждал обединяването на различните Християнски вероизповедания като единствената възможност за превъзможване на Антихриста:

Соловьев бил убеден, че най-важната задача на “вярващият гетман” би била да обедини силите на страната на Христос в “кратката ожесточена борба” с Антихриста. Най-голямото предизвикателство за човечеството ще е ХРИСТОС ИЛИ АНТИХРИСТ? От това ще зависи цялото бъдеще на Земята и човечеството... Събирателният център, фокусната

точка за “вярващият remnant”, КОЙТО НЕ ЩЕ се обедини с Антихриста, Соловиев вярвал, че ще бъде намерен като папата в Рим, в който той виждал “духовният център на Вселенското Християнство”.(6)

Соловьовото описание отнасящо се до идването на Антихриста, написано малко преди неговата смърт през 1900, може да бъде разгледано като пророчески инспирирано във връзка с изборът стоящ пред човека в края на двадесетия век: Христос или Антихрист? Този избор съществува в настоящето като резултат от една страна от второто пришествие на Христос и от друга страна като последствие на тъмната страна на второто пришествие, по-точно появяването на Антихриста във втората част на двадесетия век? Дали човешките същества ще се обърнат към Възкръсналият, идващ сега в слава за спасението на Земята и човечеството? Или все повече и повече ще посвещават себе си на каузата на Антихриста, посочен в Библията като *Мамона*:

Никой не може да служи на двама господари: защото или единият ще намрази, а другият ще обикне; или към единият ще се привърже, а другият ще презре. Не можете да служите на Бога и на мамона. (МАТЕЙ vi, 24).

Империята на Мамона – възхождаща от материалистичният възглед за света, който дойде чрез модерната наука и бе доведен до реализация чрез научната технология – спечели предаността на милиони. В двадесетия век, Мамона – бидейки изразен най-вече във властта на капитала – дойде за да властва еднакво на Изток и Запад. Силата на любовта – защото Бог е любов – която стои над и против Мамона изглежда крехка и безсилна в сравнение с мощта на Мамона в светът. Въпреки това, “вярващият remnant” ще триумфира в борбата с Антихриста, ако излезе вярна Соловьовата пророческа визия. Според Соловьов, този триумф ще стане по силата на обединението на разпръснатите сега вероизповедания на Християнството, обединени около събирателната точка на папата, който е живото възплъщение – като продължител на духовното течение ние водещо назад до Петър – на “духовният център на Вселенското Християнство”. На този фон – във връзка със съдбата на Църквата – би могло да бъде разбрано второто пришествие на Христос.

Един важен аспект от второто пришествие на Христос, е че Христос се връща за да подеме духовното течение ние, на което Той е дал началото. Въпреки, че не е отговорен за осъществяването на несправедливостите в Негово име от Църквата, с второто пришествие – чрез това подемане на нейната позитивна и негативна карма (съдба) – задачата, която сама представя себе си е тази, да бъде направена добра негативната карма на Църквата. Стъпката на Майтрея Бодхисатва – подета по време на Втората Световна Война – за присъеди няване на Римо Католическата Църква може също да бъде разгледана в тази светлина, като стъпка към това да се направи добра съдбата на Католическата Църква.

Би могло да бъде схванато нещо от величината на Христовата задача за оправяне на съдбата – не само на Църквата, но също на цялото човечество – от думите на Възкръсналият изречени към Сестра Л.Л., католическа монахиня, която чрез повтарящи се вътрешни опитности на Него между 1938 и 1943, записва следни те думи, които Той изговорил към нея. (В тази съобщения между Исус Христос и Сестра Л.Л., записани в три тома, Той ѝ се явява като “Исус на Светлината” – подходящо обозначаване на Христос в неговото второ пришествие, в духовна форма, в контраст на физическата форма на първото пришествие.)

Аз говоря на вас, Аз, Вечното Слово, и моето Слово на Любов е насочено към всички вас... Това е, така да се каже, един нов път, който Аз посочвам на човечеството... Аз показвам на всички души, които ме следват в пътят напред: гладуващите маси, бедните, потиснатите на Земята. Аз отново поднасям към тях моето Слово на Любов...

Аз съм единственият Обновител, Балансът на Светът. Който вярва в мен ще живее, дори ако е умрял. Обичайте ме, и ще намерите баланса. Аз съм Балансът на Светът, Балансът на всички души, на нации, на цивилизации. Аз нося Ред на всички ви... Аз съм Словото. Ако всички ме слушаха, Аз бих спасил света за няколко дни...

Като предавате себе си на мен, вие правите себе си в нещо от мен... Моята работа над вас е по един специален начин... Това е кралска работа, въпреки, че е незабележима. Вие предадохте себе си на мен, и Аз предавам себе си на вас в замяна, която е отвъд думите... Това е размяна,

която става според нивото на вашето посвещаване на мен... Аз обичам да работя в сърца, които са ми отдадени... Аз работя само в тези, които предават себе си на мен; останалите Аз мога само да заобикалям, така че те биха могли да отдадат себе си... Сега Аз ви казвам: елате към Любовта; ако не дойдете към Любовта, вие заедно ще отидете към своето разрушение... Сърцата са моето царство. Идвам на Земята за да завладее сърцата на хората... Аз съм вашият първи Приятел, този който слуша биенето на вашето сърце и отговаря на всички ваши нужди. Аз съм Верният, Истинният и Вечният... Аз защитавам моите сърца, тези живи части от мен, които ми позволяват да стигна до тях. По същият начин, представяйки моите интереси, техните интереси стават мои. Ние принадлежим един на друг, всеки на другия... Човек трябва да има вяра, пълно доверие в мен... Да отдадеш себе си на Любовта е средството на всички средства за постигане на всичко; защото когато предадеш себе си на Любовта, вие ме установявате в действие... По този начин се молете с доверие, без сдъ ржаност, като когато се молите с Отче Наш, и съпровождайте вашите думи с отдаване на себе си в Любовта. На основата на истинската Любов, вие винаги ще намерите Бог. Не може и да не бъде така, защото Бог е Любов. (9)

Горните думи (цитирани от първият от трите тома) били изречени от Възкръсналият на благочестива католическа монахиня – Сестра Л.Л. – малко след началото на второто пришествие по-рано този век. Тя – като служител на Христос – избра да остане анонимна, за да позволи Неговите думи излязат на яве в чис та форма, необременени от вмъкването на нейната собствена личност.

Думите на Възкръсналият – “Исус на Светлината” – изречени към Сестра Л.Л. разкриват Христос като “Балансът на Светът, Балансът на всички души, на нации, на цивилизации.” Но за да работи в светът, да установи ред, е възможно само чрез вече съществуващият ред. Това, което бе установено в светът от Христос преди 2000 години бе Църквата, основана чрез Петър, както бе описано по-горе, в събитието при Кесария Филипова – и междувременно това стана голяма част от съществуващият ред, имайки предаността на милиони хора по целият свят.

Въпреки, че духовното течение на Християнството е родено посредством апостоловата последователност водеща назад до апостолите – със своя централен фокус в линията от папи простиращи се назад до Петър – Христовата-воля бива излъчвана в Църквата чрез причастията, най-вече Литургията. Литургията е централното тайнство, установено от самият Христос, при което е възможно обединение с Христовата-воля произтичаща от първото идване. Въпреки това, Литургията има дори по-дълбоко значение – значимо за херметика – открито от Рудолф Щайнер в лекция озаглавена *Значението на Литургията*, изнесена в Кьолн на 17 Март 1905 (само ръкопис).

Още като дете, посредством своите будни духовни способности, Рудолф Щайнер преживял свръхсетивният свят чрез своето участие в Литургията:

Ние учениците участвахме като отслужващи и хористи в Литургията, при паметни служби за мъртвите, и на погребения. Церемониалността на латинският език и култът бе един елемент, в който се чувствах щастлив като момче... Култът и тържествената литургична музика причиниха загадките на съществуването да израстнат пред моят дух с изтласкваща сила. Наставленията в Библията и кате хизисът на свещеникът имаха далеч по-малък ефект върху моят вътрешен живот отколкото неговите действия в посредничество между сетивният и свръхсетивният свят като осъществяващ ритуалът. Още от началото това не бе за мен обикновена формалност; това бе дълбоко вътрешно преживяване... моите мисли, наклонности и чувства бяха продължение на светът, който преживявах чрез религиозна та служба. (10)

По-късно Рудолф Щайнер имаше възможността чрез ясновидско изследване да проследи по-дълбоките духовни източници на Литургията назад до Египетските мистерии. Свещените мистерии на Изис и Озирис били изнесени в Католическата Църква – Изисовите мистерии бидейки изразени в посвещаването на Дева Мария, и Озирисовите мистерии в светата духовна връзка с Христос в Литургията. В Рудолф Щайнерова та лекция *Значението на Литургията* той описва в детайли метаморфозата от Египетските мистерии към Литургията:

Ако разбираме напълно Литургията, когато я обслужваме, виждаме и чуваме, ние имаме пред нас последното отражение на освещаване пренесено от пирамидите на древен Египет... Христос се появи с оглед да освети личността. Той въведе Литургията като знак на своето приемане на цялата жертвеност, която преди се е случвала в мистериите. (11)

Едно съживяване на Египетските мистерии в наше време, в Новата Епоха (епохата на второто пришествие), е един аспект от духовният импулс лежащ в книгата *Медитации върху Таро*. Тези, които четат тази творба могат да разпознаят в нея импулсът за възраждане на Египетските мистерии в Църквата. По този начин може да бъде предизвикана една кристализация на древните Египетски мистерии. Свързано с това, херметичната астрология – в нейната съвременна форма, изгряваща в края на двадесетият век – търси да представи една кристализация на Египетската звездна мъдрост. Но това е възможно само при обединение с космичният аспект на Христовият Импулс, бивайки изразен сега в Новата Епоха.

Както ще бъде доразвито в дълбочина в *Херметична Астрология II*, херметичната астрология дължи много на Рудолф Щайнер, който – като един вид “Йоан Кръстителът” в първата четвърт на двадесетият век – провъзгласи началото на второто пришествие в 1933. Херметичната астрология също така е дълбоко задължена на Майтрея Бодхисатва, за когото Рудолф Щайнер говори като “истинският възвестител” на второто пришествие в двадесетият век. Рудолф Щайнер се позова на раждането на Майтрея Бодхисатва в началото на този век, и посочи началото на духовната активност на тази индивидуалност (говорейки основно) във възрастта 33. Сред бележките от неговият дневник, следното – написано на 3 Юни 1933 – изразява нещо от неговата интимна опитност във връзка с началото на второто пришествие, *етерното за връщане на Христос*, т.е. Христовото завръщане на Земята в една духовна – етерна (а не физична) – форма. (Това е значението на обозначението на Сестра Л.Л. “Исус на Светлината”, т.е. Исус Христос в своето второ идване сега манифестира себе си в Земната етерна аура – простираща се до орбитата на Луната – в една излъчваща, светлинно-изпълнена, етерна форма.)

Етерното завръщане на Христос има своят произход в една дори по-висша сфера, отколкото предишното слизване на Христос при Мистерията на Голгота... Точно както днешното слизване на Христос започна от една по-висша сфера, в сравнение с онова време, така то завършва съответно ПО-ДЪЛБОКО от колкото може през онова време. Преди деветнадесет века Христос се спусна до шестата под-земна сфера; сега той ще слезе до деветата сфера.../** Деветте под-земни сфери са описани от Рудолф Щайнер, *Пред Прагът на Духовната Наука* (Лондон, 1970), Лекция 14. Деветте под-земни сфери обхващат това, което традиционно е обозначено като “ад”. Във връзка с това, според Майтрея Бодхисатва Христовото спускане в ада било спускане през първите шест от деветте под-земни сфери, и спускането в тази реалност през неговото второ пришествие ще бъде до деветата сфера./

Спускането започна с началото на Михаилевата Епоха (1879). В този период това започнало с преминаването на Христос през Втората Йерархия.../** Тук спускането на Христос от космичните реалности – през планетарните сфери – е описано във връзка с духовните същества обитаващи различните сфери. Втората Йерархия – обхващаща Кириотетес, Динамис и Ексузиан – обитава сферата на Слънцето, докато Третата Йерархия (Архаи, Архангели и Ангели) обитава планетарните сфери между Земята и Слънцето./ *Кириотетес го прие безпрепятствено. Също така Ексузиан. Но с преминаването през Динамис той бе забавен от съпротивление, което се появило при тази Йерархия. Този факт имал своето огледално събитие на Земята в Руско-Турската война, която лесно можеше да прерастне в световна война. В трета*

та Йерархия се появи съпротивление при преминаването през Архангелите. Това събитие има своят огледален образ на Земята в Първата Световна Война (1914-1918). В годината 1920 Христос навлезе в сферата на Ангелите. От 1932 е важно да се случи това, което е необходимо за да бъде възможна Христовата поява в земната сфера. Линията на това спускане надолу към Земята е вертикална. Тогава започва неговото хоризонтално движение по земната повърхност. Това е КРЪСТЪТ на неговото второ пришествие. Тогава започва неговото спускане през деветте под-земни сфери.

Появата (на второто пришествие) в неговите различни нива е както следва: Посредством Христовото етерно завръщане Христовата-Сила прониква природата много по-интензивно отколкото преди (по времето на Мистерията на Голгота). По онова време бе до човечеството; сега това включва също и природата, Христовата-Сила ще достигне направо до коренните сили на растенията, в които е заключена мистерията на Падението на природата...

Двете насоки на Христовото движение – вертикалната и хоризонталната – в същото време изразяват природата на двата “Пазача на Прага”: Големият и Малкият*./* Ср. Рудолф Щайнер *Как се постигат познания за висшите светове?* (Лондон, 1969), Глави 10 и 11 за описание на двата Пазача на Прагът./ Вертикалната е насоката на Големият Пазач... и хоризонталната е линията на Малкия Пазач, който манифестира себе си чрез инкарнации в ходът на времето. По този начин повторната поява на Христос на Земята ще означаи срещата на цялото човечество с Малкия Пазач на Прагът.

Обикновено етерното завръщане на Христос се представя като означаващо радост и щастие за човече ството. Но действителността ще бъде доста различна.

Първоначално ще бъде почувствано не радост и веселие, а СРАМ. Чувството на срам – в една първична и могъща форма – ще завладее човешките същества. Човешкото същество ще стане съзнателно за всички свои недостатъци, и никой няма да може да го утеши. Тогава човешките същества ще потърсят утеха от природата. Ще може да се види как някой се качва на дърво и го прегръща – търсейки утеха от него – и, стоейки по този начин, как ще ридает горчиво.

И тогава хората с право ще търсят утеха от безмълвните създания, създанията (или същества на при родата) ще бъдат трансформирани чрез присъствието на Христос. В днешно време природата е загубила всякаква надежда да бъде спасена, но отново ще бъде изпълнена с надежда чрез диханието на присъс твието на Христос. Природата ще стане добра, и отново ще излъчва доверие и добрина към човека, вместо страх и недоверие, какъвто е случаят сега. Ще се случат превъзходни промени в природата. Ще дойдат пролетни времена, които ще бъдат различни от всички други пролетни времена – с доброта, която ще бъде почувствана във въздухът и в дишането, в диханието на земята, в пъпките и зелените листа. Тези пролетни времена ще бъдат изпълнени с благодат, която никога преди не е била изживявана.

Към есента природата ще даде своите плодове в щедро изобилие – жизнените сокове ще бъдат живо то-даващи и семената ще бъдат зрели и обилни. Христос ще бъде там за природата. Неговото присъст вие ще работи по един такъв начин, че – дори ако се случи за момент – цялата борба, омраза и страх ще бъдат отхвърлени от природата.

Ще се случат необикновени промени в атмосферата. Ще има области, където въздухът ще бъде такъв, че много хора ще бъдат излекувани – излекувани от техните болести чрез въздухът, който вдишват... Промени в поведението на децата ще манифестират себе си по учудващи и мистериозни начини. По този начин, ще се случи кръг от играещи деца да застанат неподвижни в дълбока тишина за известно време... Дори ако комунизмът все още съществува в Русия, ще се случат забележителни явления в учили щият живот на Русия. Големи групи деца изведнъж ще преживеят нещо, за което няма нужда да зна ят какво да кажат, но което ще ги постави в почтително и набожно настроение.

Христос ще се премести от Запад на Изток по вълно-образен начин. Той ще започне в Америка, и ще продължи в Европа до северо-източна Европа. От там ще продължи на изток до Китай, където съпротивлението е най-силно. Неговото идване не е едновременно за всички области на Земята, а ще напредва стъпка по стъпка. Във връзка с това всяка следваща стъпка на неговото движение ще изразява по-голяма сила, едно нарастване в предаването на Христовата-Сила. Само след като премине цялата Земя по този начин, той ще се яви на индивиди в различни части на света. Ясновиждащите окултисти ще го видят по-рано, където той ще присъства само в царството на природата, но за много други първото изживяване на него ще бъде в човешкото царство, след като е завършена неговата експанзия. (12)

По-горните думи на Майтрея Бодхисатва – написани в 1933 – обрисуват преминаването на Исус Христос в неговото второ пришествие към Земята. Тук Майтрея Бодхисатва показва, че спускането на Христос от космичните сфери започнало около годината 1879 (началото на Михайловата Епоха) или малко преди това (Руско-Турската Война ставаща в 1877-1878). В

неговото спускане към Земята, Христос достигнал последната планетарна сфера – Лунната сфера, сферата на Ангелите – в 1920. Преминаването на Христос

през сферата на Ангелите (Лунната сфера) продължило от 1920 до 1932, в която година било завършено неговото спускане от космосът. Тогава започнала фазата на Христовото второ пришествие *на Земята*. Както Майтрея Бодхисатва го изразява: “От 1932 е важно да се случи това, което е необходимо за да бъде възможна Христовата поява в земната сфера”. Какво е необходимо за да се случи това?

За да се появи Христос в земната сфера – сферата на човека – човешките същества първо трябва да разберат на нивото на знание, че второто пришествие е на път. Тогава, след като е станало факт на познание то, е въпрос на *вътрешна трансформация* за да бъде възможно срещането с Христос. Тази вътрешна трансформация изисква едно морално-духовно развитие. Такъв път на морално-духовно развитие е очертан в творбата *Медитации върху Таро*, която била завършена в 1967 (13). Тази книга предлага ключ за осъзнаването на това, което е необходимо за това да стане възможно Христос да се появи на човешките същества в земната сфера в тази Нова епоха, епохата на второто пришествие, която започна през 1933.

ЗАБЕЛЕЖКА: От 10 глава липсват в копието някои заглавия – това се отнася и за Приложението.

К Р А Й